

Convert: ss.huu
Ngoan

Editor: Vitamin B2

Anh yêu em

Tác giả: Orange Juice Tea

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Ngoan, Anh Yêu Em

~*~

Tên gốc : Ngoan, ta thương người

~*~

Tác giả : Orange Quất Tử (Cây quất cam :”>)

~*~

Convert : ss Lue (Trường Tôn)

~*~

Edit : VitaminB2

~*~

Beta : Yoohy

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://cicadavase.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, sủng, HE

~*~

Văn án :

Bốn năm trước.

Cô từ từ đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu cùng với ánh mắt cực kỳ thuần khiết nhìn anh, chân thành mà ảm đạm xin lỗi. Cô khom lưng thật thấp hướng anh bái một cái, cuối cùng cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, em không thể cưới một người đàn ông mà em không yêu.”

Bốn năm sau.

Anh nói “Mỹ nữ đi nơi nào vậy? Tôi tiễn em một đoạn đường nhé.”

Cô kinh ngạc một chút, chờ khi thấy rõ người ngồi trong xe mới khẽ nhủ mày, lùi về sau vài bước: “Thật xin lỗi, tôi không quen anh.”

Cầm chống trên cánh tay, anh khẽ cười “Phải vậy không? Tôi lại cho là hai ta có quen nhau từ trước rồi kia.”

Cô mày nhúu lại càng chặt hơn, hít sâu một hơi mới lên tiếng “Em thật không nhận ra anh, Lăng Khiên!”

Anh là vị hôn phu bị cô vứt bỏ, cô là con mồi anh truy đuổi suốt đời!

Mục Lục

[1.](#) | [2.](#) | [3.](#) | [4.](#) | [5.](#) | [6.](#) | [7.](#) | [8.](#) | [9.](#) | [10.](#) | [11.](#) | [12.](#)

[13.](#) | [14.](#) | [15.](#) | [16.](#) | [17.](#) | [18.](#) | [19.](#) | [20.](#) | [21.](#) | [22.](#)

[23.](#) | [24.](#) | [25.](#) | [26.](#) | [27.](#) | [28.](#) | [29.](#) | [30.](#) | [31.](#) | [32.](#)

[33.](#) | [34.](#) | [35.](#) | [36.](#) | [37.](#) | [38.](#) | [39.](#) | [40.](#) | [41.](#) | [42.](#)

[43.](#) | [44.](#) | [45.](#) | [46.](#) | [47.](#) | [48.](#) | [49.](#) | [50.](#) | [51.](#) | [52.](#)

[Phiên Ngoại 1: Mang thai](#)

[Phiên Ngoại 2: Phụ tử](#)

Chương 1: Rời xa Tiểu Diệc Trần

Những vì sao tỏa ánh sáng lấp lánh, vũ trụ mênh mông một mảng đen nhánh. Đêm đã khuya!

*Có một người đã từng nói rằng
“Tri tâm em đã từng ở lại,
Tôi muốn hẳn giúp tôi hỏi thăm em
Chỉ vì tôi sợ khi nhìn thấy em lại nói không nên lời.
Em đối với quá khứ có còn nhiều cảm xúc hay không?
Tôi đã từng làm cho em tan nát cõi lòng.
Nhưng... tôi vẫn yêu em.”*

*Có một người đã từng nói rằng
“Tri tâm em đã từng đi tìm tôi
Tôi muốn hẳn giúp tôi che giấu em
Chỉ là sợ mọi chuyện sẽ càng trở nên khó khăn hơn
Tôi đối với quá khứ vẫn còn vô vàng cảm xúc.*

*Em đã từng làm cho tôi hạnh phúc
Tôi đã rất muốn gặp em nhưng lại sợ không chấp nhận nỗi đau đớn
Tình yêu này tôi chôn chặt trong trái tim
Tôi chỉ có thể đem em đặt sâu trong đáy lòng.*

Này là một cảm giác muốn gặp em nhưng lại sợ không chấp nhận nỗi đau đớn

*Để cho tôi đối với em nhớ nhưng càng thêm sâu đậm
Tôi chỉ có thể đem em chôn chặt trong tim mình*

Nhớ lại giọng nói em, bóng dáng em, bàn tay em

Tôi chưa bao giờ quên

Em bây giờ đã lựa chọn ở bên người ấy

Tôi chỉ có thể một mình gặm nhấm nỗi đau

Tôi mãi mãi một lòng chờ em quay về bên tôi.

Bài hát “Nghe nói tình yêu đã trở lại” Đồng Yên đã nghe vô số lần trong những đêm cô độc. Cô bung một ly cafe đứng trên ban công, lặng im nhìn lên bầu trời đêm, nghe giọng hát ôn hòa, trầm lắng từng lời từng lời hát bằng cả trái tim mình, đau đớn từng đợt dâng lên trong lòng cho đến lúc cả người dường như chết lặng.

Chuông điện thoại di động vang lên, cô uống thêm một ngụm cafe, quay trở lại phòng khách, khẽ đặt nhẹ ly cafe trên bàn trà, ngón tay vuốt vuốt đôi mắt đang híp lại cười của con heo nhỏ rồi mới cầm điện thoại lên nhấn nút nghe.

“Alo? Diệc Trần à?” Thanh âm của cô trầm ấm, giống như giọng của một con mèo nhỏ.

Tiểu Diệc Trần mỗi lần nghe cô ôn nhu gọi tên mình, trong lòng anh giống như bị móng vuốt của mèo từ từ gãi, tê tê dại dại, từng dây thần kinh đều cảm thấy thư sướng vô cùng.

“Em đang làm gì vậy?” Anh đứng ở ban công nhà mình, nhìn thoáng qua tiếng động rầm rĩ phòng khách, đóng hai cánh cửa thủy tinh dày lại, nói lỏng cà vạt, nhẹ nhàng hỏi.

Đồng Yên dùng bả vai kẹp điện thoại, một tay cầm remote điều chỉnh tiếng CD nhỏ đi, một tay cuộn lại tấm nệm thật to trong ghế salon, nằm xuống, nhẹ nhàng nói ra hai chữ “Nhớ anh!”

Tiểu Diệc Trần lòng lại như bị móng vuốt của con mèo nhẹ nhàng vờn vờn, sau đó nhéo nhéo, loại này giác vừa say lòng người vừa có chút đau đớn, làm cho hô hấp của anh từ từ dồn dập: “Sau khi kết thúc buổi mừng thọ của Thiên lão gia, buổi tối anh sẽ trở về. Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Đồng Yên nhếch khóe miệng, lấy tay nghịch nghịch, trêu chọc con heo nhỏ rồi nói: “Vâng!”

Tiểu Diệc Trần nghe thấy có người gọi mình, có chút phiền não, hạ mi nói: “Yên nhi, anh cúp máy đây. Hôn em!”

Đồng Yên mỉm cười, cũng không nói lời nào, khi cúp điện thoại trong nháy mắt chợt nghe được thanh âm thanh thúy mà quen thuộc “Lão công! Anh đang làm gì thế? Tất cả mọi người đều chờ anh khai tiệc đó!”

Cô vút di động sang một bên, sau đó hai cánh tay ôm chặt chân, mặt úp vào giữa hai đầu gối, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Chủ nhân của giọng nữ kia là Tương Dao. Cô cùng học, cùng ở chung một phòng trong kí túc xá suốt bốn năm đại học với cô ta, tình bạn của hai người vô cùng thân thiết, cô từng là người bạn tốt nhất của cô ta, toàn tâm toàn ý đối tốt với cô ta, cùng cô ta chia sẻ chuyện tình yêu của mình và Tiểu Diệc Trần từng ly từng tỵ. Thời gian đó thật sự rất vui vẻ.

Nhưng thật không ngờ biến cố xảy ra làm thay đổi mọi chuyện xung quanh cô. Cô bị cha buộc gả cho con trai của người có chức vụ lớn của tỉnh, lớn đến nỗi có thể bảo vệ mọi người trong gia đình cô đều bình yên, có thể đem chuyện cha cô nhận hối lộ đè xuống, và ông không phải ngồi tù.

Cô dù chết cũng không đồng ý. Cô cảm thấy quá nhục cười. Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi mà còn có sự việc nhục cười như vậy ư? Cô đã khóc, khóc rất nhiều, cầu xin ông không gả cô đi. Cuối cùng cô bị cha nhốt lại trong phòng không cho ra ngoài, ông nói cho cô biết rằng một tuần sau sẽ cử hành hôn lễ. Cô đã tuyệt thực suốt hai ba ngày, uy hiếp cha cô cho cô gọi điện thoại cho Tương Dao.

Cô ôm một tia hi vọng cuối cùng mà gọi điện cho Tương Dao, nói rằng cô đang bị cha nhốt trong phòng không cho ra ngoài, nhờ cô chuyển lời nói với Tiểu Diệc Trần nhất định phải cứu cô ra. Tương Dao rất thoải mái, vui vẻ đáp ứng.

Sau đó là sự chờ đợi kéo dài. Cho đến một đêm trước ngày đính hôn, Tương Dao gọi điện thoại lại cho cô, nói với cô rằng tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong, nhưng cô ngày mai nhất định phải đến lễ đính hôn. Cô không có một chút hoài nghi nào đồng ý.

Nhưng lễ đính hôn trong ngày hôm đó, cô lại nhìn thấy Tiểu Diệc Trần thân mật nắm lấy tay người chị em tốt của mình là Tương Dao đi tới, dùng thanh âm ôn nhu nói với cô: “Chúc mừng em! Tuần sau anh phải ra nước ngoài, Dao Dao sẽ cùng đi với anh. Bọn anh sẽ kết hôn!”

Đồng Yên càng chôn chặt mặt mình vào hai đầu gối. Chuyện xảy ra cách đây đã bốn năm, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng kia, lòng cô lại đau đớn không cách nào hô hấp được. Sau đó vị hôn phu dìu cô đi như thế nào cô cũng không nhớ rõ. Lúc đó cô chỉ có một ý nghĩ rằng muốn tìm Tiểu Diệc Trần hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, anh làm sao có thể đối xử như vậy với cô, mà chính trong hôn lễ đó, thời khắc nhìn thấy Tương Dao cô rốt cuộc cũng hiểu ra được, thì ra Tương Dao đã thầm yêu Tiểu Diệc Trần. Ánh mắt người đàn bà kia nhìn về phía cô không hề che giấu hận ý, rồi nhìn về người đàn ông đứng bên cạnh nồng đậm yêu thương, lúc đó thân thể cô không ngừng phát run.

Không nghi ngờ gì nữa, Tương Dao không chỉ không có đem lời của cô nói với Tiểu Diệc Trần, còn thêm mắm thêm muối nói rằng cô là tự nguyện đính hôn với người khác, mà cứ như vậy Tiểu Diệc Trần cũng không gọi điện thoại cho cô hỏi rõ mọi chuyện, hoàn toàn tin tưởng lời Tương Dao, đem tình yêu say đắm trong bốn năm của bọn họ quẳng đi không chút lưu tình.

Làm thế nào để cùng người con trai của vị quan chức to lớn kia từ bỏ hôn ước? Đúng rồi! Nghĩ tới điều gì đó cô liền dùng dao gọt trái cây hung hăng cửa vào cổ tay mình. Cô nhìn chăm chăm vào dòng máu đỏ tươi từ vết đứt trên cổ tay không ngừng tuôn ra, nhưng lại không cảm giác được một tia đau đớn, bởi vì lòng cô đã đau đến chết lặng!

Cô hôn mê trong bệnh viện ba ngày, khi tỉnh lại, mẹ cô khóc rất nhiều, trong giọng nói đứt quãng toát ra sự đau khổ, day dứt không thôi. Bà nói với cô rằng Lăng gia đã hủy bỏ hôn ước, cha cô đã bị cánh chức, bắt quá không phải ngồi tù. Bọn họ quyết định đưa cô ra nước ngoài.

Đồng Yên không hề phản đối.

Đến ngày phải đi nước ngoài, trừ người nhà ra chỉ có một người đàn ông tới tiễn, đó chính là vị hôn phu cùng cô hủy bỏ hôn ước – Lăng Khiên. Đó là lần đầu tiên Đồng Yên nhìn kỹ người đàn ông này. Anh là một người đàn ông rất rất anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ, sắc mặt hơi tái, thân hình hơi gầy, vóc dáng cao lớn, khí chất phi phàm.

Đồng Yên từ từ đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu dùng ánh mắt cực kỳ thuần khiết nhìn anh, chân thành mà ảm đạm xin lỗi. Cô hướng anh khom lưng thật thấp, cuối cùng cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không thể cưới người đàn ông mà tôi không yêu.”

Một năm trước cô trở về nước, trong một buổi họp lớp gặp lại Tiểu Diệc Trần cùng Tương Dao. Bọn họ thật sự đã kết hôn, Đồng Yên thân nhiên hướng bọn họ mời rượu. Cô nhìn thấy Tiểu Diệc Trần nhìn về phía mình với ánh mắt âm trầm mà bi thương. Cô trong lòng cười lạnh.

Ngày thứ hai, cô gọi điện cho Tiểu Diệc Trần, hẹn gặp anh ở nhà hàng nhỏ trước kia hai người hay đến sau đó không hỏi thêm chuyện gì rồi cúp máy.

Ba ngày sau, cô gọi điện cho bạn tốt của Tiểu Diệc Trần là Trần Tuấn, hẹn anh đi uống rượu. Bọn họ đã uống rất nhiều rượu. Cô biết Trần Tuấn hồi trước rất quý cô, nửa tỉnh nửa say cô đem hết ủy khuất trong lòng mình nói ra, bởi vì cô biết rằng, Trần Tuấn nhất định sẽ nói lại cho Tiểu Diệc Trần.

Một tuần sau Tiểu Diệc Trần tìm được cô, nói với cô rằng anh thật ra vẫn còn rất yêu cô, anh nói anh sẽ cùng Tương Dao ly hôn, nói rằng cô hãy chờ anh. Đồng Yên nhìn anh nước mắt chảy ra, khẽ gật đầu một cái, sau đó liền chuyển đến sống trong biệt thự của Tiểu Diệc Trần ở ngoại thành.

Một năm, Tiểu Diệc Trần luôn luôn đối xử với cô đầy yêu thương, nhưng lại chưa từng nói với Tương Dao lời ly hôn, bởi vì Tương Dao mang thai. Đồng Yên chẳng bao giờ ép anh quá, cũng không tỏ ra một tia bất mãn, chỉ an nhàn giống như con mèo nhỏ hưởng thụ sự sủng ái của anh.

Nhưng Tương Dao cũng không có sinh con, đang mang thai năm tháng thì cô ta bị sảy thai ngoài ý muốn. Bác sỹ nói rằng tử cung của cô ta vách tường quá mỏng, rất có thể về sau sẽ sinh non.

Tiểu Diệc Trần đem việc này nói với Đồng Yên, vẻ mặt anh trầm trọng vô cùng. Đồng Yên cái gì cũng không nói, chẳng qua biết điều một chút mặc anh ôm, trong lòng âm thầm cười. Làm việc trái với lương tâm cuối cùng gặp phải báo ứng.

Từ sau ngày đó, Đồng Yên liền quyết định rời xa người đàn ông mình yêu đến tận xương tủy này, bởi vì cô sợ có một ngày mình cũng sẽ gặp phải báo ứng.

Khóc mệt, Đồng Yên vào phòng ngủ, thu dọn mọi thứ của mình vào trong va ly rồi rời khỏi biệt thự. Cô chỉ mang theo một cái va ly rất nhỏ, bên trong chỉ có vài thứ như quần áo hằng ngày, các vật tùy thân cô mang đến... Tiểu Diệc Trần mua cho cô rất nhiều đồ dùng, quần áo cô cũng không mang đi, cũng không phải là cô tỏ ra thanh cao, mà là không muốn tức cảnh sinh tình. Sau khi về nước, cô trải qua một năm hỗn độn, cô không có việc làm, tựa như Tiểu Diệc Trần nuôi một con sủng vật, biết điều một chút trốn ở trong góc của thành phố này, chờ chủ nhân thỉnh thoảng cưng chiều.

Không thể phủ nhận rằng, cô ban đầu là muốn trả thù, cô muốn cướp đi hết tất cả mọi thứ của Trương Dao, muốn cho cô ta nếm trải cảm giác đau đớn của cô năm xưa. Nhưng theo thời gian, Tiểu Diệc Trần đối với cô càng ngày càng tốt, cô cảm thấy mệt mỏi rồi, tâm hồn thật sự mệt mỏi, cảm giác mình rất trẻ con, rất buồn cười, hủy hoại cuộc sống của hai người đó tương đương phá hủy cuộc sống của chính mình.

Kéo va ly da đi ra khỏi biệt thự, bầu trời rất hợp với tâm trạng cô, xuất hiện cơn mưa nhỏ. Đồng Yên ngẩng đầu mông lung nhìn mưa phùn, nhẹ cười khẽ. Lão thiên gia thật là chiều cố cô, dùng một cơn mưa xuân rửa sạch hủ vị trên người cô, đem tâm hồn mờ mịt của cô cọ rửa sạch sẽ.

Cô kéo hành lý đi, bước đi nhẹ nhàng, bộ dạng thanh thản từ từ đi trên đường, vẻ mặt tự nhiên nhẹ nhõm, khóe miệng uốn lên một độ cong nho nhỏ, đầu tóc dính nước mưa đã ướt nhẹ, các sợi tóc kết lại với nhau ôm sát mặt cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một đôi mắt to linh động chớp chớp nhìn hai bên đường, cười có chút nghịch ngợm.

Một chiếc xe thể thao màu bạc, cao quý khí phách vô cùng nhãn hiệu Maserati Coupe dừng lại sau lưng cô một chỗ cách chừng mười thước. Trong xe một người đàn ông một tay cầm tay lái, một tay gác lên cửa xe, ngón tay đang kẹp chặt điều xì gà, mấy phút đồng hồ mới hít một hơi thuốc, động tác ưu nhã, sắc mặt trầm tĩnh, một đôi mắt trong trẻo đen nhánh, thâm thúy, sắc bén như chim ưng, gắt gao nhìn chăm chăm vào con mồi của mình.

Điện thoại di động trong túi áo rung hai tiếng, Lăng Khiên mắt như cũ ngó chừng phía trước, mặt không chút thay đổi móc điện thoại ra, liếc nhìn số điện thoại, trong mắt ánh lên một tia nhu tình, áp điện thoại vào tai, trên gương mặt tái nhợt thay bằng nụ cười ôn nhu.

“Yên nhi.” Giọng nam trầm thấp, thuần hậu, ôn hòa nhưng vô cùng gợi cảm.

“Khiên, em đã làm bữa ăn khuya, anh chừng nào trở về vậy?”

Lăng Khiên mí mắt nhẹ giơ lên một chút nhìn cô gái đứng ở ven đường chờ xe phía trước, khoe miệng nhếch lên nụ cười: “Tối nay anh muốn làm thêm giờ, em ngủ trước đi, đừng chờ anh.”

“Khiên, em không ngoan sao?”

Lăng Khiên cười cười “Không có, Yên nhi rất ngoan.”

“Vậy tại sao gần đây anh luôn làm thêm giờ vậy?”

Lăng Khiên bật cười: “Chuyện làm ăn thôi mà.” Dừng lại một chút rồi nói “Ngày mai anh đưa em đến trường.”

Người bên kia nghe vậy ậm ừ, rồi ngắt điện thoại.

Lăng Khiên thu điện thoại, bất đắc dĩ cười, lái xe tiến lên phía trước một chút, dừng lại trước thân ảnh đang run lên vì lạnh, nhòai người ra ngoài cửa xe, cười đến phong khinh vân đạm “Mỹ nữ đi nơi nào vậy? Tôi tiễn em một đoạn đường nhé.”

Đồng Yên kinh ngạc một chút, chờ thấy rõ người, mới khẽ nhú mày lùi lại phía sau “Thật xin lỗi, tôi không quen anh.”

Lăng Khiên cầm chổng trên cánh tay cười khẽ “Phải vậy không? Tôi lại cho rằng hai ta đã quen biết nhau từ trước rồi kia.”

Đồng Yên mày nhú lại càng chặt hơn, hít sâu một hơi mới lên tiếng “Em thật không nhận ra anh, Lăng Khiên!”

Lăng Khiên nhìn vẻ mặt ra vẻ trấn tĩnh của cô, khóe miệng lại cong lên một nụ cười, thân thể thon dài từ từ trở về trên ghế dựa, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, vẻ mặt có chút mệt mỏi ngó chừng phía trước trong chốc lát, sau đó quay đầu, mang theo nụ cười thản nhiên mở miệng: “Đồng Yên, nếu như tìm không được công việc, em có thể tới Viễn Đông. Anh chờ em.” Sau đó, khẽ gật đầu với cô, rồi vòng một đường cua rất đẹp, rồi đi.

Chương 2: Em không muốn yêu anh nữa.

Đồng Yên ngó chừng trong nháy mắt đèn xe biến mất, thất thần trong chốc lát. Anh ta làm sao biết mình không tìm được công việc? Không tệ! Kể từ khi quyết định rời xa Tiểu Diệc Trần, cô âm thầm đăng sơ yếu lí lịch của mình trên mạng để tìm việc làm, nhưng đến một cuộc phỏng vấn qua điện thoại cũng không nhận được. Ngành cô học chính là báo chí (tin tức truyền thông). Tập đoàn Trần Dương của Tiểu Diệc Trần giao tiếp với một phần ba giới truyền thông của thành phố G, cô sẽ tránh những công ty này, mà còn lại toàn những công ty quá nhỏ cô lại không muốn đi. Các công ty lớn ít nhiều cũng có người của Trần Dương lui tới, cho nên số công ty cho cô lựa chọn cũng không nhiều lắm.

Mà tốc độ phát triển của tập đoàn Viễn Đông làm cho người ta không kịp thở, mới mở ra được hai năm nhưng đã có thể cùng Trần Dương tranh giành thị trường. Hơn nữa, nhiều người cũng nhìn ra được Viễn Đông trọng kim là đầu tư phát triển, chiến đấu ở các chiến trường truyền thông, chính là hướng về phía Trần Dương đi. Máy lần đại hình bày ra hoạt động, cũng là muốn nói rõ cùng Trần Dương đoạt chén cơm.

Đồng Yên lắc đầu. Cô chắc là sẽ không đi Viễn Đông, cho dù cô không ở cạnh Tiểu Diệc Trần nữa thì cô cũng sẽ không đi tìm nơi nương tựa bên Lăng Khiên. Tiểu Diệc Trần đối với Lăng Khiên luôn mang địch ý, thế nên làm ở một trong hai công ty sẽ có nhiều lần quyết đấu, cô không thể tỉnh táo xử lý công việc, sợ rằng mỗi lần đều ở thế hạ phong làm công ty nào cũng tổn thất nghiêm trọng.

Đồng Yên đi xe đến một nhà trọ hơi cũ. Một tuần trước, cô thuê một phòng trọ nhỏ ở chỗ này. Đây là một căn phòng gồm một phòng khách và một phòng ngủ, tường mỏng màu vàng nhạt, ghế salon màu trắng, có một chú heo con khả ái màu hồng nhạt, xinh xắn thoải mái nằm trên salon, bàn

trà cùng tủ TV đều màu đen, phòng ốc không lớn nhưng lại ấm áp. Đồng Yên lần đầu tiên nhìn thấy đã có cảm giác rất thân thiết.

Sau khi tắm rửa xong, Đồng Yên ngồi trên chiếc giường ngủ lớn, mở máy vi tính ra, di động của cô bỗng nhiên vang lên. Tim cô nhảy thành thạch mấy cái, thấy trên màn hình hiện lên một cái tên, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm nhấn nút nghe.

“Thiên Thiên, sao giờ này lại gọi điện cho tớ vậy?” Ngoài Du Thiên Thiên ra, Đồng Yên ở thành phố này liên lạc không nhiều lắm.

“Cậu lại ngủ nữa sao?” Thanh âm của Thiên Thiên ngọt ngào, ẩn chứa ý cười.

“Không có. Tớ có chuyện gì à?”

“Thời gian trước không phải cậu nhờ tớ tìm hộ một công việc sao? Công ty của chúng tớ vừa thiếu một vị trí phóng viên, tớ hôm nay vừa nói chuyện với Tổng biên tập, ông ấy mới vừa gọi điện cho tớ nói muốn nói chuyện với cậu một chút. Cậu có muốn nhận hay không?”

“A! Thật không? Tớ đương nhiên là có muốn nhận rồi. Tớ hôm nay vừa rời khỏi nơi ở của Tiểu Diệc Trần, nếu không tìm được việc làm, tớ liền nên uống gió Tây Bắc (tức là nếu không tìm được việc làm thì chỉ còn nước chết đói).” Đồng Yên cười nói với bạn tốt.

“Cậu lại quyết định rời khỏi hán lần nữa?” Cô chỉ nói chuyện tình yêu của mình cùng Tiểu Diệc Trần với Thiên Thiên.

“Ừm. Tớ quyết định rồi.”

“Yên Yên, tớ mừng thay cho cậu.”

Ngày thứ hai, Đồng Yên dậy thật sớm đánh răng rửa mặt, chuẩn bị mọi thứ thật tốt. Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, phía bên ngoài là một chiếc áo dệt kim hở cổ, tóc được vắn tùy ý phía sau, như vậy bộ dạng này có thể làm cô trông qua có vẻ thành thực được một chút.

Đến công ty Thiên Thiên, cô đi đến quầy tiếp tân nói tên của mình, nữ tiếp tân nói với cô trực tiếp lên luôn tầng tám tìm Chu Tổng biên. Đồng Yên vốn nghĩ sẽ tìm Thiên Thiên trước hỏi một chút tình huống, cách ứng xử khi gặp Chu Tổng biên, nhưng nữ tiếp tân lại nói thêm một câu: “Chu Tổng biên đã đợi cô lâu lắm rồi” nên đành từ bỏ suy nghĩ tới tầng sáu.

Chu Tổng biên là một người đàn ông trung niên đã ngoài bốn mươi tuổi, đầu hơi hói. Ông đối với Đồng Yên rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức làm cô thụ sủng nhược kinh, thỏa thuận xong tiền lương đãi ngộ, khai báo xong việc làm, ông liền tự mình dẫn Đồng Yên đến lầu sáu, phân cô cùng Thiến Thiến làm chung cùng một tổ với hai nữ sinh viên khác chịu trách nhiệm biên tập một cuốn tạp chí phái nữ thời thượng đang khá ăn khách.

Chờ sau khi Chu Tổng biên rời đi, Đồng Yên len lén hỏi Thiến Thiến: “Chu Tổng biên vẫn luôn nhiệt tình như vậy sao?”

Thiến Thiến cúi đầu rỉ tai nàng: “Lão Chu là một tổng biên tập tính tình rất tốt, đi theo ông ấy căn bản sẽ không bị ai khi dễ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải hoàn thành nhiệm vụ đúng kì hạn.”

Đồng Yên nghe Thiến Thiến gọi vậy không khỏi mỉm cười: “Các cậu gọi ông ấy là lão Chu?”

Thiến Thiến le lưỡi: “Tất cả mọi người đều gọi như vậy, cậu cũng gọi như vậy đi, lão Chu không để ý đâu.”

Đồng Yên gật đầu cười yếu ớt, quay đầu nhìn hai đồng nghiệp khác một chút – Lucy và Kaka, cũng là hai cô bé rất hoạt bát, cười lên rất thân thiện. làm cô thấy thoải mái và bắt đầu yêu thích công việc này.

Cho tới trưa khi Đồng Yên cũng đã làm quen với các tài liệu và công việc, Thiến Thiến đề nghị mọi người đi ăn một bữa cơm, coi như là hoan nghênh Đồng Yên trở thành một thành viên mới cùng tổ các cô, Đồng Yên cười đồng ý, tất nhiên là Đồng Yên chủ xị (chủ chi ý mà).

Các cô đi đến một nhà hàng Nhật Bản nhỏ gần công ty đặt một phòng ăn, tự gọi món ăn cho mình mình. Kaka và Lucy lú lú bắt đầu trò chuyện, Đồng Yên nhìn hai cô gái với nụ cười chân thành, cảm thấy thực vui vẻ.

“Đồng Yên, chị định cho tên thật của mình lên tạp chí sao?” Kaka là một tiểu cô nương đô đô mập mập, cười lên khoe miệng có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Đồng Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Vậy thì lấy tên Yên nhi đi.”

Thiến Thiến lắc đầu: “Không được. Tên này không phải vốn là tên cậu sao? Chúng mình mặc dù không phải là danh nhân nổi tiếng hay gì cả, nhưng vẫn là sợ người ta nói này nọ, vì vậy nên muốn có một nickname thay thế đặt dưới bài viết.”

Đồng Yên cau mày suy nghĩ một chút, sau đó nhếch miệng cười cười: “Vậy gọi là Heo Nhỏ Khả Ái thì thế nào?”

Ba cô gái còn lại nghe được lời của cô, sững sốt một chút sau đó ôm bụng cười lăn lộn.

Đồng Yên có chút ảo não đầy đầy Thiến Thiến, khuôn mặt trở nên đỏ ửng. Người bán hàng bung món ăn lên, cửa phòng mở ra một chút, cô khuôn mặt hồng hồng quay đầu nhìn thoáng qua phía ngoài, liếc thấy một thân ảnh có vẻ quen thuộc, nhú nhú mày trong lòng có chút nghi ngờ.

Cô nghe nói rằng Viễn Đông thường xử lý công việc tại trung tâm thương nghiệp của thành phố nhưng sao Lăng Khiên lại tới nơi này ăn cơm?

Sau khi ăn xong, bốn tiểu nha đầu hỉ hả trở về phòng làm việc, Thiến Thiến xé chiều có nhiệm vụ đi ra ngoài phỏng vấn, đưa cho Đồng Yên một quyển bút kí mình đã làm hồi trước, Đồng Yên rất chuyên tâm nghiên cứu.

Từ lúc đó tới khi tan làm, cô lại nhận được tin nhắn của Thiến Thiến nói rằng cô ấy không trở về được để giúp cô đánh thẻ nhân viên. Đồng Yên nhìn tin nhắn cười cười. Thì ra là đi làm thú vị như vậy, mượn đi ra ngoài để lười biếng một chút, có một nội ứng ở công ty tiếp tay, còn có thể giúp đánh thẻ, có ý thức. Thật biết điều nha!

Sau khi tan làm Đồng Yên cũng không lập tức rời khỏi công ty mà đợi mọi người cùng đi, sau đi qua làm thẻ nhân viên, sau đó ra về tìm một quán ăn ăn một chút, sau đó mới trở về nhà, bật ti vi lên xem nhưng mà lòng cô cảm thấy không yên tâm.

Chín giờ rưỡi tối, Tiểu Diệc Trần gọi đến đúng hẹn.

“Alo? Diệc Trần!” Âm điệu, giọng nói của cô không thể hiện chút tình cảm, cảm xúc nào.

“Yên nhi! Yên nhi à!” Tiểu Diệc Trần rõ ràng là uống rượu, cũng không từ mà biệt, chẳng qua chỉ là gọi cô.

“Vâng. Em đây.” Đồng Yên cười đáp, tham luyện giọng nói mềm nhẹ của anh. Cô sợ rằng chỉ sau hôm nay thôi về sau sẽ không được nghe anh gọi cô thân mật như vậy nữa.

“Anh rất nhớ em, bây giờ anh rất muốn ở bên em. Yên nhi!” Thanh âm Tiểu Diệc Trần vốn trầm thấp, bây giờ uống rượu lại càng trầm khàn, vô cùng gợi cảm.

“Em cũng nhớ anh.” Đồng Yên cầm lấy điện thoại đi ra ban công, ngược nhìn những vì sao trên bầu trời đêm, nói thật nhỏ. Cô thật không có nói dối, giờ phút này, cô đang nhớ anh vô cùng.

“Yên nhi à, anh quyết định sẽ cùng Dao Dao ly hôn, sau đó hai ta cả đời sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Đồng Yên nhắm mắt một chút, nước mắt chảy xuống trong nháy mắt, nhẹ nhàng mà nói: “Được.”

Cả ngày thứ hai, Đồng Yên tâm cũng thất thượng bát hạ (bảy lên tám xuống: nghĩa là lòng nhấp nhô, thấp thỏm không yên), buổi trưa nhận được tin nhắn của Tiểu Diệc Trần nói rằng anh buổi tối tám giờ sẽ về đến nhà, muốn ăn cơm tối cùng cô. Nhà của Tiểu Diệc Trần và Tương Dao cũng không ở thành phố G, hai người đó sau khi về nước, Tương Dao vì tránh cô mà quyết định sống trong ngôi nhà ở quê Tiểu Diệc Trần là thành phố S, lại không nghĩ rằng Tiểu Diệc Trần tiếp nhận công ty của cha anh, sau không biết thần xui quỷ khiến thế nào lại chuyển đến thành phố G. Thật là châm chọc a! Cô ta gắt gao muốn Tiểu Diệc Trần không liên lạc, gặp phải Đồng Yên nhiều lần, lại không nghĩ rằng biến thành lưỡng địa ở riêng, ngược lại lại cung cấp cho Tiểu Diệc Trần nhiều cơ hội cực kỳ tốt.

Đồng Yên lái xe trở lại biệt thự, mua thức ăn nấu cơm, hết tay đều làm tốt, sau một thời gian nhìn lại đồng hồ đã bảy giờ rưỡi. Một lát sau cô nhận được điện thoại của Tiểu Diệc Trần.

“Yên nhi, anh hai mươi phút nữa sẽ về đến nhà. Chờ anh nhé.” Thanh âm Diệc Trần ẩn chứa ý cười.

“Vâng. Em ở nhà chờ anh.” Đồng Yên mềm nhẹ đáp.

Một lúc sau chuông cửa vang lên, Đồng Yên vội vàng đi ra mở cửa, nhận lấy cặp công văn trong tay Tiểu Diệc Trần cười nói: “Anh về rồi?”

Tiểu Diệc Trần nhìn giai nhân mặc bộ váy mỏng màu vàng nhạt cực kì xinh đẹp đứng ở cửa, anh hoảng hốt một chút mới nhẹ nhàng kéo cô vào

trong ngực mình ôm lấy. Người con gái này đã hai mươi sáu tuổi rồi mà nụ cười của cô vẫn tinh khiết như thế, cô vẫn giống như một tiểu cô nương mới mười bảy mười tám tuổi, ánh mắt trong suốt, đen láy không nhiễm tạp chất. Cô bây giờ vẫn còn giống bộ dáng lần đầu anh gặp cô, bất kể trải qua những chuyện gì, bất kể người xung quanh có bao nhiêu thế tục, hèn hạ, người trong ngực anh trước sau như một, đơn độc đến tinh khiết. Một nụ cười hay một cái nhíu mày của cô đều níu trái tim anh thật chặt. Tim anh vì cô mà nhảy lên, vì cô mà đau đớn, vì cô mà hạnh phúc.

Ngồi vào bàn ăn, Tiểu Diệc Trần nhìn bữa tối vô cùng thịnh soạn, trong mắt ánh lên nụ cười ôn nhu mà sủng nịnh: “Hôm nay là ngày lễ gì mà sao em làm nhiều món ăn thế?”

Đồng Yên không nói gì, cẩn thận gấp nhiều thức ăn bỏ vào trong bát anh, nhẹ cười.

Tiểu Diệc Trần ngu ngơ nhìn nụ cười của cô mà không có phản ứng, ngo ngác ăn thức ăn cô vừa gấp trong bát mình, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt cô. Anh căn bản không cần biết cô đã gấp vào bát anh những thức ăn gì, cho dù là thuốc độc anh cũng sẽ không chút do dự mà nuốt xuống, anh chỉ cần nàng thiên sứ ở trước mặt mình có thể vĩnh viễn nhìn về phía anh mà dịu dàng tươi cười, hạnh phúc như thế.

Bữa cơm mau chóng kết thúc trong yên lặng, Đồng Yên buông đũa xuống, bưng chén rượu lên nhẹ nhàng đụng vào ly anh, không nói gì uống một hơi cạn sạch. Tiểu Diệc Trần không giải thích được nhìn cô, sau đó cũng ngửa đầu uống một hơi hết ly rượu.

Đồng Yên nhìn anh, đặt ly rượu xuống bàn, xong mới nhẹ nhàng mở miệng: “Diệc Trần, chúng ta chia tay đi.”

Tiểu Diệc Trần trong nháy mắt sửng sốt, mắt mở to nhìn cô, sau đó mới gượng gạo cười, đáy mắt có chút run rẩy: “Yên Nhi, em đang đùa gì thế? Sau này em không được đùa anh như thế. Anh không cho phép. Có nghe không?”

Đồng Yên nhìn về phía anh, trên môi vẫn giữ nụ cười: “Em mấy hôm trước đã dọn đồ đạc chuyển ra ngoài rồi, cũng đã tìm được việc làm rồi.

Hôm nay quay về cùng anh ăn bữa cơm cuối cùng.”

Tiểu Diệc Trần không duy trì được nụ cười trên mặt nữa, ánh mắt tối sầm đi, anh từ trước tới nay không thể không nghĩ tới hai người sẽ có ngày này, chẳng qua là không nghĩ tới cô sẽ chọn thời điểm anh không ở đây, không phòng bị gì, không có chuẩn bị một chút nào mà chuyển đi. Nhưng có điều mà anh biết rất rõ: Yên nhi cho anh một kích trí mạng làm anh không kịp ứng phó.

Anh đứng dậy, đi tới phòng khách, có chút run rẩy châm một điếu thuốc, hung hăng hút hai hơi mới tìm lại được thanh âm của mình, nói: “Tại sao?”

Đồng Yên đi tới đằng sau lưng anh, ngẩng đầu trước sau như một cười yếu ớt, trong mắt lệ quang chớp động: “Em không muốn yêu anh nữa.”

Tiểu Diệc Trần mắt tối thêm một chút, anh hung hăng dập điếu thuốc lá trong tay vào gạt tàn, lòng anh cơ hồ đau đến mức đứng không vững. Yên nhi không có nói rằng cô không yêu anh, cô chỉ nói rằng cô không muốn yêu anh nữa. Nhưng tại sao anh lại cảm thấy không may mắn chút nào? Cô giống như một cô gái tinh linh. Khi cô không muốn làm chuyện gì đó, người nào cũng không có cách thuyết phục. Ban đầu khi anh nhìn thấy vết sẹo mảnh màu hồng nhạt trên cổ tay cô, anh đã bị rung động mãnh liệt. Cô nhìn như một cô gái nhu nhược, nhưng nội tâm lại vô cùng quật cường, không ai có thể ép cô làm chuyện mà không muốn, ngay cả anh cũng không ngoài lệ.

Tiểu Diệc Trần xoay người nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Đồng Yên, có chút khẩn cầu nhìn cô: “Cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Lần này anh đảm bảo trong vòng ba tháng sẽ ly hôn với Trương Dao, sau đó anh sẽ ngay lập tức cưới em làm vợ. Có được không, Yên nhi?”

Đồng Yên không có giãy giụa, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn anh, trong mắt có nét đau thương, lòng cũng đau nhưng không có tia nào là không đành lòng cùng dao động.

“Cảm ơn anh một năm này đã chiếu cố em thật tốt, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên anh đã từng đối với em đầy thương yêu như vậy. Em hy vọng một ngày nào đó chúng ta có thể làm bằng hữu.”

Tiểu Diệc Trần không có buông cô ra, nhìn về ánh mắt đang dần trở nên mờ mịt, không rõ của cô nói: “Nếu như, anh không đồng ý thì sao?”

Đồng Yên khẽ cười: “Em sẽ chết.”

Tiểu Diệc Trần bị sự kiên định cùng quyết liệt trong mắt Đồng Yên làm cho sợ hết hồn, hai cánh tay đang ôm cô không tự chủ mà buông ra. Đồng Yên buông thõng mí mắt, từ từ đi qua người anh, tới cửa không hề dừng lại, mở cửa rời đi, an tĩnh giống như không hề xuất hiện.

Đồng Yên vào thang máy, hai tay ôm chặt lấy mặt, nước mắt bắt đầu rơi như mưa. Mới vừa rồi trong nháy mắt nhìn thấy sự yếu ớt cùng chật vật trong mắt anh, cô đã hơi mềm lòng nếu không phải sờ đến vết cắt trên cổ tay, có lẽ cô đã khuất phục rồi. Dù sao cô đã yêu người đàn ông này, yêu tha thiết đến mức cho dù anh đã cùng nữ nhân khác song túc song phi (kết hôn, vợ chồng êm ấm), cô cũng không nguyện để cho một người đàn ông nào khác đụng vào mình. Đồng Yên thà rằng chết cũng không muốn phản bội tình yêu của hai người.

Mới vừa rồi cô thậm chí hy vọng anh có thể giữ cô lại, chỉ tiếc anh đã bị câu nói kia của cô hù dọa, bị làm cho sợ đến mặt mũi trắng bệch. Thật ra thì khi cô nhìn thấy gót chân anh không còn kiên cường, cô không nỡ chết ở trước mặt anh, cô không nỡ làm anh đau lòng cùng khổ sở.

Nhưng Đồng Yên hiểu rất rõ, Tiểu Diệc Trần tính cách quá mức mềm yếu, Trương Dao chắc cũng biết anh muốn cùng cô ta ly hôn. Một năm trước cô ta cũng biết bọn họ một lần nữa ở chung, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Lòng dạ cô ta quá sâu, Tiểu Diệc Trần không đấu lại cô ta, chính Đồng Yên còn đấu không lại, cho nên Tiểu Diệc Trần chỉ dùng thời gian một năm bù đắp thật tốt cho cô, tới khi minh họa tình yêu đến khắc cốt ghi tâm của hai người lên một dấu chấm tròn, cũng là lúc tình cảm đó chấm dứt.

Đồng Yên đời này yêu nhất Tiểu Diệc Trần. Anh là mối tình đầu của cô, cũng là tình yêu duy nhất của cô. Cô thề cả đời này sẽ không tin tưởng bất kì một người đàn ông nào nữa, sẽ không yêu ai nữa!

Chương 3: Nhiệm vụ thứ nhất.

Đồng Yên đi ra từ biệt thự của Tiểu Diệc Trần, lái xe đến một quán rượu. Cô là một người không bao giờ đi tới những nơi như vậy, hay khi ở nước ngoài cùng lắm là mua hai chai rượu về nhà trọ mà uống. Lúc đó cô vẫn còn muốn tiếp tục yêu người đàn ông kia, cô không muốn sa đà vào rượu chè.

Dĩ nhiên bây giờ cô cũng không muốn sa vào rượu, cô chỉ cần ngồi một mình trong góc quán an an tĩnh tĩnh một uống chai rượu đỏ, bộ dáng mua say của cô cũng coi như cực kỳ biết điều, giống như một cô gái nhỏ đang giận người nhà. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bởi vì tác dụng của rượu hiện lên một chút hồng hồng, mắt đang tràn ngập nước, khóe miệng cong cong, vẻ mặt cô ưu thương mà quật cường.

Lăng Khiên miệng đang ngậm một điều xì gà từ ghê lô đi ra ngoài thì nhìn thấy một con mèo nhỏ cô độc đang uống rượu, nhìn bộ dáng trông có vẻ say, chung quanh cô thì toàn đàn ông nhìn cô với ánh mắt thèm khát. Mà tiểu nữ nhân kia hoàn toàn không ý thức được bộ dáng của mình có sức quyến rũ, hấp dẫn đến mức nào. Những người đàn ông không quen đang dần dần bu quanh cô ngày càng đông, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt khả ái của cô mà nước dãi chảy ròng ròng.

“Mọi người đi trước đi nhé. Tôi phải đi gặp bạn mình một chút.” Lăng Khiên nói nhỏ với người bên cạnh.

“Đồng Yên!” Lăng Khiên dí tắt điều thuốc vào gạt tàn trên bàn, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Đồng Yên, hai tay thân thiết ôm lấy bả vai cô, nhẹ nhàng khẽ gọi một tiếng.

Mấy người đàn ông thấy Lăng Khiên đến thì dần dần tản đi, cuối cùng không còn một bóng.

Đồng Yên quay đầu nhìn anh một cái, sau đó đánh vào tay anh một chút: “Bỏ tay của anh ra nếu không tôi đánh anh đó!”

Lăng Khiên nhìn bộ dáng hai má hồng hồng, tay quệt quệt mồm, mày cau lại của cô không khỏi bật cười, lấy lại chén rượu trên tay cô, đỡ cô đứng dậy.

Đồng Yên giãy giụa thoát khỏi tay anh lại bị anh kéo cả người lại.

“Ngoan, anh đưa em về nhà.” Anh chưa bao giờ nghĩ giọng mình lại có thể ôn nhu tới như vậy, hơn nữa còn phát ra từ tận đáy lòng.

Đồng Yên đã say, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nheo mắt nhìn anh, sau đó mềm mại tựa vào người anh nói: “Không cho phép anh khi dễ tôi, bằng không Diệc Trần sẽ không bỏ qua cho anh.”

Nói xong cô chìm vào giấc ngủ.

Lăng Khiên hí hóp mắt lại, ánh mắt anh lạnh như băng ẩn chứa tức giận, đôi môi tái nhợt mím thật chặt, nhìn người đang ngủ say trong ngực mình một lúc lâu, mới khẽ thở dài i, móc ra một xấp tiền đưa cho bồi bàn, tiêu sái bế cô rời khỏi quán rượu.

Đêm khuya, Lăng Khiên tay kẹp một điều thuốc đứng dựa lưng vào cửa sổ sát đất, nhìn người con gái nhỏ bé đang nằm trên giường, trong mắt gọn sóng sợ hãi, lại có thêm tia đau đớn nhàn nhạt. Khi nghe thấy cô cúi đầu ho khan hai tiếng, anh sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng dập tắt điều thuốc, đẩy cửa sổ, vút điều thuốc ra ngoài, dừng lại trong chốc lát rồi mới đi tới bên giường.

Đồng Yên ngủ cũng không được yên ổn cho lắm, hàng lông mày thanh mảnh nhíu lại, hai tay nắm chặt lấy chăn, thân thể khẽ run rẩy, giống như có cảm giác không an toàn.

Lăng Khiên ngồi ở bên giường, đưa tay nhẹ vỗ về hai má cô, động tác dịu dàng vô cùng, nhìn cô với ánh mắt tràn ngập thâm tình. Lát sau anh cúi người xuống nhẹ hôn vào trán cô, dừng lại một lúc, rồi từ từ đôi môi anh đi xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mềm mại của cô. Nụ hôn của anh như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng mà mang theo một chút do dự, ý do vị tấn!

Anh gần như si mê nhìn cô ngủ, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của cô một cách nhẹ nhàng, nói: “Ngoan, anh yêu em!”

Một tuần sau, trong phòng làm việc của Tổng biên.

“Tập chí của chúng ta kì này có chuyên mục phỏng vấn hai nhân vật khá nổi tiếng, là Tiểu Diệc Trần – Tổng tài của tập đoàn Trần Dương và Lăng Khiên – Tổng tài của tập đoàn Viễn Đông. Tổ các cô có bốn người chia làm hai tổ nhỏ, mỗi tổ chịu trách nhiệm phỏng vấn một người. Đồng Yên, cô muốn phỏng vấn ai?” Chu Tổng biên nhẹ nhàng cười nhìn Đồng Yên, thân thiết hỏi cô.

Đồng Yên hơi hoảng hốt nhìn hai cái tên trong chốc lát mới nhẹ nhàng mở miệng: “Lăng Khiên.”

Chu Tổng biên cười với vẻ hài lòng: “Tốt. Thiên Thiên, cô cùng với Đồng Yên chịu trách nhiệm phỏng vấn Lăng Khiên, Lucy cùng Kaka phỏng vấn Tiểu Diệc Trần, một tuần sau nộp bản sơ thảo cho tôi. Đây là một nhiệm vụ vô cùng có tính khiêu chiến, nhất là Đồng Yên cùng Thiên Thiên. Theo như tôi được biết thì Lăng Khiên từ trước tới nay chưa bao giờ lộ mặt trên một quyển tạp chí nào. Mọi người cùng cố gắng nhé. Tan họp!”

Trở lại chỗ ngồi, Đồng Yên hai tay nâng cằm bắt đầu ngẩn người. Buổi sáng hôm đó khi cô từ trên giường của Lăng Khiên thức dậy, cô đã thề cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cái người khí định thần nhàn đứng ở bên giường hỏi size áo lót của cô là bao nhiêu.

Lúc đó, khi cô ôm chần từ từ ngồi dậy, Lăng Khiên từ trên cao nhìn xuống cô, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng đáy mắt lại ẩn chứa ý cười. Anh ta nói rằng: “Anh gọi điện bảo người mua một bộ quần áo mới cho em. Áo lót của em size bao nhiêu?”

Đồng Yên lúc đó không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, hai mắt cô tròn tròn, mặt đỏ bừng bừng, cảm giác nhìn anh chằm chằm. Nếu lúc đó trong tay cô mà có vật sắc nhọn nào, cô thề sẽ nhảy tới dùng hết sức bằm vằm khuôn mặt đang cười đến mức muốn ăn đòn kia.

Lăng Khiên không đợi câu trả lời của cô, ngó về phía cổ cô rồi trượt mắt xuống bên dưới đánh giá trong chốc lát, sau đó đem điện thoại đặt ở bên tai nhẹ nhàng mở miệng: “Size 32B”.

Ngay sau đó Đồng Yên trực tiếp đem gối hướng anh mà ném tới.

Lăng Khiên hai tay nhanh nhẹn bắt được chiếc gối, tùy ý ném trở lại giường, sau đó xoay người rời đi, miệng khẽ cười.

Đồng Yên khi đó bị anh chọc đến tức chết, kêu to: “Đồ cầm thú! Đồ lưu manh! Tôi mong cả đời này không bao giờ phải nhìn thấy anh nữa.”

Lăng Khiên đi tới cửa bỗng dừng lại, thân thể cao lớn về phía cô, mắt nheo nheo, nở nụ cười đắc ý nói với cô rằng: “Anh lại có một dự cảm rằng, không bao lâu nữa em sẽ chủ động tới tìm anh!”

Mà bây giờ, Đồng Yên sầm mi khổ kiếm nhìn bản thảo phỏng vấn trong tay, nghĩ đến nam nhân với nụ cười vô sỉ và đắc ý kia, lòng phiền não đến nỗi muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho rồi.

“Yên Yên, nếu cậu cảm thấy không tiện, cuộc phỏng vấn này cứ để một mình tớ đi cho.” Thiển Thiển là bạn đồng học đại học với Đồng Yên, tự nhiên biết cô cùng với Lăng Khiên có quan hệ.

Đồng Yên cắn cắn môi suy nghĩ, sau đó nghiêng đầu nhìn Thiển Thiển nói: “Nếu không trước tiên cậu hãy gọi điện hẹn lịch phỏng vấn với anh ta đi đã.”

Thiển Thiển gật đầu, cầm lấy điện thoại dựa theo số điện thoại mà Chu Tổng biên đã cung cấp gọi đi, một lát sau liền cúp máy, mặt có chút thất bại nói: “Chỉ gặp được thư ký của anh ta thôi. Cậu có số điện thoại riêng của anh ta không?”

Đồng Yên tiếp tục cắn cắn môi, miễn cưỡng gật đầu, mở điện thoại tìm số điện thoại mà người đàn ông vô sỉ kia đã cho cô sáng hôm đó.

Thiển Thiển dựa theo số điện thoại mà cô đưa gọi tới, điện thoại mới kêu một tiếng đã được bắt máy, giọng nói của một người đàn ông vang.

“Alo! Đồng Yên.”

Thiển Thiển sửng sốt một chút, cô còn chưa nói gì, đối phương làm sao lại trực tiếp gọi Đồng Yên. Nuốt một ngụm nước bọt rồi cô mới lên tiếng: “Lăng tổng, ngài khỏe chứ? Tôi là biên tập của tạp chí, Thiển Thiển, chúng tôi muốn viết một bài về ngài trên tạp chí của mình. Ngài xem được lúc nào rảnh, có thời gian sắp xếp cho chúng tôi một cuộc hẹn để phỏng vấn ngài được không?”

Đầu dây bên kia trầm mặc hai giây rồi nói: “Bảo Đồng Yên trực tiếp liên lạc với tôi.” Lăng Khiên nói xong, lập tức cúp máy.

Thiên Thiên sau khi nghe được câu nói trong điện thoại, bất đắc dĩ hướng Đồng Yên đưa điện thoại và nói: “Anh ta nói rằng cậu trực tiếp liên lạc với anh ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Yên nhăn nhăn, tay vò vò tờ giấy trên bàn, nội tâm đấu tranh kịch liệt. Cuối cùng sau mười phút đồng hồ giằng giụa trong tư tưởng, cô quyết định cầm điện thoại của mình lên, nhấn vào số điện thoại của Lăng Khiên và ấn nút gọi đi. Lần này điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận máy.

“Đồng Yên.” Giọng nói Lăng Khiên vang lên lạnh lùng, không lảng nhảng vòng vo, gọi thẳng tên cô.

“Ừm. Chuyện kia...”

“Ai cho phép em cho người khác biết số điện thoại của anh?” Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng vang lên, không nghe ra được cảm xúc gì.

Đồng Yên bị giọng nói lạnh như băng kia đâm vào tai, cả người run lên, quý khiến thần xui nói câu: “Thật xin lỗi.”

Lăng Khiên cũng không nghĩ tới cô lại biết điều nói xin lỗi, sững sốt trong chốc lát, mới mở miệng nói, lúc này giọng nói đã hòa hoãn đi rất nhiều: “Gọi cho anh có chuyện gì không?”

“Chính là muốn hẹn anh phỏng vấn.”

“Được. Vậy khi nào thì em có thời gian rồi?”

“Hả?” Đồng Yên ngây ngẩn cả người, ngạc nhiên một chút mới lắp bắp trả lời anh: “Tôi... tôi lúc nào cũng rảnh”.

“Vậy thì \chiều nay đi. Hai giờ chiều em tới gặp anh. Anh chờ em.”

Đồng Yên ngạc nhiên đến há hốc miệng, mãi mới nói được một từ: “Được.”

Thiên Thiên xoay ghế xoay đến bên cô, hạ thấp giọng hỏi: “Hai người các cậu lại bắt đầu liên lạc rồi sao?”

Đồng Yên nhìn cô, vẫn còn vẻ mặt ừ ừ cạc cạc, gật gật đầu: “Xem như là thế đi. Nhưng mà tớ với anh ta vẫn cảm giác không được quen lắm.”

Thiên Thiên cười xấu xa đẩy đẩy cô: “Ừ. Không quen đến mức đặc biệt vì cậu cho số điện thoại.” Nhất định là như vậy. Lúc đó nhận được điện

thoại của cô, anh ta đã khẳng định là Đồng Yên. Chỉ có thể nói rằng, cái số điện thoại kia anh ta chỉ nói cho một mình Đồng Yên biết.

Đồng Yên mặt đỏ bừng bừng. Cô nghĩ lại buổi sáng hôm đó anh đánh giá cô vừa thay bộ quần áo mới, vẻ mặt anh lúc đưa cho cô số điện thoại của mình ghi rõ rằng: “Nhìn đi. Anh nhìn vô cùng chính xác mà. 32B, rất phù hợp.” Đồng Yên có chút quần bách, trợn mắt nhìn Thiến Thiến một cái: “Tớ với anh ta làm gì có quan hệ gì. Thái độ người nhiều tiền của anh ta thực sự rất khó chịu.”

“Yên Yên. Anh ta có phải là thích cậu không?”

“Không thể nào! Hồi trước mình từng làm cho anh ta mất thể diện như vậy, anh ta phải là hận mình đến chết mới đúng.”

“Tại sao là không thể? Nói không chừng thời điểm bức hôn với cậu, anh ta đã thích cậu rồi, nhiều năm như vậy anh ta vẫn tình hữu độc chung (vẫn chưa yêu ai, vẫn một mình đơn thân độc mã). Mà lúc này cậu cũng đã rời khỏi Tiểu Diệc Trần rồi, cũng nên suy nghĩ về anh ta một chút đi.”

Đồng Yên thu thập giấy tờ văn kiện, khổ sở cười cười: “Tớ không còn có thể yêu một ai khác nữa, sẽ càng không yêu vị hôn phu đã bị mình vứt bỏ.”

Thiến Thiến há hốc miệng rồi không nói gì nữa.

Vào lúc một rưỡi chiều, Đồng Yên cầm lấy một túi văn kiện cùng với một bọc giấy nhỏ màu trắng đi vào tập đoàn Viễn Đông để chuẩn bị phòng vấn Lăng Khiên, đi tới quầy tiếp tân nói tên mình.

“Chào cô. Tôi là Đồng Yên, giám đốc của tôi đã cùng Lăng tổng hẹn phòng vấn vào chiều nay,” Đồng Yên cung kính mở miệng.

Ở quầy tiếp tân, người nhân viên nghe thấy tên của cô lập tức đứng lên: “Lăng tổng đang họp. Ngài ấy đã nói trước rằng cô cứ trực tiếp đi vào phòng làm việc của ngài chờ ngài là được. Thang máy ở bên kia, tầng của Lăng tổng là tầng ở trên cùng, ở đây chỉ có một phòng làm việc thôi.”

Đồng Yên gật đầu mỉm cười: “Cảm ơn.”

Phòng làm việc của Lăng Khiên rất lớn, rộng đến mức có cảm giác trống trải, bàn làm việc cùng tủ tài liệu kết cấu đơn giản được vây quanh bởi những bức tường bằng thủy tinh, một không gian khí phách không lò mà lạnh lùng, đứng bên trong căn phòng thần kinh con người ta không tự chủ mà căng thẳng, cảm giác rất bức bách.

Đồng Yên nắm chặt túi nhỏ trong tay, trong lòng thấp thỏm bất an, cảm giác giống như học sinh tiểu học đang đợi thầy giáo phát sổ liên lạc, cô cũng không dám ngồi, biết điều một chút đứng ở cửa cách đó không xa.

Nghe thấy tiếng động phát ra phía sau, Đồng Yên thất kinh, có chút bối rối quay đầu lại, chống lại đôi mắt thâm thúy mà sắc bén phía sau, trán cô không tự chủ được toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

“Lãng... Lãng tổng. Anh khỏe không?” Đồng Yên thiếu chút nữa lỡ miệng gọi thẳng tên của anh. Cô có chút hối hận khi tiếp nhận phỏng vấn anh, cô cùng Lãng Khiên quan hệ quá đặc thù, đặc thù đến mức cô không biết phải xưng hô với anh như thế nào cho thích hợp.

Lãng Khiên ôm laptop đứng ở cửa nhìn cô một chút, sau đó vuốt vuốt mi tâm đi vào nói: “Tới đây ngồi đi.”

Đồng Yên thái độ biết điều đi tới ngồi xuống phía đối diện với anh.

Lãng Khiên để máy vi tính xuống bàn, cũng không có nhìn cô, nhanh chóng di chuyển chuột, đôi lông mày khẽ cau, vẻ mặt hơi lạnh lùng.

“Chờ anh năm phút. Em muốn uống gì?” Anh cầm lấy điện thoại đặt trên bàn, nhìn cô hỏi.

“Nước lọc.” Đồng Yên cúi đầu đáp một tiếng, tránh nhìn vào ánh mắt anh.

Lãng Khiên nhếch nhếch khóe miệng, nói với thư kí: “Mang cho tôi một ly cafe, cùng một cốc nước lọc, lạnh.”

Đồng Yên nghe được hai chữ cuối kinh ngạc chút. Anh ta làm sao biết mình thích uống nước lạnh? Sau đó khôi phục trạng thái, ngồi ở đó an an tĩnh tĩnh, cúi đầu lật nhìn bản thảo phỏng vấn mình mang đến.

Lãng Khiên nheo nheo mắt, nhìn thoáng qua khuôn mặt khả ái của cô, khẽ cười.

Chương 4: Săn thú cùng con mồi.

Một khắc đồng hồ sau, Lăng Khiên đóng bút kí lại, hai tay đặt trên bàn, lại gọi cho thư kí mang thêm cho Đồng Yên một cốc nước lạnh rồi mới mở miệng. “Được rồi. Em muốn hỏi gì?”

Đồng Yên gật đầu, đưa cho anh một trang giấy bên trong là những vấn đề cần anh trả lời.

Lăng Khiên nhận lấy tờ giấy, lướt qua một lượt, để sang bên cạnh, trên mặt anh chứa ý cười.

Đồng Yên ho nhẹ hai cái, ngồi thẳng người lên, mở máy ghi âm ra, mở cặp văn kiện, tận lực làm cho mình thoát nhìn không nên quá hồi hộp.

“Lăng tổng, không có vấn đề gì nữa thì chúng ta bắt đầu thôi.”

“Được.”

“Theo tôi được biết Viễn Đông lúc trước lấy việc mua bán xuất nhập khẩu làm chủ nghiệp, bây giờ còn không?”

“Còn.”

“Như vậy nói cách khác nghề truyền thông của Viễn Đông là nghề phụ sao?” Giọng nói của Đồng Yên có chút run run.

Lăng Khiên cười nói: “Có thể nói như vậy.”

“Công ty liên tục chiến đấu ở các chiến trường truyền thông, như vậy là do Hội đồng công ty quyết định hay là ý kiến của cá nhân ngài?”

Lăng Khiên trầm mặc nhìn cô vài giây đồng hồ: “Cá nhân tôi đề nghị, Hội Đồng công ty thông qua.”

“Ngài tại sao lại muốn mở rộng sang nghề truyền thông?”

“Nhất thời cao hứng.” Lăng Khiên trả lời không chút do dự.

Đồng Yên mặt nhăn mày cau, cầm lấy bút ghi lại câu trả lời của anh.

“Xin hỏi ngài đối với tình cảnh truyền thông trước kia có ý kiến gì không?”

“Không có ý kiến gì.”

Đồng Yên âm thầm liếc mắt nhìn các câu hỏi tiếp theo.

“Viễn Đông hai năm nay đã có thể cùng tranh đấu với ngành truyền thông Trần Dương, có thể coi như như lão Đại trong thành phố này, ngài có bí quyết thành công gì vậy?”

Lăng Khiên khiêu khiêu mi: “Tôi không cảm thấy ngành truyền thông của Trần Dương là lão đại.”

Đồng Yên hé miệng trầm tư chốc lát: “Vậy bí quyết thành công của ngài là gì?”

“Hùng hậu tư chất kim.”⁽¹⁾ Lăng Khiên trả lời vô cùng bình thản.

Đồng Yên ở phần trả lời dưới câu hỏi viết bốn chữ: “Tài đại khí thô.”

(2)

“Lăng tổng, mấy câu hỏi sau là hỏi một chút về vấn đề riêng tư của ngài. Nếu như ngài không muốn trả lời, có thể giữ yên lặng không trả lời.”

Lăng Khiên gật đầu.

“Bây giờ trong giới thương nghiệp có tin là Viễn Đông đang nhắm thẳng vào Trần Dương. Đối với tin này ngài có cho là như vậy không?”

Lăng Khiên nhìn cô im lặng không nói gì.

Đồng Yên mấp máy môi, cúi đầu nhìn xuống rồi lại hỏi: “Ngài không hay chấp nhận phỏng vấn, có nguyên nhân gì sao?”

“Không có.”

Đồng Yên ngẩng đầu đáng thương nhìn anh.

Lăng Khiên đè ép khóe môi, một lần nữa lại mở miệng: “Không thích.”

“Có tin đồn là ngài có một người bạn gái còn đang học đại học. Có thật không vậy?”

Lăng Khiên uống một ngụm cafe, giữ vững sự trầm mặc.

Đồng Yên lau lau mồ hôi: “Vậy ngài có sống cùng cô ấy không?”

“Có.”

“Cô ấy là người như thế nào vậy? Hoặc không thì ngài cho biết tiêu chuẩn bạn gái của ngài là gì?”

Lăng Khiên giương mắt nhìn cô, khóe miệng loàn loàn, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Đồng Yên cầm một tờ khăn giấy lên lau mồ hôi, nhìn mấy vấn đề phía dưới trong tờ giấy mà lòng rối bời không thôi, có cảm giác lực bất tòng tâm cùng với thất bại. Những vấn đề này đều là Thiến Thiến chuẩn bị. Cô lúc đó nhìn thấy mấy cái câu hỏi về cuộc sống riêng tư đã kịch liệt phản đối. Cô đã cảm thấy rằng Lăng Khiên chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng Thiến Thiến nói là độc giả muốn xem, bây giờ thì tốt rồi, một câu cũng không hỏi được. Đây là nhiệm vụ đầu tiên trong công việc đầu tiên của cô, cô cũng không biết làm cái gì, nhưng như vậy không công mà lười, cô vẫn có chút không cam tâm.

Cô nhìn bộ dạng nhàn nhã uống cafe của người đàn ông đối diện, quấy người một cái cúi đầu mở miệng: “Lăng tổng, tôi mời anh đi uống trà nhé?”

Lăng Khiên khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn hiện lên một nụ cười: “Được.”

Đồng Yên theo Lăng Khiên đi ra khỏi phòng làm việc, xuống dưới đại sảnh, thấy cô tiếp tân khiếp sợ đến mức miệng há hốc, cô len lén nhìn người đàn ông bên cạnh, lại thấy anh ta mặt mày cong cong, tâm tình trông thật tốt mà.

Trong phòng cafe ưu nhã được trang trí bằng phong cách chủ đạo hai màu trắng đen, giản lược mà không đơn điệu, lại rất tao nhã.

Địa điểm mà Lăng Khiên chọn cách công ty anh không xa lắm, từ công ty anh đi bộ mất mười phút là tới nơi.

“Em uống chút gì không?” Lăng Khiên đem menu đẩy qua phía cô, thanh âm rất ôn nhu.

Đồng Yên vội vàng lấy tay ngăn lại, nói: “Tôi mời khách. Anh gọi đồ uống đi.”

Lăng Khiên cười, chuyển hướng người bán hàng: “Cho ly cafe đen.”

Đồng Yên nghe anh nói xong mới nhận lấy menu, nhìn một chút, ngửa đầu gọi: “Cho một cốc trà sữa Ri-ga nóng.”

Lăng Khiên thân thể nhích lại gần phía trước nói với cô: “Anh nghĩ em nên uống nước khoáng.”

Đồng Yên vênh vênh miệng lên nói: “Một chai nước khoáng ở đây bán những mười đồng, quá là đắt.”

Lăng Khiên sững sốt một chút xong lại thấy buồn cười.

Đồng Yên cho một ít đường vào cốc trà sữa Ri-ga sau đó vô thức khuấy khuấy cốc, giương mắt nhìn phía đối diện. Lăng Khiên nhấp ngụm cafe nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ như không quan tâm vì sao cô lại mời anh uống trà chiều.

“Lăng tổng, bình thường anh có hoạt động gì làm lúc nhàn rỗi không?” Đồng Yên nhớ trong bút ký của Thiến Thiến có viết như vậy, tìm được hứng thú yêu thích giống nhau sau đó từng bước xâm nhập.

Lăng Khiên chuyển ánh mắt sang phía cô, rất chân thành suy nghĩ rồi nói: “Tác xạ, săn thú.”

Đồng Yên đỏ mặt hơi lạnh. Người này cũng quá máu lạnh đi ~_~. “Haha. Cũng là rất kích thích vận động.”

Lăng Khiên gật đầu, trong mắt thoáng hiện tinh quang. “Anh thích những động vật nhu nhược, tay trái gà không chặt bị anh truy đuổi, rất khoái cảm, rất kích thích.”

Đồng Yên trong lòng thầm mắng anh một câu cảm thú, uống thêm một ngụm trà sữa, cảm thấy mùi vị cũng thay đổi, cảm thấy trong đồ uống như có mùi máu tươi từ cổ xộc lên mũi, một lần nữa mới mở miệng: “Xem ra Lăng tổng là một người có tính chinh phục rất mạnh a.”

Lăng Khiên cười, gật đầu: “Con mèo đó chỉ cần bị anh nhắm trúng, căn bản là không còn đường sống.”

Đồng Yên đối với khí phách cùng cuồng vọng trong lời nói của anh vô cùng bất mãn, nhúu mày nói: “Cũng chưa có trường hợp đặc biệt nào sao?”

Lăng Khiên nhìn cô, ánh mắt u ám mà sắc bén, trên mặt có vẻ mờ mịt không rõ, sau một lúc lâu dờn mở tròng mắt, thở dài một hơi: “Có một. Cô ấy trước mắt là người duy nhất đối với anh không khuất phục.”

Đồng Yên nhìn vẻ mặt anh trong nháy mắt trở nên tối tăm vô cùng, nuốt một nước bọt, không dám tùy tiện mở miệng nữa, chẳng qua là cảm thấy nên biết điều im lặng uống trà sữa.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên nhìn đồng hồ rồi nói với cô: “Anh phải trở về rồi.”

Đồng Yên gật đầu với cảm giác vô cùng thất bại, gọi người bán hàng đến tính tiền, nhưng lại được biết rằng Lăng Khiên có cổ phần ở phòng cafe này nên được miễn phí.

Đồng Yên quýnh lên một chút, có chút lúng túng cầm lấy túi xách đứng lên: “Thật không tốt. Lần sau tôi sẽ mời anh uống trà.”

Lăng Khiên khẽ cười, thần sắc có chút mệt mỏi, đi ra khỏi quán cafe, quay lại nhìn cô, do dự một chút cúi đầu mở miệng: “Anh không có bạn gái.”

Đồng Yên thật sự sửng sốt, sau đó quay đầu đối với anh cười cười: “VẬY chuyện của anh với cô nữ sinh viên đại học kia chỉ là lời đồn đại thôi sao? Nhưng trên mạng lại có ảnh mỗi tuần anh đưa đón cô ấy nha.”

Lăng Khiên nhìn nàng nụ cười tinh khiết chỉ trong chốc lát, loan loan khoe miệng: “Những thứ đó sắp trở thành quá khứ rồi.”

Đồng Yên vẻ mặt không giải thích được nhìn anh.

Lăng Khiên không nói gì thêm, giúp cô gọi taxi, chờ xe đi khỏi xong mới hướng kí túc xá đi tới. Trên đường lấy di động ra gọi một cú điện thoại. Điện thoại được nhận đồng thời truyền đến một giọng nữ mềm nhẹ.

“Khiên! Sao giờ này anh lại gọi điện cho em vậy?”

Lăng Khiên thùy mị chớp chớp mí mắt: “Buổi tối có phải học khóa nào không?”

“Có. Nhưng em có thể nghỉ.”

Lăng Khiên cười cười: “Một lát nữa anh tới trường đón em đi ăn cơm tối.”

“Có thật không? Vậy được.”

Lăng Khiên ánh mắt ảm đạm một chút, đáp một tiếng rồi ngắt máy, lại gọi một cú điện thoại khác.

“Alo. Lăng tổng.”

“Lưu luật sư, giúp tôi chuyển chủ sở hữu của biệt thự Đông Sơn sang tên Tử Yên Nhi.”

Một tuần sau, nộp bản sơ thảo phỏng vấn, bản thảo phỏng vấn của Tiểu Diệc Trần được thông qua, mà bản thảo phỏng vấn của Lăng Khiên hoàn toàn không hợp lý, bị Chu tổng biên quyết đoán yêu cầu viết lại một lần nữa.

Lần này tùy Thiển Thiển ra tay. Nhưng ngồi chờ đến trưa, cô ngay cả mặt Lăng Khiên cũng không nhìn thấy, cũng không phải là cô bị cự tuyệt phỏng vấn mà là Lăng Khiên thực sự rất bận rộn, ngồi ở lầu cao nhất tiếp khách, nhìn hai người đàn ông kia từ một giờ rưỡi chiều vào phòng họp, cho đến khi tan tầm cũng không có đi ra ngoài.

Gần bảy giờ, cô mới nhìn thấy Lăng Khiên với vẻ mặt mệt mỏi từ phòng họp đi ra, Thiển Thiển vọt tới trước nghênh đón.

“Lăng tổng, ngài khỏe chứ? Tôi là...”

“Thiển Thiển?” Lăng Khiên nói tên cô một cách chính xác.

Thiển Thiển âm thầm cao hứng: “Đúng vậy. Tôi với Yên nhi là bạn đồng học thời đại học, chúng tôi có quan hệ rất tốt.” Cô rất thông minh bắt được đúng trọng điểm.

Lăng Khiên trên vẻ mặt hòa hoãn một chút nói: “Vào phòng rồi nói.”

Sau khi ngồi xuống, Lăng Khiên tự mình giúp hai người pha cafe, sau đó nhìn đồng hồ: “Cho cô nửa tiếng. Tám giờ tôi có bữa tiệc.”

Thiển Thiển gật đầu, sau đó lấy ra bản thảo phỏng vấn đã chuẩn bị xong từ trước đưa ra trước mặt anh.

Lăng Khiên uống một hớp cafe, khẽ nhú mày, nhận lấy bản thảo, liếc mắt một cái sau đó cười nói: “Những thứ này lần trước Đồng Yên đã hỏi rồi.”

“Nhưng mà Lăng tổng ngài thật nhiều câu không có trả lời.” Thiển Thiển mỉm cười ngọt ngào.

“Cô ấy nói có thể giữ im lặng không trả lời.”

Thiển Thiển ở trong lòng thầm mắng một câu nha đầu ngốc, sau đó chuyển chủ đề nói: “Yên nhi bây giờ hình như là sống độc thân.”

Lăng Khiên ngả người dựa vào ghế hai tay khoanh trước ngực, hứng thú nhìn cô: “Cho nên?”

“Ngài có cơ hội.”

Lăng Khiên cười, không nói gì.

“Lăng tống, chúng ta làm một cuộc giao dịch. Nếu như ngài phối hợp tốt giúp tôi hoàn thành tốt cuộc phỏng vấn lần này, tôi sẽ giúp ngài theo đuổi Yên nhi.”

Lăng Khiên trên khoe miệng giương một độ cong càng rõ hơn, trầm tư một chút rồi nói: “Được thôi.”

Thiên Thiên cười to, rất muốn hoan hô.

Lăng Khiên đứng lên: “Chiều mai cô tới tìm tôi. Tôi dành cho cô hai giờ đồng hồ.”

Thiên Thiên cười gật đầu, theo anh cùng nhau đi ra ngoài.

Trong thang máy, Lăng Khiên sắc mặt tái nhợt đứng ở sau lưng cô một chút, mày nhíu lại rất chặt.

“Lăng tống, ngài không thoải mái sao? Sắc mặt ngài nhìn không tốt chút nào.”

Lăng Khiên mím môi cười cười: “Không sao. Cảm ơn.”

Thiên Thiên nhìn vẻ mặt đậm mạc liền không mở miệng hỏi nữa. Ra khỏi thang máy, Thiên Thiên đi về bãi đậu xe bên đường, Lăng Khiên lên một chiếc xe Worle màu đen lái xe đến bữa tiệc.

Trên xe, Lăng Khiên tựa lưng vào ghế ngồi, hít một hơi thật sâu, sau đó liền nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cái thành phố này toàn những ngôi nhà xi măng cốt thép mọc lên san sát nhau, nơi này mỗi người đều giống như những đồ ăn nguội lạnh được đồng hóa giống nhau, người với người trừ lợi ích chính là tiền bạc, đem tình cảm nguyên thủy của chính mình vứt bỏ sạch sẽ, coi như là người cả ngày ngủ ở bên gối đến thời điểm quyết liệt, trừ tiền ra cũng không nhìn thấy tình cảm ngày xưa ngày xưa nữa, bao gồm những thứ không ràng thế sự, nhìn như sinh viên đại học thanh thuần.

Lưu tại bên trong, chỗ sâu nhất trong trí nhớ anh là đôi mắt to linh động mà đơn thuần, trong suốt, sáng ngời. Đó mới là phương thức chung đụng cơ bản nhất giữa người với người, xuyên thấu qua ánh mắt nhìn tâm linh, cũng chỉ có ở đây con mèo nhỏ biết điều mới có thể làm được.

Đồng Yên! Một thợ săn giỏi chắc chắn không để con mồi trên tay hân bỏ chạy hai lần!

Giải thích một vài chỗ nhé: Nhiều chỗ lung củng không hiểu thì mọi người bỏ qua, tại cũng không hiểu lắm nên dịch qua loa, bỏ qua chỗ đấy không ảnh hưởng đến nội dung ^^

(1) Hùng hậu tư chất kim: tiền bạc, gia tài hùng hậu, giàu có, tiền bạc rủng rỉnh. Ý anh bí quyết ở đây là tiền bạc của anh rủng rỉnh, chắc chắn sẽ phát triển được công ty thành như bây giờ, nhiều tiền thì thuê được nhiều nhân viên giỏi giúp phát triển ngành nghề này, blap blap... Thật là hách dịch ~_~

(2) Tài đại khí thôi: Chắc nghĩa cũng tương đương với câu trên, cũng nói về nhiều tiền bạc, của cải nhiều nên thành công. Nhưng chắc thái độ nó cũng khác. Ai biết thì giúp với :-<

Hai câu giải nghĩa này thì tks ss Lue bên 2T nhé. Tks ss đã giải nghĩa giúp em :X

Chương 5: Trả lời phỏng vấn.

Thời điểm cuối tháng cũng là thời gian lượng tiêu thụ của tạp chí Thời Đại tăng cao nhất kể từ trước tới nay. Báo kì này vốn là có bài phỏng vấn hai Tổng tài nổi tiếng của hai công ty đang công khai cạnh tranh nhau về truyền thông trong thành phố: Tiểu Diệc Trần của tập đoàn Trần Dương và Lăng Khiên của Viễn Đông tập đoàn, mọi người cùng nhau thảo luận vấn đề này. Đặc biệt là bài phỏng vấn Lăng Khiên. Đờn tư của anh bị vạch trần tức thì trên mạng truyền lưu những thông tin sốt dẻo này một cách điên cuồng.

Phóng viên (PV): “Hiện nay giới thương nghiệp có tin đồn rằng tập đoàn Viễn Đông đang nhắm về phía Trần Dương, đối với tin này ngài có ý kiến gì không?”

Lăng Khiên (LK): “Chẳng qua là cạnh tranh nhau thôi, tôi không có khiêu chiến với bất kỳ người nào.”

PV: “Ngài không chấp nhận phỏng vấn, có nguyên nhân đặc thù nào không?”

LK: “Tại cảm thấy nó dối trá.”

PV: “Ngoài ra còn có tin đồn ngài đang có một người bạn gái đang học đại học, có thật không vậy?”

LK: “Tin đồn đã đi quá xa rồi.”

PV: “Vậy lúc trước có nói ngài từng có, có phải không vậy?”

LK: “Tôi chưa từng có bạn gái.”

PV: “Vậy ngài đã từng có qua lại với cô ấy không?”

LK: “Có.”

PV: “Cô ấy là người như thế nào, hoặc là tiêu chuẩn để ngài lựa chọn bạn gái như thế nào?”

LK: “Cô ấy có thể như một súng vật của tôi, ngoan ngoãn giống một con mèo.”

PV: “Tôi nhớ rằng ngài có thú vui là săn thú phải không?”

LK: “Đúng vậy.”

PV: “Vậy ngài có phải hay không coi cô ấy như con mồi của ngài?”

LK: “Đúng vậy.”

PV: “Nhưng phụ nữ dù sao cũng không phải con mồi, họ có chính kiến, tư tưởng của mình, có cuộc sống của mình, ngài đem cô ấy như thú nuôi nuôi trong nhà, chẳng phải như vậy là rất không tôn trọng cô ấy?”

LK: “Tôi sẽ cho cô ấy tất cả mọi thứ, tôi nói sủng vật nghĩa là tôi có thể đem cho cô ấy một bầu trời riêng, làm cho cô ấy có thể không buồn đau, không lo lắng, tự do hô hấp và cũng không hạn chế tự do của cô ấy.”

PV: “Được ngài yêu thương như vậy, cô ấy chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

LK: “Chúng tôi chắc chắn sẽ cùng chung một ý kiến.”

Xét thấy nhóm nhỏ của Đồng Yên và Thiên Thiên hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, Chu Tổng biên xin kinh phí của lão Tổng mời bốn tiêu cô nương đi ăn cơm, hát karaoke.

Thiên Thiên xé chiều phải đi ra ngoài, Đồng Yên ngồi trong phòng làm việc đọc bài phỏng vấn Tiểu Diệc Trần và Lăng Khiên đến ngăn người. Lăng Khiên trả lời có góc có giác, nói năng sắc bén, lớn lối, tương đối mà nói Tiểu Diệc Trần trả lời ôn hòa, uyển chuyển rất nhiều, căn bản cũng là tất cả trả lời đều úp úp mở mở, lập lờ nước trôi.

PV: “Hiện nay giới thương nghiệp có một tin đồn rằng tập đoàn Viễn Đông đang nhắm thẳng về phía Trần Dương, đối với tin này ngài có ý kiến gì không?”

TDT: “Haha, có cạnh tranh nhau mới có tiến bộ, thực lực của Viễn Đông không thể khinh thường, có rất nhiều kinh nghiệm để Trần Dương chúng tôi học tập và thưởng thức.”

PV: “Ngoài ra còn có tin đồn, ngài có một tình nhân bí mật bên ngoài, có thật không vậy?”

TDR: “Chỉ là lời đồn đại mà thôi. Tôi đã có vợ, như vậy đối với vợ tôi rất không hài lòng.”

PV: “Ngài cùng vợ ngài ở đại học có quen biết phải không?”

TDR: “Đúng vậy. Cô ấy là em gái cùng khóa với tôi.”

PV: “Theo như có tin tức tiết lộ rằng, bốn năm trước bạn gái của ngài là một người khác, phải không?”

TDR: “Đúng vậy.”

PV: “Vậy tại sao ngài cùng cô ấy chia tay và lựa chọn đi đến cuối đời với vợ mình bây giờ?”

TDR: “Là do tính cách chúng tôi không hợp. Tất cả cũng là chuyện của mấy năm về trước rồi, tôi đã không còn nhớ rõ lắm.”

PV: “Bây giờ ngài cùng bạn gái cũ vẫn còn liên lạc với nhau?”

TDR: “Không có.”

PV: “Cô ấy có thể thấy cuộc phỏng vấn này của ngài trên tạp chí, ngài có lời gì muốn nói với cô ấy không?”

TDR: “Không có.”

Đồng Yên một lần nữa nhìn phần trả lời của Tiểu Diệc Trần, trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, vô số giọt nước mắt rơi xuống, thấm ướt tên anh, rồi lan dần ra trên giấy, hoàn toàn ướt đẫm, lòng cô tràn ngập bi thương. Thì ra là như vậy. Thì ra anh ta đối đãi với tình cảm của cô như vậy.

“Tôi không còn nhớ rõ lắm.”

“Không có liên lạc.”

“Không có gì nói với cô ấy.”

Đồng Yên vẫn cho rằng rời xa Tiểu Diệc Trần, cô rốt cục cũng có thể bình tĩnh lại, không nghĩ không nghĩ để ý đến người khác, mỗi đêm cô đều sẽ mơ thấy anh, nhưng anh ta lại là một người bạc tình bạc nghĩa. Đồng Yên trong lòng đau thắt, còn có một chút hận. Thật sự cô đã yêu người đàn ông này tám năm. Cô chỉ yêu riêng mình người đàn ông này trong tám năm? Thật sự anh ta đối với cô hết sức yêu chiều, ôn nhu với người yêu sao?

Đồng Yên cảm thấy khôn hoặc. Cô nghĩ rằng có lẽ cô không nên tiếp tục yêu anh ta nữa!

Buổi tối trước khi tan tầm, Đồng Yên thu dọn xong, khoác túi xách cùng mọi người đi tới nhà hàng, điện thoại của cô vang lên. Nhìn thấy tên người gọi nhấp nháy trên màn hình điện thoại, lòng cô lại vừa đau vừa tức, cuối cùng cô ngắt điện thoại và cúp máy, vứt vào trong túi xách.

Bây giờ Tiểu Diệc Trần gọi điện cho cô còn muốn nói cái gì? Tạp chí đã phát ba ngày trước, anh ta mới nhớ tới và giờ muốn giải thích sao? Nực cười! Đồng Yên đi theo mọi người vào thang máy, nhìn xuống dưới đất bất lực cười cười. Đúng vậy, thật sự quá nực cười!

Mọi người ăn cơm tối ở nhà hàng hải sản lớn nhất thành phố, trừ tôm hùm, cá muối những thứ này là món ăn thường ngày của nhà hàng, đặc biệt còn có một món làm cho Đồng Yên sợ đến thét chói tai, mặc dù cô lớn lên từ nhỏ ở thành phố này, nhưng đối với ẩm thực có chút biến thái ở thành phố G, ăn uống có thói quen cực kì phỉ nhổ, đặc biệt là món ăn vừa được bung lên, đã bị mấy nha đầu lệnh cưỡng chế mang xuống, mọi người đồng nhất đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía lão Chu.

Lão Chu mập mạp lau lau mồ hôi, cười cộc lốc hai tiếng ha ha.

Sau khi ăn xong, lão Chu đưa mọi người đến hộp đêm nổi danh nhất của thành phố G – “Đêm”. Nơi này xa hoa, trụy lạc, là một thiên đường chỉ túy kim mê. Ngồi vào một ghế lô, Kaka, Lucy ngồi nói chuyện và chọn bài hát, Thiến Thiến hát một bài, lão Chu một lát sau liền đi ra ngoài, Đồng Yên cầm một chén rượu vang đỏ ngồi ở trong góc, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, rất an tĩnh uống rượu, rất an tĩnh nghe nhạc.

“Yên Yên, cậu muốn hát bài gì? Tớ giúp cậu chọn bài nhé.” Thiến Thiến hướng Đồng Yên ngoắc ngoắc tay cười nói.

Đồng Yên lắc đầu cười cười: “Tớ không muốn hát, các cậu cứ vui vẻ đi, tớ làm người nghe thôi.”

Thiến Thiến biết cô mấy ngày nay tâm tình không được tốt, chọn bài của nhóm SHE. Cô nghĩ rằng tí nữa nhất định phải kéo Đồng Yên cùng nhau “cháy” để quên đi nỗi buồn phiền trong lòng.

Trên màn hình TV chiếu một đôi trai gái hát đôi tình ca bài “Má lúm đồng tiền nhỏ xinh”. Lucy hát giọng nữ, Kaka tiếng thô hát giọng nam, đến

cao trào có thanh âm địa phương sẽ bị lộ tẩy. Đồng Yên nhìn hai người hát thân mật với nhau, rất vui vẻ vỗ tay cổ vũ. Cô thấy mình rất may mắn vì thời gian bị thương này có thể không cần một mình gặm nhấm vết thương.

Cô cảm thấy rời xa Tiểu Diệc Trần, đi ra ngoài tìm việc là chuyện đúng đắn nhất cô làm trong hai mươi sáu năm qua. Nếu không, bây giờ chỉ có thể nhìn người nọ trả lời, chỉ có thể ngốc nghếch, yên lặng rơi lệ trong biệt thự trống trải kia.

Chu Tổng biên trở lại ghế lô ngồi, đi tới chỗ Thiển Thiển nói cái gì đó, sau đó nói rõ với mọi người rồi rời đi. Thiển Thiển ngồi xuống bên cạnh Đồng Yên, thân mật kéo tay cô, giảm thấp âm thanh nói: “Yên Yên, lão Chu nói rằng một lát nữa có một vị khách thần bí sẽ đến đây. Cậu có muốn biết là ai không?”

Đồng Yên nhìn bộ dạng thần thần bí bí của cô mà không khỏi bật cười, học tập bộ dạng đề thấp thanh âm nói: “Không muốn.”

Thiển Thiển bị ghen một chút, bất mãn quệt quệt mồm nhìn cô, hờn dỗi nói: “Thật là vô vị. Không muốn vậy một lát nữa cũng đừng trách tớ không nói cho cậu biết nhé.”

Đồng Yên nhìn cô đụng đụng ly, cười cười rồi đẩy cô nói: “Cậu lên hát một bài đi. Mau đi đi.”

Thiển Thiển sững sốt một chút, sau đó mím môi có chút thương tiếc nhìn Đồng Yên gật gật đầu.

Đồng Yên đứng ở trước màn hình lớn, Kaka cùng Lucy “cháy” cả đêm rồi cũng cảm thấy mệt mỏi, hai người kháo nhau yên lặng ngồi một chỗ.

Giai điệu quen thuộc, lời ca quen thuộc, Đồng Yên nắm chặt micro lặng lẽ hát. Trong đầu cô, từng cảnh, từng kỉ niệm dần dần hiện lên. Vui vẻ có, ngọt ngào có, hơn nữa còn có cả đau lòng cùng cô đọc. Bài hát này cô đã nghe vô số lần, vô số lần đi hát nhìn thấy tên bài này không dám chọn, không dám hát, cô cũng không dám thẳng thắn đối mặt với bi thương của chính mình.

Nếu không phải là chính Tiểu Diệc Trần trả lời, nếu không phải hôm nay có mọi người cùng nhau vui vẻ bên mình, nếu không phải hôm nay cô uống rất nhiều rượu, cô quả quyết rằng cô sẽ không có dũng khí đứng lên hát bài này. Trong lòng cô cực kỳ khát khao muốn được giải thoát, cực kỳ khát

khao muốn quên đi và xóa bỏ khỏi trí óc đoạn trả lời phỏng vấn của người đã làm cô đau đến quặn lòng. Cô muốn bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Bài hát kết thúc, cả ghế lô yên lặng như tờ. Vài giây đồng hồ sau vang lên một giọng nói trầm thấp mà thuần hậu: “Đồng Yên! Em thật sự không quên được sao?”

Đồng Yên ngẩn cả người, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt đau đớn mà u ám. Những cô gái vừa nãy vẫn còn ở trong phòng không biết rời đi từ lúc nào, chỉ còn lại một thân hình nhỏ bé đứng đó run run cầm micro, mặt đầy nước mắt và một nam nhân đang nghiêm túc đứng khoanh tay ở gần đó.

“Anh vào đây từ lúc nào vậy? Thiên Thiên và mọi người đâu cả rồi?” Đồng Yên lui về sau vài bước, nhìn anh có chút cảnh giác.

Đôi môi mỏng của Lăng Khiên nhếch nhếch lên, sắc mặt nhìn không được tốt và mơ hồ lộ ra tức giận, bước từng bước về phía trước, chế trụ cổ tay của cô, trực tiếp xoay người đem cô lôi về ghế lô.

“Anh buông tôi ra. Túi xách của tôi đâu rồi?” Đồng Yên đem hết toàn lực giãy giụa.

Lăng Khiên căn bản không thèm để ý tới, tiếp tục đi về phía cửa.

Đồng Yên hung hăng đập vào bắp chân Lăng Khiên kêu gào: “Anh là tên khốn khiếp! Anh muốn làm cái gì? Buông tôi ra!”

Lăng Khiên bị cô đá nhả mày một chút, mãnh liệt xoay người, nhìn cô với ánh mắt lạnh như băng mà sắc bén, cất tiếng: “Im miệng! Nếu không anh ở ngay chỗ này muốn em!”

Đồng Yên kinh ngạc nhìn anh trong mắt dần dần xuất hiện sự bối rối, một lát sau cúi đầu yếu ớt nói: “Trong túi xách của tôi còn có chìa khóa của nhà trọ.”

Nửa giờ sau, trong chiếc xe thể thao màu bạc của Lăng Khiên, Đồng Yên tay nắm chặt túi xách, vẻ mặt sợ hãi nhìn người đàn ông sắc mặt căng thẳng, tối tăm bên cạnh, mấy lần định mở miệng cuối cùng cũng không dám lên tiếng.

Xe chạy gần một canh giờ, cô mới run rẩy mở miệng: “Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

Lăng Khiên nghe giọng nói mềm mại của cô, trên mặt buông lỏng một chút, quay đầu nhìn cô một cái rồi mặt không đổi mở miệng: “Tìm một chỗ đem em nhốt lại!”

Đồng Yên không thể tin được nhìn anh, sau đó vẻ mặt dần dần trở nên lạnh lùng, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, một lát sau mới nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi không phải là con mồi của anh. Anh không có cái quyền này đối với tôi.”

Kèm theo tiếng thắng xe chói tai, xe dừng ở ngay con đường ngay trung tâm thành phố. Lăng Khiên quay đầu, hé mắt, trầm thấp mở miệng: “Vậy em muốn tôi như thế nào mới có cái quyền này? Chúng ta kết hôn sao? Em chỉ có thói quen làm tình nhân cho người ta thôi sao?”

Chương 6: Tiến triển mang tính đột phá.

Xe đột ngột phanh gấp kèm theo tiếng thắng chói tai, dừng ở ngay con đường ngay trung tâm thành phố. Lăng Khiên quay đầu, hé mắt, trầm thấp mở miệng: “Vậy em muốn tôi như thế nào mới có cái quyền này? Chúng ta kết hôn sao? Em chỉ có thói quen làm tình nhân cho người ta thôi sao?”

“Ba” thanh thúy một tiếng, Đồng Yên mở cửa xe nhảy xuống, nắm chặt túi xách hướng phía trước đi tới.

Lăng Khiên vuốt mặt, đờ khóc miệng, nhìn về thân ảnh xinh xắn đang chạy về phía trước kia, hai tay hung hăng đập mạnh vào tay lái, sau đó khởi động xe đi tiếp, xe giữ khoảng cách năm thước từ từ đi phía sau cô.

Đồng Yên rất quật cường, anh đã sớm lĩnh giáo rồi. Anh cho là trải qua nhiều năm như vậy, cô đã chấp nhận thực tế rồi, nào ngờ lại không nghĩ rằng, cô không chỉ không có bớt kiên cường đi, thậm chí so với lúc trước càng quật cường hơn chứ không có kém.

Cứ như vậy một cô gái kiên cường đi bộ từng bước từng bước từ ngoại ô trở về nhà suốt ba giờ đồng hồ, tuyệt nhiên không nhìn về sau một cái, không nghĩ lấy một lần. Cho đến khi cô ngồi vào trong xe taxi, Lăng Khiên mới dừng xe ở ven đường, nặng nề tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay che lấy mặt, che lại vẻ mệt mỏi cùng cô đơn của mình.

Anh lại bị tính kiên cường của cô đánh bại một lần nữa.

Đồng Yên trở về nhà trọ, đổi dép đi trong nhà, mặc đồ ngủ vào, vào phòng vệ sinh nằm trong bồn tắm, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn chân thâm thẫm. Trong mắt cô đã tràn ngập nước. Đau! Cũng là chua xót và ủy khuất.

Câu nói kia của Lăng Khiên làm vết thương không có khép lại mà còn bị chà xát thêm bao nhiêu muối, đau đến mức cô không có khí lực để phản

bác, cũng không biết phải phản bác như thế nào. Bởi vì anh không có nói sai. Bất kể từ đầu cô bị tổn thương như thế nào, là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của nhà người ta, cô cũng chính là một tình nhân.

Dù có khó nghe đến mức nào, cô chẳng bao giờ nghĩ tới chính mình trong một năm đó hành động như một con người đáng bị phỉ nhổ, so sánh tình nhân với tình nhân càng làm cho người ta khó có thể chấp nhận, nhưng bản chất là giống nhau. Thì ra cô là một người phụ nữ hư hỏng như vậy. Thì ra cô không xứng nhận được sự chiếu cố của bất cứ người nào.

May là cô không có gây ra sai lầm lớn.

May là cô đã kịp thời tỉnh ngộ.

May là Tiểu Diệc Trần không giữ cô ở lại lúc đó.

Cô phải cảm tạ hẳn rõ ràng rất có đại nghĩa.

Đồng Yên tâm buồn bực đi từ trong phòng tắm ra, vừa mới ngồi lên giường thì điện thoại di động vang lên, cô cắn cắn môi từ từ đi tới phòng khách. Nhìn thấy trên màn hình hiện tên người gọi, cô không chút suy nghĩ tắt điện thoại đi, ngay lập tức tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, dồn dập mà có lực, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Đồng Yên ý định mặc kệ, cuối cùng lại chịu thua cái người vô cùng cố chấp kia, đi ra mở cửa.

“Anh tới đây làm gì?” Thanh âm của cô rất lạnh.

Lăng Khiên một tay chặn trên khung cửa, tay kia khoác lên trán, mím môi nhìn cô một cái rồi ánh mắt chuyển dịch xuống bên dưới, cuối cùng nhìn hai chân cô. Vẻ mặt anh có chút mệt mỏi, sau một lúc lâu mới khàn khàn mở miệng: “Đi thay quần áo đi, anh đưa em đi bệnh viện.”

Đồng Yên ngoảnh mặt sang một bên không nhìn anh nữa, nói: “Không cần đâu.”

Lăng Khiên xoa xoa thái dương: “Vậy là em muốn anh trực tiếp bế em đi sao?”

Đồng Yên trừng anh một cái rồi định đóng cửa, nhưng chân Lăng Khiên nhanh nhẹn chặn lại.

Anh lắc thân đi nhanh vào nhà, làm Đồng Yên bị đụng phải lui về phía sau, tay anh kịp thời đỡ lấy cô, đưa mắt nhìn một vòng quanh nhà mặc kệ cô đang giãy dụa kịch liệt, một tay cầm lấy chìa khóa đặt bên trên tủ đựng

giày, cởi áo khoác của mình ra mặc vào cho cô, sau đó đưa ngón tay trở ngăn miệng cô lại, dùng ánh mắt cảnh cáo cô im miệng. Cô hung hăng lườm anh một cái, đôi tay nhỏ bé buông anh ra, không thêm đẩy anh ra nữa.

“Bây giờ có thể đi được chưa?” Anh ôm cả người cô vào trong ngực mình, cau mày mở miệng.

Đồng Yên hừ lạnh một tiếng, tức giận ngoảnh mặt sang bên cạnh, không thêm nhìn anh nữa.

Lăng Khiên bất đắc dĩ cười cười, sau một khắc bế cô lên đi ra ngoài xe. Cảm giác cô tiếp tục giãy dựa không an phận, anh giảm thấp thanh âm thì thầm bên tai cô: “Em đừng có mà lộn xộn. Trong cái tư thế này, đàn ông rất dễ có phản ứng, anh không muốn làm em bị thương.”

May mà Đồng Yên không có ngốc nghếch nên dễ dàng hiểu được ý tứ của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt đỏ lựng lên, nhưng cô lại không dám cử động nữa, chỉ có thể cắn tức tròng mắt lườm anh, mong muốn rằng ánh mắt cô có thể giết chết anh ngay lập tức. Nhưng cô đâu có biết bộ dạng này của mình khả ái vô cùng, Lăng Khiên mê mẩn nhìn cô, cố gắng chịu đựng đưa ánh mắt chuyển khỏi khuôn mặt cô. Anh thấy rằng nếu giờ phút này mà cưỡng hiếp cô, bọn họ tối nay đừng nghĩ đến bệnh viện nữa, bệnh của cô sẽ càng nghiêm trọng hơn. Nghĩ đến bệnh tình của cô, anh cố gắng đem dục vọng của mình đè xuống.

Trên đường đi, Lăng Khiên gọi điện thoại đến bệnh viện. Khi đến nơi, trước cửa đã một bác sỹ mặc áo blouse trắng đứng đợi. Anh dừng xe, mở cửa khom lưng bế Đồng Yên xuống, giơ chân đóng cửa xe lại, trực tiếp bế cô đi về phía đại sảnh.

Người ở cửa vội vàng đi vào theo sau hai người, bên trước bên sau kêu gọi: “Còn có một người đây. Mang một xe lăn tới đây.”

Lăng Khiên liếc mắt nhìn xe lăn, vừa cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng cùng với cảm xúc của Đồng Yên, nghiêng đầu cười cười, bất đắc dĩ mà sùng nịnh.

Lăng Khiên nhắc chân dài của mình lên đá xe lăn ra xa, nói với người bác sỹ kia: “Nữ nhân của tôi không có tàn phế nên không cần đến cái này.”

Đồng Yên xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để mà chui xuống. Người đàn ông này quả thực bá đạo đến mức không thể nói lý, nhưng cô nghĩ đến anh nói tới “cái phản ứng kia” nên suốt cả đường cô rất biết điều, không hề lộn xộn hay giãy giụa gì đến tận lúc Lăng Khiên đặt cô xuống ghế ngồi để bác sỹ băng bó vết thương. Sau khi băng bó xong, bởi vì có mấy chỗ ở chân cô rất nghiêm trọng, bác sỹ đã đề nghị mua cô một lọ thuốc nước tiêu viêm để phòng ngừa bệnh nghiêm trọng hơn.

Lăng Khiên lại ôm cô đến phòng bệnh VIP, đặt cô nằm trên giường, chờ y tá châm xong kim chuyển dịch đi ra ngoài mới buông cô ra.

“Em ngoan ngoãn mà ngủ đi, đừng động đậy gì. Anh nghỉ ngơi một lát.” Giọng anh khô khốc khàn khàn, nói xong cũng đi tới ghế salon bên cạnh nằm xuống, một tay gác lên trán, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đồng Yên quay đầu nhìn anh, mới chú ý tới sắc mặt của anh rất không tốt, sắc mặt rất tái. Thấy anh từ từ nhú mày, cô do dự một chút rồi mới cúi đầu mở miệng hỏi: “Anh bị làm sao vậy?”

“Không sao cả. Em cũng nghỉ một lát đi, bao giờ đỡ hơn anh sẽ gọi em.” Anh cũng không mở mắt, có chút vô lực nói.

Đồng Yên từ từ nằm lại xuống giường, đưa lưng về phía anh.

Mấy phút đồng hồ sau, cô nghe được người trên ghế salon gọi mình một tiếng.

“Ừm.”

“Anh xin lỗi vì chuyện tối nay.”

Đồng Yên chôn mặt xuống gối không nói gì.

“Anh thật sự không có cái ý kia. Xin lỗi em.”

Đồng Yên cảm thấy mũi cay cay, cúi đầu đáp một tiếng.

“Mà sao em lại có thể bướng bỉnh như vậy chứ. Chân thì ngắn như vậy mà đi bộ rất nhanh. Anh thật thua em.” Giọng anh lộ ra ý cười.

Cô quay đầu bắt mắt lờm anh một cái, phát hiện anh vẫn đang nhắm mắt, lầm bầm: “Anh mới là chân ngắn. Tôi trước kia đã từng vô địch cuộc thi đi bộ nhanh một trăm mét đó.”

Trên ghế salon truyền đến mấy tiếng cười khẽ, sau đó phòng trở về trạng thái yên tĩnh. Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng, đổ chút ánh sáng trên mặt đất lấp loáng, cũng không lộ ra vẻ vắng lặng, ngược lại còn tăng thêm chút duy mỹ cùng lãng mạn.

Lăng Khiên từ từ mở mắt, hai tròng mắt đen nhánh thâm thúy từ từ tiếp nhận ánh sáng, đáy mắt chợt lóe lên chút đau đớn nhàn nhạt, sau đó lại bình tĩnh như thường, trên khuôn mặt tái nhợt lộ vẻ mệt mỏi nhưng khéo miệng lại nhếch lên một độ cong nhỏ, trong mắt anh hiện ra thân hình nho nhỏ của ai kia, vẻ mặt không còn sự ngượng lạnh mà là sự nhu hòa sủng nịnh. Anh cứ nằm trên ghế dài, không làm gì cả chỉ lẳng lẳng nhìn ngắm cô. Chỉ như thế thôi lòng anh cũng cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái.

Đồng Yên trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh cảm giác được có người nhắc thân mình lên, mở mắt ra thì thấy Lăng Khiên đang khom lưng bế cô lên. Cô định giãy ra khỏi vòng tay anh thì nghe thấy giọng nói khàn khàn, mệt mỏi của anh vang lên bên tai: “Em ngoan ngoãn một chút, chớ lộn xộn.”

Đồng Yên dù mở mắt, nhưng suy nghĩ vẫn còn trong trạng thái hỗn độn, nghe được giọng anh có vẻ hơi nghiêm nghị, trong đôi mắt to đang mê man đột nhiên lóe lên tia sáng, rồi sau đó cô thật biết điều gật đầu, tiếp tục nhắm mắt lại một lần nữa.

Lăng Khiên cũng không nghĩ tới trong thoáng chốc cô lại trở nên nghe lời như vậy, nhìn lại thì thấy cô lại tiếp tục ngủ, trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện ra nụ cười ôn hòa mà toan tính. Thật giống như một sủng vật ngoan ngoãn mà biết điều nha ~~!

Trở lại nhà trọ, anh ôm cô tới phòng ngủ, cởi bỏ áo khoác giúp cô, nhìn vào chỗ da thịt trắng ngần lộ ra ở cổ áo rộng một lúc lâu, sau đó quay đầu sang chỗ khác đắp kín chăn cho cô. Anh rót một chén nước đặt ở đầu giường rồi rồi ngã mình xuống ghế salon trong phòng khách, trên mặt lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

Trì hoãn trong chốc lát, anh trở lại phòng ngủ kiểm tra một chút, bảo đảm rằng cô ngủ yên ổn mới từ từ rời đi.

Lúc anh về đến nhà mình đã là ba giờ chiều. Thân thể mệt mỏi cùng với cái dạ dày già yếu làm cho anh đến cả tắm cũng không có khí lực, vào đến phòng ngủ là nằm lỳ ở trên giường. Mệt chết đi được, anh mệt đến mức mí mắt cũng không mở ra được. Nhưng bởi nơi nào đó trong thân thể đau đớn không cách nào ngủ được, chỉ có thể nhắm hai mắt lại, trước mắt lại hiện lên bóng dáng đi bộ quật cường kia, nghĩ đến tiểu sủng vật giận dữ, khoe miệng anh không tự chủ khẽ nhếch lên. Một lúc sau đã chìm vào giấc ngủ say, nụ cười của anh vẫn không thay đổi.

Một ngày sau, Đồng Yên cảm giác mình đã ngủ rất lâu, mở mắt ra. Ngoài cửa sổ mặt trời tỏa ra ánh nắng chói chang, sáng loáng, cô không nhìn đồng hồ cũng biết chắc bây giờ đã là buổi trưa. Ngồi dậy thấy trên đầu tủ có cốc nước, cô không chút do dự cầm lên uống hơn nửa cốc. Định đứng dậy mới cảm giác dưới chân truyền lên một trận đau đớn, vén chăn nhìn xuống mới thấy hai chân mình bị băng giống như bánh chưng. Cô bắt đầu đi gãi gãi đầu.

Cô cầm lấy điện thoại ở dưới gối, mở máy ra thì nhận được điện thoại của Chu Tổng biên.

“Alo. Đồng Yên à? Chân của cô bị thương như thế nào vậy? Máy ngày qua nghỉ ngơi ở nhà có tốt không? Chuyện ở công ty cô không cần lo lắng. Lăng Tổng vừa mới rời đi. Cô bị thương, chỉ cần bảo Thiến Thiến trực tiếp nói với tôi là được rồi, làm sao lại để Lăng Tổng tự mình tới công ty vậy được.”

Đồng Yên vẻ mặt vô cùng khốn hoặc, gãi gãi đầu. Lăng Khiên đặc biệt đi tới công ty cô giúp cô xin nghỉ. Anh ta có phải quá nhàn rồi hay không?

Cúp điện thoại, cô bắt đầu kiểm tra tin nhắn. Các tin nhắn phần lớn là của Thiến Thiến.

“Cậu làm sao lại không đi làm? Tôi qua có chuyện gì à?”

“Cậu sao lại tắt điện thoại vậy hả? Yên Yên, đọc xong tin nhắn lập tức gọi điện lại cho tớ.”

“Tớ vừa gọi điện thoại cho Lăng Khiên. Anh ta nói chân cậu bị thương. Chuyện gì đã xảy ra vậy hả? Sau khi tỉnh dậy nhớ phải gọi điện thoại cho tớ

ngay lập tức.”

“Lăng Khiên vừa mới đến công ty chúng ta, trực tiếp đi tìm lão Chu. Anh ta muốn làm gì nhỉ?”

Tin nhắn cuối cùng là của Lăng Khiên: “Sau khi ngủ dậy nhớ phải gọi điện cho anh.”

Đồng Yên gọi điện thoại cho Thiến Thiến, nói với cô rằng mình không có chuyện gì, chẳng qua là không cẩn thận bị ngã. Máy ngày vừa rồi chẳng có gì làm, Thiến Thiến nói buổi tối sẽ tới nhà cô chơi. Đồng Yên suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Cô cũng không gọi điện cho Lăng Khiên, cẩn thận mang dép vào, từ từ đi tới phòng tắm, đánh răng rửa mặt xong trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế salon. Cô vừa mới lật lật mấy trang tạp chí bán điện thoại thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa vang lên. Cô sững sốt cực kỳ, rồi đưa mắt nhìn về phía cửa chính, thấy một người đàn ông vẻ mặt thản nhiên tay cầm túi thức ăn đi vào trong nhà. Mặt cô nhăn lại như tờ giấy, bất mãn cất giọng hỏi: “Sao anh lại cầm chìa khóa nhà tôi?”

Lăng Khiên nhìn vẻ mặt sững sốt của cô một chút, sau đó lại nhíu mày, hỏi ngược lại cô: “Ai cho phép em xuống giường? Với cả anh đã dặn tỉnh dậy phải gọi điện cho anh rồi mà.”

Đồng Yên bĩu môi: “Tại sao phải gọi điện cho anh? Để anh cần thì ôm tới ôm lui sao?”

Lăng Khiên cười khế, không thèm chấp nhặt với cô, mở hộp cơm ra, đưa cho cô đôi đũa, nói: “Em mau ăn đi. Sau đi ăn xong chúng ta tới bệnh viện kiểm tra và bôi lại thuốc.”

Đồng Yên do dự, trong chốc lát nhận thấy chiếc đũa, từ từ ăn: “Bác sĩ không phải nói rằng cũng có thể mấy hôm bôi thuốc một lần sao?”

Anh ngồi xuống ở bên cạnh cô, dựa lưng vào ghế, vẻ mặt ôn nhu nhìn tóc cô, nói thật nhỏ: “Mỗi ngày bôi sẽ tốt hơn.”

Cô đáp “ừ” một tiếng sau đó yên lặng ăn cơm.

Anh nhìn bộ dáng cô như vậy, cười nhẹ nhàng, giơ tay về phía trước, đặt lên đầu cô xoa xoa nói: “Đồng Yên, sống cùng anh đi.”

Đồng Yên lúc đó đang uống nước, đột nhiên bị sặc, phun hết cơm ra ngoài, ho sặc sụa.

Chương 7: Trải qua đủ loại.

Đồng Yên lúc đó đang uống nước, đột nhiên bị sặc, phun hết cơm ra ngoài, ho sặc sụa.

Lăng Khiên trên mặt hiện lên tia bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, cũng không nói chuyện, kiên nhẫn lắng lắng chờ cô dừng ho.

Mấy phút đồng hồ sau, Đồng Yên ngừng ho, quay đầu về mặt kính ngạc nhìn anh: “Anh vừa mới nói cái gì?”

Lăng Khiên buông tay: “Sống với anh, để anh chăm sóc cho em.”

“Tại sao?” Đồng Yên trên mặt ngoài không giải thích được còn có chút mờ mịt.

Lăng Khiên nhìn cô, bởi vì ho kịch liệt mà mặt cô có chút hồng hồng, trong chốc lát cúi đầu trầm tư: “Bởi vì anh hại em bị thương, cho nên anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Cô tròn to hai mắt không thể tin được nhìn anh. Xác nhận rằng không phải anh nói đùa, cô mới ngược ngàng ngừng cười cười: “Không cần đâu. Anh không cần phải chịu trách nhiệm gì hết.”

Anh cúi đầu, lặng lẽ nhìn vào mắt cô.

Cặp mắt to đẹp của cô đã khôi phục nét trong suốt, sáng ngời, trong đó có một loại cảm giác giống như con vật nhỏ đang chấn kinh cùng với bối rối.

Trong lòng anh lướt qua tia đau đớn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư mở miệng: “Đồng Yên! Đây là em nợ anh.”

Cô luống cuống nhìn anh, hai tay nắm chặt, thân thể nhỏ nhắn trong nháy mắt căng thẳng, qua một lúc lâu cô mới yếu ớt mở miệng: “Đã qua nhiều năm như vậy mà anh vẫn còn hận tôi sao?”

Anh đứng dậy, đi ra ngoài sân thượng, tựa vào khung cửa. Anh cúi đầu móc ra một cái hộp, lấy một điếu xì gà đưa lên môi, bật lửa đốt rồi hít sâu

hai cái, rồi mới đưa mắt nhìn cô. Mâu quang anh u ám không tia gọn sáng, sâu tới nỗi không thấy đáy.

“Bốn năm trước cha em chủ động tìm tới nhà tôi, nói rằng em tự nguyện gả cho tôi để đổi lấy sự bình yên của cả nhà mình. Nhưng em cũng chính ở buổi đính hôn đó cắt cổ tay tự tử và nói cho tôi biết hết sự thật. Xin hỏi tôi đã làm gì sai mà người nhà em xoay quanh bốn cột. Việc đó là vết nhơ của cả đời tôi. Em cảm thấy tôi không nên hận em sao?” Giọng anh rất thấp, giống như là sợ người ta nghe thấy vậy.

Trong mắt cô dần dần hiện lên bi thương cùng hối lỗi. Hai tay cô ôm lấy đầu gối, chôn chặt lấy mặt, cả người cô yên lặng ngồi như vậy lộ ra vẻ dĩ thường khốn khổ.

Anh nhìn cô, trong mắt lại hiện lên tia không đành lòng. Anh chẳng bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh lại dùng bộ dạng lừa ta gạt người trên thương trường của mình áp dụng trên người cô. Những điều anh nói là sự thật, nhưng cũng không hoàn toàn là sự thật.

Trước đây rất lâu rồi, anh tới nhà cô cùng cha cô gặp mặt trao đổi công việc, chỉ nhìn qua thấy cô. Khi đó công ty anh vừa mới hoạt động, người nhà anh vô cùng không đồng tình việc anh từ bỏ con đường làm quan của cha mình để trở thành một người kinh doanh. Nguyên nhân là anh cảm thấy chán ngán cái bộ dạng nịnh nọt trên quan trường kia, anh cũng không dùng một đồng tiền của nhà mình, cũng không nhờ ai trong gia đình hỗ trợ, một mình tay trắng dựng nghiệp. Anh bắt đầu làm từ các sản phẩm điện tử, rồi từng bước xây dựng cơ nghiệp. Hồi đó thực sự rất cực khổ. Anh cả ngày bôn ba trong thị trường điện tử, không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ của công ty, không ngừng nói tốt, không ngừng xã giao, mỗi ngày trở lại nhà trọ mệt mỏi đến nỗi không có khí lực mà uống nước.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Yên là ngày anh mới cùng khách hàng từ hộp đêm đi ra. Buổi tối đó anh uống rất nhiều rượu, vừa lên xe đã cảm thấy buồn nôn và say xỉn cả người. Mới đi được một đoạn đã phải dừng xe lại ven đường, dạ dày từng trận đau đớn, anh vội vàng mở xe chạy ra ngoài

nôn thốc nôn tháo, tay bám vào 1 thân cây để đứng cho vững, thân thể mềm nhũn, sức lực cũng không còn, ngồi bệt xuống ven đường.

Anh nhìn thấy máu đỏ trên mặt đất mà giật mình, rồi anh cười, cười đến khô sở. Hai mươi lăm tuổi, lần đầu tiên anh không còn kiên cường được nữa, trong lúc đó anh cảm thấy mình mệt mỏi vô cùng, không thể gượng dậy nổi.

Nôn xong, anh mệt đến nỗi không cầm nổi chai nước, ngơ ngác ngồi ở bên đường, hai tay ôm lấy chân, vành mắt đỏ quạch.

Người đi đường đi tới đi lui, đi qua anh nhưng không có một người nào dừng chân để giúp đỡ anh, đến một câu hỏi cũng không có, họ chỉ coi anh là một con ma rệu.

Sau đó Đồng Yên xuất hiện, cô đầu tiên ngồi xổm xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng kéo tay anh, nhìn anh không có phản ứng, rồi cúi đầu gọi anh một tiếng.

“Tiên sinh, anh không thoải mái ở đâu sao?”

Lúc ấy anh đã đau đến mức mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, nhưng vẫn rõ ràng nghe thấy giọng nói quan tâm của cô, cô đã không coi anh là một con ma rệu, cô như vậy là bởi vì biết anh trong người khó chịu nên mới run lên như vậy.

Anh ngẩng đầu lên, đầu đầy mồ hôi, nhìn sang bên cô, tiếp theo liền giật mình.

Anh cảm giác mình nhất định là đau quá nên mới sinh ra ảo giác, lại thấy được một thiên sứ. Cô nhất định là không bị vướng chút bụi trần nào của thế tục, nếu không làm sao cô lại có ánh mắt linh động mà trong trẻo, trong suốt tới nỗi người ta có thể trực tiếp nhìn thấy được tâm hồn cô – một tâm hồn thuần khiết, thiện lương, tốt đẹp.

Thần xui quỷ khiến thế nào anh lại gật đầu với cô, còn nói rất thành thật: “Tôi đang đau dạ dày. Rất đau.”

Sau đó, anh được tiểu cô nương thấp hơn mình một cái đầu đỡ anh ra xe, rồi cô lái xe đưa anh đến bệnh viện.

Anh bị đau dạ dày cấp tính ra máu, cần lập tức xử lý. Anh ngồi trên ghế dài ở hành lang, nghe được giọng nói thanh thúy mà kiên định của cô: “Bác sĩ lập tức cấp cứu cho anh ấy, tôi đi làm thủ tục nhập viện.”

Sau đó anh hôn mê. Đến khi tỉnh lại, anh thấy mình đang nằm trên giường, trước mắt là khuôn mặt tràn đầy lo lắng của cha mẹ mình. Anh vội vàng tìm kiếm trong phòng, mong rằng có thể thấy được hình dáng nhỏ bé mà xinh đẹp.

Cha mẹ anh nói với anh rằng cô gái nhỏ kia đã dùng điện thoại của anh gọi cho họ. Thời điểm bọn họ đến phòng bệnh, trong phòng chỉ còn lại anh đang nằm hôn mê trên giường, cùng một cô y tá đang trông bệnh nhân, ba nghìn đồng nằm viện cùng tiền trông bệnh đều là cô trả, nhưng cô lại không để lại bất kì phương tiện liên lạc nào, giống như là cô chưa từng xuất hiện, biến mất sạch sẽ.

Một thời gian sau khi xuất viện, anh gặp lại cô đang đứng yên một chỗ thật lâu ở bên đường. Anh quan sát một vòng phát hiện nơi này cách cửa bắc của trường đại học G không tới trăm mét, cho nên anh kết luận cô đang là sinh viên trường đại học G. Một đoạn thời gian rất dài sau, mỗi ngày đi xã giao anh đều lái xe qua cửa bắc của đại học G, nhưng chưa một lần nào gặp lại cô.

Cho đến một ngày, anh hỏi cha cô rằng: “Cô ấy đã có bạn trai rồi sao?”

Cha cô trả lời rất kiên định: “Không có.”

Anh đã cười, cười rất vui vẻ, giống như là mỗi tình đầu của một cậu bé mới lớn, anh nói: “Hai tuần sau tổ chức lễ đính hôn.”

Sau đó cha cô cúi đầu rời đi.

Anh xoay người nói với cha mình: “Cha à, nếu như tương lai con có kết hôn, vợ con chỉ có thể là cô bé này. Cha cô ấy cũng chính là cha con. Nên cha giúp ông ấy một chút đi, nhưng nếu không muốn con cũng tự có biện pháp để giúp.”

Cha anh nhìn thẳng anh một hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng gật đầu.

Cho nên không có ai biết rằng trong hội trường ngày đính hôn của mình, anh nhìn thấy một công chúa mặc váy thiên sứ màu trắng, trong lòng anh đã cao hứng hết biết. Dĩ nhiên cũng không có ai biết rằng, khi thấy cô đối mặt với một người đàn ông khác đến nỗi thất hồn lạc phách, trong lòng anh rất đau. Nhưng anh không hề hối hận, sẽ không để ý, anh nguyện ý chờ, chờ đợi cô từ từ quên đi người đàn ông kia, chờ đợi cô yêu anh.

Nhưng anh thế nào cũng không nghĩ tới cô dùng cách thức tự sát để buộc anh buông tay. Khi thấy cô nằm trong vũng máu, anh cảm tưởng như máu của mình cũng từ từ chảy ra ngoài hết, từ sâu trong đáy lòng anh dâng lên sự hoảng loạn làm cho anh lạnh đến phát run.

Do đó lúc cô hôn mê, anh tuyên bố hủy bỏ hôn ước, đồng thời hứa rằng ba cô sẽ không có việc gì, song cha mẹ anh nuốt không trôi nổi uất hận này, ba anh đã cách chức ba cô, tịch thu tất cả tài sản của gia đình.

Không lâu sau khi cô tỉnh lại, anh đã đi tìm cha cô, cho ông ấy một khoản tiền rất lớn, yêu cầu họ đưa cô ra nước ngoài giải sầu, số tiền còn dư lại đầy đủ cho cha mẹ cô dưỡng lão.

Cô rời nước mấy năm trước, anh cũng không có ý định chờ cô, anh cũng có kết giao bạn gái, tuy nhiên không mối tình nào duy trì được mấy tháng. Một năm trước, anh được biết rằng cô đã về nước, trong nháy mắt đáy lòng nảy lên niềm vui, lúc đó anh mới thấy rõ được lòng mình.

Hóa ra là anh đã yêu cô bé thiên sứ có đôi mắt trong trẻo kia, đã yêu đến mức sâu sắc, ăn sâu vào máu thịt của anh.

Nhưng anh lại cũng không nghĩ tới rằng, cô lại lựa chọn làm tình nhân của một người đàn ông ở nơi khác. Cô không có về nhà, cũng không có tìm việc làm, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh để người ta bao nuôi.

Trong một khắc anh đã không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào: tức giận, oán hận, hối hận,... tất cả đủ loại hỗn độn trong anh đến mức cơ hồ làm anh nổi điên. Rất nhiều lần anh lái xe đến biệt thự của bọn họ, dừng xe bên ngoài, nhìn lên phòng ngủ của cô, có hôm nhìn cả đêm.

Việc anh biết Tử Yên Nhi thực sự chỉ là do tình cờ. Chẳng qua là trong lúc tình cờ anh nghe thấy cô bé được bạn bè gọi là “Yên Nhi”. Anh trở về, lại thấy cô gái đó có đôi mắt to, tương tự cô, cho nên anh dùng Yên nhi này thay thế cho Yên nhi kia để chữa vết thương lòng cho mình.

Lăng Khiên ở ngoài sân thượng chìm đắm vào sâu trong kí ức của mình, trong khi trong phòng Đồng Yên là ngáy đại ra, nhìn thẳng về phía trước, không có bất kì động tĩnh gì, đôi mắt cô tràn đầy ưu thương.

Theo một tiếng thở dài, Lăng Khiên vút tàn thuốc đi, đi tới ngồi bên cạnh cô, do dự một chút đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, cảm nhận được người cô run run, mới mở miệng nói: “Đừng sợ, ngoan ngoãn một chút ở bên cạnh anh, anh sẽ không bao giờ để em chịu bất kì tổn thương nào nữa.”

Đồng Yên ngửa đầu nhìn anh, trong mắt chớp động lên lệ quang: “Tại sao anh lại muốn như vậy? Tại sao nhất định phải ép tôi? Tôi không yêu anh, thật sự không thể sống cùng một chỗ với anh được.”

Anh đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, quay đầu nhìn nhàng thở ra một hơi, sau đó mới buông cô ra, tựa người vào ghế sofa nhàn nhạt nhìn cô: “Đồng Yên. Anh biết em kiên cường, bướng bỉnh. Nhưng nếu ban đầu anh không giúp cha em được bình yên, bây giờ có lẽ cha em đang ngồi trong tù rồi. Em có thể không để ý đến sinh tử của mình, nhưng cũng có thể không để ý đến bọn họ sao?”

Thân thể Đồng Yên hung hăng run lên một cái, từ từ cúi đầu, hai tay ôm lấy chân càng dùng sức hơn, thân thể gầy yếu không ngừng lay động.

Một lúc lâu sau, cô từ từ ngẩng mặt lên, sự bối rối và yếu ớt trong mắt đã hoàn toàn biến mất, nhìn anh mặt không chút thay đổi hỏi: “Anh muốn cái gì? Thân thể tôi? Người của tôi? Muốn bao nhiêu lâu? Một tháng hay hai tháng, hay là đến khi nào anh chán mới buông tha cho tôi?”

Anh nặng nề nhắm mắt lại, cắn chặt hai hàm răng, sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm lấy trán, cố gắng kiềm chế tức giận, cố gắng tĩnh tâm lại. Thật lâu anh mới mở mắt ra, nhìn về phía cô ánh mắt u buồn nhàn nhạt, trầm thấp miệng: “Đi thôi. Anh đưa em tới bệnh viện.”

Đồng Yên kéo tay anh, kiên định nhìn anh nói: “Cho tôi một kì hạn đi.”

Lăng Khiên vẻ mặt đạm mạc nhìn cô, đáy mắt hiện lên ngọn lửa tức giận, nheo nheo mí mắt, từ từ mở miệng: “Đến khi anh tìm được một con mồi mới thì thôi.”

Đến khi em quên được Tiểu Diệc Trần, đến khi anh không còn yêu em nữa thì thôi. Nhưng câu này anh lại không dám nói, bởi vì anh không muốn cô biết rằng anh yêu cô. Như vậy chỉ làm cho cô ngu dốt, luôn tìm cách thoát khỏi anh mà thôi.

Chương 8: Hợp đồng bạn gái

Đến khi em quên được Tiểu Diệc Trần, đến khi anh không còn yêu em nữa thì thôi. Nhưng câu này anh lại không dám nói, bởi vì anh không muốn cô biết rằng anh yêu cô. Như vậy chỉ làm cho cô ngu dốt, luôn tìm cách thoát khỏi anh mà thôi.

Đồng Yên nhìn anh, ánh mắt ảm đạm, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu. Một lát sau mở miệng lần nữa: “Lăng Khiên. Anh làm như vậy chỉ vì trả thù tôi lúc đó vũ nhục anh đúng không?”

Lăng Khiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy gợn sóng sợ hãi: “Nếu không phải?”

Đồng Yên thoải mái cười yếu ớt, lắc đầu: “Không có? Như vậy là tốt rồi.”

Lăng Khiên quay đầu đi, nhìn thoáng qua cửa sổ, buông thông mí mắt, từ từ khom lưng xuống nhẹ nhàng bế cô lên, đi qua tủ giày mới khăn khăn mở miệng: “Em cất chìa khóa nhà đi.”

Đồng Yên ngoan ngoãn giật đầu cất chìa khóa vào trong túi áo.

“Ôm lấy cổ anh.” Trước lúc vào thang máy, mặt anh không chút thay đổi nói.

Đồng Yên cúi đầu đấu tranh trong chốc lát, nhẹ nhàng vòng tay lên ôm lấy cổ anh, không thấy ánh mắt của anh trên đỉnh đầu cô nhu hòa đi rất nhiều.

Đến bệnh viện, Lăng Khiên đem cô đến phòng khám của bác sĩ rồi đi ra ngoài. Bác sĩ giúp cô bôi thuốc, thay băng gạc đổi thành hai lớp băng mỏng, nhón chân miễn cưỡng có thể đi được.

Nhưng mà lúc đi ra cửa cô không có đi giày mà ~~~~~.

Cô ngại ngùng nhìn bác sĩ ở đối diện, cười cười, nói thật nhỏ: “Bạn tôi anh ấy có chút việc bận, tôi có thể ở chỗ này chờ anh ấy một lát được

không?”

Bác sĩ là một người trung niên đã hơn bốn mươi tuổi, tốt bụng hướng cô cười cười, sau đó đứng lên nói: “Đúng lúc tôi vừa muốn đi thăm bệnh nhân. Cô ngồi nghỉ ở đây nhé.”

Đồng Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi bác sĩ rời đi, cô ngồi ở trên ghế đung đưa hai chân, suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại của mình ra bắt đầu chơi trò chơi, ước chừng đợi được một lát lâu mới nghe tiếng mở cửa, nhìn thấy người vừa tiến vào, cái miệng nhỏ nhắn không tự chủ vểnh lên.

Lăng Khiên giơ cái túi trên tay, sắc mặt có chút tái nhợt, cũng không có lập tức ôm lấy cô, anh ngồi ở ghế đối diện với cô, hai tay khoác lên trên đùi, khom người cúi đầu thở nhẹ.

Đồng Yên cảm nhận thấy anh khác thường mở miệng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Anh lắc đầu: “Không có chuyện gì cả. Anh nghỉ một chút rồi đưa em về nhà.”

“Không thoải mái ở đâu sao?”

“Ừ.” Thanh âm của anh rất lạnh, hiển nhiên anh đang không muốn nói chuyện.

Cô cũng không dám mở miệng hỏi anh nữa, cất điện thoại vào trong túi, yên tĩnh ngồi chờ anh.

Mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi cười yếu ớt: “Mới vừa rồi thái độ không tốt, xin lỗi em.”

Đồng Yên sững sốt, vội vàng lắc đầu: “Không đâu. Sắc mặt của anh không hề tốt, sao không bảo bác sĩ khám cho?”

Lăng Khiên đứng lên, đưa cho cô túi thuốc: “Cầm cho anh”, sau đó cúi người bế cô dậy.

Đồng Yên cầm lấy cái túi, mở ra nhìn một chút, kinh ngạc ngửa đầu hỏi: “Anh bị đau dạ dày sao?”

Lăng Khiên trong mắt hiện lên tia đau đớn. Cô đối với việc đã cứu anh không có một chút ấn tượng nào sao? Về mặt anh tối tăm gật đầu, không có nhìn cô, đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Đồng Yên cũng không biết mình đã nói sai cái gì, nhìn vẻ mặt khó chịu, lên xe một cái là nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề mở miệng nói chuyện.

Suốt đoạn đường về nhà anh cũng không hề nói gì.

Trở lại nhà trọ, Lăng Khiên đem cô thẳng đến phòng ngủ, đặt dép của cô ở bên cạnh giường, sau đó hai tay bám vào tường đứng cho vững, không hề rời đi, cũng không hề nói gì. Anh chỉ nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Đồng Yên tựa đầu vào giường, ôm lấy gối, bị anh nhìn vậy không biết phải làm sao, cuối cùng lấy dũng khí mở miệng nói: “Chuyện kia... tôi với anh ở chung một chỗ về sau có thể tiếp tục công việc bây giờ không?”

Lăng Khiên sững sờ, nhìn về phía cô ánh mắt càng thêm tối tăm.

Đồng Yên trong lòng run rẩy, kiên trì mở miệng: “Tôi rất thích công việc mình đang làm bây giờ, rất thích những người đồng nghiệp này. Tôi muốn làm chung một chỗ với họ.”

Cô cẩn thận mở miệng, làm cho lòng Lăng Khiên càng đau hơn. Anh hít một hơi thật sâu mới đáp: “Đồng Yên! Ở cùng một chỗ với anh tức là làm bạn gái của anh, em có thể có cuộc sống của mình, công việc của mình, bạn bè của mình. Anh không cần em từ bỏ cái gì, chỉ cần đến lúc anh cần em là em ở bên cạnh anh là được. Có hiểu không?”

Cô nửa hiểu nửa không nhìn anh, một lát sau mới nhẹ nhàng gật gật đầu, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy khốn hoặc: “Lúc nào thì anh cần tôi? Một tuần lễ hay mấy ngày?”

Lăng Khiên nhắm mắt lại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Anh nhận thấy rằng sớm muộn gì anh cũng bị người phụ nữ ngu dốt này làm cho tức chết. Trì hoãn một lúc lâu tâm tình anh mới bình phục, quay đầu nhìn lại cô, mặt mày mở miệng: “Nam nữ trong lúc chung đụng cũng tính toán như vậy sao? Thời điểm em ban đầu cùng Tiểu Diệc Trần yêu đương, cũng là ước định một tuần gặp vài lần sao?”

Đồng Yên nghe thấy ba chữ “Tiểu Diệc Trần”, thần sắc trong nháy mắt trở nên âm trầm, từ từ cúi đầu, thanh âm phản bác cực thấp: “Hai chuyện này không giống nhau. Chúng ta cũng không phải nói yêu thương thật.”

Cô vừa nói xong, Lăng Khiên xoay người, bỏ đi thẳng ra ngoài cửa.

Đồng Yên sững sờ, sau đó nghĩ đến cái gì lại gọi anh một tiếng.

Lăng Khiên dừng bước, nhưng không hề quay đầu.

Đồng Yên trong tay đưa ra túi thuốc của anh, nói nhỏ: “Còn túi thuốc của anh.”

Lăng Khiên hung hăng đập một cái vào khung cửa, sau đó không có dừng lại một chút nào tiêu sái ra khỏi phòng ngủ, “thình thịch” một tiếng, Đồng Yên cảm giác như tâm mình cũng kêu hai cái, cắn cắn môi suy nghĩ một chút, hoàn toàn không hiểu sao anh lại tức giận như vậy chứ.

Vì không có tới công ty, cô đến trưa trừ hai lần đi vệ sinh còn lại rất biết điều ngồi trên giường đọc sách. Lúc hơn sáu giờ, cô nghe thấy âm thanh mở cửa vang lên, nhú mào, trong lòng cô có chút không thoải mái, nhìn lên thấy người vừa xuất hiện ở cửa, sừng sốt một chút cao hứng mở miệng: “Thiên Thiên! Là cậu sao?”

Thiên Thiên cười hì hì đi tới giường ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn một chút hai chân của cô hỏi han: “Làm sao lại không cẩn thận như vậy chứ. Bây giờ cậu còn đau không?”

Đồng Yên lười kéo tay cô lắc đầu, cảm thấy rất cảm động. Bạn bè của cô vốn là không nhiều lắm, bạn bè giống như Thiên Thiên lại càng hiếm.

“Cậu tại sao lại có chìa khóa nhà tớ?”

“Tớ vừa mới đến thì gặp được Lăng Khiên. Anh ấy đưa cho tớ. Nói đi! Các cậu phát triển thêm được một bước rồi phải không? Còn đem chìa khóa nhà mình đưa cho người ta nữa.”

Đồng Yên cau mày nói: “Chính là anh ấy tự tiện lấy đi. Bá đạo không hề nói lý.”

Thiên Thiên nhìn ánh mắt của cô trong một khắc ảm đạm, cũng không hỏi tiếp nữa, cùng cô nói chuyện phiếm một lúc lâu, rồi đi nấu cơm. Cô chỉ nấu đơn giản có hai bát súp đơn giản, rồi đỡ Đồng Yên đi tới phòng ăn. Sau khi ăn xong hai người lại ngồi trên ghế salon xem tivi. Đồng Yên kể đại khái cho cô các chuyện xảy ra trong hai ngày vừa rồi, nhưng lại không có kể tới chuyện hai người định ở chung một chỗ kia.

Đồng hồ chỉ hơn chín giờ thì Lăng Khiên gọi điện thoại tới, Thiên Thiên cố ý đi vào trong phòng bếp, đem phòng khách trả lại cho cô, Đồng Yên có chút quần bách nhân nút nghe.

“Alo.” Thanh âm của cô rất nhẹ, rất nhu, giống như mèo kêu vậy.

“Thiên Thiên có còn ở đó không?” Giọng nói anh có chút mệt mỏi.

“Còn. Cô ấy đang ở trong bếp.”

“Cô ấy có ở lại cùng em đến tối không?”

“Chắc là không. Bạn trai của cô ấy một lát nữa sẽ tới đón.”

Lăng Khiên trầm mặc một chút: “Buổi tối nay anh đi làm ăn sẽ về rất muộn, chắc sẽ không qua được. Một mình em nhớ phải cẩn thận, không được đứng chân vào nước. Có chuyện gì phải gọi điện ngay cho anh.”

“Vâng. Được.”

Lăng Khiên không có nói gì thêm, ngắt điện thoại ngay. Đồng Yên cầm điện thoại, trên mặt nhàn nhạt ưu thương. Thân phận bây giờ so với thân phận người tình của Tiểu Diệc Trần ngày trước càng làm cô khổ sở hơn. Lúc trước là cô thật tâm yêu người đàn ông kia, mà bây giờ đơn thuần giống như một cuộc giao dịch, một cuộc giao dịch vì an nguy của cha mẹ cô mà thôi.

Lăng Khiên sau khi cúp điện thoại không có trở về phòng trọ ngay, mà đốt một điếu thuốc đứng trên ban công. Anh cảm thấy trong lòng buồn phiền vô cùng.

Đồng Yên không yêu anh, anh vẫn biết sự thật này từ trước. Bây giờ rốt cục đã buộc cô ở cùng với mình, cô trước hay sau như một, hết thấy cũng ở trong lòng bàn tay anh. Nhưng tại sao anh không cảm thấy một chút vui sướng nào? Nghe được thanh âm dè dặt cùng cảnh trọng của cô, lòng anh lại như bị dao đâm vào, rất đau.

Anh không chỉ muốn giam cầm cô ở bên người anh, mà anh còn muốn nắm lòng cô, trái tim cô. Anh muốn cô yêu anh.

Đi ra khỏi nhà hàng, đoàn người liên tục chiến đấu ở các chiến trường hộp đêm, uống rượu, ca hát, gọi người hầu hạ. Lăng Khiên ngồi ở trong góc nhìn nụ cười dâm đãng mà hèn mọn trên mặt những người khác, trong lòng cảm thấy phiền não dị thường. Vốn là cuộc xã giao, làm ăn bình thường nhưng lại để cho anh cảm thấy ác cảm, anh đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, ném cho cô chồng tiền, khoát tay nói: “Đi ra ngoài đi.” Trong lúc mọi người đang cười nhạo mình, anh lại cúi đầu uống hết chén rượu đỏ, một chén rồi một chén, cho đến khi dạ dày truyền đến trận đau đớn mới thôi. Lòng trống vắng.

Ngày thứ hai, Đồng Yên sáng sớm đã rời giường, cô không phải là một người hiếu động, nhưng là ở trên giường suốt một ngày dài, thực tại có chút không chịu được. Cẩn thận đi dép vào, quay trở lại phòng khách, cô mở máy nghe nhạc lên, cho dự một chút nhẩn bài hát, nghe giọng hát và giai điệu vọng ra, ngồi ngay trên sàn nhà, ôm lấy hai chân, một lần rồi lại một lần nghe bài hát phát đi phát lại.

Nghe đến đoạn điệp khúc, cô lại không kiềm được khóc nức lên, bất quá đau đớn trong lòng cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông cửa vang lên, cô từ từ đứng dậy, lau hết nước mắt trên mặt đi.

Cô cho là Lăng Khiên, nhưng mở cửa ra lại là một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ, đeo một cái kính đen tư vấn ưu nhã, rất anh tuấn, bộ dạng thư sinh nho nhã.

“Anh tìm ai?”

Người đó cười cười ôn hòa: “Cô là Đồng Yên?”

Đồng Yên nghi ngờ gật đầu.

Người đó hướng cô vươn tay: “Tôi là Lục Tư Triết, là bạn cùng học đại học với Lăng Khiên cũng là bạn hợp tác làm ăn với cậu ấy.”

Đồng Yên có chút cảnh giác nhìn anh, cũng không bắt tay anh.

Tư Triết cũng không hề tức giận, ngược lại cười đến thoải mái, sau đó gọi điện thoại nói hai câu gì đó, rồi đưa cho cô.

Đồng Yên do dự nhận lấy điện thoại, trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc: “Đồng Yên! Tư Triết là bạn anh, hôm nay anh có việc bận không thể đến được, anh đã nhờ cậu ấy đến đưa em đi bệnh viện thay thuốc.”

“À, vâng. Được.” Đồng Yên ngoan ngoãn đáp.

“Mấy ngày tới anh cũng sẽ rất bận, nếu còn cần đến bệnh viện thay thuốc nữa thì em cứ nói với Tư Triết.”

“Vâng.”

Lăng Khiên ở đầu bên kia bỗng nhiên nói nốt một câu: “Nếu có thể đi thì cũng đừng để cho cậu ta ôm.”

Chương 9: Thợ săn chờ đợi

Lăng Khiên ở đầu bên kia bỗng nhiên nói nốt một câu: “Nếu có thể đi thì cũng đừng để cho cậu ta ôm.”

Mặt Đồng Yên đỏ bừng, có chút lúng túng đáp một tiếng, sau đó trả điện thoại lại cho Lục Tư Triết.

“Thật không tốt. Mờ anh vào.”

Lục Tư Triết cầm lấy điện thoại, cười cười, đi vào trong phòng. Đồng Yên rót một chén trà cho anh, rồi trở về phòng ngủ thay quần áo.

Mười mấy phút đồng hồ sau, hai người ra khỏi nhà, vào thang máy. Lục Tư Triết nhìn cô cười đến mặt mờ.

Đồng Yên nhú mày, không hiểu hỏi: “Lục tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Lục Tư Triết nhìn chân cô một chút, cười khê: “Lăng Khiên nói là nếu thấy cô bước đi có nhú mày sẽ cho tôi ôm cô lên xe. Tôi đang quan sát.”

Đồng Yên nháy mắt mặt đỏ bừng, cúi đầu cảm thấy quần bách khôn cùng, oan ức nói: “Thực ra tự tôi có thể đi được, anh ấy không cần ôm tới ôm đi, còn không cho phép phản đối. Thực sự rất bá đạo.”

Tư Triết gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Cậu ta nổi danh bá đạo. Tôi đôi khi cũng bị hấn chọc giận gần chết.”

Đồng Yên nhìn anh mãnh liệt gật đầu, cảm thấy có đồng minh: “Đúng vậy. Không để ý đến cảm giác của người khác một chút nào. Mình muốn thế nào thì mọi việc phải thế đấy.”

Trong suốt đường đi, hai người nháy mắt tìm chung được chủ đề, chính là không ngừng khinh bỉ Lăng mỗ, hướng chi Tư Triết đem chuyện ở đại học kể cho Đồng Yên nghe, chọc cho Đồng Yên không ngừng thoải mái cười to.

Từ bệnh viện đi ra, Tư Triết nói muốn cùng cô ăn cơm trưa, Đồng Yên hớn hờ đáp ứng. Cô cảm thấy Tư Triết là một người ôn hòa, nho nhã lễ độ,

so vớt cái người kia thì sống chung còn tốt hơn nhiều.

Sau khi ăn xong, Lục Tư Triết đưa Đồng Yên trở về nhà, sau đó lái xe trở lại công ty.

Tập đoàn Viễn Đông. Phòng làm việc của Tổng tài.

Lục Tư Triết không có gõ cửa mà trực tiếp đi vào trong phòng.

Sau bàn làm việc, người đàn ông đang nhìn vào màn hình máy vi tính, dường như mạn bất kinh tâm mở miệng: “Cô ấy thế nào?”

Tư Triết ngồi đối diện với Lăng Khiên, cầm lấy điện thoại của anh gọi nội tuyến, muốn một ly café rồi mới mở miệng: “Khôi phục rất tốt. Hai ngày nữa là khỏi hẳn.”

“Ừ.” Lăng Khiên đáp một tiếng, sau đó đưa cho Tư Triết một phần văn kiện, rồi nói: “Mấy cái này dành cho cậu.”

Tư Triết nhận lấy rồi để qua một bên, hiển nhiên là không có hứng thú cùng anh thảo luận công sự.

“Cậu không hỏi xem tớ đối với cô ấy như thế nào sao?” Giọng nói có chút trêu chọc Lăng Khiên giương mắt khiêu mi nhìn anh: “Cậu có ý kiến gì? Ít chú ý tới cô ấy thôi, nếu không tớ giết cậu đấy.”

“Vậy sao? Thợ săn với con mồi là chuyện rất bình thường mà.”

“Mẹ kiếp! Cậu không có chuyện gì khác để nói thì rút ra ngoài cho tôi.” Giọng nói của Lăng Khiên rất không có thiện ý.

Lục Tư Triết trên mặt cười khể. Anh đối với việc chọc tức Lăng Khiên đến bây giờ không biết mệt. Kể từ khi vô tình thấy ảnh Đồng Yên trong ví da của Lăng Khiên, anh thỉnh thoảng lại dùng việc này khiêu khích hắn, lần này thấy người thật rồi, nếu không hung hăng đùa giỡn hắn một phen, kia cũng không biết từ bạn tốt phát âm thế nào.

Lục Tư Triết chậm rãi uống cafe, hoàn toàn không có ý tứ rời đi. Lăng Khiên nhìn bộ dáng rất muốn ăn đòn kia, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ thấy cậu thật sự rất nhàn rồi nhỉ?”

Nói xong gõ lạch cạch trên bàn phím, không thèm nhìn hắn nữa.

Lục Tư Triết nhún nhún vai, thầm nghĩ: “Tôi thà bẻ bộn nhiều việc, thà rằng buổi tối làm thêm giờ đến rạng sáng cũng không nguyện buông tha bộ dáng kinh ngạc của cậu”. Anh hắng giọng một cái, từ từ mở miệng: “Buổi

sáng căn bản cậu có thể không cần phải tham gia buổi họp. Tại sao lại không tự mình đưa cô ấy tới bệnh viện?”

Lăng Khiên cũng không thèm quay đầu, nhún chuột hai cái, trên mặt cương một chút: “Tớ có chuyện khác.”

“Chuyện gì còn có thể quan trọng hơn súng vật nhỏ của cậu vậy?”

Lăng Khiên nghe được ba chữ “súng vật nhỏ”, vẻ mặt lập tức hòa hoãn rất nhiều, quay lại nhìn Tư Triết nói: “Cậu cũng cảm thấy cô ấy giống súng vật?”

Lục Tư Triết gật đầu, vẻ mặt hóm hỉnh: “Giống! Thật biết điều, rất tốt và còn hay nói.”

Lăng Khiên khẽ cau mày: “Hay nói?”

Lục Tư Triết thấy anh vẻ mặt khó chịu, trong lòng rất vui vẻ, nhưng trên mặt lại không có bất kì biến hóa nào: “Đúng vậy a. Tài ăn nói rất tốt, đại học năm thứ hai còn tham gia cuộc thi Biện luận Sinh viên.”

Lăng Khiên nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, con người bất động, sắc mặt có chút tối tăm, khẽ mím môi không nói tiếp, anh cũng không biết nên nói cái gì.

“Một phụ nữ hai mươi sáu tuổi lại thích nhất là xem phim hoạt hình. Lúc cô ấy nói đến nhân vật trong phim hoạt hình, vẻ mặt rất khả ái. Tớ chưa từng thấy một người nào cười tinh khiết đến vậy, không làm bộ chút nào.”

Sắc mặt Lăng Khiên ngày càng khó coi. Cái này anh cũng không biết, cô chẳng bao giờ cười trước mặt anh.

“Tớ với cô ấy cũng thật có duyên, ngày trước lại cùng cô ấy học cùng trường Trung học. Hôm nào tớ phải hẹn cô ấy cùng đi về thăm lại trường cũ mới được, nhiều năm qua chưa có về. Nhớ trường quá đi.”

Lăng Khiên đột ngột ngừng đầu, ánh mắt vô cùng hung ác nhìn bạn mình. Lục Tư Triết dù đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng vẫn bị ánh mắt của Lăng Khiên làm cho sợ run cả người, cố gắng lắm mới dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Năm giây đồng hồ sau, Lục Tư Triết thảm bại, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, nhanh chóng cầm lấy văn kiện trong tay, lật xem vài trang, hơi thở hơi hỗn loạn, mở miệng: “Mấy chuyện này đúng là chưa được xử lý tốt lắm, cần thảo luận lại một chút. Cậu đang bận, tớ đi ra ngoài đây.”

Anh đứng dậy lau mồ hôi. Anh bây giờ thì đã tin rằng ánh mắt có thể giết chết người rồi. Anh lướt mắt qua người kia một chút, thấy được khuôn mặt đen sì lại như tờ giấy bị vò nát thì thấy trong lòng thoải mái vô cùng, nhưng ngay sau đó không hề trêu chọc gì nữa, giả vờ tuấn kiệt, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng. Người ta còn có chút lý trí, thời điểm này không nên hành động gì cả, mau chóng chuồn đi cứu vớt cái mạng mình là hành động sáng suốt nhất.

Lục Tư Triết nghĩ thế nào làm thế đấy, nhưng vừa mới xoay người đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói từ sau lưng vang vào tai: “Ngày mai kí kết hợp đồng ra sao do cậu chịu trách nhiệm.”

Tư Triết thất kinh hồn vía, xoay mạnh người lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn người nam nhân khí định thần nhàn đối diện, khó khăn mở miệng: “Ban đầu chúng ta đã thảo luận rất tốt rồi còn gì, chuyện truyền thông của công ty tớ không chịu trách nhiệm mà.”

Lăng Khiên nhướng nhướng mày nhìn anh nói: “Tớ có viết giấy cam kết sao? Cậu có người làm chứng không?”

Và thế là Lục Tư Triết cực kỳ nổi giận: “Lăng Khiên! Cậu không thể nhỏ mọn như vậy được. Ban đầu là cậu tán gái nên khư khư cố chấp đầu tư vào ngành truyền thông. Tớ chỉ đứng trên lập trường một người bạn trợ giúp tài chính cho cậu. Chúng ta cũng đã thỏa thuận rằng chỉ chia hoa hồng, tớ sẽ không tham gia quản lý bất kì việc kinh doanh nào. Cậu không thể nói mà không giữ lời.”

Lăng Khiên móc ra một thiếu thuốc lá, đốt rồi cho lên miệng hút, sau đó tựa vào ghế ngồi, tâm tình rất tốt nhìn Tư Triết nói: “Truyền thông bên này cậu có ba mươi phần trăm cổ phần, cho nên mọi việc quyết sách đều muốn cậu tham gia. Trước đây là do tớ sơ suất, sẽ bắt đầu từ hôm nay. Tất cả mọi việc từ quản lý, hợp đồng, đến chức trách đều thuộc phạm vi và trách nhiệm của cậu.”

“Tớ phản đối.” Lục Tư Triết tức giận cực điểm rồi, bạo nộ rồi, phẫn hận nhìn Lăng Khiên.

Bất quá lực sát thương từ xa của anh hiển nhiên là không đủ, Lăng Khiên nhìn anh, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói trắng: “Phản đối không hiệu lực. Nhân sự đã sắp xếp rồi đấy. Cậu trở về kiểm tra và nhận bưu kiện đi.”

“Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Tại sao tớ không biết?”

Lăng Khiên nhìn anh, cười đến tà ác: “Mới vừa xong.”

Lục Tư Triết hộc máu vì tức giận quá mức.

Lăng Khiên chờ đến sau khi cửa phòng được đóng kín lại, nụ cười trên mặt từ từ biến mất, xua xua cho hết khói thuốc rồi cầm lấy điện thoại di động đi tới cửa sổ sát đất phía trước.

Khí trời oi nồng, đường phố chật chội, người xe đi lại đông nghịt, nhịp sống của người dân ở thành phố này luôn luôn hối hả, vội vàng. Anh ngồi vào vị trí này, cứ như vậy lẳng lặng rút ra một điếu thuốc khác, một lát cũng cảm thấy có chút xa xỉ. Anh người buông lỏng cảm giác hơn để nghỉ ngơi một chút. Đối thủ của mình đang ra sức trên chiến trường, cùng nhau đấu tranh, nhưng có lẽ bởi vì mình lười biếng nên cuối cùng thất bại thảm hại. Ví dụ như vậy quá nhiều, mà kinh nghiệm anh đã học được cũng không ít. Càng đứng ở vị trí càng cao, đạt được nhiều thành công, trừ những giấy tờ và những con số mờ mịt hư vô đang quay cuồng điên đảo xung quanh, anh cảm nhận được càng ngày càng ít vui vẻ hơn.

Hút cho hết điếu thuốc anh mới gọi điện cho Đồng Yên, sau một lát một giọng nói ôn nhu vang lên.

“Alo.” Giọng nói của cô vẫn luôn luôn mềm nhẹ, nhu hòa như vậy, không hề có một chút nguy trang giả tạo nào.

“Em đang làm gì vậy?” Lăng Khiên ngửa đầu tựa vào ghế, mây đen âm u đang dần ôm lấy bầu trời, tưởng như đang chèn ép người ta tới mức không thể thở nổi.

“Đang sửa sang lại một ít đồ vật thôi.” Đồng Yên lúc này đang ngồi trên sàn nhà ở phòng ngủ sửa sang lại một đồ vật trước kia: những lễ vật Tiểu Diệc Trần đã tặng cho cô lúc ở đại học, những tờ giấy hai người truyền tay nhau viết ở phòng tự học ở thư viện trường,... để chuẩn bị vứt đi.

“Ừ. Chân còn đau không?”

“Không đau nữa. Bác sĩ nói bây giờ không cần đến bệnh viện đổi thuốc nữa, chỉ cần ở nhà tự bôi thuốc mỡ là được.” Cô trả lời anh giống như là đang báo cáo công việc vậy, hết sức kiên nhẫn nhưng cũng không nghe ra chút cảm xúc nào.

Lăng Khiên trong lòng cảm thấy có chút khổ sở không thể phát tiết được, đành đè nén trong lòng. Anh thở nhẹ một hơi.

“Đồng Yên?” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, nhưng lại không nói gì.

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn đáp lời.

Em có phải không muốn ở cùng anh một chút nào hay không? Em có phải rất ghét anh hay không?

Nghĩ trong lòng như vậy nhưng anh không có dũng khí mở miệng, bởi vì anh biết đáp án dĩ nhiên là cô khẳng định như vậy.

“Không có chuyện gì cả. Anh gọi điện để nói em biết, tí nữa có thể trời sẽ mưa, nhớ đóng kỹ cửa sổ. Anh rất bận, buổi tối phải đi tiếp khách, anh ăn cơm một mình nhé.” Anh cảm thấy câu nói sau cùng rất nhiều hàm ý, nhưng cô căn bản không hề quan tâm.

“Vâng.”

Anh nghe cô đơn giản trả lời như vậy đành cười khổ, vừa định cúp điện thoại lại nghe thấy cô mở miệng lần nữa: “Thuốc của anh còn để ở chỗ tôi đấy.”

Anh rất muốn từ giọng nói của cô nghe ra một tia mong đợi và vân vân những cảm xúc khác, nhưng giọng điệu bình thản này chỉ lộ ra ý mong muốn khẩn cấp phải sạch mọi mối quan hệ với anh.

“Cứ để ở đó đi, giờ anh đang bận, sẽ lấy lại sau.” Nói xong anh không chờ cô trả lời, tắt máy luôn.

Trong phòng làm việc rộng rãi mà lạnh lùng, thân hình cao lớn, thon dài đứng trước cửa sổ sát đất bộ dáng vô cùng cô đơn, ngay cả không khí xung quanh anh cũng tràn ngập ưu thương nhàn nhạt. Người đàn ông này trên thương trường một tay che cả bầu trời, giờ phút này trong mắt anh chỉ tràn ngập thâm lương. Anh có thể dùng an nguy của cha mẹ cô ép cô ở bên cạnh mình, nhưng không thể ép cô cùng mình hoan tâm.

Thợ săn có rất nhiều phương pháp để xử lý con mồi của mình, nhưng anh lại lựa chọn phương pháp ngu ngốc nhất. Đó là chờ đợi.

Chương 10: Không khỏi tức giận.

Hai ngày sau, Lăng Khiên cũng không gọi điện cho Đồng Yên nữa, cũng chưa đến nhà trọ của cô, cô tự nhiên cũng không chủ động gọi cho anh. Cô nghĩ anh có lẽ đã tìm được con mới rồi.

Ngày đầu tiên đi làm trở lại, Đồng Yên được mọi người ân cần thăm hỏi nhiệt tình, cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Cô luôn nghe người ta nói rằng trong cơ quan chẳng bao giờ có tình hữu nghị chân chính, nhưng cô lại không cho là như vậy. Cô cảm thấy mọi người trong công ty đều đối xử với mình rất tốt, ngay cả cô quét dọn vệ sinh cũng luôn nhắc nhở cô luôn phải chú ý đi đứng cho an toàn, giống như là trưởng bối quan tâm tới hậu bối nên cô luôn rất cảm động.

Kể từ sau chuyện xảy ra ngày đính hôn, quan hệ của cô và bố mẹ trở nên rất khắt khe. Đối với chuyện cô cắt cổ tay, cha cô chẳng những không tự trách, trước khi cô ra nước ngoài vẫn luôn nói cô không hiểu chuyện, đối xử với cô hờ hững vô cùng, nên mấy năm ở nước ngoài cô cũng rất ít khi gọi điện về nhà, trở về nước thì cô đi theo Tiểu Diệc Trần, lại cũng chỉ một hai tháng mới gọi về. Hơn nữa, hầu như toàn mẹ cô nhận điện.

Cô biết, bởi vì ban đầu cô quyết liệt như vậy nên mặc dù cha cô không nổi phải ngồi tù, nhưng lại mất hết tài sản. Sau đó cha mẹ còn đưa cô ra nước ngoài học, để cô không cần phải đối mặt với ánh mắt đồng tình của các bạn học, trong lòng cô đã cảm kích vô cùng rồi. Thời điểm mà Lăng Khiên dùng an nguy của cha mẹ cô uy hiếp cô, Đồng Yên căn bản là không có năng lực chống cự, thêm nữa, cô cũng không tìm thấy động lực để phản kháng lại anh.

Ban đầu có thể cắt cổ tay tự sát, là bởi vì trong lòng cô vẫn còn yêu Tiểu Diệc Trần. Bây giờ trừ cha mẹ ra, cô không còn gì cả, chỉ cần hai người họ có thể bình an thì bảo cô làm cái gì cô đều có thể làm, quật cường và dũng khí của cô sau chuyện tình kia đã cùng nhau trôi đi mất rồi.

Công việc của ngày mau chóng kết thúc. Cô nhận được điện thoại của lão Chu.

Trong phòng làm việc của Tổng biên.

“Đồng Yên, chân hết đau chưa?” Trên mặt lão Chu nở nụ cười ân cần.

Đồng Yên gật đầu, lão Chu quan tâm như vậy làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ: “Cũng tốt hơn rồi ạ, công việc còn lại của mấy ngày qua tôi sẽ mau chóng hoàn thành.”

Lão Chu lắc đầu: “Không cần. Bản thảo kia tôi đã giao cho Kaka đi làm rồi, có nhiệm vụ mới dành cho cô đây.”

Đồng Yên không hiểu nhìn ông, nhận lấy tập tài liệu ông đưa cho, lật xem qua. Đây đúng là tài liệu về minh tinh màn ảnh Lâm Kỳ Nhi. Trong hai năm qua Lâm Kỳ Nhi đã nhanh chóng nổi tiếng trong lĩnh vực điện ảnh và ca nhạc truyền hình, cô là một người rất xinh đẹp nhưng tính cách cực kì cổ quái, rất lớn lối. Cô cũng đã chạm trán qua rồi.

“Tập chí lần tới sẽ có bài về cô ta. Cô chịu trách nhiệm phỏng vấn cô ta.”

Đồng Yên do dự một chút mới nói ra suy nghĩ của mình: “Chu Tổng biên à, tôi vừa mới vào làm việc không được bao lâu, đối với điện ảnh và truyền hình không hề quen thuộc, tôi với người quản lý của cô ấy cũng không nhận ra, chỉ sợ không hoàn thành được tốt công việc. Lucy giao tiếp với người giải trí tương đối nhiều, hay cho cô ấy chịu trách nhiệm đi. Tôi hiệp trợ được không?”

Chu Tổng biên mắt híp híp lại, cười đến có thâm ý nhìn cô: “Chuyện này chỉ có cô mới có thể hoàn thành được. Người khác không thể.”

Đồng Yên khốn hoặc hỏi lại: “Tại sao?”

“Tháng trước Lâm Kỳ Nhi đã cùng tập đoàn Viễn Đông kí kết hợp đồng, cô lại cùng Lăng Tổng có quan hệ. Vụ này cô mở lời chắc chắn anh ta sẽ giúp.”

Sắc mặt Đồng Yên trong nháy mắt biến đổi, cảm giác trong lòng không biết phải diễn tả ra sao, giống như trong lòng có một quả lựu đạn bọc đường

bỗng chốc nổ tung, lại có cảm giác như mình bị lườm gạt.

Cô đứng dậy, nhìn lão Chu chân thành mở miệng: “Chu Tổng à, tôi nghĩ ông nên thận trọng suy nghĩ lại đi. Tôi cùng Lăng tổng thật sự không tới mức độ như ông nghĩ. Nhưng nếu như ông cố ý muốn tôi chịu trách nhiệm, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó, nhưng không thể đảm bảo rằng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này được.”

Lão Chu chỉ cho là cô khiêm nhường tìm cớ, cười hi hi ha ha nói với cô không vấn đề gì.

Đồng Yên trở lại chỗ ngồi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, cau mày, cô tuyệt đối không vì việc này mà đi nhờ Lăng Khiên. Cô cũng không thể nói vì sao, nhưng lại không muốn anh xem nhẹ cô. Dựa vào số điện thoại được cung cấp trên tờ giấy, cô bắt đầu liên lạc với quản lý của Lâm Kỳ Nhi, không ngờ bị cự tuyệt ngoài ý muốn.

Bởi vì công ty đã đến giờ tan tầm, cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Lucy, đem chuyện nói với cô ấy một ít. Lucy đồng ý tìm quan hệ và nghĩ biện pháp giúp cô hẹn ngày phỏng vấn với Lâm Kỳ Nhi, Đồng Yên lúc này mới vui vẻ nói cảm ơn, tâm tình nặng nề hơi buông lỏng một chút, thu dọn đồ đạc rời công ty. Lúc này trời đã tối.

Lái xe đến một cửa hàng ăn mua một hộp cơm rang, về đến nhà đang định ăn cơm thì cô nhận được điện thoại của Lăng Khiên. Lòng cô bắt đầu trở nên căng thẳng, cô đặt nhẹ hộp cơm xuống bàn, ngồi xuống ghế salon rồi mới ấn nút nghe.

“Alo.” Có lẽ là do công việc không được hài lòng, giọng cô có chút lạnh.

Lăng Khiên lúc này đang kẹt xe trên đường. Mấy ngày qua bởi vì chứng nhận để vận chuyển hàng hóa qua cửa khẩu vẫn chưa làm được, hơn nữa anh nhìn mấy ngày không gọi điện cho cô, tâm tình vốn đang phiền não lại nghe được giọng nói của cô không có kiên nhẫn lắm, một cổ khí nóng xông thẳng lên đầu anh: “Em làm sao vậy? Ai chọc giận em hả? Nhận được điện thoại của anh như vậy không nhìn được sao?”

Đồng Yên nghe thấy giọng nói tức giận của anh, trong lòng run lên một cái, tay cô cầm chặt lấy điện thoại, không dám lên tiếng nữa.

Lăng Khiên nghe thấy cô không trả lời mình lại càng tức giận, hung hăng ấn vào loa ngoài, giọng nói càng phát ra lạnh lùng hơn: “Nói chuyện

cho tôi. Tôi mấy ngày qua không gọi điện cho cô, không có nhắc nhở cô nên cô quên mất thân phận mình rồi hả? Có phải hay không?”

Đồng Yên cảm thấy rất ủy khuất, nghe anh cố tình gây sự trách móc nặng nề, hai mắt dần dần trở nên đỏ, cô cũng rất muốn tức giận với anh, cô cũng rất muốn nói với anh rằng cô chưa quên, cũng không dám quên. Cô chỉ là một con mồi của anh. Lúc anh cao hứng có thể sẽ tới hò hét, mất hứng thì có thể loại bỏ con mồi ngay.

Nhưng cuối cùng cô lại không nói gì, chẳng qua là ôm lấy điện thoại và khóc, cố gắng nhưng không thể ngăn nước mắt lại được.

Lăng Khiên vừa phát tiết xong, đầu óc dần dần tỉnh táo lại, anh mới biết rằng mình vừa động chạm vào vết thương của cô, ảo não bới đầu, vẻ mặt thất bại, trì hoãn lấy lại hơi thở rồi giọng nói lại ôn nhu cất lên: “Xin lỗi.”

Đồng Yên hít hít mũi, không nói gì.

“Đừng khóc nữa. Anh không phải là tức giận với em, trên đường đã kẹt xe một giờ đồng hồ rồi nên cảm thấy phiền não.”

Đồng Yên lau mắt, rầu rĩ đáp một tiếng.

“Đã ăn cơm chưa?”

“Vừa mới mua cơm hộp rồi, đang chuẩn bị ăn.”

“Nhanh ăn đi, buổi tối anh qua lấy túi thuốc.”

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Khiên quay sang cửa sổ đốt một điếu thuốc, tay trái cầm điếu thuốc từ từ hút, tay phải đặt lên bụng xoa xoa, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, ánh mắt ảm đạm nhẹ nhàng rung động, có chút hối hận, có chút ưu thương.

Khí trời nóng bức buồn bức, đoàn xe dài đằng đẵng không nhìn thấy đầu, tất cả làm cho tâm tình của anh hồng bết hết.

Một lát sau anh dập điếu thuốc, cầm lấy áo khoác mở cửa xe đi ra ngoài, bay qua làn đường phân cách trực tiếp đi bộ về phía đối diện, gọi taxi ngồi lên rồi mới gọi điện thoại.

“Alo. Cậu đang ở chỗ nào vậy? Mọi người bên hải quan đều có mặt rồi.” Giọng nói mang chút lo lắng của Lục Tư Triết vang lên.

Lăng Khiên hai tay ôm lấy ngực nhìn về phía ngoài cửa sổ, thanh âm khàn khàn cất lên: “Tớ không đến được. Cậu một mình ứng phó đi.”

Tư Triết nghe giọng anh có chút không đúng, nghĩ một chút mới mở miệng: “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hả?”

“Ừ. Bàn bạc một chút vấn đề tiền bạc, cậu xem bao nhiêu tiền rồi làm đi, không cần thương lượng nữa.”

“Lại đau dạ dày thì tới bệnh viện khám đi. Được rồi, cậu không cần quan tâm đâu.”

“Ừ. Đúng rồi, xe của tớ để ở lại ở đường lớn Tô An gần sông, cậu gọi người mang xe về công ty hộ tớ.”

Lục Tư Triết ngẩng đầu nhìn trần nhà, bắt đầu dĩ đồng ý.

Lăng Khiên nhấn chuông cửa nhà Đồng Yên. Cô lúc này mới ăn được một nửa hộp cơm, đem tất cả còn lại vứt vào thùng rác, sững sờ ngơ ngác một chút, cho rằng là Thiến Thiến, cười hi hi chạy ra mở cửa.

Mở cửa trong nháy mắt, nụ cười trên mặt cô còn chưa kịp tắt. Chờ đến khi thấy rõ, người trong cửa người ngoài cửa đều ngỡ ngàng cả người.

Lăng Khiên thấy đột nhiên xuất hiện khuôn mặt cô tươi cười, anh ngỡ ngàng cả người, ngay cả bàn tay đang đặt ở trên dạ dày cũng quên thả ra. Anh chưa từng thấy qua nụ cười nào sáng rõ và trong trẻo như thế, nó tinh khiết không hề có tia tạp chất. Tim anh đánh thành thạch mấy cái, thật lâu cũng không thể bình phục, bên tai từ từ đỏ lên. Đang lúc anh chuẩn bị cười lại với cô, giọng nói có chút thất vọng vang lên.

“Tại sao lại là anh?”

Lửa nóng kích thích cùng vui sướng trong nháy mắt bị một trận nước lạnh hắt tới thấu tâm, nụ cười trên mặt lập tức tiêu tan, thêm vào đó còn có chút tăm tối hiển hiện. Anh mím chặt môi, bỏ qua một bên không thèm nhìn cô, trực tiếp nghiêng người đi vào phòng, thân hình cao lớn ngã xuống ghế salon trong phòng, hai mắt âm thầm nhắm lại che giấu nỗi đau.

Tâm tình tốt đẹp của Đồng Yên từ từ biến mất hầu như không còn, sự thất vọng biểu hiện trên mặt cũng dần dần tan đi. Cô đi tới bên ghế, cẩn thận quan sát sắc mặt anh, vẻ tái nhợt thì cũng không nhìn ra được anh đang có tức giận hay không, nhìn thấy tay anh vẫn còn đang đặt trên bụng, do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi han: “Anh đau dạ dày sao? Đã uống thuốc chưa?”

Lăng Khiên vẫn nhắm chặt hai mắt đáp một tiếng, trong ngực giống như có tảng đá lớn đè lên, cảm giác thấy hô hấp cũng khó khăn, dạ dày anh từng đợt đau âm ỉ kéo đến.

Đồng Yên vội vàng chạy vào phòng ngủ cầm lấy túi thuốc của anh đi ra ngoài, rót một chén nước để bên cạnh, sau đó ngồi xôm xuống bên cạnh anh, lật xem vỉ thuốc.

Tìm được vỉ thuốc uống trước khi ăn, cô lấy hai viên rồi kéo tay anh đặt thuốc vào bên trong: “Anh uống thuốc đi.”

Một động tác nho nhỏ như vậy thôi cũng làm cho cả người Lăng Khiên run lên. Anh mở hai mắt nhìn người bên cạnh mình, ánh mắt anh dần dần trở nên có chút mê ly. Đêm đó cô cũng ngồi xuống bên cạnh anh như vậy, cũng nhẹ nhàng kéo tay anh, cũng là cúi đầu hỏi anh với giọng nói quan tâm.

Anh cảm thấy nhất định là anh đang nằm mơ, mọi chuyện như vậy cơ hồ mỗi buổi tối anh đều mơ thấy. Anh hoảng hốt, tay nắm lấy các ngón tay ấm áp của cô, trái tim hung hăng co rút lại, tiếp theo liền cầm chặt lấy tay cô, trong mắt thoáng hiện lên nét bối rối, ánh mắt gắt gao nhìn cô, giống như là sợ cô đột nhiên biến mất vậy.

Tay của Đồng Yên bị anh làm đau, cô không có bất kì phản kháng nào. Cô bị sự kinh hoàng từ trong mắt anh toát ra làm cho giật mình. Cô không biết rằng anh luôn cao cao tại thượng, có thể nắm trong tay tất cả mọi thứ lại có thể xuất hiện vẻ mặt này.

Lòng cô nhẹ giật mình một cái. Ánh mắt anh có chút gì đó quen thuộc, cảm giác như đã từng nhìn thấy ở đâu đó thật lâu trước đây. Ở sâu trong trí nhớ có hình ảnh quen thuộc giống như muốn phá kén thoát ra, rồi lại đột nhiên dừng lại. Cô mở trừng hai mắt, người trước mắt đã khôi phục lại trạng thái bình thường, suy nghĩ của cô cũng bị kéo về thực tại.

Lăng Khiên buông tay cô ra, cầm lấy hai viên thuốc cô đặt trong tay mình bỏ vào miệng, uống vài ngụm nước, sau đó liền cúi đầu trầm mặc, giống như là đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích, có chút thất bại, có chút thương tâm.

Đồng Yên đối với Lăng Khiên như vậy cảm thấy chân tay luống cuống, cô không biết trong nháy mắt đó người đàn ông cường thế này nghĩ tới điều

gì, tại sao thoáng cái lại trở nên ưu thương như vậy.

Cô đứng dậy, ngồi xuống ghế bên cạnh anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh làm sao vậy? Thật sự rất đau sao?”

Lăng Khiên lắc đầu, hiện tại trong lòng anh rất yếu ớt, cảnh tượng trong mơ bị đánh rách nát cảm giác cũng không hơn gì, nhất là cái loại này vẫn chống đỡ vẻ đẹp của anh rất tốt, trong nháy mắt tiêu tan cảm giác bị thất bại, để cho anh cảm thấy dị thường bất lực. Anh không muốn nói chuyện thêm nữa, bây giờ anh không muốn nói chuyện với cô.

Anh yêu cô năm năm, cơ hồ mỗi lúc trời tối sẽ đều mơ thấy cô.

Nhưng cô lại không yêu anh, còn có chút ghét anh nữa.

Như vậy, anh cảm thấy rất khó chịu trong lòng, thân thể cũng rất khó chịu, khó chịu đến mức muốn rơi nước mắt.

Đồng Yên nhìn vẻ mặt anh càng ngày càng lộ rõ vẻ đau đớn, một cảm giác thương tiếc nảy lên trong lòng, cô đưa tay đặt trên bả vai gầy của anh vỗ vỗ: “Đã xảy ra chuyện gì rồi? Có thể nói cho em một chút được không?”

Thân thể anh run lên, cánh tay nhấc lên kéo cô vào trong lực ôm chặt, cảm thấy cô giấy dựa, anh chôn mặt vào trong gáy cô, giọng nói khàn khàn thêm chút run rẩy: “Đừng động. Để anh ôm em một lát thôi.”

Chương 11: Sủng vật ngoan ngoãn.

Lăng Khiên nói là để một lát, nên Đồng Yên im lặng để anh ôm. Nhưng anh cứ như vậy đem cô giam cầm trong lồng ngực mình suốt một giờ đồng hồ, cho đến khi người cô vụn vẹo, anh mới giật mình, rồi lập tức bắt mẫn, oán trách người kia.

“Động đây cái gì?”

“Chân tê rồi.” Giọng nói Đồng Yên vẫn như cũ, cúi đầu có chút đáng thương.

Lăng Khiên mím môi im lặng một lúc lâu mới buông cô ra, nhưng lại trực tiếp ôm cô đặt trên đùi mình, nhẹ nhàng giúp cô nắn bóp chân.

Đồng Yên đỏ bừng cả mặt, cúi đầu, lát sau mới mở miệng: “Không phải chỗ này.”

Anh vẫn cười, lại ôm lấy thân thể cô vào trong ngực, bắt đầu xoa bóp bóp đùi trên của cô.

Đồng Yên lấy tay chặn lại bị anh vỗ một cái.

“Em lại giờ móng vuốt ra đi. Cẩn thận không anh cắt rụng hết đấy.” Anh mỉm cười, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Cô âm thầm trừng mắt liếc anh, không dám cử động nữa, tay đặt trên bắp đùi, im lặng ngồi trong lòng anh.

Một lát sau, cô cẩn thận kéo ống tay áo của anh: “Được rồi. Không tê nữa rồi.”

Lăng Khiên ngừng lại vài giây đồng hồ, nhưng không buông cô ra, lấy tay đặt đầu cô tựa vào bả vai mình, hai cánh tay anh ôm lấy bả vai và thắt lưng cô, hoàn toàn bao lấy thân thể nho nhỏ của cô trong lòng mình, cảm anh chống lên đỉnh đầu cô. Anh nhắm mắt lại, vẻ mặt ôn nhu nói không ra lời.

Đồng Yên cũng không có phản ứng, trong lòng ngược lại có cảm giác ấm áp đã lâu rồi không thấy, giống như khi còn bé được cha ôm vào ngực. Cảm giác rất yên bình, thoải mái.

Ánh trăng ban đêm sáng rõ chiếu vào, vây lấy căn phòng nhỏ ấm áp, tăng thêm phần lãng mạn yên tĩnh trong phòng khách, chỉ có hai người giao thế tiếng hít thở một sâu một nông, thực hài hòa, hài hòa đến mức nguyệt lão cũng phải ghen tị.

Đồng Yên cứ như vậy ngồi trong ngực anh ấm áp, hô hấp dần dần vững vàng, không lâu sau chìm vào rất ngủ say. Lăng Khiên cúi đầu nhìn cô, nhìn chăm chú vào đôi môi nhỏ nhắn của cô một lúc lâu sau đó cúi người nhẹ nhàng hôn lên, đầu lưỡi từ từ liếm bờ môi cô. Thật không biết cô dùng loại son gì lại có hương vị ngọt ngào như vậy, hoặc môi cô vốn dĩ ngọt ngào như dòng suối mát.

Dư vị ngọt ngào của nụ hôn thấm vào tận tâm, anh thật sự không rời đi được, nhưng cũng không đành lòng tiến thêm một bước nữa, cứ như vậy ôm cô thật chặt trong lòng, môi kề môi, cho đến khi đôi chân mày nhỏ của người trong lòng anh bắt mắt nhắm lại.

Anh lưu luyến không nỡ rời môi đi, lưu luyến vô hạn cúi đầu nhìn một lúc lâu, vẻ mặt ảo não gãi gãi đầu. Cô lúc này thật giống như con mèo nhỏ đang ngủ say mà thôi.

Anh ôm cô trở về phòng ngủ, ngồi ở một bên giường nhìn dung nhan diễm tĩnh trong lúc ngủ của cô thật lâu rồi mới đứng dậy rời đi.

Thuốc dạ dày ở trên bàn vẫn lẳng lẳng như cũ, tựa như đang mong đợi chủ nhân của nó tùy thời trở lại.

Ngày thứ hai vừa đi làm, Lucy đã nói với Đồng Yên rằng cô đã cùng quản lý của Lâm Kỳ Nhi sắp xếp một cuộc hẹn phỏng vấn. Lâm Kỳ Nhi xé chiều hôm nay sẽ quay quảng cáo đồ uống ở bờ biển Ngọc Đái, Đồng Yên trực tiếp đi tìm gặp cô ta.

Đồng Yên hớn hờ đồng ý. Ăn cơm trưa xong, cầm lấy một xấp văn kiện bỏ vào trong túi sách, Đồng Yên rời khỏi văn phòng để đến bờ biển. Đứng ở dưới thời tiết nóng tới ba mươi chín độ này, ngửa đầu nhìn một chút ánh

sáng mặt trời, cô mới hồi hận rằng đã không xoa kem chống nắng trước khi đi hoặc là mang theo mũ. Nhìn thấy ở bờ biển gần đó có mấy người ở đoàn làm phim đang đứng che nắng, cô nhanh chóng chạy tới.

Lâm Kỳ Nhi mặc bộ đồ tắm hai mảnh mát mẻ đang diễn quảng cáo trước ống kính máy quay, đạo diễn cùng nhân viên cũng chăm chú, tập trung làm việc. Cô đứng ở bên ngoài nhìn trong chốc lát, sau đó tới gần một cô gái trẻ đang chuẩn bị đưa nước tới cho Lâm Kỳ Nhi hỏi người nào là Từ Vi, cô gái nhìn cô một hồi mới giơ tay chỉ về một người đang đứng trong bóng râm che nắng. Đồng Yên cảm ơn rồi mới đi tới.

Một người phụ nữ mặc một chiếc áo somi trắng đứng che nắng trong bóng râm, nhìn qua đại khái hơn ba mươi tuổi, mang theo một cái kính mát, trong tay cầm mấy tờ giấy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về hướng Lâm Kỳ Nhi.

Đồng Yên đứng ở bên cạnh nhìn Từ Vi, quay mặt sang cười nghênh đón: “Cô là Từ Vi, chị Vi phải không?”

Người phụ nữ nhìn cô gật đầu: “Cô là đồng nghiệp của Lucy?”

Đồng Yên cười hì hì mãnh liệt gật đầu, sau đó vươn tay: “Chị khỏe chứ? Tôi là Đồng Yên.”

Từ Vi nhìn cô một cái, cũng không có vươn tay ra, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Lâm Kỳ Nhi.

Đồng Yên ngượng ngùng thu tay lại, cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng đứng nhìn ở một bên.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Kỳ Nhi yêu cầu nghỉ ngơi một chút, đi về phía các cô, Đồng Yên lui về phía sau, sau đó nghe được Từ Vi cúi đầu nói với mình: “Lâm Kỳ Nhi hôm nay tâm tình không được tốt, cô tốt nhất nhanh chóng lui đi đã, đi ra phía ngoài chờ tôi. Lát nữa tôi sẽ ra tìm cô.”

Đồng Yên sững sốt một chút, sau đó gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài, đứng cách bọn họ ở một chỗ không xa. Chỗ này cũng không có tán che nắng cũng không có thoáng mát, cô đành phải dùng tập văn kiện quạt gió, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy, quạt không kịp, giữa trưa ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống, Đồng Yên cảm giác máu mình như bị phơi cho khô luôn mất.

Lúc cô đang chuẩn bị tìm một chỗ để ngồi xuống lại nghe được một trận xô xao, ngẩng đầu lên lại thấy một thân ảnh thon dài quen thuộc đang đi tới. Nhìn thấy người đó, trong lòng cô tự giác run lên bần bật, theo bản

năng hướng bên cạnh né tránh, nhưng lại nhanh chóng nhận ra xung quanh không có đồ vật gì giúp cô trốn cả, mà bất quá thân ảnh nho nhỏ đứng một mình đứng dưới trời nắng chang chang trên bãi cát trắng lại rất dễ đập vào mắt.

Lăng Khiên cùng Lục Tư Triết vừa mới đi tới tán che nắng thì nhìn thấy một con mèo nhỏ đáng thương đứng phơi nắng dưới ánh mặt trời ở cách đó không xa. Lúc thấy anh đi tới, mèo nhỏ kia lập tức nhìn mọi nơi muốn trốn đi, chờ khi thấy rõ ràng hoàn cảnh xung quanh mới ảo não dậm chân.

Lăng Khiên đề xuống ý muốn lập tức đi tới bên cô và ôm sủng vật không biết nghe lời kia vào lòng để chất vấn, hít sâu hai cái, hướng Lâm Kỳ Nhi cười chào: “Cực khổ cho cô rồi.”

Lâm Kỳ Nhi cười yếu ớt một chút, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện màu đỏ nhạt. Cô không nghĩ tới đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Viễn Đông lại đích thân tới thăm trường quay, trong lòng có chút đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ cao quý đăm đăm.

Lăng Khiên cố ý tỏ vẻ khoan dung, trong lòng lại sinh ra cảm giác chán ghét, cũng không nói chuyện với Lâm Kỳ Nhi nữa, quay sang nói chuyện với Từ Vi mấy câu. Xong xuôi anh đang định đi tới chỗ Đồng Yên thì lại bị Lục Tư Triết kéo qua một bên.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Lăng Khiên tỏ ra bất mãn.

Lục Tư Triết chỉ cho anh cách đó không xa: “Ở đây rất nhiều phóng viên đấy. Cậu tốt nhất đừng để bọn họ phát hiện ra sủng vật của mình.”

Lăng Khiên nhìn theo hướng Tư Triết chỉ, trong mắt hiện lên linh quang bén nhọn, chân mày cau chặt, vô cùng không tình nguyện đáp một tiếng, lúc xoay người lại bị Tư Triết kéo cánh tay.

“Đi tới đưa cho Lâm Kỳ Nhi chai nước này đi, để cho phóng viên chụp mấy tấm, sau đó chúng ta có thể kết thúc công việc.” Lục Tư Triết đưa chai nước trong tay cho Lăng Khiên.

Lăng Khiên nắm bình nước trong tay, cúi đầu trầm tư một hồi, rồi lại đưa mắt nhìn con mèo nhỏ kia vẫn đứng ở đó cho ánh nắng bạo chiếu vào người, đấu tranh trong chốc lát rồi xoay người đi về phía Lâm Kỳ Nhi.

“Uống chút nước bổ sung sức lực chút đi.” Trên mặt anh là nụ cười ôn hòa, khẽ khom lưng, hiển thị rõ sự ôn nhu.

Lâm Kỳ Nhi hiển nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, ngậy ngốc một chút mới máy móc nhận lấy, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

“Nghỉ ngơi nhiều một chút, thời tiết ngày mai vẫn còn nóng như vậy, không nên để thân thể quá mệt mỏi mà ảnh hưởng đến công việc.” Thanh âm anh mềm nhẹ thuần hậu, mập mờ không rõ.

Lâm Kỳ Nhi mặt đỏ hồng gật đầu đáp một tiếng. Tiểu nữ nhân bày ra vẻ ngượng ngùng cùng mị thái vô cùng nhuần nhuyễn. Lăng Khiên thấy mục đích đã đạt được, cười cười xoay người rời đi. Anh vừa mới ra khỏi tán che nắng, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất, thay vào đó là sự chán ghét cùng với phiền não.

Lần này mọi chuyện là do Lục Tư Triết an bài, đối tốt với Lâm Kỳ Nhi là một kế sách “khỏa cây rụng tiền”, làm cho cô ta hiểu được tình cảm đầu tư, vừa rồi để kí giả chụp được bức ảnh kia là cơ hội để Lâm Kỳ Nhi tranh thủ thu hút truyền thông để nổi tiếng hơn, về mặt khác để cho Lâm Kỳ Nhi hiểu được cảm giác được anh coi trọng, có thể toàn tâm toàn ý làm việc. Nhất cử lưỡng tiện! Anh không có lý do gì để cự tuyệt.

Chẳng qua là anh lại không nghĩ Đồng Yên sẽ ở studio. Mà lấy lòng kia, anh khẳng định là cô nhìn thấy. Anh rất mong đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Đi đến bên chiếc xe thương vụ, anh gọi điện cho cô. Một lát sau cô bắt máy.

“Alo.”

“Đi ra ngoài đi.”

Nói xong anh lập tức tắt máy. Đồng Yên cầm điện thoại trong tay, đưa tay lau mồ hôi, nhìn thoáng qua vẫn thấy Lâm Kỳ Nhi đang nghỉ ngơi như cũ, sau đó từ từ đi ra ngoài. Đến ven đường thấy một người đàn ông đang nhàn nhạt dựa vào sườn xe hút thuốc, cô cúi đầu không tình nguyện đi tới.

Cô vừa nhìn thấy một màn kia, hơn nữa còn nhìn thấy rõ ràng rằng trên mặt anh nụ cười cùng ánh mắt đều ôn nhu, không biết tại sao trong lòng cô lại chìm chìm, có chút buồn bực.

Lăng Khiên nhìn thấy mặt cô nhẵn lại, ánh nắng mặt trời quá gắt làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng làm cho người ta muốn cắn một cái thật mạnh. Đợi cô đến trước mặt mình, anh đưa cho cô một chai nước lạnh.

“Em tới đây làm gì?”

Đồng Yên nhận lấy chai nước, uống vài ngụm mới đáp: “Tới gặp quản lý của Lâm Kỳ Nhi.”

Giọng cô rất thấp, có chút thiếu hứng thú, không giống với bộ dạng ngoan ngoãn mọi ngày, khóe miệng Lăng Khiên loay loay. Xem ra mèo nhỏ đang mất hứng, anh rất hài lòng với biểu hiện của cô.

Một lát sau nhìn bộ dạng ỉu xìu của cô, Lăng Khiên nhíu mày, kéo cô lên xe, đưa tay ra sờ trán cô. Anh mở miệng với thanh âm nghiêm nghị: “Trời nóng như vậy không biết đứng vào trong tán che nắng sao? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Hoa mắt? Chóng mặt?”

Đồng Yên không cảm thấy choáng váng, chóng mặt, nhưng lại có chút khát nước, mở nắp chai nước uống vài ngụm, lau khóe miệng xong mới lắc đầu: “Không có.”

“Cậu đi mua mấy lon coca lạnh đi.” Lăng Khiên hướng người đang ngồi phía trước nói một câu.

Nghe được thanh âm của anh, Đồng Yên có chút kinh ngạc nhìn về phía trước, chống lại nụ cười không có hảo ý của Lục Tư Triết, có chút xấu hổ cười cười: “Chào anh.”

“Tiểu mỹ nhân muốn uống coca lạnh sao?” Giọng nói của Lục Tư Triết rõ ràng mang theo ý trêu chọc.

Đồng Yên mạnh mẽ lắc đầu, lại nghe thấy giọng nói cực kỳ âm lãnh của Lăng Khiên: “Lục phó tổng, cậu nói nhiều quá đấy.”

Lục Tư Triết nhún nhún vai, biết rằng người này hôm nay tâm tình đang buồn bực, không thèm khiêu chiến anh nữa, mở cửa đi xuống mua nước.

“Em tìm Từ Vi làm gì?” Lăng Khiên cầm lấy chai nước lạnh trong tay cô, sau đó khẽ đặt lên hai má đỏ bừng vì nắng của cô, trong mắt có chút nhàn nhạt đau lòng.

Đồng Yên muốn kéo tay anh xuống lại bị anh dùng mắt cảnh cáo, quệt mồ hôi đầu trả lời: “Tờ tạp chí tới của công ty em muốn có bài phỏng vấn Lâm Kỳ Nhi.”

Lăng Khiên cau mày: “Đây là ý của Tổng biên công ty em?”

Đồng Yên gật đầu.

Lăng Khiên cười lạnh: “Anh vừa ký hợp đồng với Lâm Kỳ Nhi, ông ta lại phái em đi phỏng vấn cô ta. Lão hồ ly này thật đúng là không khách khí chút nào cả.”

Đồng Yên cúi đầu không nói gì, trong lòng cảm thấy khô sở.

Cửa xe lại bị mở ra, Lục Tư Triết đưa cho Lăng Khiên cái túi giấy, nhìn anh mở miệng nói: “Việc giấy thông hành ở hải quan còn dang dở, tôi đi đây. Hai người tiếp tục đi.”

Lăng Khiên nhìn anh cười cười, lại nhìn sang thấy Đồng Yên vẫn cúi đầu như cũ, hướng anh khoát khoát tay.

Cửa xe vừa được đóng lại, hai cánh tay anh lại ôm lấy súng vật đang chịu ủy khuất của mình, vỗ nhẹ lưng cô, lại thấy lưng áo sơ mi của cô đã bị mồ hôi thấm ướt. Lòng anh lại một trận đau đớn.

“Tại sao lại không đến tìm anh?” Giọng anh rất nhẹ rất nhu, giống như là sợ quấy nhiễu người trong lòng mình.

Đồng Yên lắc đầu, tựa vào trong lồng ngực anh, trong lòng ủy khuất càng lớn hơn: “Đây là công việc của em.”

Lăng Khiên cười khẽ: “VẬY ĐÃ NÓI CHUYỆN VỚI TỪ VI CHƯA?”

“Chưa. Chị ấy bảo em ra ngoài chờ, nói rằng bao giờ quảng cáo được quay xong sẽ ra tìm em.”

“VÌ THẾ MÀ EM NHƯ KẺ NGỐC ĐỨNG DƯỚI TRỜI NẮNG CHANG CHANG NHƯ VẬY CHỜ CÔ TA?” Giọng anh có nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Đồng Yên đưa tay vuốt vuốt hai má nóng bừng, đáng thương nói: “Em sợ đi xa chị ấy lát nữa không tìm được em.”

Lăng Khiên nâng mặt cô lên nhìn cho kỹ hơn, mày kiếm hơi nhíu, trên mặt không hề che giấu sự đau lòng: “Phơi nắng lâu như vậy, có mệt không?”

Đồng Yên lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ, đẩy tay anh ra: “Chắc là quảng cáo xong rồi. Em đi xem một chút đã.”

Lăng Khiên khiêu mi một phen rồi kéo cô lại: “Không cho đi. Đã bị như vậy rồi, biết điều một chút đợi anh, lát nữa đưa em về.”

Cô nhìn anh chăm chăm, vênh vênh miệng: “Em đã hẹn với chị ấy rồi, không thể thất hẹn được.”

Lăng Khiên chán nản, nhìn cô quật cường như vậy, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi mới ôn nhu nói: “Nghe lời anh. Việc này giao anh xử lý.”

Cô vẫn kiên định lắc đầu: “Anh đừng quản nữa. Anh giúp em một lần, sau này lão Chu gặp phải vấn đề gì sẽ lại khiến em tới tìm anh. Như vậy thật sự rất phiền cho anh.”

Lăng Khiên thật sự sửng sốt, trong mắt nhu hòa hơn rấy nhiều, hai tay ôm lấy mặt cô nói: “Em thật sự nghĩ như vậy sao?”

Đồng Yên gật đầu, kéo hai tay anh xuống, sau đó nắm lấy túi văn kiện, đi xuống khỏi xe. Lúc đóng cửa xe tay cô bị anh nhẹ nhàng cầm lấy.

“Xong chuyện phải lập tức về nhà. Tối anh tới tìm em.”

Đồng Yên mím môi nhìn anh, sau đó gật đầu xoay người rời đi.

Lăng Khiên nhìn hình bóng nhỏ nhắn của cô thoát cái đã vào studio, trong mắt nhu tình ngày càng nồng đậm. Yêu thương đánh sâu vào lòng ngực anh: vừa vui vừa đau. Sủng vật nhỏ bé của anh hiểu biết như thế, ngoan ngoãn như thế, anh làm sao có thể không yêu cô được.

Chương 12: Bữa ăn tối cảm động

Chờ tới khi bóng cô khuất trong studio, Lăng Khiên lấy điện thoại ra, tìm một số điện thoại rồi gọi đi.

“Alo. Lăng tổng à? Có chuyện gì lại gọi cho tôi vậy?” Giọng nói của Chu tổng biên có chút hồ hởi vang lên.

Lăng Khiên khoe miệng khê nhếch, trong mắt hiện lên tia chán ghét, trầm giọng nói: “Chu tổng biên! Sau này có chuyện gì cần giúp đỡ ông trực tiếp tới tìm tôi, không nên làm khó Yên Yên. Cô ấy không hiểu trò chơi giữa chúng ta.”

Chu tổng biên hơi sững sờ, sau đó dường như hiểu chuyện gì đã xảy ra, vội vàng đáp: “Được, được. Chuyện này là lỗi của tôi. Là tôi đã không có suy nghĩ chu toàn. Lăng tổng có những lời này là đủ rồi.”

“Tất cả mọi người đều là bằng hữu thôi. Còn nữa, sau này đừng sai Yên Yên ra ngoài làm nhiệm vụ, giao cho cô ấy chuyện gì đó đơn giản, mà lại làm cô ấy vui vẻ là được rồi.”

“Chuyện này anh yên tâm. Đồng Yên tính cách biết điều, ngoan ngoãn, đúng là không thích hợp đi làm phỏng vấn.”

“Vậy thì phiền ông rồi.”

Sau khi cúp máy, Lăng Khiên gọi điện cho Lục Tư Triết.

“Alo. Nói chuyện với sủng vật của cậu xong rồi hả?”

“Im miệng ngay. Giấy thông hành như thế nào rồi?”

“Mọi chuyện tốt đẹp cả rồi. Tôi đang trên đường về công ty đây. Còn cậu?”

“Lập tức quay lại đây. Tôi có chuyện này muốn cậu ra mặt giải quyết.”

“Chuyện gì vậy?”

“Yên Yên muốn làm một bài phỏng vấn Lâm Kỳ Nhi. Lão Chu hồ ly kia lại giao việc này cho Yên Yên. Cậu nói mấy câu với Từ Vi, bảo cô ta giúp

một chút đi.”

“Cậu nói với Đồng Yên một tiếng không được sao? Tôi còn bao nhiêu chuyện phải làm mà.”

Lăng Khiên cười cười: “Con mèo nhỏ kia không muốn tôi nhúng tay vào, lại sợ lão Chu phiền tôi.”

Lục Tư Triết kinh ngạc: “Như vậy sao?”

Lăng Khiên đắc ý nói: “Cậu ghen tỵ sao?”

“Đúng vậy. Tôi cũng muốn nuôi sủng vật à.”

“Bớt ảo tưởng đi. Cậu bây giờ gọi điện ngay cho Từ Vi, nếu không con mèo nhỏ của tôi sẽ bị cô ta hành hạ.”

“Tôi biết rồi. Cậu giúp tôi hỏi con mèo nhỏ nhà cậu xem cô ấy có em gái hay chị gái hay không đi.”

Lăng Khiên không nghe đến câu thứ hai lập tức ngắt điện thoại, khoe miệng giơ cao, cười khúc khích một hồi mới ngồi vào xe rời đi.

Một giờ đồng hồ sau, Đồng Yên ôm tập văn kiện chậm rãi rời khỏi studio. Đứng ở một bên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nghĩ một lát rồi cô lôi điện thoại trong túi ra gọi cho Lục Tư Triết.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Lục Tư Triết đang bàn bạc công việc cùng với Lăng Khiên trong phòng Tổng giám đốc, thấy màn hình hiện lên số điện thoại, cả người anh mừng rỡ run lên. Anh tạm dừng công việc, thân thể tựa vào lưng ghế phía sau, nhàn nhã đưa mắt nhìn Lăng Khiên, trong mắt có thâm ý khác, nhếch miệng cười rồi nhấn nút nghe.

“Alo, Đồng Yên à? Gọi anh có chuyện gì không?” Giọng anh đắc ý đến mức cần ăn đánh.

Lăng Khiên nghe được hai từ “Đồng Yên” đầu ngẩng mạnh lên, trong mắt thoáng hiện nét kinh ngạc, tiếp theo là tối sầm lại, nhìn về phía Lục Tư Triết với hàn ý toát ra mạnh mẽ.

Lục Tư Triết nhìn anh dương dương tự đắc khiêu khích, cười giễu cợt đáp lại điện thoại.

Giọng nói Đồng Yên có chút phấn khởi, dừng lại vài giây rồi mới từ từ mở miệng: “Lục tiên sinh, chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh. Nhờ anh mà Lâm Kỳ Nhi mới đồng ý cho tôi phỏng vấn.”

“Đừng gọi anh là Lục tiên sinh, gọi anh là Tư Triết. Chuyện nhỏ này có gì mà phải cảm ơn chứ.”

Tư Triết không sợ chết cười đến là vui vẻ, mặt Lăng Khiên mây đen lại dày thêm một tầng.

Đồng Yên nghe ngữ điệu khách khí của anh, suy nghĩ một chút rồi nói nhỏ: “Nếu anh lúc nào có thời gian rảnh rồi, tôi mời anh ăn cơm.”

Lục Tư Triết bị nước miếng của mình làm cho nghẹn suýt chết, lắp bắp lặp lại lời cô: “Em mời anh ăn cơm?”

“Vâng, đúng vậy ạ. Anh giúp tôi như vậy, tôi phải mời anh ăn một bữa cơm mới đúng.”

Lục Tư Triết giương mắt tiếp nhận ánh mắt bén nhọn và hung ác của người đối diện, châm chước chốc lát mới cẩn thận mở miệng: “Thật ra thì không cần cảm tạ anh như vậy đâu. Đây đều là lời nhẩn nhủ của Lăng Khiên, em muốn cảm ơn thì nên mời cơm cậu ta mới đúng.”

Nói xong anh nhìn Lăng Khiên một cái, người nọ hừ lạnh một tiếng, liếc Tư Triết lạnh thấu xương. Trong mắt hiển hiện rõ ý tứ: “Số cậu hôm nay là may mắn, nếu không hôm nay cậu đừng nghĩ ra ngoài an toàn.”

Đồng Yên nghe thấy Tư Triết nói vậy trong lòng run lên. Cô thật không nghĩ đây là mưu kế của Lăng Khiên, chẳng qua là cảm thấy cảm ơn anh có chút không được tự nhiên. Cô vốn định là dù sao lúc đó Từ Vi nhắc tới Lục Tư Triết, mời anh ta ăn một bữa cơm là xong. Nào ngờ vừa rồi anh nói đây là do Lăng Khiên, cô không thể làm gì khác hơn là thấp giọng trả lời: “Vậy cũng tốt. Nhưng dù sao vẫn cảm ơn anh đã giúp tôi.”

Lục Tư Triết thấy giọng nói của cô vô cùng chân thành nên sững sốt một chút, trong lòng có loại cảm giác lạ lướt qua, liếc người đối diện một cái, ho khan vài tiếng, khách khí nói mấy câu rồi vội vàng cúp điện thoại.

Từ phòng làm việc của Lăng Khiên đi ra, Lục Tư Triết đè ép ngực mình, trong nháy mắt trước mắt lại hiện ra gương mặt Đồng Yên với nụ cười trong trẻo không chút nào ngăn cách kia, cúi đầu mắng thầm: “Quý sứ” rồi chật vật đi tới thang máy.

Đồng Yên sau khi cùng Lục Tư Triết nói điện thoại xong, lên taxi thật lâu mới gọi điện thoại cho Lăng Khiên.

Từ sau khi Lục Tư Triết ra khỏi phòng, Lăng Khiên liên tục nhìn điện thoại của mình, cho nên lúc chuông điện thoại vừa vang lên anh đã bắt máy.

“Alo.” Giọng anh có phần hơi lúng túng.

Đồng Yên không ngờ anh bắt máy nhanh như vậy, ngẩn người rồi mở miệng: “Là em.”

“Ừ.” Anh dĩ nhiên biết là cô. Giọng cô lúc ngủ anh vẫn có thể nghe thấy.

“Chuyện để Lâm Kỳ Nhi đồng ý cho em phỏng vấn, cảm ơn anh.”

“Ừ.” Lần đầu tiên Lăng Khiên cảm giác mình có chút dằn, thế nhưng ngoài từ đó ra anh không biết phải nói từ gì khác.

“Buổi tối anh có đi tiếp khách không?”

Lăng Khiên cảm thấy tim đập loạn nhịp nhanh hơn, tay cầm chặt điện thoại, có ý dừng lại một chút rồi mới trầm thấp mở miệng nói: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Yên bị giọng nói lãnh đạm của anh làm cho mất hết dũng khí, do dự một chút rồi cẩn thận mở miệng: “Em mời anh ăn cơm để cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

Lăng Khiên bởi vì nửa câu nói sau của cô nên sắc mặt lại càng tối sầm, thanh âm phát ra càng lạnh lùng hơn: “Em là bạn gái anh, có cái gì mà phải cảm ơn, còn có chuyện gì khác sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Yên nhăn lại, không biết đã làm anh tức giận cái gì, quệt mồ hôi nói nhỏ: “Không có.”

“Bây giờ em về nhà sao?”

“Vâng.”

“Muốn anh mua thức ăn gì không?”

Đồng Yên sửng sốt: “Dạ?”

Lăng Khiên nổi giận thật sự, lại có thêm chút phiền não mở miệng nói: “Không phải em nói là mời anh ăn cơm sao? Là em mua thức ăn nấu cơm hay là anh vẫn mua thức ăn như trước?”

Đồng Yên đại quýnh, nghĩ thầm là tôi nói mời anh ăn cơm chứ không có nói ăn cơm ở nhà, nhưng cô lại không có can đảm để phản bác, chỉ có thể nói thật nhỏ: “Vậy thì để lúc trở về mua. Anh thích ăn cái gì?”

“Tùy em thôi. Anh không kén ăn. Cứ như vậy đi. Bye!”

Đồng Yên nghe tiếng tắt điện thoại không biết nên khóc hay nên cười. Có câu “gần vua như gần cọp”, nhưng cô cảm thấy bàn về trình độ nguy hiểm, bạn hồ không bằng bạn Lăng Khiên =))!

Sáu giờ rưỡi, Lăng Khiên đem tất cả công việc chưa hoàn thành về nhà, vượt vượt cổ cho đỡ mỏi rồi đứng lên. Một bên mặt áo khoác, một bên tâm tình rất tốt tiêu sái bước khỏi phòng làm việc. Trên đường đi tới cửa tiệm lần trước mua thuốc mua lấy một vài tuýp thuốc mỡ, rồi lái xe về phòng trọ.

Anh dừng xe bên đường rồi đi xuống, ở quầy bán phim hoạt hình hồi lâu. Lúc tính tiền, bên trong xe đẩy có mười mấy cái đĩa toàn bộ là phim hoạt hình, phim mới phim cũ đều có, dù là chánh bản anh cũng mua. Đối với vẻ mặt của nhân viên bán hàng lúc tính tiền, anh ho nhẹ một tiếng thân nhiên nói: “Trong nhà có người bạn nhỏ thích xem những thứ này.”

Lúc ra cửa, mấy người bán hàng khe khẽ nói với nhau: “Một người đàn ông đẹp trai như vậy lại có con nhỏ mất rồi. Thật đáng tiếc a~~!

Mặt Lăng Khiên đen lại, dừng bước, xoay người nhìn các cô nàng đó vô cùng lễ phép mở miệng: “Những thứ này là mua cho mẹ của đứa bé!” =))

Không để ý tới mấy tiểu cô nương phía sau đang há mồm tròn mắt, anh cầm túi lên bước nhanh về phía xe thể thao màu bạc bên đường.

Một người đàn ông mị lực như vậy, đã có lão bà rồi. Quá đau! Nhân viên cửa hàng chỉ hận trời cao bất công!

Bữa ăn tối rất thịnh soạn nha. Bốn món ăn chính, thêm món súp và cháo. Lăng Khiên nắm chặt đôi đũa nhìn bàn ăn, trong lòng rung động thật sâu. Hình ảnh này anh đã mơ rất nhiều lần rồi, cuối cùng nó đã xảy ra, lại làm cho anh cảm thấy không thật. Anh cầm đũa thật lâu vẫn không nhúc nhích. Anh sợ rằng chỉ cần động đũa một cái thì tất cả mọi thứ trước mắt sẽ biến mất. Anh thật sự có cảm giác là mình đang nằm mơ. Cho đến khi có âm thanh vang lên bên tai.

“Có phải là không có món nào anh thích không? Trong tủ lạnh còn rất nhiều đồ, anh muốn ăn cái gì, em đi làm cho anh?” Đồng Yên nhìn anh một hồi lâu vẫn không động đũa có chút khẩn trương mở miệng.

Lăng Khiên đưa tay vượt mặt một cái, đem sự chua xót trong mắt đè xuống, hướng cô cười cười, lắc đầu rồi bắt đầu ăn cơm. Anh ăn rất nhanh,

ăn gấp một món cô lại cẩn thận hỏi anh mùi vị có được hay không. Anh lại không ngừng gật đầu, không nhìn cô cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu chăm chú ăn cơm. Thật ra thì anh cũng không nhận ra mùi vị gì, cái gì chua chua ngọt ngọt lại mặn đậm, anh căn bản không biết. Anh chỉ còn một cảm giác duy nhất lúc này mà thôi – đó chính là hạnh phúc!

Bốn món ăn một món súp cơ hồ bị một mình anh ăn hết sạch sẽ. Đồng Yên múc cơm len lén nhìn anh, nhìn cái tướng ăn lang thôn hồ yết của anh, trong lòng thoáng cái trở nên mềm mại. Cô cảm thấy người đàn ông này thật đáng thương, như bị bỏ đói lâu thành vậy, ánh mắt cô không tự chủ tràn đầy thương tiếc [T_____T].

Lăng Khiên đặt bát cơm xuống bàn, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện ánh mắt tựa như đồng tình chăm chú nhìn anh, nhúu mày mở miệng: “Em ăn no chưa?”

Đồng Yên nhìn bát cơm của mình cùng bàn ăn trống trơn mím môi gật đầu, đặt đũa xuống chuẩn bị thu dọn, nhưng lại bị anh ôm đến phòng khách.

“Em nghỉ ngơi đi, anh rửa bát.” Lăng Khiên đặt cô trên ghế salon rồi vào phòng bếp rửa bát.

Đồng Yên dò kênh sau đó ngồi trên salon ngoan ngoãn xem TV.

Lăng Khiên bung hai ly nước từ trong bếp đi ra, sắc mặt có hơi trắng bệch, thở phào một hơi mới ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó chỉ chỉ vào cái túi trên bàn trà ý bảo cô mở ra xem.

Đồng Yên nghi ngờ nhìn anh một cái, sau đó cầm lấy túi, thấy đồ vật bên trong cúi đầu nói: “A! Tất cả đều là phim hoạt hình sao?”

Lăng Khiên cánh tay đặt trên trán khẽ nhúu mày, sau đó nhìn cô cười cười: “Ừ. Em không thích sao? Phim mới phim cũ đều có cả, em cứ từ từ xem. Anh nghỉ một chút.”

Đồng Yên đáp một tiếng, sau đó chọn lấy một bộ phim rồi bỏ vào đầu đĩa, ôm lấy ly nước uống từng ngụm nhỏ, ngồi trên salon chăm chú nhìn màn hình, thỉnh thoảng cười khẽ mấy tiếng.

Lăng Khiên nhắm mắt lại nghe tiếng cười thanh thúy của cô, khóe miệng cong cong, nhưng trên mặt lại dần dần có chút thống khổ. Vừa nãy cao hứng chỉ lo ăn, anh đã quên hẳn cái chứng bệnh đau dạ dày này, bây giờ thì

cảm giác đau ngày càng rõ ràng. Mà anh lại không muốn phá hỏng không khí ngọt ngào ấm áp này, nên cố gắng chịu đựng, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, cánh tay đặt ở trên trán cố gắng gồng mình chịu đau, từng chút từng chút điều chỉnh hô hấp, hi vọng có thể mau sớm đè nén trận sôi trào này.

Đồng Yên xem xong hai tập phim mới nhận thấy người bên cạnh có gì đó không ổn, nghe được tiếng thở hổn hển của anh quay đầu lại sợ hết hồn, không biết từ lúc nào người bên cạnh đầu đã đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệnh, cô nhè nhẹ vỗ vào mặt anh, có chút quan tâm mở miệng: “Anh làm sao vậy?”

Lăng Khiên lúc này cũng không thể nhìn được nữa, mở mắt ra, hai mắt tràn ngập đau đớn, mí mắt nhắm lại có chút suy yếu cười cười, sau đó vịn vào vai cô ngồi dậy: “Không được, nhìn không được nữa rồi.” Nói xong vỗ vào bả vai hai cái rồi vội vàng chạy vào phòng vệ.

Đồng Yên sửng sốt một chút mới kịp phản ứng là anh khó chịu muốn ói, trong khi đó anh đã khóa cửa lại, bên trong truyền ra tiếng nôn mửa cùng tiếng xả nước kịch liệt. Lòng cô hung hăng đau một cái, cảm động không nói ra lời.

Giảng co gần nửa tiếng đồng hồ, Lăng Khiên mới từ phòng vệ sinh đi ra, trên mặt có vài giọt nước, hốc mắt có chút đỏ lên, xanh cả mặt. Nhìn thấy Đồng Yên chờ ở cửa, có chút lúng túng nói: “Thật mất mặt quá. Em cười anh đi?”

Chương 13: Bởi vì anh yêu em.

Giăng co gần nửa tiếng đồng hồ, Lăng Khiên mới từ phòng vệ sinh đi ra, trên mặt có vài giọt nước, hốc mắt có chút đỏ lên, xanh cả mặt. Nhìn thấy Đồng Yên chờ ở cửa, có chút lúng túng nói: “Thật mất mặt quá. Em cười anh đi?”

Đồng Yên khẽ lắc đầu, do dự một chút rồi nắm lấy ngón tay anh kéo: “Nếu không thì anh lên giường nằm nghỉ đi.”

Lăng Khiên nhận thấy động tác của cô thì sững sờ, sau đó lại vui vẻ, nắm chặt tay cô không chút hảo ý hỏi: “Vậy còn em?” =))

Đồng Yên đỏ mặt, trừng anh một cái: “Em xem ti vi.”

Lăng Khiên nhún nhún vai, không nói gì lời cô ngồi xuống ghế salon, sau đó đem đặt trên đùi mình ôm lấy, đầu anh tựa trên vai cô, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

“Em xem ti vi đi, đừng động đến anh. Anh nghỉ ngơi một lát.”

Đồng Yên nhìn trán anh lấm tấm mồ hôi, đưa tay giúp anh xoa xoa, nhìn khóe miệng anh cong cong mắt nhắm lại, một lần nữa nhìn về phía ti vi, lát sau nghe anh khẽ gọi, cô cúi đầu nhẹ nhàng lên tiếng. [Vi: chị này động tí nói chuyện cúi đầu >:)<].

“Có chuyện gì sao?”

Lăng Khiên như cũ nhắm mắt lại, sắc môi tái nhợt: “Anh vừa mới thấy trong mắt em có tia đau lòng, có phải anh sinh ra ảo giác không?”

Cô nhẹ run lên, không nói gì.

“Em không nói lời nào đau lòng, anh vẫn là sinh ra ảo giác?”

Cô cúi đầu mím chặt môi, vẫn không mở miệng.

Lăng Khiên thở dài một hơi: “Xem ra anh bệnh cũng không nhẹ, lại sinh ra ảo giác rồi.” Giọng nói của anh lộ ra sự cô đơn, còn có thêm ưu thương nữa.

“Không phải.” Đồng Yên phủ nhận hoàn toàn, rồi ngay lập tức phát hiện ra mình mắc mưu =)), nhìn người nọ không ngừng nhếch khóe miệng cười, cô hung hăng cắn đầu lưỡi của mình, tỏ vẻ bất mãn. Sau đó cô lại nghe thấy anh hít sâu một hơi, cô sợ đến không dám cử động nữa.

“Em đi lấy thuốc cho anh uống nhé.”

Anh lại ôm chặt lấy cô, lắc đầu nói: “Không cần. Anh không muốn động, em cũng không được động, ngoan ngoãn xem phim hoạt hình đi.” Anh cố ý dậm ba chữ “phim hoạt hình” nhấn mạnh, vẻ mặt rất giễu cợt.

Cô trừng mắt lườm anh một cái, lúc quay đầu nghĩ cái gì đó xong nhẹ nhàng nói: “Có muốn em xoa bóp cho anh không?” =))

Lăng Khiên trong phút chốc mở bừng mắt, không dám tin nhìn cô, lát sau khuôn mặt tái nhợt bị lây một chút màu đỏ, cũng có chút ý không tốt lắc đầu: “Không cần đâu. Anh không quen.” =))

Hôm nay hạnh phúc tới quá nhiều, anh không có cách nào thừa nhận hết.

Đồng Yên nhìn lại về phía ti vi, cúi đầu đáp một tiếng: “Được.”

Quá vài phần phim, không hề báo trước tay cô đột nhiên bị người đằng sau cầm lấy sau đó bị kéo về phía sau dò xét, xuyên qua áo anh trực tiếp đặt vào bên trong, dán lên một phần da thịt lạnh như băng cứng ngắt như da tương ~_~.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, vẫn không nói gì lại nghe thấy giọng anh: “Nếu không thì em xoa bóp cho anh đi.” Cúi đầu nói, thanh âm oa oa lộ ra một chút cẩn trọng sợ bị cự tuyệt.

Cô muốn rút tay ra nhưng lại thôi, biết điều một chút để tay phía trên, nhẹ nhàng xoa bóp, cũng không biết như vậy làm anh cảm thấy rất ấm áp.

Lăng Khiên đem mặt vùi sâu vào gáy cô, ôm cánh tay cô càng ngày càng gấp. Anh bị hạnh phúc đánh sâu vào đến choáng váng đầu óc, không còn khả năng suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể ôm cô thật chặt, sau đó cười trộm, cười đến rất vui vẻ, khóe miệng cười toe toét đến mức không thể khép lại được. Cái gì mà dạ dày đau, cái gì mà ác tâm, cũng không cảm thấy gì nữa. Bây giờ anh chỉ cảm thấy giống như là ăn mật đường vậy, ngọt tận đáy lòng mà thôi.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Đồng Yên cảm giác đầu vai mình càng ngày càng nặng, cúi đầu thì phát hiện ra anh đã ngủ rồi, lông mi nhẹ nhàng buông thông, khóe miệng giương một độ cong nho nhỏ, không còn vẻ lạnh lùng nữa, trên mặt chỉ còn khả ái, thoải mái giống như một đứa trẻ vậy.

Thấy thái dương anh thấm ra mồ hôi chảy xuống mặt, cô cơ hồ không suy tư gì đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi, tiếp theo đó ngón tay như bị dính vào mặt anh vậy, lần theo khuôn mặt anh mà từ từ vuốt ve. Cô cảm giác mình nhất định là điên rồi, nếu không vì sao nhìn dung nhan anh tuần khi ngủ của anh, tim cô lại đập dồn dập như vậy chứ.

Bộ dạng của anh bây giờ không còn bá đạo, không lãnh đạm lạnh lùng, không cao cao tại thượng, ngay cả bộ mặt cương nghị cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều. Giờ khắc này Đồng Yên cảm thấy người đàn ông này thật sự rất ôn nhu.

Thấy lông mi anh run rẩy hai cái, cô vội vàng rời mắt khỏi anh, nhìn về phía tivi.

Lăng Khiên híp mắt nhìn cô, sau đó một lần nữa lại nhắm mắt. Khóe miệng càng ngày nhếch lên cao hơn. Anh thật ra không hề ngủ, chỉ có thể coi là giống như ngủ mà không phải ngủ. Lúc anh cảm nhận được tay cô đang xoa trên mặt mình, anh nỗ lực kiềm chế bản thân, cảm nhận được cô cẩn thận vuốt ve. Lúc đầu ngón tay cô ôn nhuận trượt xuống bờ môi anh, anh cũng không thể không chế được nữa, chỉ có thể hơi giật mình. Cảm giác được cô bối rối vội vàng xoay người đi, anh thật muốn lập tức ngồi dậy, ngấu nghiến hôn lấy môi cô cho thỏa mãn.

Làm bộ vừa ngủ trong chốc lát, anh mở mắt ra, ôm lấy cô thật chặt, cảm chống lên vai cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí [:">].

Đồng Yên cảm giác được mặt mình một trận nóng ran, bất an nghiêng đầu tránh một chút, muốn rút cánh tay đang đặt trên dạ dày anh ra, nhưng lại bị bàn tay to lớn ngăn lại, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy.

“Cứ đặt tay ở đây đi, rất thoải mái.”

Đồng Yên quay đầu nhìn anh, nói thật nhỏ: “Anh vừa rồi là ngủ sao?”

Lăng Khiên gật đầu: “Hơi mệt nên ngủ một chút. Có chuyện gì?”

Cô có chút quần bách quay đầu: “Không có chuyện gì cả. Anh mệt mỏi như vậy thì nên đi ngủ sớm đi.”

Lăng Khiên nhìn bộ dạng của cô cười cười, ôm thân cô lên một chút, lấy ra một cái túi nhỏ, lấy ra túyp thuốc mỡ, sau đó đưa ra trước mặt cô nhìn kỹ.

Đồng Yên bị làm như vậy có chút lúng túng, bất mãn cau mày: “Anh làm sao thế?”

Lăng Khiên cũng vất lông mày, ngón tay hơi lạnh đặt lên mặt cô sờ sờ: “Xem một chút đi. Hai má em bây giờ vẫn còn đỏ.” Anh vừa nói vừa lôi đơn thuốc ra đọc, đọc một chút rồi bóp ra 1 ít thuốc để ở đầu ngón tay, cẩn thận từng chút bôi lên mặt cô, nhẹ nhàng xoa hai má vẫn còn đỏ lên của cô.

Đồng Yên khẽ cắn môi không dám nhìn anh, cũng không phản kháng lại, cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, cảm nhận sự ôn nhu che chở của anh, cảm thấy rất là thoải mái. Chờ sau khi anh đặt lại túyp thuốc mỡ lên bàn mới cúi đầu nói: “Cám ơn.”

Lăng Khiên lại nâng mặt cô lên, xoa đều thuốc hai bên má, nhẹ nhàng thổi thổi, mạn bất kinh tâm mở miệng: “Sau này anh không muốn em nói với anh hai từ “cám ơn”. Là anh tự nguyện.”

Đồng Yên sửng sốt: “Gì cơ?”

Lăng Khiên nhướn nhướn mày, một lần nữa nhìn về phía cô, trong mắt tràn ngập thâm tình: “Thương em, chiều chuộng em là anh tự nguyện.”

Đồng Yên vẽ mặt mờ mịt nhìn anh: “Tại sao?”

Lăng Khiên giương mắt khẽ cười: “Bởi vì anh yêu em!”

Đồng Yên nghe xong lời anh nói sửng sốt, đột nhiên rút tay ra đứng dậy, sau đó vẽ mặt kinh hoàng nhìn người đàn ông bị cô đụng phải cúi người xuống chịu đau.

Tay cô vừa lúc đánh vào dạ dày anh, anh hít mạnh một hơi, cố gắng kìm nén cơn đau, khom người một lúc lâu mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy ánh mắt đau đớn, hoảng sợ của cô, trong lòng ngày càng khổ sở. Anh biết bộ dạng này, anh biết cảm giác hạnh phúc kia, tất cả cũng chỉ là ảo giác, hết thảy tất cả những điều tốt đẹp cũng chỉ là cảnh trong mơ. Tất cả chỉ là giả mà thôi.

Lăng Khiên chống vào ghế từ từ đứng lên, muốn kéo tay cô nhưng cô lập tức lui về phía sau, anh thở phào một hơi, hai tay bỏ vào trong túi quần, cúi đầu trầm mặc một hồi, sau đó nhìn cô cười khỏ một cái: “Dọa đến em sao?”

Đồng Yên không biết phải trả lời anh như thế nào. Cô thật sợ. Cô cho là hai người trong lúc đó chỉ là giao dịch, cô nghĩ là anh chỉ muốn trả thù cô từ đầu đã làm anh bị tổn thương. Cô không bao giờ nghĩ rằng anh lại yêu mình. Nếu như chỉ là giao dịch, cô có thể vì cha mẹ mình ở lại bên cạnh anh. Nhưng nếu như là anh yêu cô thì cô tuyệt đối không thể ở cùng anh được nữa, bởi vì cô không yêu anh, bởi vì trong lòng cô còn có người khác. Cô không muốn làm tổn thương bất cứ ai, cũng không muốn tổn thương anh.

“Điều anh vừa nói là sự thật sao?” Cô khó khăn mở miệng hỏi.

Lăng Khiên khước miệng khẽ nhếch một chút, cúi đầu giương mắt nhìn thẳng cô hỏi: “Là thật thì sao? Không là thật thì sao? Dù sao em cũng không yêu anh, anh vẫn biết là như vậy.” Lúc này anh nói với giọng vô cùng khinh bạc, nhưng trong lòng anh thì máu đang tuôn trào dữ dội.

Đồng Yên vẻ mặt đau đớn nhìn anh, không biết nên giải thích với anh như thế nào.

Lăng Khiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau trầm thấp mở miệng: “Coi như anh chưa nói gì.”

Khi anh xoay người, cô nháy mắt nhẹ nhàng kêu anh một tiếng: “Lăng Khiên, em không thể ở cùng với anh được nữa.”

Tay đặt trong túi áo của Lăng Khiên đột nhiên nắm chặt thành quyền, đưa lưng về phía cô, thân thể trong nháy mắt cứng đờ, lông mày nhíu chặt lại. Một lát sau, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Đừng quên sinh tử của cha mẹ em vẫn đang ở trong tay tôi.”

Đồng Yên nhìn anh với ánh mắt thống khổ, nói thật nhỏ: “Anh nếu như muốn làm như vậy thì làm đi, dù sao ông ấy cũng tham nhũng, vốn là bị trừng phạt. Nhưng nếu như ba mẹ em có gì bất trắc, em cũng sẽ không sống nữa.”

Thân thể Lăng Khiên chợt cứng đờ sau đó phản hận xoay mạnh người lại, trong mắt phun ra tức giận. Anh bước hai bước về phía cô, hai tay mạnh mẽ nắm lấy hai vai gầy yếu của cô mà lắc, cắn răng quát cô: “Đồng Yên!

Em làm sao có thể độc ác như vậy chứ? Làm sao em có thể tuyệt tình như vậy? Em biết anh yêu em, em biết anh không đành lòng nhìn em đau khổ, em biết anh sẽ không bao giờ động vào bố em, cho nên bây giờ cái gì em cũng không sợ phải không? Cho nên em không sợ phải không? Cho nên em có thể đem tình cảm của anh giẫm đạp lên, sau đó cười nhạo anh là quá mức ngu ngốc phải không?”

Đồng Yên bị anh lắc tới mức cảm tưởng như bị say xe, nhưng cô lại thấy được trong đáy mắt anh có đau đớn còn yếu ớt.

Sắc mặt anh tái nhợt đến đáng sợ, trên trán từng giọt mồ hôi hột theo gương mặt căng thẳng từ từ chảy xuống. Đồng Yên trong lòng từng đợt đau nhói, cảm giác như thế làm cho cô không dám đối mặt với sự chất vấn của anh, làm cho cô không có cách nào nói ra những lời tuyệt tình với anh nữa. Cô từ từ cúi đầu khóc, cô cảm thấy rất bế tắc, trong lòng cô vẫn còn một nút thắt. Nhưng chuyện cô không muốn làm bất kể bị người nào ép buộc cũng đều không làm, như là việc ban đầu cô không muốn gả cho anh, sau đó cô không muốn yêu Tiểu Diệc Trần nữa, cô đều có thể làm gọn gàng.

Nhưng mà bây giờ cô không yêu người đàn ông này, không muốn ở bên cạnh anh, nhưng lại quyết liệt được như vậy, cô thậm chí không đành lòng nhìn vẻ mặt đau thương của anh.

Lúc cô đang suy nghĩ, một tiếng trầm trầm rên rỉ từ đỉnh đầu truyền đến, tiếp theo cô cảm giác được bên vai trái của mình đột nhiên nặng hơn.

Lăng Khiên hai cánh tay khoác lên vai cô, sau đó đem trán nhẹ nhàng chống lên trán của cô.

Đồng Yên nghe được anh xóc xếch mà ồ ồ hít thở, cảm giác được anh đang run rẩy, trong lòng hung hăng đau một cái, cơ hồ theo bản năng cô đưa tay lên ôm lấy eo anh, đỡ lấy thân thể anh, có chút ghen ngào mở miệng: “Anh không sao chứ?”

Lăng Khiên nhắm mắt lại, có chút đè nén hơi thở hỗn hển, một lát sau mới lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, giọng khàn khàn cất lên: “Đồng Yên, em không thể đối xử với anh như vậy được. Em phải tin anh, nếu như có thể được lựa chọn, anh tuyệt đối không muốn yêu em. Nhưng anh không có cách nào, thật sự là không có cách nào, anh biết em không yêu anh, cũng biết rằng em yêu người đàn ông khác, coi như là vậy anh còn

giống như một đứa ngốc yêu em năm năm. Cho nên, em không thể nói không muốn sống cùng anh mà vứt bỏ anh. Em không thể làm như vậy. Có biết không hả?”

Chương 14: Tiến triển ngọt ngào.

Đồng Yên không nói được lời nào, chỉ có thể câm nín rơi lệ, đầu óc cô trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được vì sao anh lại có thể yêu cô tận năm năm trời.

Lăng Khiên đưa tay lên vuốt ve mặt cô, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Em chán ghét anh sao?”

Đôi mắt lưng tròng ngập nước của cô vụt sáng nhìn anh, sau đó lắc đầu.

Anh nhè nhẹ cười, tiếp tục mở miệng: “VẬY em nói thật cho anh biết, ở một lúc nào đó, ví dụ như lúc anh ngủ, có yêu thích anh một chút nào không?”

Cô thật sự ngẩn ra, do dự trong chốc lát, khẽ gật đầu một cái.

Nụ cười của anh lại càng ôn nhu: “VẬY thì lúc nhìn anh đau dạ dày, em có cảm thấy đau lòng một chút gì không?”

Lần này cô không hề do dự mà gật đầu ngay lập tức.

Sau đó, Lăng Khiên cười thành tiếng, anh nhẹ nhàng ôm cô càng chặt hơn, cúi xuống nhìn cô chăm chăm, hai giây sau từ từ cúi người xuống, đặt môi mình lên môi cô. Anh cảm giác được rằng cô né tránh, lập tức vươn đầu lưỡi ra từ từ liếm, cho đến khi cô không hề giãy giụa nữa mới nhẹ nhàng cạy mở hàm răng cô đồng thời mềm nhẹ mở miệng: “CÓ chán ghét không?”

Đồng Yên hai tay ôm thật chặt lấy thắt lưng của anh, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Đầu lưỡi anh tiếp tục đi vào bên trong thăm dò kỹ càng hơn bên trong miệng cô, lâu sau mới mở miệng hỏi tiếp: “Em có thích không?”

Thân thể căng thẳng của Đồng Yên bắt đầu buông lỏng, một lát sau hai mắt từ từ nhắm lại.

Lăng Khiên nhìn thấy cô như vậy, trong mắt càng ngày ánh lên niềm vui, tảng đá nặng trong lòng nháy mắt biến mất, hai bàn tay nắm thành nắm cũng buông lỏng hơn, càng ôm cô chặt hơn nữa, sau đó lại tiếp tục ôm hôn cô cho thỏa mãn niềm khát khao.

Khi anh mãnh liệt tấn công cô lần nữa, Đồng Yên hai tay ôm lấy cổ anh chặt hơn, tất cả phòng tuyến trong lòng hoàn toàn sụp đổ. Khi cô phát hiện ra mình từ từ hôn đáp lại anh, cả lòng cô cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm và thêm vào đó là cảm giác hạnh phúc.

Thì ra cô không hề mất đi khả năng yêu thương người khác. Thì ra, cô còn có thể động tâm một lần nữa.

Sau nụ hôn kích tình nóng bỏng, Đồng Yên cả người vô lực dựa vào Lăng Khiên thở dốc. Anh nhìn những cái lông nhím của cô từ từ biến mất, trong lòng cảm giác rất mềm mại, vui sướng, tay đặt trên đỉnh đầu cô vuốt vuốt rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Sau này cần phải luyện tập thật nhiều. Kinh nghiệm của em ít quá.”

Đồng Yên ngửa đầu trừng mắt nhìn anh, lầm bầm: “Vô sỉ.”

Lăng Khiên kéo cô tới ghế salon ngồi xuống, đặt cô trên đùi mình ôm lấy, sau đó có chút thôn thức mở miệng: “Nếu mà sớm biết dễ dàng như vậy, anh sẽ không phí hoài công sức làm những việc lấy lòng em làm gì. Nếu không phải anh liều mình được ăn cả ngã về không, chắc chắn là sẽ bị em vô lương tâm mà đuổi đi mất.”

Đồng Yên bị anh nói vậy, cũng chẳng phản bác, nghiêng đầu nhỏ tựa vào vào bả vai anh, vuốt vuốt móng tay anh mặc anh quở trách.

Lăng Khiên nhìn cô làm nũng mờ ám mà cả người tê dại, còn đâu nhẫn tâm mà nói nữa, hai cánh tay anh chỉ ôm chặt lấy cô, trán anh cọ xát vào trán cô, hưởng thụ sự ngọt ngào và ấm áp đang lấp đầy tim mình. Gần hai nghìn cả ngày lẫn đêm chờ đợi, anh rốt cuộc cũng chờ đợi được cô yêu mình, lòng anh trống vắng cuối cùng bị cảm giác hạnh phúc lấp đầy. Anh biết rằng niềm hạnh phúc này không còn là ảo giác nữa, anh dùng cằm cọ cọ đầu cô, cúi đầu kêu cô một tiếng.

“Từ bây giờ trở đi anh gọi em là Yên Yên nhé.”

Cô mân môi khẽ cười, ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy em sẽ gọi anh như thế nào?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, ngửa đầu nhìn anh: “Lăng Khiên?”

Anh trừng cô một cái: “Không bằng em gọi anh là Lăng tổng còn hơn.”

Cô hai mắt to vụt sáng: “Nghe cũng được à nha.”

Anh đưa tay gõ nhẹ vào trán cô: “Không cho nghịch ngợm. Gọi anh là Khiên.”

Đồng Yên vénh miệng: “Nghe ngọt quá.”

Lăng Khiên khiêu mi: “Anh thích. Vậy đi, gọi anh nghe một tiếng xem nào.”

Cô quay đầu, bĩu bĩu môi: “Không gọi.”

Tay anh bóp lấy chóp mũi cô, bị cô một tay đẩy ra.

“Dám phản kháng lại anh hử? Em được anh cưng chiều quá giờ trở nên ngang ngược kiêu ngạo hả?”

Đồng Yên lại nhìn anh, lưỡng lự một chữ rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Khiên.”

Anh nghe được cô gọi một câu thân mật như vậy, hưng hăng hôn lên chóp mũi cô một cái, sau đó lại ôm thật chặt lấy cô, thở dài một hơi mở miệng: “Mèo nhỏ à. Thật muốn nuốt em vào bụng.”

Cô ngồi trong lòng anh động đậy một chút, nói nhỏ: “Ăn thịt người là phạm pháp đó nha.”

Anh bị cô chọc cho cười to. Đồng Yên cũng cười, cười đến rất vui vẻ, ánh mắt cô trong trẻo mà ôn hòa. Anh nhìn nụ cười của cô lại ngẩn người, tự nhủ thầm: “Cuối cùng cũng được nhìn thấy Thiên Sứ.”

Cuộc phỏng vấn Lâm Kỳ Nhi diễn ra ở tầng sáu trong một phòng họp tư nhân nhỏ. Bởi vì Đồng Yên không có bất kì kinh nghiệm nào, cuối cùng Chu tổng đành phải cho Lucy chịu trách nhiệm còn cô trợ lực bên cạnh.

Lúc các cô vừa tới cửa, Đồng Yên lặng lẽ lấy điện thoại di động ra nhấn một tin nhắn ngắn cho Lăng Khiên là: “Lãnh đạo tới thị sát công tác”. Gửi xong cũng không chờ anh nhắn trở lại, để điện thoại vào túi xách, cười hì hì đi theo Lucy vào thang máy.

Lăng Khiên lúc này đang họp cùng mấy quản lý của công ty ở tầng trên cùng. Nghe được điện thoại vang lên hai tiếng “Tít tít...”, cúi đầu xuống thì đập vào mắt là tên của người nào đó, ánh mắt anh nhu hòa đi rất nhiều. Sau khi xem xong tin nhắn, khóe miệng anh dần gợn lên, chưa có hồi phục lại trạng thái cắt ngang việc báo cáo của quản lý tài vụ, nhìn một người đàn ông gầy hỏi: “Lâm Kỳ Nhi phỏng vấn ở tầng mấy?”

Người đó kinh ngạc vô cùng, đáp: “Phòng họp B2 ở tầng sáu.”

“Thời gian bao lâu?”

“Phỏng vấn từ hai giờ chiều đến ba giờ rưỡi, sau đó chụp hình một giờ.”

Anh gật đầu, nhìn về phía quản lý tài vụ mặt không chút thay đổi mở miệng: “Tiếp tục đi.”

Quản lý tài vụ lau mồ hôi rồi mới tiếp tục báo cáo công việc.

Nửa giờ sau khi phỏng vấn kết thúc, Lâm Kỳ Nhi dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, Đồng Yên cùng Lucy thu thập tài liệu ra cửa chờ thang máy. Đồng Yên lấy di động ra, đọc tin nhắn sau đó cười híp mắt lại. Tin nhắn có nội dung là “Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc thì lên tầng trên cùng gặp anh.”

Đồng Yên nghiêng đầu nhỏ cười cười, theo Lucy vào thang máy, nhắn tin lại cho anh “Trong lúc làm việc không được nói chuyện riêng.”

Đợi vài phút mà không nhận được tin nhắn trả lời của anh, cô bắt đầu nhíu mày, có chút rã rời đi theo Lucy về phía phòng chụp ảnh.

Nhân viên hóa trang cùng nhiếp ảnh gia đang vô cùng bận rộn, Lucy qua chỗ Lâm Kỳ Nhi nói chuyện phiếm, Đồng Yên tìm một chỗ khuất đứng trong bóng tối, khoanh hai tay trước ngực đứng nhìn.

Đèn chụp ảnh loang loáng hiện lên, Lâm Kỳ Nhi mặc một bộ da báo giả bộ đi lên võ đài, trong nháy mắt tạo ra đủ loại tư thế và kiểu dáng xinh đẹp để nhiếp ảnh gia chụp hình, Đồng Yên nhìn chăm chú vào cô gái da báo xinh đẹp mịn màng kia, trong mắt dần dần xuất hiện sùng bái cùng hâm mộ.

“Em so với cô ta xinh đẹp hơn nhiều.” Một giọng nói trầm thấp mà thuần hậu đột nhiên vang lên bên tai Đồng Yên.

Đồng Yên giật bắn cả mình, sau đó đưa tay vỗ vỗ ngực, quay đầu về mặt bắt mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông phía sau lưng mình, che miệng nói nhỏ: “Anh đi không tạo ra âm thanh nào cả. Làm người ta sợ hết hồn.”

Lăng Khiên mím môi nhin cười, cúi đầu nhìn bộ dạng xinh đẹp của cô, thật sự muốn kéo cô vào lòng dạy dỗ một phen, nhìn xung quanh say đó gõ tay lên trán cô, nói thật nhỏ: “Đi ra ngoài thôi.”

Đồng Yên vênh vênh miệng tỏ vẻ không nghe lời.

Anh cũng không giận, cúi người xuống thổi khí bên tai cô: “Muốn anh trực tiếp ôm bế em ra ngoài hả?”

Mặt cô đỏ bừng cả lên, lườm anh một cái, xoay người nhìn, suy nghĩ một lát rồi mới ngoan ngoãn theo sát anh đi ra ngoài.

Cho đến khi cả hai đã vào thang máy, Lăng Khiên mới giơ tay ra nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Đồng Yên ngẩng đầu lên nhìn anh, khóe miệng cũng cong cong. Nhìn nghiêng từ góc độ này, khuôn mặt anh tuấn của anh có thể nói là hoàn mỹ, ngũ quan rõ ràng cương nghị, nhưng bởi vì anh khế cười nên cả mặt đều là vẻ nhu hòa. Thần thái khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa ôn nhu làm cho cô nhìn đến si ngốc. Phải thừa nhận rằng người đàn ông này thật sự rất hấp dẫn.

Lăng Khiên nhìn vẻ mặt si ngốc đến ngơ ngác của cô mà trong lòng hồi hộp, không tự chủ nắm tay cô càng chặt hơn, lôi cô về phòng làm việc, dùng hết sức kéo mạnh cô vào ngực. “Rầm” một tiếng của phòng đóng lại, Đồng Yên bị anh ép chặt giữa cửa và ngực anh.

Anh cúi đầu không chút do dự mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, dùng sức mút vào, lửa nóng kích tình bùng lên không chút dè nén, hai đôi môi kề vào nhau chặt chẽ không chút khe hở, ma sát mạnh mẽ, phát ra những tiếng thở dốc và gáp.

Đồng Yên vẫn còn một chút né tránh và kháng cự nhưng chẳng ảnh hưởng đến nhiệt tình nóng như lửa của người đàn ông này tí nào. Anh hôn đến mại lực, điên cuồng xâm nhập. Cô tiếp nhận một cách bị động nhưng không nhin được mà rên rỉ lên mấy tiếng.

Một lúc sau, Lăng Khiên kết thúc nụ hôn thật lâu này, với cô mà nói thì là một nụ hôn không tình nguyện. Anh cúi đầu nhìn hai má đỏ ửng của cô, trong mắt nhu tình rất đậm, dùng trán nhẹ nhàng chà chà vào trán cô, nói thật nhỏ: “Em có hài lòng với kỹ thuật hôn của anh không?”

Đồng Yên bĩu môi muốn quay đầu nhưng bị anh giữ chặt không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể lườm anh một cái, nhiệt độ trên mặt không

ngừng tăng lên.

Lăng Khiên dùng ngón tay quần tóc cô, ôm lấy thắt lưng cô véo véo, cảm giác được cô phản kháng, cười khẽ một chút: “Biết điều thì em đừng có mà động đây. Khả năng kiềm chế của anh không được như tưởng tượng của em đâu.”

Đồng Yên đỏ bừng cả mặt, không dám cử động thêm nữa, ngón tay vẽ mấy vòng tròn trên ngực anh, bộ dạng ủy khuất vô cùng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô, giọng nói khàn khàn vô cùng gọi cảm: “Yên Yên à. Anh thật muốn ăn em sạch sẽ.”

Thân thể Đồng Yên run lên bần bật, hai tay chống lên ngực anh kháng cự.

Lăng Khiên thở dài một hơi, kéo tay cô đặt lên miệng mình hôn mấy cái, sau đó lại ôm chặt cô vào lòng, bàn tay nhẹ vỗ về tấm lưng mảnh khảnh của cô, có chút cảm khái nhưng tràn đầy sủng nịnh nói: “Nhưng mà anh không nỡ bắt buộc em. Yên Yên, nếu một ngày nào đó mà em yêu anh rồi, hãy nói cho anh biết nhé. Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi, anh muốn xem là “tư vị ăn em” nó có thật tốt hay không. Nhé?”

Khuôn mặt Đồng Yên quần bách mà đỏ bừng cả lên rồi. Sao anh có thể trắng trợn trêu chọc cô như vậy, nhưng mà cô lại không hề cảm thấy tức giận. Trừ cảm giác xấu hổ vô cùng ra, còn có thêm sự ngọt ngào, cô cúi đầu rất thấp không trả lời anh.

Bàn tay Lăng Khiên đặt ở thắt lưng cô khẽ dùng sức nắm chặt một chút, sau đó dán chặt thân thể vào người cô, cúi đầu sát vào tai cô thở nhẹ nói: “Bảo bối. Mau trả lời anh đi.”

Đồng Yên cảm giác được hạ thân anh có chút khác thường, thân thể càng run rẩy hơn. Đối mặt với sự uy hiếp cùng dụ dỗ trắng trợn lồ lộ của anh, cô cơ bản lại không có cách nào phản bác, chỉ có thể luống cuống gật đầu mà thôi.

Theo một hơi thở bị đè nén phải nói là “khủng khiếp”, một thanh âm ần ần vô hạn vang lên: “Em mà cứ tra tấn anh như thế này thì “vật nhỏ” của anh sớm muộn gì cũng bị phế trong tay em.” =))))))

Chương 15: Bởi vì em hận hẳn.

Ánh nắng mặt trời tươi sáng sau giờ Ngọ, Đồng Yên cầm lấy mấy phần thảo vừa làm xong, vươn vai một cái, cầm ly nước lên rót vào một chút trà sữa, sau đó không trở về chỗ ngồi mà đứng ở cửa sổ sát đất lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Xế chiều an tĩnh, trong không khí tràn ngập mùi sữa thơm nhàn nhạt, cảm giác như vậy rất quen thuộc, giống như hồi cô còn ở nước ngoài, cũng như lúc ở trong biệt thự kia, nghe nhạc nhớ lại từng sự việc. Có lẽ tình yêu đã biến mất, nhưng mà từng thời gian khác nhau, trong đầu cô không tự chủ được lại nhớ tới những chuyện cũ tốt đẹp hoặc đau khổ làm cho cô trong nháy mắt trở nên hoảng hốt, không rõ đâu là thực tế đâu là trong mơ.

Một trận tiếng bước chân dồn dập tới gần, đầu vai Đồng Yên bị ai đó vỗ nhẹ, nghe thấy được mùi hương thoang thoảng xung quanh quen thuộc, cô cười cười xoay người.

“Sao lại đứng chờ người ở chỗ này vậy?” Thiển Thiển mỉm cười nhìn cô, sau đó chỉ chỉ chỗ ngồi của Đồng Yên: “Điện thoại của cậu vang lên nhiều lần lắm rồi, chắc là người khác gọi cậu đấy.”

Đồng Yên hướng cô le lưỡi: “Phía dưới hộp vuông kia có trà sữa rất thơm, một mình cậu đi lấy nhé.”

Thiển Thiển hai mắt sáng rực tay hướng cô ý chỉ OK. Nhìn cô xoay người đi, không có hảo ý cười cười rồi đưa tay vỗ nhẹ hông cô [>__< 35].

Đồng Yên biết là cô đùa, nhưng mặt vẫn đỏ bừng lên, tức giận xoay người chống lại trông mắt ẩn chứa ý cười của Thiển Thiển, chính cô cũng cười, sau đó lườm Thiển Thiển một cái rồi trở về chỗ ngồi. Lúc ra cửa còn nghe thấy thanh âm trêu chọc của bạn mình: “Người ta đều nói rằng tình yêu trong phụ nữ là phong tình vạn chủng. Thật là không sai chút nào a. Thần sắc của cậu khá lên rất nhiều nha.”

Đồng Yên quần bách trở về chỗ ngồi, nắm điện thoại trong tay nhìn thấy một cái tên hiện lên trên màn hình, khuôn mặt nhỏ nhắn từ màu hồng chuyển sang màu trắng.

Ba chữ “Tiểu Diệc Trần” nhấp nháy trên màn hình điện thoại, hoàn toàn không có ý ngừng máy. Đồng Yên nắm chặt điện thoại, trong lòng xuất hiện cảm giác đau lòng quen thuộc. Lúc nhạc chờ sắp kết thúc, cô nhẹ nhàng nhấn nút nghe rồi áp điện thoại bên tai.

“Alo?” Giọng cô hơi run.

“Yên nhi, là anh.” Giọng của Tiểu Diệc Trần vẫn thấp nhu như trước.

“Ừm.” Đồng Yên nắm điện thoại đi ra khỏi phòng làm việc.

“Em đang ở công ty à?”

“Ừm.”

“Tôi nay anh tới đón em, cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

Đồng Yên dừng ở cuối hành lang, nhìn ra những đám mây trắng ở ngoài cửa sổ, trong mắt có ưu thương nồng đậm: “Diệc Trần, tôi không muốn gặp anh nữa.” Giọng nói cô rất thấp, cẩn thận nhưng rất kiên định.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia nghe được lời cô, ngón tay nắm chặt lấy điện thoại, sau đó thở dài một hơi thật sâu, một lần nữa mở miệng: “Yên nhi, đừng như vậy. Hãy coi anh như là bạn bè bình thường, chúng ta chỉ ăn một bữa cơm thôi, anh không hề có ý gì khác. Đừng cự tuyệt anh được không?”

Đồng Yên nghe thấy thanh âm khàn khàn cùng cầu xin của anh, mọi lời cự tuyệt ra đến miệng thì bị chặn lại. Sau một lúc lâu, cô cắn cắn môi nói nhỏ: “Được rồi.”

Trước khi tan tầm cô cũng không nhận được điện thoại của Lăng Khiên, trong lòng không thể nói ra được cảm giác gì. Kể từ khi anh biểu lộ tuần trước, bọn họ chỉ gặp lại nhau hai lần, hơn nữa anh đều ở công ty Viễn Đông xử lý công việc, anh thật sự rất bận rộn. Thêm nữa hầu như đêm nào anh cũng đi xã giao với khách hàng, có khi gọi điện cho cô, có khi không. Mà cô ngoài mấy cái tin nhắn ngắn ngủn cũng không chủ động liên lạc với anh.

Trừ khi hai người gặp mặt, bình thường cô rất ít cảm giác mình yêu anh, mà cái loại cảm giác động tâm này theo thời gian hình như càng ngày càng

nhật.

Cô đi ra khỏi kí túc xá khẽ thở dài một hơi. Dù sao thì vẫn là không yêu.

Trong quán súp không gian nho nhỏ ưu nhã, bên trong bố trí vô cùng ấm áp, trong góc quán có cây cảnh màu xanh biếc khiến người ta cảm thấy tràn đầy hi vọng.

Tiểu Diệc Trần sau khi chờ Đồng Yên ngồi xuống, cực kỳ tự nhiên giúp cô chọn đồ ăn. Lúc ăn cơm cũng không hề hỏi ý kiến cô, thành thạo gấp thức ăn vào bát cô toàn những món cô thích. Đối với cô, nhiều năm như vậy mà anh vẫn nhớ được rõ ràng, không phải là cố ý nhưng dù sao vẫn không thể quên được. Mỗi lần trong lúc vô tình nhớ tới anh, tâm tình cũng sẽ buồn bực và đau đớn không dứt.

Đồng Yên cúi đầu uống trà. Đối với cái nhìn thâm tình mà tham lam của anh, mặt cô không hề có bất kỳ phản ứng nào nhưng ngực lại đập thành thịch. Nhiều năm như vậy cô vẫn không cách nào phản ứng lại ánh mắt của anh. Cho dù cô đã quyết định không yêu anh nữa nhưng tám năm yêu say đắm sớm đã ăn sâu vào trong máu cô, trái tim nhảy lên một chút rồi truyền đến mọi nơi trong cơ thể, căn bản là cô không cách nào khống chế được.

Tiểu Diệc Trần nhìn cô ánh mắt có chút mờ mịt, trong lòng khẽ đau. Điều chỉnh lại tâm tình, anh mới yếu ớt mở miệng: “Công việc mới có tốt không?”

Đồng Yên hơi kinh ngạc, sau đó nhìn anh cười cười: “Rất tốt. Em rất thích.”

Tiểu Diệc Trần nhìn nụ cười xa cách của cô, trong lòng dần cảm thấy khổ sở. Cô vốn là người thân cận nhất, bây giờ anh chỉ có thể nói vài lời khách sáo với cô. Chỉ vì sự ích kỷ và hèn yếu của mình mà anh đã chôn vùi tất cả.

“Ăn một chút đi, đều là những món em thích đây.” Anh giống như lúc trước gấp thức ăn cho cô.

Đồng Yên buông thông mí mắt nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn”. Rất lễ phép và cũng rất xa lạ.

Tay Tiểu Diệc Trần run rẩy, nụ cười trên mặt anh cũng biến mất, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của cô trước mặt mà anh cũng không cách nào duy trì vẻ mặt bình tĩnh được nữa. Từ từ thả đũa trong tay mình xuống, xoa xoa bát, trong mắt anh có trầm thống cùng hối hận.

“Yên nhi, thời gian qua em có khỏe không?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ảm đạm, trong lòng nhẹ đau, gật đầu một cái hỏi lại: “Còn anh?”

Tiểu Diệc Trần mím môi cười khổ, lắc đầu nói: “Anh không tốt, không hề tốt chút nào.”

Đồng Yên nhìn dung nhan gầy đi không ít của anh thì giật mình, không hỏi thêm gì nữa.

Tiểu Diệc Trần nhìn đáy mắt cô có vẻ đau lòng khi nhìn mình, trong lòng anh dâng lên một chút hi vọng, khẽ cười, đổi đề tài: “Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ em theo nghề báo chí. Bây giờ nhìn lại thì công việc này rất thích hợp với em. Yên nhi, em so với trước còn duyên rũ hơn nhiều.”

Đồng Yên nghe thấy ngữ điệu của anh đã thoải mái hơn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô cười cười, ánh mắt khôi phục sự trong trẻo: “Em rất thích công việc này, thích các đồng nghiệp ở đó, còn có lão bản nữa.”

Tiểu Diệc Trần nhìn nụ cười thanh lệ của cô mà không khỏi thất thần, hoảng hốt một lát mới cười khẽ: “Chẳng lẽ em cũng thích lão bản sao?”

Đồng Yên gật đầu, mở miệng có chút nghịch ngợm: “Cùng nhà tư bản đấu trí và dũng khí cũng rất vui vẻ!”

Tiểu Diệc Trần cười to, trong mắt không chút nào che dấu sự say đắm yêu thương cùng sùng nịnh. Một lát sau lại cầm đũa gấp thức ăn cho cô.

Sau khi nói chuyện dễ dàng và hài hòa, hai người cứ như chưa từng phát sinh chuyện gì. Bọn họ cẩn thận tránh những chuyện không tốt đẹp, anh không giải thích cuộc phỏng vấn lần trước, cô cũng không hỏi vì sao anh lại mời cô ăn cơm. Nhưng cả hai đều biết rằng sau bữa cơm này, những chuyện tốt đẹp và đau khổ cũng sẽ hóa lên dấu chấm tròn, bất kể là tốt đẹp hay không, hai người đều chọn cách quên đi.

Bữa cơm mau chóng kết thúc, Tiểu Diệc Trần nhấp ngụm trà, nhìn cô mạn bất kinh tâm mở miệng: “Anh đã ly hôn với Tương Dao rồi.”

Tay của Đồng Yên cứng nhắc một chút, đè nén sự khiếp sợ và bối rối trong lòng, buông thõng mắt quá một lúc lâu nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Diệc Trần khẽ cười, thân dựa vào lưng ghế ngồi, mặt hiện vẻ cô đơn nói tiếp: “Bởi vì anh phát hiện ra anh chưa từng yêu cô ấy. Nếu cứ tiếp tục sẽ không công bằng với cô ấy.”

Đồng Yên nhìn nụ cười có chút tự giễu của anh, trong lòng đau đau, cân nhắc một chút mới nói: “Hôn nhân không phải trò đùa, có thể trở thành vợ chồng thì kiếp trước đã tu luyện phúc phận không thể dễ dàng nói buông tha được. Dao Dao là thật lòng yêu anh.”

Tiểu Diệc Trần cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ, ánh mắt đau đớn nhìn cô: “Yên nhi. Chỉ có vài tuần trôi qua thôi mà em có thể thản nhiên như vậy mà an ủi anh. Nói không muốn yêu anh nữa thật sự là không yêu anh nữa sao? Nếu như vậy, ngày xưa cần gì phải vì anh tự sát? Tại sao lại nhẫn nhục làm tình nhân bí mật của anh?”

Hai tay Đồng Yên nắm chặt lại, từ từ cúi đầu. Đối với chất vấn của anh, cô không muốn giải thích, cô cảm thấy không cần thiết phải giải thích rõ ràng với anh.

Một lát sau, cô đứng dậy, nhìn anh nhàn nhạt nói: “Diệc Trần. Em không hi vọng anh là bởi vì em mà ly hôn với Dao Dao.”

Tiểu Diệc Trần ngẩng đầu nhìn cô cười đến có chút hư ảo: “Không phải vì em. Anh chỉ muốn tranh thủ hạnh phúc của mình.”

Đồng Yên nhìn vẻ mặt dần dần tràn ngập ưu thương của anh, nhắm mắt và do dự một chút mới mở miệng: “Em có bạn trai rồi.”

Tiểu Diệc Trần sững sốt, lập tức đứng lên, không thể tin được nhìn cô chằm chằm, nắm chặt lấy hai vai cô, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng vô cùng: “Em nói gì? Làm sao có thể như vậy được.”

Đồng Yên chưa từng thấy qua Tiểu Diệc Trần luống cuống như vậy, trong lòng hung hăng đau, cúi đầu đè nén chua xót trong mắt, một lần nữa nhìn vào trong mắt anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nói: “Thật sự là như vậy. Em đã chấp nhận anh ấy rồi.”

Tiểu Diệc Trần sắc mặt trắng nhợt, sau đó buông cô ra, trong mắt chặt vật đã được che đi, hai tay nắm chặt thành nắm, trầm thấp mở miệng: “Em

có thể nói cho anh biết người đó là ai không?”

Cô nhẹ nhàng phun ra cái tên: “Lăng Khiên.”

Trên khuôn mặt tuần nhã của Tiểu Diệc Trần đột nhiên hiện lên tia kinh ngạc, tiếp theo nhìn cô nói với vẻ mặt phức tạp: “Em nói là Lăng Khiên, tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Đông?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu Diệc Trần ngưng mắt nhìn cô: “Em yêu hắn?”

Đồng Yên muốn gật đầu, nhưng lại bị anh nhìn như vậy mà lạnh hết cả sống lưng. Một lát sau quay đầu sau một bên, không trả lời anh.

Tiểu Diệc Trần nhìn bộ dạng luống cuống của cô, tối tăm trong mắt dần dần tản đi. Một lát sau khóe miệng loạn loạn, thở phào một hơi, đưa tay xoa xoa khuôn mặt cô nói: “Yên nhi, nếu như là hắn ta, anh sẽ không buông tha em đâu. Có lẽ rời xa anh em có thể yêu người khác, nhưng người kia nhất định không phải là Lăng Khiên, bởi vì... em hận hắn! Bất kể em sống cùng với hắn là vì trả thù anh, cũng là trả thù hắn. Yên nhi, anh tin em sẽ trở về bên anh.”

Bên bờ sông ánh đèn sáng rực, Đồng Yên lặng lẽ đứng trên cầu, hai tay chống trên lan can ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao mà trong đầu trống rỗng. Câu nói kia của Tiểu Diệc Trần như là một quả bom, đem suy nghĩ vốn đã không yên bình của cô vỡ ra từng mảnh.

Anh ta nói cô hận Lăng Khiên. Anh ta nói rằng bây giờ cô sống cùng Lăng Khiên là bởi vì để trả thù anh ta đã từng làm cô đau khổ.

Thật sự có phải như vậy không? Cô chưa bao giờ có ý nghĩ hận anh, cô vẫn cảm thấy cô đối với anh là áy náy. Hơn nữa mấy ngày trước cô thậm chí có cảm giác cô đã động tâm với anh rồi.

Nhưng mà Tiểu Diệc Trần lại nói: “Nếu như không phải là em hận hắn, em làm sao có thể lúc vẫn còn yêu anh mà tiếp nhận hắn. Như vậy rõ ràng là em muốn nhìn thấy hắn đau khổ. Đây không phải trả thù thì là cái gì?”

Anh ta còn nói: “Em hãy tự hỏi lòng mình xem. Nếu như không phải là trả thù, trong lòng em không cách nào đáp trả lại hắn. Tại sao lại có thể thản nhiên như vậy mà tiếp nhận hắn đối với em thật tốt?”

“Lúc gặp hấn em cảm thấy phiền não hay là ngọt ngào?”

“Muốn rõ ràng cảm giác và suy nghĩ của mình, em đừng làm trái với tâm ý của mình. Xem lại xem cảm giác em đối với hấn rốt cuộc là gì.”

Đồng Yên đưa tay đặt lên ngực, nhắm mắt lại, trong lòng hiện lên một cái tên. Một phút đồng hồ sau, cô cười khổ một cái. Nghĩ đến Lăng Khiên, trong lòng cô không hề thấy phiền não nhưng cũng không có ngọt ngào, rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như nghĩ tới một người xa lạ vậy.

Chuông điện thoại di động vang lên, cô thấy hiện lên một cái tên, thật lâu vẫn không có nhúc nhích.

“Không nên làm trái với tâm ý chân thật của mình.”

Qua thật lâu, cô tắt điện thoại. Giờ phút này, tâm ý chân thật của cô chính là không muốn nhận điện thoại của anh ta.

Chương 16: Yêu một cách hèn mọn.

Lúc này, Lăng Khiên đang đứng dưới nhà trọ của Đồng Yên, nhìn điện thoại bị cô ngắt, cau chặt chân mày. Anh không chút do dự gọi lại lần nữa. Trong mắt anh tràn ngập tức giận, cầm chặt điện thoại, nổi điên đi đi lại lại trước ô tô.

Cô dám ngắt điện thoại của anh.

Cô dám ngắt điện thoại.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên gọi điện cho Thiến Thiến, thì được cô nói rằng buổi tối Tiểu Diệc Trần đến đón Đồng Yên đi ăn cơm. Tất cả tức giận đều hóa thành kinh hoàng cùng luống cuống. Anh dựa vào một bên xe lấy một điều thuốc ra hút, ánh mắt gắt gao nhìn vào căn phòng tối trên tầng kia, ngón tay không tự chủ mà run rẩy.

Anh không thể nghĩ ra bọn họ đã đi nơi nào. Cô vì sao lại không nghe điện thoại của anh? Tại sao lại tắt điện thoại? Tất cả anh đều không dám nghĩ.

Suốt một đêm Đồng Yên cũng không trở về.

Đồng Yên ngồi một mình bên bờ sông suốt cả đêm, gần sáng mới lái xe trở về nhà, lại thấy chiếc xe thể thao màu bạc cùng một thân ảnh cao ngất quen thuộc. Nhìn bộ dạng cúi đầu cô đơn của anh và những tàn thuốc rơi đầy đất, cô cảm thấy nơi nào đó trong lòng hung hăng đau một cái. Cảm giác đau nhói rất rõ ràng. Cô dừng bước, nhắm khuôn mặt nhìn nghiêng tiều tụy kinh khủng của anh mà khốn hoặc. Nếu như là cô hận anh, nếu như là cô muốn trả thù, thì khi nhìn thấy bộ dạng này của anh, lẽ ra cô phải cảm thấy rất vui mới đúng chứ? Nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Lăng Khiên nghe thấy tiếng động, ngơ ngác ngẩng đầu lên. Thấy bóng dáng xinh xắn anh đã chờ cả đêm, trong lòng anh run run, vừa vui mừng lại vừa luống cuống.

Đi mấy bước tới trước mặt cô, anh vươn tay đặt lên đầu vai cô. “Em...” Hút thuốc cả một đêm, giọng anh rất khàn. Dừng lại một chút anh mới hỏi tiếp: “Em buổi tối đi đâu vậy?”.

Đồng Yên có chút sợ sệt nhìn anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh có lo lắng và bối rối, lòng cô lại run lên một lần nữa.

Lăng Khiên nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô mà trong lòng nhói đau, không nói gì thêm, cởi áo khoác ra khoác cho cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh cất giọng khàn khàn nhưng ôn nhu: “Trước tiên lên nhà đã. Em cẩn thận kẻo bị cảm lạnh.”

Đồng Yên bị anh ôm đi vài bước, đột nhiên dừng lại, xoay người và có chút vội vàng cách xa mấy bước, sau đó cô trả lại áo khoác cho anh, có chút bối rối nói: “Em có thể tự mình đi được. Đi thôi.”

Trong mắt Lăng Khiên đột nhiên hiện lên tia đau đớn. Anh chế trụ cổ tay cô, vẻ mặt dần dần trở nên mờ mịt không rõ.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Đồng Yên quay lưng về phía anh, hốc mắt từ từ đỏ lên.

Lăng Khiên bước tới đặt tay lên bả vai cô thấy hai mắt cô rung rung, hơi ngấn ra. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô ôn nhu hỏi: “Hắn nói với em chuyện gì vậy? Hắn yêu cầu em trở lại bên cạnh hắn sao?”

Đồng Yên không nói bất kỳ câu nào, giống như con mèo nhỏ bị chấn kinh mà không ngừng lắc đầu.

Lăng Khiên thở dài một hơi, mỉm cười, ôm cô vào lòng rồi nhẹ nhàng vỗ lưng cô, vuốt ve đỉnh đầu cô nói thật nhỏ: “Đừng khóc, Yên Yên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết đi, để anh giải quyết.”

Đồng Yên chôn mặt vào ngực anh, lệ không ngừng chảy ướt đầm áo anh. Nghe giọng nói trầm thấp của anh mà lòng cô từ từ dần lỏng ra. Một lúc sau, cô đưa hai tay ôm eo anh hỏi khẽ: “Anh có cảm thấy rằng em đang trả thù anh không?”

Anh nghe thấy cô nói vậy thì sững sờ tốt độ, cúi đầu nhìn hai mắt đã sưng vù của cô mím môi, ánh mắt trở nên sắc bén dị thường. Hồi lâu sau anh mới nhàn nhạt mở miệng: “Hắn nói với em như vậy à?”

Cô ở trong ngực anh khẽ gật đầu một cái, nước mắt vẫn không ngừng tuôn.

Lăng Khiên thấy thân thể gầy gò của cô run rẩy mà cảm thấy đau lòng vô cùng, lại đem áo khoác của mình khoác lên người cô nhỏ giọng nói: “Em cho là như vậy?”

Đồng Yên ngẩng đầu lên đáng thương nhìn anh, trong mắt là sự luống cuống.

Anh cúi đầu, tựa trán mình vào trán cô cười nói: “Nha đầu ngốc. Chỉ vì mỗi việc đó mà một đêm em cũng không về nhà à?”

Rồi anh lại xoa tóc cô, ôn nhu nói: “Tối rồi em đã đi đâu?”

“Em đi ra bờ sông.” Giọng cô lộ ra chút ủy khuất.

Trong mắt anh nhu tình ngày càng đậm, lộ ra tia đau lòng rất sâu: “Sau này muốn trốn anh phải đi tới nhà trọ nào đó. Dù thế nào em cũng phải chú ý đến an toàn của mình. Biết không?”

Đồng Yên cắn cắn môi nhìn anh, trong mắt hiện lên sự cảm động: “Anh không tức giận sao?”

Anh cắn nhẹ lên chóp mũi cô: “Tức giận. Anh rất tức giận. Hận là không thể treo ngược em ngốc nghếch lên cây dùng roi mà đánh.”

Đồng Yên mím môi cười cười, mặt tiếp tục chôn trong ngực anh, sau đó đưa tay lên ôm lấy cổ anh nói nhỏ: “Em mệt quá.”

Lăng Khiên nhìn cô đánh trống lảng mà lắc đầu cười khẽ, đáy mắt anh đều là sủng nịnh, anh nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, đem áo khoác choàng lên người cô rồi bước nhanh về phía thang máy.

Trước khi vào thang máy, anh cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Coi như là trả thù thì anh cũng không sợ. Anh sợ nhất chính là không tìm được em. Sau này anh không cho phép em không nghe điện thoại của anh, em lại càng phải hứa là không bao giờ được tắt điện thoại. Có nghe không?”

Cô nheo mắt nhìn anh, đầu lệch sang một bên, lên tiếng phản bác: “Nhưng nếu điện thoại hết pin thì sao?”

Anh nhìn vào hai mắt cô, đáy mắt dần dần có ngọn lửa nhỏ, cúi đầu hôn lên môi cô nói: “Em tự nghĩ biện pháp đi. Tóm lại là nếu chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, anh liền ăn em sạch sẽ.”

Mặt Đồng Yên đỏ bừng lên, mặt giấu sâu vào ngực anh, lầm bầm: “Bá đạo.”

Lăng Khiên ôm cô trở lại phòng ngủ, lúc đó cô đã ngủ say trong ngực anh rồi. Anh đặt cô xuống giường, đắp kín chăn cho cô, sau đó anh ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn dung nhan lúc cô ngủ đến gần người.

Một mỗi sau một đêm không ngủ nhưng đáy mắt anh vẫn nồng đậm quuyền luyến và thương yêu. Đối với việc cô trốn tránh anh cả đêm không về, vốn hẳn nên tức giận cùng đau lòng, nhưng khi nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ và ánh mắt mệt mỏi, anh có thể cảm nhận chỉ có đau lòng sâu sắc. Anh thậm chí không muốn đi hỏi người kia rốt cuộc đã nói gì với cô, chỉ cần cô trở lại, nguyện ý ở bên anh, tất cả mọi chuyện anh cũng có thể không so đo.

Anh không dám chất vấn cô, không dám ép cô, không dám hi vọng xa vời là cô có thể đáp lại tình cảm của mình. Anh chỉ có thể cố gắng hết mình cung chiều cô, yêu cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, có lẽ anh cũng có thể chấp nhận cô vĩnh viễn không yêu mình!

Với anh, yêu như vậy quá sức hèn mọn, nhưng anh biết với cô mà nói quá mức quan trọng, cho nên dù bây giờ anh thật muốn không rời chăm sóc cô, cũng không ngừng bảo mình nhất định cho cô không gian tự do hít thở, nên vì cô mà tạo ra một bầu trời bao la rộng lớn.

Sau cả ngày họp bàn bận rộn, Lăng Khiên rảnh rỗi tay kẹp điều thuốc lá, ngã mình trên ghế mong nhanh đến lúc tan làm.

Lục Tư Triết nhìn vẻ mặt mệt mỏi cùng cực của anh, lật xem văn kiện trong tay, mở miệng: “Người ta nói rằng yêu vào thì càng ngày càng rạng rỡ. Còn cậu làm sao trông giống như là bị mất nước, càng ngày càng tiều tụy đi vậy?”

Lăng Khiên cúi đầu xoa mi tâm, uống một ngụm café, lên tiếng: “Tối qua một đêm không ngủ. Mệt mỏi quá.”

Lục Tư Triết sững sốt: “Chiến đấu hăng hái cả một đêm á?”

Lăng Khiên trừng mắt một cái: “Biến ngay.”

Lục Tư Triết nhìn vẻ mặt khó chịu của Lăng Khiên không biết tại sao trong lòng lại buông lỏng, thay bằng nụ cười lười nhác nói: “Sủng vật nhỏ bé cho cậu kinh ngạc gì sao?”

Lăng Khiên nhếch miệng một chút cười khỏ, không đáp lời Tư Triết, xoay laptop một trăm tám mươi độ trước mặt anh.

Lục Tư Triết để văn kiện trong tay xuống nhìn về màn hình laptop, trên mặt dần dần nghiêm túc, một lát sau đưa mắt hỏi Lăng Khiên: “Cậu muốn động Trần Dương?”

Lăng Khiên đốt một điếu thuốc, vuốt vuốt miệng cốc cafe gạt đầu, nhìn Tư Triết cười: “Thế nào? Có phải có tính khiêu chiến hay không?”

Lục Tư Triết cau mày: “Trần Dương căn cơ rất sâu, thực lực truyền thông mạnh mẽ. Bây giờ chúng ta chưa đủ sức để vận ngã nó đâu.”

Lăng Khiên hít một hơi thật sâu rồi phun ra một vòng khói trắng, ánh mắt trở nên âm u dị thường, nhìn ra ngoài cửa sổ cười cười: “Không phải là Viễn Đông muốn vận ngã nó, mà là tôi.”

Lục Tư Triết kinh ngạc một chút, sau đó vắt lông mày: “Cậu muốn khóa chứng khoán của công ty Trần Dương?”

Lăng Khiên cười cười, vẻ mặt mỗi một hiện lên một tia bén nhọn.

Lục Tư Triết mím môi: “Vì Đồng Yên?”

Lăng Khiên bóp tắt tàn thuốc nhìn về phía Tư Triết, không có gạt đầu cũng chẳng lắc đầu: “Tình trạng tài vụ trước mắt của Trần Dương vô cùng hỗn loạn, cổ phiếu không cao lợi hại, cho dù tôi không đụng nó, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác nuốt trọn.”

Lục Tư Triết nhìn anh vẻ mặt kiên định, khẽ cười: “Cậu an bài bao nhiêu người ở Trần Dương?”

Lăng Khiên liếm liếm môi, trong mắt tản ra huy quang như thợ săn thấy con mồi tuyệt đẹp, cười đến vân đạm phong khinh: “Không nhiều lắm. Nhưng bất kì đề nghị của Tiểu Diệc Trần tôi đều có quyền phủ quyết.”

Lục Tư Triết không thể tin được nhìn anh, sau đó vẻ mặt thản thục mở miệng: “Cậu thật ngoan độc. May mà tôi không phải là đối thủ của cậu.”

Lăng Khiên đứng dậy cho Tư Triết một quyền: “Được rồi. Buổi tối tôi có hẹn với Lí Duệ, cậu đi cùng đi. Chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, thời điểm này tôi không ra mặt, cậu toàn quyền chịu trách nhiệm.”

Lục Tư Triết cũng đứng lên, do dự chốc lát rồi trầm thấp nói: “Chuyện này cậu muốn gạt Đồng Yên sao?”

Lăng Khiên lại đốt một điếu thuốc khác đi tới bên cửa sổ, không nói gì.

“Cậu cần phải nghĩ cho kỹ, vạn nhất cô ấy biết cậu ở đây có ý phá đồ Trần Dương, có thể hoàn toàn ngược lại đó.”

Lăng Khiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đáy mắt nhẹ nhàng rung động, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy. Một lát sau anh cúi đầu mở miệng: “Tur Triết, cậu muốn nuôi sủng vật sao?”

Lục Tur Triết hơi sững sờ lắc đầu: “Không có. Tôi không làm những chuyện phí sức tốn công như này.”

Lăng Khiên cúi đầu cười yếu ớt: “Phí sức tốn công sao? Cho dù cậu hao tổn hết tâm tư, đem hết toàn lực có phải hay không cũng có một ngày, cô ấy chỉ vì một câu nói của người khác mà không chút do dự rời đi?”

Lục Tur Triết đi tới bên cạnh anh, quay đầu cau mày nhìn anh nói: “Cậu bây giờ đang nói đến sủng vật hay Đồng Yên?”

Lăng Khiên mím môi nhếch miệng: “Có gì khác nhau sao?”

“Đồng Yên là một con người, một cá nhân độc lập. Cô ấy có suy nghĩ, chính kiến riêng của mình. Cậu không nên quá dùng sức lực.”

Lăng Khiên quay đầu nhìn anh cười đến không có ý tốt, nói: “Phụ nữ của tôi cậu nghiên cứu thấu triệt như vậy làm gì? Tìm hiểu à?”

Lục Tur Triết rõ ràng ngẩn ra, hung hăng lườm anh, xoay người rời đi kèm theo câu nói: “Mẹ kiếp! Cậu quả thực biết sẽ làm gì. Tôi đi đây.”

Lăng Khiên thấy Tur Triết tức giận mà ngẩn cả người, khẽ nhúu mày. Trong ấn tượng của anh Lục Tur Triết rất ít khi nói tục, mới vừa rồi rõ ràng cậu ta thất thố.

Suy nghĩ khốn hoặc của anh bị tiếng báo tin nhắn cắt ngang. Trên điện thoại xuất hiện một cái tên, gương mặt lạnh lùng và cương nghị của người đàn ông xuất hiện nụ cười nhu hòa.

Anh cầm điện thoại nhắn tin trở lại cho cô, lấy áo khoác, nói lỏng cà vạt, vừa đi tới cửa trên môi mấp máy câu gì đó. Rõ ràng là “Yên Yên.”

Chương 17: Yêu đơn phương là thuốc độc.

Sau bữa cơm chiều, ba người đàn ông đi tới quầy rượu ngồi một lát, lúc tan cuộc đã hơn mười một giờ đêm.

Lăng Khiên lái xe lòng vòng không mục đích, chỉnh tề xếp hàng bên cạnh ngọn đèn đường mờ mờ, lộ ra chút ít mê ly giống như đôi mắt thâm trầm của anh.

Lúc này chắc Đồng Yên đã ngủ rồi. Một tay anh nắm lấy tay lái, tay kia vuốt ve màn hình điện thoại, phát hiện ra xe mình đang đi đến nhà trọ của Đồng Yên. Cuối cùng anh gọi điện cho cô, sau hai tiếng chuông điện thoại đã được nhận.

“Alô?” Đồng Yên hiển nhiên là bị đánh thức, giọng cô có chút buồn ngủ.

Lăng Khiên đánh tay lái, có chút áy náy mở miệng: “Em đang ngủ à?”

Cô dụi dụi mắt, ôm chần ngồi dậy: “Vâng. Anh về nhà rồi à?”

“Không. Anh đang trên đường.”

Cô ngáp một cái: “Sao lại về muộn như vậy chứ? Anh trở về nhanh đi. Trên đường đi cẩn thận nhé.”

Lăng Khiên dừng xe dưới lầu, nghe giọng nói mệt mỏi của cô, mở cửa kính thấp xuống nhìn lên căn phòng nhỏ phát ra ngọn đèn mờ mờ, vẻ mặt cực kỳ nhu hòa: “Ừ. Không quấy rầy em nữa. Ngủ ngon.”

Đồng Yên nghe giọng nói khàn khàn của anh không biết vì sao mà buồn ngủ tan biến hơn một nửa, cô cũng không nói chúc anh ngủ ngon, mà người ở đầu kia điện thoại cũng không cúp máy như mọi khi, chỉ truyền tới những tiếng hít thở nhẹ nhẹ đều đều.

Trầm mặc vài giây đồng hồ cô hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Bởi vì câu hỏi quan tâm của cô mà trong lòng anh có một tia ấm áp lướt qua. Anh cười cười: “Anh hơi mệt. Muốn gặp em.”

Đồng Yên nắm chặt điện thoại, hơi giật mình, do dự chút, không chắc chắn lắm hỏi anh: “Anh đang ở dưới lầu à?”

Lăng Khiên không nói gì, ngay lập tức ngắt điện thoại, mở cửa xe đi một mạch tới cầu thang không chút do dự.

Không biết ai đó đã nói bởi vì anh quá yêu em, cho nên nếu khoảng cách giữa chúng ta là một trăm bước, chỉ cần em bước tới một bước, anh sẽ không suy nghĩ gì mà tiêu sái bước chín mươi chín bước còn lại.

Lăng Khiên nhìn mấy con số nhảy liên tục trong thang máy, khóe miệng không ngừng giơ lên. Anh nghĩ câu nói đó rất đúng. Nếu anh và cô có xa nhau vạn dặm, chỉ cần cô cố ý bước tới một bước, anh sẽ không màng bất cứ chuyện gì, chỉ trong nháy mắt sẽ đến trước mặt cô.

Anh không tin rằng có cái chuyện “tâm hữu linh tê” này, nhưng vừa rồi khi nghe thấy cô hỏi “Anh đang ở dưới lầu à?”, lúc đó anh đã cảm động vô cùng. Anh không dám suy nghĩ sâu xa thêm, chỉ biết rằng khi nghe được câu nói kia anh chỉ muốn lập tức ôm cô vào lòng. Anh muốn xác định thêm một lần nữa hạnh phúc này không phải là ảo giác.

Khi chuông cửa vang lên, Đồng Yên từ trong trạng thái thất thần ngẩn ngui đã kịp phản ứng lại. Cô đi ra mở cửa, thấy người đàn ông vẻ mặt mệt mỏi nhưng đang mỉm cười kia, trong lòng cô mềm đi một chút, nhẹ nhàng nói với anh: “Anh vào đi.”

Lăng Khiên cẩn thận phán đoán sắc mặt cô, rất sợ thấy được tia phiền chán hoặc bất mãn khi bị quấy nhiễu ở cô, nhưng cô đã xoay người. Anh khẽ thở phào một hơi, may là trong mắt cô trước sau vẫn là nụ cười nhu hòa.

Đi vào trong nhà, anh buông mình vào trong ghế salon chật hẹp. Lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi không có một chút khí lực nào, híp mắt lại đánh giá căn phòng. Ánh đèn nhu hòa, ánh trắng sáng tỏ, thân ảnh nhỏ đi tới đi lui, tất cả làm anh cảm thấy thật tốt đẹp. Sau khi uống một hơi cốc nước mật ong nóng hổi, anh mới mở mắt ra nhìn người ngồi bên cạnh mình, nhìn vẻ mặt ân cần của cô gái nhỏ, nhếch miệng cười cười rồi cầm lấy hai viên thuốc trong tay cô uống vào.

“Anh lại uống rượu sao? Bị đau dạ dày thì anh cũng đừng có uống nhiều rượu như vậy, cuối cùng chính mình lại khó chịu.” Đồng Yên đem cốc nước

lại đặt vào trong tay anh, nói giọng oán trách.

Anh uống thêm vài ngụm nước, để cốc nước vào tay cô, trên mặt trù mừng rỡ ra còn có kinh ngạc: “Làm sao em biết là anh đang đau dạ dày?”

Đồng Yên đứng dậy, tiếp theo bị anh ôm ở trên đùi, giơ tay lên lau trán anh sau đó đưa tay về phía anh nói: “Chứng cứ đây.” Sau đó nhìn sắc mặt anh, trong mắt có sự đau lòng: “Sắc mặt anh cũng rất khó coi. mấy lần trước anh bị như vậy đều là bộ dạng này.”

Hai tay anh lại ôm cô chặt hơn, chôn mặt trong gáy cô, khước miệng lại càng cong hơn. Sủng vật nhỏ quan tâm tỉ mỉ như vậy làm anh không biết nên như thế nào, chỉ có thể đem tình cảm chân thật từ đáy lòng của mình biểu hiện ra ngoài, lòng ấm áp vô cùng, cười đến cực kì vui vẻ.

Đồng Yên bị anh ôm chặt như vậy cảm thấy hơi khó thở, khẽ giãy, có chút lúng túng mở miệng: “Anh có muốn ăn chút gì không? Buổi tối vừa rồi em nấu canh ngân nhĩ đó.”

Lăng Khiên buông cô ra, mặt chà chà trán cô, cười nói: “Được.”

Trong bếp, Đồng Yên dùng muỗng từ từ khuấy canh, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt. Cô không biết hiện tại bây giờ có tính là thích anh hay không, nhưng cô có thể khẳng định cô không hận anh, đồng thời trong lòng cũng rất thoải mái. Nghĩ đến việc Tiểu Diệc Trần nói với cô mấy câu kia, trong lòng lại thấy phiền muộn. Cô trước đây rất tín nhiệm người đó, nhưng anh ta lại lợi dụng thói quen lệ thuộc này của cô mà gạt cô. Nói cô không đau là nói dối, nhưng mà cô thất vọng nhiều hơn. Cô không cách nào chấp nhận một người đã từng thân mật với mình như vậy nhưng lại cũng dùng thủ đoạn để lừa dối mình.

Nhìn lên bầu trời đen thẫm và mệnh mông ngoài cửa sổ, cô thở dài một hơi. Có phải vì cô đã quyết định không yêu anh nữa không mà bây giờ đã có thể thấy được một chút chân tướng. Anh ta thoáng chút đã làm cho cô cảm thấy rất xa lạ, hay là từ trước tới giờ cô không nhận ra một cách rõ ràng.

Đồng Yên từ trong bếp đi ra ngoài, thấy Lăng Khiên đã ngủ say trên ghế salon mà đau lòng. Anh mệt mỏi đến thế sao, chỉ trong mấy phút đồng hồ đã ngủ thiếp đi rồi.

Bộ dạng Lăng Khiên ngủ trên salon rõ ràng là không thoải mái, trên mặt mệt mỏi nhưng lại có thêm nụ cười thản nhiên.

Đem bát canh trở lại trong bếp, Đồng Yên xoay người đi vào phòng ngủ lấy một cái chăn đắp cho anh. Vừa mới đắp chăn lên người anh đã thấy lông mi anh run rẩy, hai mắt từ từ mở ra, có chút ít mê man lại mị hoặc.

Cô giống như là một đứa trẻ bị bắt gặp làm chuyện xấu có chút quần bách muốn đứng dậy, đã bị anh nắm lấy cổ tay trực tiếp lôi cô ngã trong ngực anh.

“Anh mệt mỏi như vậy thì sớm trở về đi thôi.” Cô không thể động dậy, chỉ có thể nắm hai tay, cúi đầu khuyên anh.

Anh xấu xa cọ cào mình vào cổ cô, nói: “Anh vốn là đang ngủ ngon lại bị em đánh thức. Phải làm sao bây giờ?”

Đồng Yên vén vén miệng: “Em nào có đánh thức anh. Tự anh tỉnh dậy mà.”

Anh cười khê không nói gì, nhắm mắt tiếp tục cọ cào vào cổ cô. Anh vừa rồi thật sự ngủ thiếp đi. Trong mơ vẫn như cũ là cô, nhưng lần này lúc cô xoay người rời đi anh rốt cuộc đã nắm được cánh tay cô, lúc đó lại bị cô đánh thức, mở mắt ra đã thấy được nụ cười ôn nhu, điềm tĩnh của cô ở trước mặt anh, còn cho là mơ chưa tỉnh, cho nên kéo cô vào lòng. Lúc đó anh mới dám cười ra tiếng.

Tiếng chuông nửa đêm vang lên, Lăng Khiên đứng dậy vịn vịn cổ cho đỡ mỏi, cúi xuống nhìn đã thấy cô không thể chịu nổi nữa rồi, hai mí mắt cứ nhúu chặt lại, sùng nịnh nhìn cô: “Thôi được rồi, anh về đây. Em cũng mau đi ngủ đi.”

Đồng Yên quay đầu nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh mím môi gật đầu, đứng dậy theo anh. Lúc ra cửa kéo tay anh nói thật nhỏ: “Trên đường anh đi cẩn thận nhé. Về đến nhà nhắn tin cho em.”

Anh xoay người nhìn cô cười, đáy mắt có nét vui mừng, gật đầu, giơ tay vuốt tóc cô: “Ừ. Em đi ngủ đi.”

Đồng Yên nhìn cửa phòng bị đóng lại cũng không lập tức trở về phòng ngủ mà đi ra ban công, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc từ đầu hành lang đi ra ngoài nhìn về phía cửa sổ trên này, cô mới cười giơ tay lên vẫy anh.

Người đàn ông dưới lầu sững sờ, cũng giơ tay lên vẫy cô rồi vào trong xe lái xe trở về nhà mình.

Đồng Yên trở về phòng ngủ, vốn định chờ nhận được tin nhắn của anh mới ngủ lại, nhưng cuối cùng đã không chống đỡ được từng cơn buồn ngủ, không đầy một lát đã ngủ thật say.

Lăng Khiên về đến nhà gửi cho cô một tin nhắn, đợi hồi lâu không thấy tin nhắn trở lại, lắc đầu cười cười đi về phía phòng tắm.

Cho dù không yêu thì thế nào. Chỉ cần như thế này thôi anh đã thỏa mãn lắm rồi.

Ngày hôm sau Đồng Yên rõ ràng cảm nhận được quan hệ giữa cô và Lăng Khiên có chuyển biến rõ ràng. Ví dụ, lúc xế chiều, khi nhận được tin nhắn hỏi thăm của anh, rất ngắn gọn, chỉ có ba chữ: “Đang làm gì?”, cô lại soạn một tin nhắn dài tóm tắt sơ lược công việc cho anh rồi gửi đi. Cô cảm thấy rất kì quái tại sao lại dài dòng như thế? Gửi xong rồi cô mới nghĩ đến chẳng qua anh nhàm chán thuận miệng mà hỏi vậy thôi, lại cảm thấy hối hận một trận.

Người đàn ông ở trong phòng làm việc cầm lấy điện thoại đọc tin nhắn, cười vô cùng vui vẻ, cả ngày mệt mỏi trong nháy mắt giảm đi một nửa.

Mỗi ngày xã giao vô chừng mực, trong lúc làm việc, trên bàn rượu, hộp đêm phần lớn là tránh không được, cũng không phải là nói anh vượt qua thành công giá trị nhận được lại càng lớn, sự thật thì làm ăn càng tốt tư thái lại càng thấp, những câu nịnh nọt dối trá, đón ý nói hòa thì thiếu, nhưng giả vờ mỉm cười thì lại cả ngày.

Mỗi lần rượu quá ba tuần cũng sẽ nghĩ tới cô gái nhỏ kia, trong lòng một trận cồn cào, hận không thể đá bay cái bàn trực tiếp rồi đi, nhưng lại phải cười, cứ liên tục uống một chén lại một chén rượu. Lúc đó anh lại nghĩ đến cặp mắt ẩn chứa đau lòng, chỉ vì thấy ánh mắt ân cần của cô, nơi nào đó đang dày xéo trong thân thể lại cảm thấy hạnh phúc. Anh cảm thấy có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại rất hạnh phúc.

Có một hạng mục ở thành phố X anh cần đi công tác mấy ngày, Lục Tư Triết có việc nên không đi được, Lăng Khiên phải tự mình đi. Đêm trước

khi đi, lúc kết thúc một cuộc xã giao đã mười hai giờ đêm, anh lái xe dừng dưới lầu nhà trọ của Đồng Yên, nhìn trong nhà một mảng tối đen, anh tay nắm chặt lấy tay lái, nhưng vẫn không đành lòng đánh thức cô. Anh chỉ kéo cửa kính xe xuống, đốt một điếu thuốc lá từ từ hút, vẻ mặt mỗi một hiện ra chút ít tịch liêu, khóe miệng cong cong. Anh nghĩ muốn cô, trong lòng là tình yêu dành cho cô sâu sắc. Đã đến tình trạng này rồi sao? Anh một khắc cũng không muốn rời cô, huống gì là cách cô hơn một ngàn cây số, mấy ngày liền cũng không được gặp cô, nhìn thấy cô.

Người còn chưa đi, lúc này trong lòng nỗi nhớ đã tràn đầy, đánh mạnh vào ngực anh đau đến không thở nổi, tay ấn ấn xoa lên chỗ bụng đang lạnh băng, nhìn về phía cửa sổ trên kia không nỡ rời mắt. Anh ngồi trong xe như vậy cả một đêm, cho đến khi chân trời xuất hiện tia nắng, anh lắc đầu cười khổ, lái xe rời đi, trong lòng có chút hỗn độn. Anh nghĩ thầm, như vậy trên máy bay không cần suy nghĩ lung tung nữa, có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

Có ai nói tình yêu đơn phương giống như là hít phải thuốc độc, làm cho người ta nghiện, muốn ngừng lại mà không được.

Như vậy yêu đơn phương?

Giống như là một loại thuốc độc mãn tính, thời điểm phát tác cùng với chưa phát tác khác nhau chỉ ở chỗ đau nhẹ hay nặng, nhưng thời gian đã lâu cũng sẽ làm cho người ta sinh ra quen luyến, chỉ sợ cả đến tia đau đớn cũng không cảm giác được. Tâm, có phải hay không cũng sẽ chết?

Chương 18: Vô tình gặp lại Tử Yên Nhi

Sáng sớm hôm sau, Đồng Yên thức dậy thì nhận được tin nhắn của Lăng Khiên. Lần này tin nhắn của anh không đơn giản như những tin trước, bây giờ dài dòng hơn rồi.

“Anh đi công tác khoảng một tuần. Em ở nhà phải chú ý an toàn cẩn thận. Có việc gì gấp thì có thể tìm Lục Tư Triết. Buổi tối chờ điện thoại của anh.”

Đồng Yên nhấn lại vồn vện: “Vâng.”

Lúc ra khỏi thanh máy, Lăng Khiên vừa lấy điện thoại di động ra lại nhận thêm được một tin của cô: “Một mình anh cũng phải chú ý thân thể, uống ít rượu và phải uống thuốc đúng giờ nhé.”

Khi máy bay hạ cánh, anh nhận được tin nhắn đầu của cô thì cau chặt chân mày, trong lòng một trận phiền não. Lúc nhận được tin nhắn thứ hai, khóe miệng đã gợn cao, anh trẻ con xóa tin nhắn đầu đi, chỉ để lại tin nhắn thứ hai trong máy.

Ba ngày sau khi Lăng Khiên đi công tác, Đồng Yên tối đến một mình cuộn người trên ghế xem tivi, cả đêm thì yên lặng nằm ngủ. Dạo này cô dần dần cảm thấy bất an, hai ngày trước cứ đúng tám giờ là Lăng Khiên gọi điện thoại đến cho cô, hôm nay đã mười giờ tối rồi mà điện thoại vẫn chưa có động tĩnh gì. Trên tivi bắt đầu giờ chiếu tin tức, cô cuối cùng cũng không nhìn được cầm lấy điện thoại, do dự một chút rồi gọi vào số anh, nhưng chuông điện thoại vang lên thật lâu cũng không có người nhận.

Đồng Yên trong lòng run lên một cái.

Một thời gian rất dài rồi cô đã không xuất hiện cảm giác cô độc này, hai tay cô ôm lấy chân ngồi trên ghế, đầu gối trên đầu gối, ánh mắt vô thần nhìn những ánh sao ngoài cửa sổ. Không biết từ lúc nào trong lòng cô đối với anh lại sinh ra lệ thuộc? Từ ngày rời khỏi biệt thự của Tiểu Diệc Trần, cô đã

từng thề son sắt là mình sẽ không tin bất kì một người đàn ông nào khác nữa, sẽ không yêu bất luận kẻ nào khác. Vậy mà giờ đây, chỉ trong có mấy tháng ngắn ngủi, tâm tình cô đã trở nên như vậy rồi.

Đồng Yên cười khỏ, tắt tivi, cầm lấy di động bước vào phòng ngủ. Cô tắm rửa rồi nằm trên giường nhìn màn hình điện thoại đen nhánh một hồi lâu, sau đó dập máy.

Trong lòng Đồng Yên khẽ đau nhói, giống như có vật gì đó chặn ở ngực làm hô hấp của cô có chút không thuận, lăn qua lộn lại, trần trọc trở mình. Lúc hơi thở nhẹ nhàng trở lại cô mới phát hiện ra, cảm giác này rất giống khi ở nước ngoài, vô số đêm cô không ngủ được nhìn chằm chằm lên trần nhà đến ngẩn người, khi đó trong lòng nghĩ đến người đàn ông anh tuấn, ôn văn nhã kia, hôm nay tất cả nỗi nhớ, cảm giác đau lòng này lại là vì một người đàn ông vừa bá đạo lại vừa ôn nhu.

Trong lúc này ở thành phố X xa xôi, Lăng Khiên cũng không biết giờ này súng vật ở nhà đang nhớ đến mình. Buổi tối bị mấy người khách lôi kéo đến hộp đêm, điện thoại thì anh lại để trong túi áo khoác trên xe ô tô. Anh vốn định là trên đường đi thì chạy ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, nhưng lại bị giữ chân không cách nào thoát được. Cứ một chén rượu đỏ uống xuống lại đến một chén khác, lúc đi ra sắc mặt anh đã trắng bệch. Anh chạy vội vào phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo một trận xé rách tâm phổi. Sau đó anh dựa vào chậu rửa mặt nghỉ ngơi một lát mới giờ tay lên lau mặt, lại thấy một hình dáng quen thuộc bị kéo đến góc khuất trước mặt.

Lăng Khiên khẽ sững sốt rồi đi tới mấy bước, thấy một cô gái bị ép vào tường, trong lòng khẽ đau. Anh đi nhanh tới đám mây cái lên khuôn mặt dữ tợn và cực kỳ hèn mọn của tên đàn ông, đánh hấn đến sung vù mặt mũi. Tên kia sợ tới mức ngã nhào xuống đất, đưa tay lên lau máu đỏ tươi chảy từ từ ở mũi, vội vàng đứng dậy co quắp rời khỏi hộp đêm.

Đem cô gái bé nhỏ lên xe, Lăng Khiên không có khởi động xe đi luôn mà nhanh chóng gọi điện thoại, lại thấy Đồng Yên đã tắt điện thoại, trong lòng không có nổi một tia vui sướng. Sự khủng hoảng không nói thành lời

trong nháy mắt tràn ngập tâm trí anh, chỉ hai giây sau anh đã có ý định trực tiếp lái xe đến phi trường bay trở về bên cô.

Quay đầu nhìn xuống cô gái ngồi sau xe, anh thở ra một hơi thật sâu, đồng thời khởi động xe, trầm thấp mở miệng: “Yên Nhi, em tại sao lại ở chỗ này?”

Yên Nhi hai tay ôm lấy ngực, trong mắt tràn đầy kinh hoàng, cô lắc đầu, nước mắt lưng tròng nhưng không có dấu hiệu chảy xuống.

Lăng Khiên từ kính chiếu hậu nhìn cô một cái, y phục trên người cô đã bị xé rách thất linh bát lạc, tùy ý có thể nhìn thấy vết nhéo rất rõ ràng, trong mắt anh hiện lên một tia đau lòng, cởi áo khoác của mình ra đưa cho cô. Thấy cô ngoan ngoãn mặc vào người, anh dời ánh mắt nhìn về phía trước, đôi môi mỏng mím chặt lại, bộ mặt cương nghị càng lạnh lùng hơn, lộ ra vẻ tức giận cùng phiến não.

Lát sau Lăng Khiên dừng xe trước một khách sạn năm sao, anh cũng không xuống xe, quay đầu nhìn phía sau, hít một hơi thật sâu rồi mở miệng hỏi: “Bây giờ em nghỉ ở đâu?”

Từ Yên Nhi hai tay nắm chặt lại, nước mắt lưng tròng nhìn anh, trong mắt là sự luống cuống.

Trong mắt Lăng Khiên xuất hiện sự không đành lòng, đành mở cửa xe đi xuống, nhưng lại không có động tác kế tiếp, chờ đến khi Từ Yên Nhi tự mình đi ra, mới đưa cho cô chìa khóa phòng mình, nhìn thoáng qua cô gái đang mặc áo khoác của mình xóc xếch cơ hồ không chịu nổi, nhàn nhạt nói: “Anh ở đây, lên nghỉ một chút đi.”

Từ Yên Nhi cắn chặt môi dưới, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp, gật đầu, đi được vài bước cơ thể lại lao đảo suýt ngã, cô phải vịn vào mui xe mới có thể đứng vững được.

Lăng Khiên cau chặt chân mày, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, không có đi tiếp mà quay lại, khom lưng trực tiếp bế cô đi lên phòng.

Vào trong phòng, Lăng Khiên đặt Từ Yên Nhi trên giường, chính mình mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu thở nhẹ một hơi, mồ hôi lạnh từ trên trán không ngừng chảy.

Từ Yên Nhi nghiêng đầu nhìn anh, tâm dâng lên sự đau lòng quen thuộc. Cô ở bên anh một năm, tình huống này đã gặp qua rất nhiều lần, mỗi lần

anh uống rượu sẽ tới biệt thự cùng cô, tắm rửa xong sẽ ôm cô nằm ở trên giường, nhưng cái gì cũng không có làm tiếp, chẳng qua chỉ ôm cô thật chặt. Tiếng thở dốc buồn bực cùng đau đớn của anh mỗi lần gõ vào tim cô đều làm cho hốc mắt cô đỏ hồng. Cô biết anh bị đau dạ dày, nhưng không biết có nghiêm trọng nhiều hay không, vì anh chẳng bao giờ chịu thừa nhận trước mặt cô cả.

Nhớ lại lần đầu tiên bị anh ôm, cô cảm giác được thân thể anh không ngừng run rẩy, cô nức nở hỏi anh một câu “Tại sao?”. Ai biết được khi người đàn ông này nghe được thanh âm của cô, cả người chột cứng đờ, sau đó lập tức ngồi dậy, nhìn cô như nhìn một người xa lạ, trong mắt ngoài đau đớn ra còn có ảo não cùng khó chịu, sau đó anh chỉ nói câu “Không có gì” rồi ra khỏi phòng ngủ, ngồi ở salon hút thuốc cả đêm. Từ đó về sau, khi bị anh ôm, cho dù biết anh đè nén tiếng rên rỉ nhưng cô cũng không dám hỏi lấy một câu.

Bây giờ, khi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, lại thấy anh nhúu chặt chân mày, bộ dạng vô cùng thống khổ như vậy cô cũng không dám lên tiếng, chẳng qua là ngồi lại gần anh hơn, vừa định vươn tay giúp anh lau mồ hôi, lại thấy anh mở choàng mắt, một đôi tròng đen tràn đầy cảnh giác. Cánh tay của Tử Yên Nhi ở giữa không trung lập tức dừng lại, cô bối rối thu tay về, sau đó cúi đầu không dám nhìn anh nữa.

Lăng Khiên thả lỏng người rồi từ từ đứng lên, dừng lại một chút sau đó mới đi tới bên ghế salon ngồi xuống, hai cánh tay khoác ở trên đùi, trầm mặc một hồi lâu, sau đó lại lấy ra một điếu thuốc đốt, đưa lên miệng hút rồi thả ra mấy vòng khói trắng. Sau đó anh đưa mắt nhìn về phía Yên Nhi, ánh mắt đậm đặc mà lạnh như băng, nhìn không ra một tia tình cảm nào cả.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại ở thành phố này?” Giọng anh rất thấp có chút nghiêm nghị.

Tử Yên Nhi nắm thật chặt hai tay, lát sau mới cúi đầu mở miệng: “Em đến đây thực tập, người kia là quản lý của công ty.”

Lăng Khiên trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua chỉ nhàn nhạt nhìn cô: “Không đủ tiền sao? Không cần thiết phải vội vã tìm việc làm. Em có thể từ từ lựa chọn một công việc thích hợp với mình.”

Tử Yên Nhi cắn cắn đôi môi: “Bố em bị ung thư rồi nên giờ phải dùng tiền gấp.”

Lăng Khiên ánh mắt ảm đi một chút, lại nhìn thấy cô cúi đầu càng ngày càng thấp. Anh đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ánh sao phát ra ánh sáng ngọc ngoài cửa sổ, tâm trầm xuống. Không biết tại sao giờ này anh đặc biệt nhớ Đồng Yên, muốn nhìn thấy cặp mắt to trong suốt cùng nụ cười tinh khiết và ôn hòa kia.

“Cần bao nhiêu?” Giọng nói của anh lộ ra chút mệt mỏi và phiền não.

Tử Yên Nhi cắn mạnh lấy môi mình, đáp giọng cực thấp: “Năm mươi vạn.”

Lăng Khiên nhìn phương xa nhè nhẹ cười cười: “Yên Nhi, tôi sang tên biệt thự kia cho em, giá trị của nó không hề dừng lại ở năm mươi vạn, cần gì phải hành hạ bản thân mình như vậy.”

“Biệt thự đó em không có muốn, em cũng không kí vào tập văn kiện kia.” Giọng nói của cô vẫn rất thấp như cũ, lộ ra chút thương cảm.

Lăng Khiên hơi sững sờ, quay đầu khó hiểu nhìn cô, lại một lần nữa cười cười, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh như băng dị thường. Sau khi hút hết điều thuốc, anh lấy ví da ra, rút ra một cái thẻ đặt bên người cô, nhìn cô nói: “Mật mã sáu số sáu, trong tài khoản có một trăm vạn. Sau đó tìm một công việc thật tốt để làm đi, đừng hành hạ mình như vậy nữa.”

Nói xong anh lập tức đi tới phòng tắm, bóng lưng gầy cao ngất có vẻ ưu thương.

Tử Yên Nhi cầm lấy thẻ đứng lên, cắn cắn môi, mở miệng: “Số tiền này em sẽ trả lại cho anh.”

Thân hình anh bỗng nhiên cứng lại, anh lắc đầu nói: “Không cần. Áo khoác em cứ mặc đi, lúc đi nhớ giúp tôi đóng cửa phòng lại.” Lúc anh bước vào trong phòng tắm nghe được tiếng đóng cửa nặng nề.

Đứng ở dưới vòi hoa sen, anh ngửa đầu để cho nước nóng từ trên chảy xuống cọ rửa cả người. Xã hội này thật xấu xa, những con người tham lam vô cùng tận, năm năm trước anh đã được lĩnh giáo hoàn toàn. Đối với lòng tham của con người, anh đã sớm nắm chắc một cách thấu triệt, anh lần lượt lợi dụng lòng tham của bọn họ để đạt được mục đích của mình, tuy nhiên anh lại không đem lòng tham như vậy đặt ở mặt tình cảm. Đối với Tử Yên

Nhi, anh không bao giờ muốn nghĩ tới dùng tiền để cân nhắc quan hệ của bọn họ.

Anh không yêu cô, nhưng lại rất cưng chiều cô, anh thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô trong phạm vi khả năng của mình. Chỉ là vì tại thời điểm chính mình cô độc ôm lấy cô, nhìn cặp mắt to trong trẻo của cô, ảo tưởng cô là Yên Nhi của anh, bọn họ ôm rồi lại hôn nhau, nhưng cũng chỉ đến vậy là chấm dứt. Ban đầu cô chỉ mặc một bộ quần áo ngủ bằng tơ tằm núp trong chăn, dùng đôi mắt ẩn hàm e sợ nhìn anh, anh đã nói với cô rằng: “Không phải sợ. Anh sẽ không chạm vào em.”

Anh cảm thấy rằng cô gái này là một người con gái rất tốt, anh sẽ để lại cho người thật lòng yêu cô, ngoài ra anh cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chiếm đoạt cô. Anh không yêu cô nhưng rất quý trọng cô, bởi vì nhiều lần uống rượu say, anh đều giả dối dựa vào thân hình ấm áp để quên đi cảm giác đau đớn đến không muốn sống của mình. Anh cảm kích cô.

Cho đến khi chia tay với cô, cô gật đầu đáp ứng đồng thời nói muốn năm mươi vạn cho thời gian qua, anh vẫn không tránh khỏi tổn thương. Thật ra thì cho dù cô không đề cập tới, anh cũng không thể bạc đãi cô. Trước khi gặp mặt, anh cũng đã đem biệt thự sang tên cô, dĩ nhiên năm mươi vạn kia anh gật đầu đáp ứng, nhưng chẳng qua khi xoay người, sự áy náy trong lòng anh đã hoàn toàn biến mất.

Lúc sau nằm lên giường đã là nửa đêm, trong dạ dày anh là lửa thiêu đốt rất khó chịu, anh đau tới mức nằm trên giường giống như con tôm, trong lòng điên cuồng nhớ đến súng vật nhỏ xinh của mình. Trong đầu anh hiện ra toàn bộ là dung nhan của cô, lúc cô tức giận mà vênh miệng lên, lúc cô đỏ mặt lúng túng, lúc thì là nụ cười yếu ớt ôn nhu của cô. Cứ vậy anh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Sắc mặt anh tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy, chân mày nhíu chặt lại cũng cho thấy anh ngủ không hề yên ổn, nhưng mà khóe miệng anh yếu ớt nhếch lên cũng là thật sự tồn tại. Làm cho người ta thấy rằng trong lòng anh đang thực sự rất ấm áp.

Chương 19: Yêu thêm một chút

Ngày hôm sau khi thức dậy, việc đầu tiên Đồng Yên làm là cầm điện thoại. Kể từ khi bị người nào đó uy hiếp, ngay cả khi ngủ cô cũng không tắt điện thoại, tối hôm qua cũng không biết trần trọc tới khi nào mới ngủ thiếp đi. Mở máy ra, thấy một tin nhắn được gửi tới từ người kia, không biết vì sao tâm tình cô đột nhiên thoải mái vô cùng. Cô cũng không nhắn tin hay gọi điện thoại cho Lăng Khiên. Lúc rời giường, trên mặt cô mang theo nụ cười nhẹ nhàng ôn nhu vô cùng.

Cô không dám nghĩ cảm giác vui vẻ này từ đâu mà tới, chẳng qua là cảm nhận được cảm giác được coi trọng, không bị người ta vứt bỏ, khóe miệng cô không tự chủ lại giương lên.

Cho đến tận trưa cô làm việc cũng không yên lòng, mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại trên bàn. Mỗi lần có tin nhắn hoặc là điện thoại gọi tới, lòng cô tự nhiên lại hạ xuống. Cho đến lúc ăn cơm trưa cũng vẫn không nhận được điện thoại của người kia.

Rốt cuộc buông vũ khí đầu hàng, cô gửi một tin nhắn cho Lăng Khiên.

“Anh đang làm gì vậy?”

Đợi đến vài phút cũng không nhận được tin nhắn đáp lại, Đồng Yên tức giận, ném điện thoại vào trong ngăn kéo, quét mòm đi theo Thiển Thiển tới phòng ăn.

Lăng Khiên thật ra đã tỉnh từ sớm, chẳng qua là dạ dày anh vô cùng khó chịu, nên tay dù đã nắm chặt lấy điện thoại nhưng nhìn đồng hồ mới có hơn sáu giờ sáng, anh nghĩ rằng như vậy sẽ đánh thức cô, nghĩ rằng một lát nữa sẽ gọi điện cho cô sau. Sau khi uống thuốc anh lại ngủ mơ mơ màng màng, đến lúc tỉnh dậy thì đã sang trưa, thấy trên điện thoại mình có tin nhắn của cô gửi tới, anh lập tức ngồi dậy, chưa nói hai lời đã gọi điện lại cho cô, nhưng một lúc lâu vẫn không có ai nhận điện. Lòng anh quặn lên chút xiu,

rồi thấy dạ dày cũng nhói đau. Anh gọi đến bảy tám cuộc điện thoại liền mà vẫn chẳng có ai bắt máy.

Anh ôm lấy gối ngồi trên giường, tóc lộn xộn rối tung, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy. Anh nghĩ thầm xong đời rồi, tối hôm qua cô gọi điện thoại anh không nghe, hôm nay cô gửi tin nhắn anh cũng không có nhắn lại. Quan hệ của hai người mới vừa tiến triển được một chút e là trong nháy mắt lại trở về con số không.

Cuối cùng anh chán nản ngã xuống giường. Lúc nghe thấy chuông điện thoại vang lên lần nữa, anh giật tung mình ngồi dậy, nhưng nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, vẻ mặt của anh lộ rõ sự thất vọng. Anh vừa xuống giường vừa nhấn nút nghe.

“Alo? Trình Vốn.”

Chuẩn bị kỹ lưỡng xong, lúc anh ra cửa, dáng vẻ mệt mỏi đêm qua đã xóa sạch. Từ khi phách đến quần áo trên người anh, mỗi chi tiết đều cho thấy đây là một người đàn ông bất phàm. Trừ hai đầu chân mày lơ đãng toát ra vẻ mệt mỏi cùng phiên nào thì anh không có gì khác thường. Trước lúc bước vào nhà hàng, anh liên tục nhìn điện thoại đặt trong túi áo, cuối cùng mím môi đóng cửa xe.

Đồng Yên cùng Thiến Thiến vừa mới ăn cơm xong, hai người vừa đi vừa uống trà sữa, lúc trở lại phòng làm việc đã qua giờ làm. Đồng Yên vừa mới ngồi xuống chỗ của mình thì nhận được điện thoại của Chu Tổng biên, bảo rằng các cô lập tức đến phòng họp. Đồng Yên nhìn thoáng qua ngăn kéo, mím môi rồi đi về phía thang máy.

“Aizz! Cô lại cùng Lăng tổng cãi nhau à? Làm sao mà mới tới trưa tâm trạng đã chán nản, mệt mỏi rồi vậy?” Trong khi chờ thang máy, Thiến Thiến cúi đầu nói nhỏ bên tai cô.

Đồng Yên nhìn thoáng qua Kaka cùng Lucy đang đi tới, lắc đầu không nói gì.

Vào trong thang máy, Kaka giảm thấp thanh âm, mở miệng thì thầm về đây bí mật: “Mọi người muốn biết Chu Tổng biên tìm chúng ta làm cái gì không?”

Lucy vỗ hai tay vào khuôn mặt bầu bĩnh, mập mạp của Kaka nói: “Mập bé con có tin tức gì cứ nói thẳng ra nào.”

Kaka cầm tay cô bỏ ra, hùng hăng trừng Lucy một cái, sau đó mới mở miệng: “Buổi sáng lúc đi ra ngoài làm việc, em gặp phải Từ Thanh. Chị ấy nói lão tổng Tiểu Diệc Trần của tập đoàn Trần Dương tới tìm đại Boss của chúng ta, bảo là muốn cùng công ty chúng ta hợp tác để chuyên mục mười năm phát triển của tập đoàn Trần Dương. Em đoán rằng là sẽ cho tổ ta làm việc đó.”

Nghe xong lời của cô, Đồng Yên cùng Thiến Thiến đều sửng sốt. “Đing!” một tiếng, Lucy ôm Kaka đi ra ngoài, Đồng Yên cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng vẫn là bị Thiến Thiến lôi ra khỏi thang máy. Trước lúc vào phòng họp, Thiến Thiến nắm tay cô chỉ thị bảo cô điều chỉnh lại tâm tình của mình trước đi. Đồng Yên mím môi cười cười với cô, vẻ mặt vẫn không che giấu được sự bối rối.

Cũng may trong phòng họp chỉ có Chu Tổng biên cùng Đại boss. Kaka nói không sai, chuyên mục lần này giao cho tổ các cô phụ trách. Chu Tổng biên rất kích động, trình bày một chút về tầm quan trọng của lần hợp tác này, chỉ ra là công ty đối với lần hợp tác này vô cùng quan tâm. Cả buổi họp Đồng Yên đều giống như bị mộng du, nắm chặt bút, trong đầu chỉ quanh quẩn ba chữ Tiểu Diệc Trần.

Tan họp xong, chờ Đại Boss rời đi, Chu Tổng biên bảo Đồng Yên và Thiến Thiến ở lại.

“Đồng Yên, Thiến Thiến. Hai người các cô là bạn học của nhau đúng không?” Chu Tổng biên ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, nhìn thẳng vào Đồng Yên cười rất là ôn hòa,

Đồng Yên cúi đầu không nói gì, Thiến Thiến nhìn cô cười một chút: “Đúng vậy. Chúng tôi học cùng thời đại học.”

Nụ cười của lão Chu lại càng vui vẻ: “Như vậy thật tốt quá rồi. Sau này việc liên lạc với Trần Dương do các cô phụ trách. Đồng Yên à! Tiểu tổng sáng nay đặc biệt nhắc tới cô đó. Cô nhất định phải biểu hiện thật tốt nhé. Nếu lần hợp tác này thành công, sau này Trần Dương sẽ hợp tác với chúng ta với nhiều chuyên mục lớn hơn nữa.”

Đồng Yên cắn môi, ngẩng đầu nhìn lão Chu, qua một lúc lâu mới gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Trở lại phòng làm việc, Đồng Yên ngẩn người ngồi một chỗ. Cô cảm thấy rằng mình thật sự rất không có tiền đề. Cho dù chỉ là nghe được tên của anh ta, tâm trí cô trong nháy mắt đã bị rối loạn.

Thiên Thiên nhìn bộ dạng luống cuống đến đáng thương của Đồng Yên, đẩy ghế xoay đến bên cạnh cô, ôm lấy bả vai cô vỗ vỗ: “Đừng lo lắng. Việc liên lạc để tới làm là được rồi, cậu cố gắng tránh không gặp mặt hắn. Tổng cộng có tất cả năm kì, hơn hai tháng là xong rồi. Cố gắng kiên trì lên.”

Đồng Yên nhìn nụ cười khích lệ chân thành của bạn mình, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cảm giác khó chịu dần dần biến mất. Cô quyết định tiến lên, không thể lùi bước được. Cô nghĩ rằng vừa đúng dịp này là cơ hội một lần nữa đối mặt với hắn, làm cho mình chính thức giã từ đoạn quá khứ kia. Nghĩ như vậy, trong lòng cô vui vẻ hơn, ưu thương trong đáy mắt cũng biến đi phân nửa.

Mở máy vi tính ra, làm việc một lúc cô mới nhớ tới mình để điện thoại trong ngăn kéo, lập tức kéo ngăn kéo ra. Thấy trên điện thoại là mười mấy cuộc gọi bị nhỡ, trong lòng cô run lên, ngón tay cô đặt ở trên nút gọi lại, nhưng thật lâu cũng không nhấn gọi đi. Không biết tại sao khi chuyện của Tiểu Diệc Trần làm cho tâm trạng hỗn độn, cô cảm thấy nổi nhớ trong lòng mình và cảm giác hờn giận đã phai nhạt rất nhiều. Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô nhất quyết để điện thoại sang một bên, chuyên tâm nhìn vào màn hình máy tính làm việc.

Cùng lúc đó, tại thành phố X.

Trong nhà xưởng cao lớn rộng rãi, nóc nhà thủy tinh hình chữ nhật làm cho phòng ốc sáng rực rỡ vô cùng, mấy người đàn ông đang thảo luận công việc. Đi tới một chỗ trong nhà xưởng, Lăng Khiên đứng ở chính giữa đám đông, thỉnh thoảng giơ tay chỉ lên một chút ở nơi xa, cùng người bên cạnh nói nói cái gì đó, vẻ mặt nhợt nhạt vô cùng lạnh lùng, bộ mặt căng thẳng, mi tâm khẽ nhăn lại làm cho vẻ mặt vốn lạnh lùng của anh thêm mấy phần bén nhọn.

Từ nhà xưởng đi ra ngoài, mấy vị lão tổng thương lượng muốn đi đâu uống trà chiều, Lăng Khiên lấy điện thoại di động ra, không có tin nhắn hay

cuộc gọi nào bị nhỡ cả, anh nhìn lên mấy đám mây trôi lững lờ bất quy tắc trên bầu trời, nhếch đôi môi hơi trắng bệch. Anh tổng cộng gọi mười sáu cuộc cho Đồng Yên, nhưng cô không hề nhận một cuộc gọi nào, nhắn tin tới cô cũng không nhắn lại. Trong lòng anh ngoài phiền não ra còn có tia đau đớn không nói lên lời.

Cát điện thoại vào trong túi áo, thở dài một hơi, anh từ chối mọi lời đề nghị, có chút lãnh đạm mở miệng: “Chúng ta đi tới hai nhà máy khác xem một chút đi. Nếu như không có vấn đề gì, sáng mai kí hợp đồng luôn thôi.”

Mấy lão tổng kia quay sang nhìn nhau, cũng đều nhìn ra được lão đại này tâm tình đang rất không thoải mái. Họ lập tức không nói gì thêm, biết điều lên xe riêng của mình đi tới hai nhà máy khác như đã nói.

Khảo sát xong thì đã quá thời gian ăn cơm, cơm tối định ở nhà hàng hải sản, Lăng Khiên không có bất kì ý kiến gì, trên bàn rượu a dua nịnh nọt không có bất kì ý mới. Người ta tới mời rượu anh cũng không từ chối, cười đáp rồi uống một hơi, nhưng lại không hề đụng đũa, chỉ là cứ một chén lại một chén rượu trôi xuống bụng. Bàn tay trái của anh để yên trong túi áo, dạ dày cồn cào khó chịu vô cùng, tâm cũng có chút ớn lạnh, làm cho người cũng phát run.

Rốt cuộc là cô tức giận nhiều như thế nào mà có thể quyết liệt như vậy, cô một chút cũng không có nghĩ qua cảm nhận của anh sao? Lần đầu tiên, Lăng Khiên cảm thấy có chút ủy khuất. Có lẽ bởi vì ném quá nhiều điều ngọt ngào, cảm thụ quá nhiều hạnh phúc, cho nên một lần bị xem nhẹ, trong lòng anh mới càng đau đớn mãnh liệt như vậy.

Đợi chờ là quá trình đau khổ mà loại đợi chờ không có hi vọng quả thực làm cho người ta sống không bằng chết. Đến hộp đêm, vào ghé lô, anh nhẹ nhàng vuốt ve màn hình điện thoại, một lát sau lại bỏ điện thoại vào trong áo khoác, để sang một bên.

Bận rộn từ trưa đến lúc xong việc, Đồng Yên sửa sang lại tập văn kiện. Lúc đứng dậy đã sớm qua giờ tan làm. Cô cũng không phải là thích làm thêm giờ mà nghĩ rằng, cho dù cô về sớm cũng không có việc gì để làm. Thiển Thiển kéo cô đi dạo phố thì bị cô từ chối, trong lòng cô có chút loạn,

không muốn làm hỏng không khí vui vẻ, tâm trạng vui sướng của người khác.

Cô không có tâm trạng để nấu cơm, tùy tiện ăn một chút gì đó. Đi bộ về đến nhà đã hơn tám giờ, cô rót một chén trà sữa, bật đĩa CD, nhìn danh sách bài hát của album, thanh âm tinh khiết không có bất kì tạp chất nào lại có thể mang tiếng hát đi vào lòng người nghe.

*“Thật muốn rằng lúc cô đơn có một người bạn
Cuộc sống bận rộn nhưng có người cùng mình ăn điểm tâm
Mặc dù ý nghĩ này rõ ràng quá đơn giản
Chỉ muốn có người ở cùng mình bất kể ngày mai ở nơi đâu
Khi yêu không cho phép người đa tâm hay toan tính
Gặp được tri kỉ bỏ qua thật rất đáng tiếc
Nếu như em thật sự quyết định mở lòng
Có thể có nói với người rằng đừng làm em đau lòng hay không?
Mỗi một lần lại yêu anh thêm một chút
Cảm giác rằng anh ôm em thật chặt thật chặt
Lòng xôn xao sẽ được anh che kín mắt em
Vừa không để cho anh biết đi nơi nào
Mỗi một lần lại yêu anh thêm một chút
Cũng giống như đang chờ anh đáp lại tình yêu này
Trời đất an bình. Chỉ duy nhất quyết định của anh là không yên.*

Nghe một ca khúc như vậy, Đồng Yên khẽ cười cười, trong đầu nháy mắt thoáng hiện lên tên của ai đó, làm cho hai má của cô đỏ ửng lên. Uống xong chén trà sữa, cô nắm di động, trong lòng nghĩ tới số điện thoại của anh.

Lăng Khiên ngồi thả người tại ghế salon không ngừng cụng chén, vừa nói vừa cười, mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía áo khoác, lại một lần nữa đem chén rượu chứa chất lỏng màu đỏ uống xuống. Anh lão đảo đứng lên, mấy bước đi tới áo khoác, vừa mới lấy điện thoại di động ra lại thấy màn hình điện thoại nhấp nháy số của Đồng Yên, tim anh bỗng nhiên đập thành thịch.

Anh nhìn màn hình ngáy người đến mười giây, trên mặt khóe miệng đã giương cao. Nói với mọi người có chút chuyện, đi tới bên ghế lô nhân nút nghe.

“Alo.” Lần này anh không có gọi tên cô, trong lòng có chút hơn giận cô, giọng nói cũng hơi lãnh đạm, nhưng là bởi vì khàn khàn mà lộ ra mấy phần ủy khuất.

Đồng Yên không có nghe được thanh âm quen thuộc “Yên Yên” mà giọng nói có chút không được tự nhiên, khẽ sừng sốt rồi mới ôn nhu mở miệng: “Anh lại uống rượu à?”

Lăng Khiên đi tới ban công, nghe giọng nói không hề che giấu sự quan tâm của cô, tất cả tối tăm trong lòng trong nháy mắt tiêu tan hết. Một tay anh đặt lên lan can, cúi đầu đáp một tiếng: “Ừm. Ban ngày sao em lại không nghe điện thoại của anh?”

Đồng Yên cắn cắn môi, không tự chủ mà phản bác: “VẬY TỐI QUA TẠI SAO ANH LẠI KHÔNG NGHE ĐIỆN THOẠI CỦA EM?”

Anh nghe cô nhẹ giọng oán trách, lắc đầu cười, thân thể nhích về phía trước cơ hồ nửa nằm trên lan can, hô hấp hơi có chút xóc xếch: “Trừng phạt anh sao? Có nhớ lần trước anh nói thế nào hay không hả?”

Đồng Yên dĩ nhiên biết anh nói cái gì, đỏ mặt lên, bất mãn nói: “Bá đạo.” Dừng lại một chút cô tiếp tục hỏi: “Anh uống rất nhiều rượu à?”

Lăng Khiên cúi đầu nhắm mắt, trên mặt là vẻ mặt rất nhu hòa: “Ừ.”

“Không thoải mái sao?” Thanh âm cô rất thấp, rất nhu, còn có đau lòng.

Lăng Khiên khóa miệng dần dần giơ cao, mạn bất kinh tâm đáp: “Ừ.”

Giọng nói cô càng thêm mềm nhẹ, càng đau lòng hơn: “VẬY THÌ ANH ĐỪNG CÓ UỐNG NỮA, SỚM TRỞ VỀ KHÁCH SẠN NGHỈ NGƠI ĐI THÔI.”

Vẻ mặt bây giờ của Lăng Khiên có thể dùng từ “hưởng thụ” để hình dung, anh không nói gì, chỉ có chút ồ ồ thở hổn hển.

Đồng Yên đợi không được câu trả lời của anh, mới vừa muốn mở miệng lại nghe anh nói: “Yên Yên, có thể thử yêu anh hay không?”

Chương 20: Lòng chua xót hiểu lầm.

Bắt đầu một cuộc sống mới.

Đồng Yên mở mắt ra nhìn những tia sáng mặt trời lọt qua khe rèm cửa chiếu lên sàn nhà sạch bóng, tạo ra những tia sáng dài lấp lánh, trong đầu cô đã nghĩ đến những từ này.

Xuống giường, đánh răng rửa mặt xong, lúc ra cửa trên mặt cô là nụ cười thản nhiên. Hôm qua Lăng Khiên đã hỏi cô câu đó nhưng anh chẳng hề đợi bất kỳ câu trả lời nào mà cũng không thuyết phục cô, giống như là tùy ý nói như vậy, nhàn nhạt, mạn bất kinh tâm nhưng lại lộ ra sự bá đạo cùng kiên định vốn có. Tuy đó là câu hỏi nhưng càng giống một câu khẳng định, không phải là thỉnh cầu mà anh nói cho cô biết là cô yêu anh.

Lúc chờ xe, tinh thần cô phấn chấn, bông bột, thoải mái vô cùng. Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình tràn đầy sức sống. Cô không biết mình có thể yêu một lần nữa hay không, nhưng cô biết rằng mình muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Sáng sớm, bên Trần Dương đã gọi điện thoại tới công ty nói rằng lát nữa bảo một người mang tài liệu được chuẩn bị cho lễ kí kết lần đầu tiên giữa hai bên. Chu tổng biên phân phó xong, Thiến Thiến cầm túi đứng dậy. Lão Chu thấy bộ dạng của Đồng Yên là thờ ơ thì sờ sờ gáy, cười đến giống như hồ ly tinh nói: “Đồng Yên à, cô cùng đi với Thiến Thiến đi. Nếu như có gặp Tiểu tổng thì mời anh ta một bữa cơm, coi như là chi cho quan hệ xã hội nhé.”

Đồng Yên nhếch nhếch môi, cầm lấy túi tài liệu đứng dậy, chống lại ánh mắt lo lắng của Thiến Thiến khẽ cười, nói nhỏ: “Được.”

Phòng làm việc của Trần Dương mặc dù không khí phách, hùng vĩ như Viễn Đông nhưng cũng vô cùng phong cách. Lầu tiếp khách ở đại sảnh mang phong cách cổ kính, rất có văn hóa dân tộc.

Đồng Yên cùng Thiến Thiến ngồi ở phòng chờ uống cafe, nghe tiếng động hai người lập tức quay đầu. Nhìn thấy người, trên mặt Thiến Thiến hiện lên một tia bất đắc dĩ, còn Đồng Yên lại cắn nhẹ môi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trắng vài phần.

Thiến Thiến là người đầu tiên phá vỡ không khí hơi lúng túng này, cô vươn tay lễ phép cười nói: “Tiểu tổng, sao dám phiền ngài tự mình nghênh đón.”

Tiểu Diệc Trần cười ôn hòa: “Gặp mặt bạn cũ, làm sao dám chậm trễ”. Nói xong, anh nhẹ bắt tay với cô sau đó chuyển hướng sang Đồng Yên, thân mật khoác tay lên vai cô, ôn nhu nói: “Yên Nhi, đã lâu không gặp.”

Đồng Yên khẽ né người, tránh khỏi tay anh, cười cười: “Chào anh.” Giọng nói xa cách mang theo chút lúng túng.

Đáy mắt Tiểu Diệc Trần thoáng chốc buồn bã, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô vài giây, cười ôn hòa mà toan tính, làm thế tay cung kính mời: “Chúng ta lên lầu nói chuyện.” Nói xong anh khẽ vuốt cằm rồi đi vào thang máy chuyên dụng.

Đồng Yên thấy lúc anh xoay người trên mặt chợt lóe lên nét ưu thương, trong lòng khẽ nhói đau. Cuối cùng cô cũng không đành lòng nhìn anh khổ sở. Có lẽ tình yêu đã nhạt, nhưng thói quen thì vẫn như cũ.

Sau hơn một giờ thảo luận và bàn bạc cũng đã đến buổi trưa. Thiến Thiến nhìn Đồng Yên một cái, mím môi nói: “Tiểu tổng, buổi trưa ngài có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm được không?”

Tiểu Diệc Trần cười cười, không nói gì mà nhìn phía Đồng Yên.

Cô cúi đầu môi mím chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch rõ ràng lộ rõ sự kháng cự.

Tiểu Diệc Trần cười khổ một cái, khàn khàn mở miệng: “Không được, lát nữa tôi còn có việc với mấy người khác. Để lần sau đi.”

Đồng Yên nghe được câu trả lời của anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu, nháy mắt đối diện với thần sắc ảm đạm của anh vội vàng dời mắt đi chỗ khác, nhanh chóng cầm túi xách đứng lên.

Sau khi tạm biệt Tiểu Diệc Trần, ở trong thang máy cô nhận được tin nhắn của anh.

“Yên Nhi, nếu lần sau không muốn cùng nhau ăn cơm thì không nên biểu hiện rõ ràng như vậy. Lòng anh rất đau.”

Tay cầm điện thoại của cô run run, trong lòng đột nhiên cảm thấy chút hồi lỗi. Cô không muốn làm tổn thương anh như vậy, thật sự một chút cũng không hề muốn.

Cô không nhắn tin trở lại cho anh. Tiểu Diệc Trần nhìn điện thoại di động đến mười phút, sau đó cả người xụi lơ tựa vào trong ghế. Cho tới bây giờ, trên mặt người đàn ông luôn có nụ cười ôn nhuận nhẹ nhàng lần đầu tiên xuất hiện sự thất bại và hối hận khôn cùng.

Người ta tại sao lại luôn như vậy. Lúc có trong tay thì không quý trọng, lúc mất đi thì hối tiếc không kịp. Anh biết Yên Nhi ngoài mặt ngoan ngoãn, biết điều nhưng cô thực sự rất kiên cường. Anh bây giờ rất sợ, sợ cô từ bỏ tình yêu đã từng có giữa hai người, sợ cô không hề yêu thương anh nữa.

Ba ngày sau, Đồng Yên nhận được tin nhắn của Lăng Khiên, lúc đó cô đang ở trong phòng họp trên tầng cao nhất của Trần Dương, chờ Tiểu Diệc Trần lên tiếng. Đây là hội nghị chính thức đầu tiên giữa hai bên công ty, Chu tổng biên tự mình tham gia. Trong lúc Tiểu Diệc Trần xem văn kiện, Đồng Yên cúi đầu lặng lẽ xem tin nhắn.

“Anh sẽ về muộn, khoảng chín giờ. Anh muốn gặp em!”

Đồng Yên đọc xong tin nhắn mà khóe miệng không tự chủ giờ lên, nhanh chóng nhắn tin trả lời anh: “Vâng. Em chờ anh!” Sau đó cô bỏ điện thoại vào trong túi xách, trong lòng ngọt ngào, nụ cười trên mặt thật lâu không có tan đi.

Tiểu Diệc Trần nhìn nụ cười của cô mà sắc mặt càng ngày càng khó coi, chỗ văn kiện bị hằn dấu tay thật sâu, mím chặt môi một lúc lâu xong mới từ từ mở miệng, tiếp tục bàn bạc công việc.

Cuộc họp dự định chỉ diễn ra trong nửa giờ, nhưng Tiểu Diệc Trần hỏi toàn những câu hỏi sắc bén nên cuộc họp đã kéo dài tận ba giờ đồng hồ. Lúc kết thúc đã qua giờ tan việc. Chu tổng biên nhìn mặt Tiểu Diệc Trần một màu xanh mét, cũng không dám mạo muội mở miệng mời, chẳng qua chỉ đung đung cánh tay Đồng Yên, ý bảo cô nói chuyện.

Đồng Yên cúi đầu, mím môi nhìn túi xách của mình, kháng nghị không chịu mở miệng.

“Thật ngại quá, làm trễ giờ tan việc của mọi người. Như vậy đi, hôm nay tôi trả tiền mời mọi người ăn cơm thay cho lời xin lỗi.” Tiểu Diệc Trần sửa sang lại tập văn kiện trên tay, vẻ lo lắng trên mặt tản đi một chút, thay bằng nụ cười ôn hòa, chậm rãi nói chuyện, anh mắt hữu ý như vô tình đưa mắt quét về phía Đồng Yên.

Đồng Yên khẽ cắn môi nhẹ không nói gì.

Chu tổng biên lập tức phụ họa: “Được Tiểu tổng mời ăn cơm là vinh hạnh của chúng tôi. Tất cả mọi người cùng đi nhé, không được ai vắng mặt cả nha.”

Đồng Yên ngẩng đầu nhìn Tiểu Diệc Trần một cái, chống lại hai mắt đang cười của anh, cô quay mặt sang một bên, mặt không chút thay đổi đứng dậy rời đi.

Trên bàn cơm, Chu tổng biên cố ý đem Đồng Yên an bài ngồi bên cạnh Tiểu Diệc Trần, sau đó Thiên Thiên thật sự nhìn không được liền đi tới mượn cớ mời rượu đổi chỗ cho Đồng Yên. Đồng Yên rất cảm kích nhìn cô cười cười, Tiểu Diệc Trần trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa như cũ, chẳng qua là sau đó cố ý cùng Thiên Thiên uống rượu cho đến khi cô say khướt, gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự.

Bữa cơm kết thúc, Thiên Thiên được bạn trai đến đón về nhà, Chu tổng biên cùng mọi người rời đi, chỉ còn lại Đồng Yên đứng ở ven đường chờ xe. Cô không ngừng nhìn đồng hồ. Đã hơn tám giờ. Tầm này chắc Lăng Khiên đã về đến nhà rồi, cô có chút gấp gáp.

Tiểu Diệc Trần dừng xe trước mặt cô, hạ cửa kính xe xuống. Bên trong xe, hai mắt anh có chút đỏ cùng vẻ mặt mệt mỏi.

“Yên Nhi, lên xe đi.” Thanh âm của anh khàn khàn.

Đồng Yên lắc đầu: “Nhà em không cùng đường với nhà anh, em tự bắt xe là được rồi. Anh cứ đi trước đi.”

Tiểu Diệc Trần chống trán, vuốt vuốt mi tâm, quay đầu nhìn cô, nụ cười trên mặt rất nhạt, lộ ra tia cô đơn: “Em cứ nhất định phải xa lạ như vậy sao?”

Cứ coi như là bạn bè bình thường đưa nhau về nhà không được sao? Em cần gì cứ phải tổn thương anh như vậy?”

Đồng Yên cắn chặt môi rồi nhìn đồng hồ, quay người rồi lên xe.

Anh chờ cô thắt chặt dây an toàn xong thì khởi động xe, một tay khoác lên cửa sổ, một tay lái xe.

“Nhà em ở đâu?”

Cô quay đầu nhìn anh một cái rồi nói ra địa chỉ nhà mình.

Trên đường đi hai người không nói bất kỳ chuyện gì với nhau. Lúc về đến bên dưới nhà cô, Đồng Yên có chút lo lắng mở cửa xe, lại nghe thấy Tiểu Diệc Trần cúi đầu gọi cô một tiếng, cô xoay người không hiểu nhìn anh.

“Yên Nhi.” Tiểu Diệc Trần nhìn cô lần nữa khẽ gọi, nhưng rồi không nói gì.

Đồng Yên nhìn vẻ mặt anh đau đớn, trong lòng nhẹ run, cúi cúi mi mắt nói nhỏ: “Anh trở về sớm một chút đi. Trên đường lái xe cẩn thận.”

Diệc Trần tay nắm chặt vô lăng, quay đầu sang nhìn cô, nhẹ cười cười: “Yên Nhi, em còn quan tâm đến anh phải không? Thật ra em vẫn còn yêu anh đúng không?”

Đồng Yên cúi thấp đầu một chút, nhàn nhạt nhìn anh nói: “Diệc Trần à, kể cả bạn bè bình thường em cũng sẽ nói như vậy. Không còn sớm nữa, em lên lầu đây. Gặp lại sau.”

Sau khi nói xong, cô vội vàng đi lên lầu, cho đến tận khi vào thang máy mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa tay đặt lên ngực, cảm nhận nơi đó rõ ràng vẫn đau như cũ, chẳng qua là cô không muốn quay đầu. Tình yêu say đắm khắc cốt ghi tâm kia giống như đã tồn tại ở kiếp trước, rất xưa rồi làm cô không muốn quay trở lại nữa.

Cô chẳng bao giờ nghĩ rằng mình có thể thật sự từ bỏ được tình cảm tràn đầy đau đớn này. Nhưng hôm nay lúc nghe thấy giọng nói trầm thống vô hạn của Tiểu Diệc Trần xác nhận tình yêu của hai người có còn tồn tại như cũ hay không, cô lại có thể bình thản nói ra bốn chữ “bạn bè bình thường” với anh.

Về tới nhà, cô thay quần áo rồi đi tới phòng bếp bắt đầu nấu cơm. Cô hiện tại chỉ nghĩ tới việc Lăng Khiên có thể ăn được cơm chiều trên máy

bay hay không mà thôi.

Thời gian này vào ban đêm không còn như bình thường nữa, có một loại tình cảm đang từ từ phát sinh, sự đau đớn đã là quá khứ rồi. Giờ này trong lòng cô chỉ có nỗi nhớ tùy ý dâng trào, hóa thành tình yêu say đắm không thể giải thích được.

Lúc này Lăng Khiên đang trên đường lái xe nhanh chóng về nhà trọ của Đồng Yên, cũng không kịp về công ty. Tài xế đem xe tới phi trường, anh khẩn cấp đi ô tô chạy tới, một đường bôn ba cộng thêm mấy ngày mệt mỏi liên tiếp làm cho trên khuôn mặt đẹp trai của anh có một tầng phong trần mệt mỏi tiêu tụy, đáy mắt phẫm xanh nhạt, cổ áo mở rộng ra, cà vạt đã sớm bị anh giật xuống ném ra đằng sau, áo trong cũng nổi lên nếp nhăn, cả người xộc xệch nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm tình vui vẻ của anh. Nhà cô càng ngày càng gần hơn, độ cong trên khóe miệng anh ngày càng tăng. Nghĩ đến thân ảnh nho nhỏ lộ ra vàng sáng ấm áp đang đợi chờ mình trong căn phòng nhỏ, lồng ngực anh tràn đầy hạnh phúc. Làm sao có thể không vui cho được. Anh thật sự không nhịn được bật cười.

Thời điểm đến trước cửa phòng trọ, gặp phải ánh đèn của một chiếc ô tô đột nhiên bật lên ở xa, anh lấy tay che mắt một chút, giảm tốc độ xe, chiếc xe đi sát qua bên người. Anh quay đầu lại nhìn qua người đàn ông đang cười ôn hòa kia. Sau khi thấy rõ dung mạo của người đó, Lăng Khiên hai tay nắm chặt, trong mắt ngay lập tức hiện lên sự kinh ngạc cùng hoảng hốt.

Tiểu Diệc Trần tại sao lại xuất hiện ở nơi này?!

Đồng Yên ngồi trên ghế salon nắm chặt điện thoại trong tay, xem tivi mà lòng không yên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cửa. Đã qua mười giờ tối rồi mà Lăng Khiên cũng không đến, cũng không hề gọi điện thoại cho cô. Cô suy nghĩ giây lát rồi gọi cho anh, điện thoại vang lên thật lâu rồi mới được nhận.

“Yên Yên.” Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn vang lên ở bên kia điện thoại.

“Anh xuống máy bay rồi à?”

Lăng Khiên gục đầu trên cửa sổ xe, ngửa đầu nhìn lên căn phòng nhỏ mờ mờ ở trên tầng, ánh mắt dị thường ảm đạm, trầm mặc một hồi rồi mới đáp một tiếng: “Ừ.”

Anh ngồi trong xe đã gần một tiếng rồi, nhưng kiểu gì cũng không có dừng khí đi lên lầu. Tiểu Diệc Trần xuất hiện ở đây chắc chắn là đưa cô về, như vậy khẳng định bọn họ buổi tối ở một chỗ với nhau. Cô tại sao còn muốn gặp mặt người đàn ông kia trong lúc anh đi công tác? Rất nhiều rất nhiều nghi vấn anh không dám suy nghĩ, cũng không dám hỏi cô, anh sợ nhận được đáp án mình không cách nào thừa nhận. Cho nên anh chỉ có thể giống như đà điểu* ở dưới lầu, đem mình bao phủ bởi mất mát cùng tuyệt vọng vô biên vô hạn.

“Anh lúc nào thì tới đây vậy?” Đồng Yên thanh âm rất nhẹ, trong lòng dè dặt.

Lăng Khiên đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng phun ra một vòng khói sau mới cúi đầu mở miệng: “Công ty có một số việc. Tối nay anh không đến được.”

Cô trong nháy mắt cảm thấy thất vọng vô cùng, đè nén sự chua xót trong lòng, mềm nhẹ nói: “Vậy sao? Vậy thì anh mau chóng kết thúc công việc nhẹ, đừng làm khuya quá, về nhà sớm đi nhé.”

Anh không đáp lại cô mà mạn bất kinh tâm hỏi: “Buổi tối em ăn cơm thế nào?”

Đồng Yên trong lòng run lên một cái, trầm mặc một chút mới đáp: “Em ăn cơm cùng với đồng nghiệp trong công ty.”

Lăng Khiên nhắm chặt mắt thật lâu, trên mặt tái nhợt cùng đau đớn vô tận. Một lúc sau mới nói: “Ừ, Anh còn có việc, cúp máy nhé. Em nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ngủ ngon!”

Đồng Yên đáp một tiếng, sau khi cúp máy, tay vẫn thật lâu không buông xuống. Cô không phải cố ý giấu anh, chẳng qua là không muốn tạo ra sự hiểu lầm không đáng có. Nếu trong lòng cô đã có thể từ bỏ được, cô không muốn để cho quá khứ ràng buộc và ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại.

Lăng Khiên cầm chông trên tay, mắt nhìn chằm chằm vào cửa sổ phòng trọ của Đồng Yên, qua chừng nửa giờ sau thì phòng khách tắt đèn, một lát sau cả phòng đen kịt.

Sau khi hút hết điều thuốc, anh xoa hai tay, vuốt vuốt mặt, cả người gục trên tay lái, bóng lưng gầy gò khẽ rung động, lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch.

Chương 21: Giam cầm cô bên người.

Phòng làm việc của tổng tài Viễn Đông.

Lăng Khiên tay kẹp một điều thuốc, nhìn màn hình máy vi tính, trên mặt hiện vẻ tối tăm cùng lãnh khốc chưa từng có.

“Tiểu Diệc Trần gần đây có động tĩnh gì không?”

“Đang chuẩn bị cho chuyên mục Trần Dương mười năm phát triển, bắt quá lại không dùng được người mình, phải hợp tác cùng các công ty khác.”

“Công ty nào?”

“Một công ty có tên Thụy Hi, người phụ trách cũng là tổng biên, họ Chu.”

Sao đó anh không nói gì nữa. Anh biết rằng Tiểu Diệc Trần sẽ không dễ dàng buông tha cho Đồng Yên nhưng không ngờ hành động nhanh như vậy. Một lúc sau, anh dập tàn thuốc, lấy điện thoại gọi cho Lý Duệ.

“Người anh em! Tìm tôi có chuyện gì không?” Lý Duệ là bạn cùng phòng thời đại học của anh, người Bắc Kinh, nói chuyện và làm việc cũng rất hào sảng.

“Cổ phần của Trần Dương giúp tôi bán ra hai phần trăm. Lưu ý là lúc bán nhớ để ý tới số lượng người muốn mua.”

“Hai phần trăm? Hơi khó khăn một chút.”

Lăng Khiên loan loan khoe miệng: “Cuối tuần này đi săn thú.”

“Thật sao? Hai ngày một đêm. Cậu không được nuốt lời đâu đấy. Lần này tôi nhất định phải thắng được cậu.” Giọng nói của Lý Duệ cực phần khích.

“Chúc cậu may mắn. Đúng rồi. Tôi sẽ dẫn bạn gái đi theo.”

“Không phải chứ? Săn thú thì mang phụ nữ đi làm gì?” Lý Duệ có chút bất mãn kháng nghị.

“Được rồi. Bây giờ tôi bận rồi. Cuối tuần liên lạc sau.”

Cúp điện thoại xong, ngón tay của anh đặt trên chuột click vài cái, rồi lại nắm lấy điện thoại gọi cho ai đó.

“Alo? Lãng tổng.”

“Công ty ta bây giờ cùng Thụy Hi hợp tác mấy hạng mục?”

Người kia dừng lại vài giây rồi cung kính mở miệng: “Dạ! Có tám hạng mục.”

“Ngưng tất cả lại cho tôi. Cậu gọi điện thoại cho người phụ trách bên đó sắp xếp một cuộc hẹn bàn vấn đề bồi thường.”

“Vâng.”

Xử lý xong mọi chuyện, Lãng Khiên theo thói quen vuốt ve màn hình điện thoại. Hôm qua anh ở dưới phòng trọ của Yên Yên đến tận gần nửa đêm mới lái xe rời đi, về đến nhà cũng trần trọc trở mình khó ngủ, thân thể rất mệt mỏi, đầu óc suy nghĩ nhiều chuyện, hôm nay trời mới tờ mờ sáng đã dậy, lúc đến công ty vẫn còn chưa đến tám giờ. Cho đến khi làm rõ ràng mọi chuyện, tâm tình mới buông lỏng được một chút.

Nếu như anh đoán không sai thì tối hôm qua Tiểu Diệc Trần cùng Đồng Yên gặp mặt là công việc. Anh vốn định gọi điện thoại cho Thiến Thiến để chứng thực mọi chuyện, nhưng lại không muốn cô ấy biết rằng anh đối với Yên Yên không chút tín nhiệm. Mặc dù trong lòng anh rất rõ ràng là bởi vì anh không tự tin.

Ngón tay dừng lại thật lâu trên điện thoại, sau đó một tiếng gõ cửa vang lên. Anh dừng động tác, cất điện thoại đi, ngẩng đầu nhìn người đang bước vào.

Lục Tư Triết cầm văn kiện trong tay đi tới, trực tiếp nói chuyện.

“Mấy hợp đồng này phương thức trả tiền có vấn đề. Cậu nhìn đi.”

Lãng Khiên nhận lấy văn kiện từ từ xem.

Lục Tư Triết ngồi xuống ghế đối diện thấy ánh mắt của anh thì sững sờ: “Sao sắc mặt cậu lại khó coi như vậy hả? Tối hôm qua mấy giờ đến phòng trọ hả?”

Lăng Khiên không có ngẩng mặt lên, nói: “Chín giờ cũng không tới. Hợp đồng này là do ai ký?”

“Giám đốc thương vụ Trần Hạo.”

Lăng Khiên cau mày trầm tư: “Liên lạc với đối phương đi. Buổi trưa chúng ta gặp mặt với họ.”

Tư Triết gật đầu, dừng lại một chút rồi hỏi: “Tối hôm qua ngủ không ngon à?”

Lăng Khiên ném một điều thuốc cho anh, vuốt vuốt mi tâm: “Bị mất ngủ.”

Tư Triết đốt điều thuốc, dựa vào lưng ghế phía sau rồi nhìn anh, một lát sau cười cười: “Lần này yêu thương cực khổ à nha.”

Lăng Khiên kéo kéo khóe miệng, ánh mắt nhìn vào máy tính, gõ gõ ngón tay lên bàn, không nói gì.

“Không tiến triển thêm chút nào à?” Tư Triết mạn bất kinh tâm mở miệng.

Lăng Khiên nhìn anh, phun ra vòng khói trắng tự giễu cười cười: “Học được nói dối có tính hay không?”

Tư Triết hơi kinh ngạc, sau đó cười đến mức cần ăn đòn: “Có tiến bộ a, thuần dưỡng không sao.”

Lăng Khiên trừng mắt nhìn anh: “Trở về làm việc đi, đừng có mà đứng lắc lư trước mắt tôi. Phiền phức quá.”

Tư Triết bóp bóp tàn thuốc đứng lên, vỗ vỗ áo, cầm lấy tập văn kiện do dự trầm thấp nói: “Khiên, cậu cảm thấy hai người thích hợp sao?”

Lăng Khiên ngơ ngác, khó hiểu nhìn Tư Triết: “Có ý gì?”

Tư Triết nhún nhún vai, cợt nhả nói: “Không có ý gì. Chẳng qua nhìn cậu sa sút như vậy có chút đau lòng.”

Lăng Khiên không biết làm sao thở dài nhẹ nhõm, cười nói một chút: “Đi ra!”. Sau khi nhìn bạn mình xoay người rời đi, Lăng Khiên ngẩn người nhìn màn hình máy tính, thật lâu sau cũng không tập trung vào công việc được.

Anh chẳng bao giờ nghĩ tới việc hai người có thích hợp hay không, anh chỉ biết rằng mình sẽ luôn truy đuổi con mồi của mình, bất kể phát sinh chuyện gì cũng sẽ không buông ra.

Gần tới buổi trưa, điện thoại của anh vang lên. Lúc nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình, khóe miệng hiện lên nụ cười vô cùng giấu cợt, không chút do dự ngắt điện thoại, nhìn đồng hồ rồi anh cầm áo khoác đứng lên.

Cùng lúc đó Chu tổng biên thấy điện thoại bị ngắt, trên trán đã có lấm tấm mồ hôi. Sáng nay ông ta đột nhiên nhận được điện thoại của người quản lý tập đoàn Viễn Đông, nói rằng họ muốn chấm dứt tất cả hợp đồng, sau đó ông ta sẽ sửa sang lại một số văn kiện rồi buổi trưa hai bên sẽ gặp nhau bàn bạc vấn đề bồi thường. Đầu óc lão Chu lập tức như mông. Kể từ khi Đồng Yên làm việc ở công ty này đến giờ, Viễn Đông đã ký kết một loạt hợp đồng với họ, tiền thù lao cùng các điều khoản vô cùng hậu đãi, có thể nói một phần ba công việc của công ty Thụy Hi này đều do chính Viễn Đông trợ giúp.

Vội vàng gọi điện thoại thêm mấy lần nữa nhưng đều bị ngắt, lão Chu không biết mình đã đắc tội gì với thần tài này, làm sao nói trở mặt liền trở mặt vậy a.

Ông đi đi lại lại mấy vòng trong phòng làm việc, lại cầm lấy điện thoại gọi điện cho Đồng Yên.

“Alo? Chu tổng biên?”

“Đồng Yên à. Cô bây giờ sửa soạn đồ đạc rồi lập tức cùng tôi tới Viễn Đông.”

Đồng Yên sửng sốt: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chu tổng biên gấp đến mức không muốn nói thêm gì: “Bây giờ cô đừng hỏi gì cả. Lát nữa trên đường đi tôi sẽ nói chuyện với cô sau. Chuẩn bị nhanh rồi mười phút nữa chúng ta lên đường.”

Đồng Yên suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Cô cảm thấy Chu tổng biên nhất định là muốn đi gặp Lăng Khiên, mà cô bây giờ cũng rất muốn gặp ai kia.

Hai giờ chiều, Lăng Khiên cùng Tư Triết đi vào tòa nhà của Viễn Đông, liếc nhìn phòng chờ thì thấy thân ảnh quen thuộc kia. Hôm nay cô mặc bộ đồng phục công ty màu tím nhạt, áo sơ mi trắng ở bên trong, phía trên là thẻ nhân viên màu bạc, tóc được buộc lỏng lẻo phía sau, thanh lịch mà không mất đi sự chừng chạc.

Anh cúi đầu dừng lại một chút, ngoắc ngoắc khóe miệng đi tới.

Hai người ở phòng chờ nghe thấy tiếng động thì lập tức đứng lên. Chu tổng biên cười giả lả, cất tiếng: “Lăng tổng, cuối cùng ngài cũng trở về. Chúng tôi chờ ngài từ trưa đến giờ.”

Lăng Khiên không có nhìn lão Chu, mà hơi nhú mày nhìn Đồng Yên: “Ăn cơm trưa chưa?”

Đồng Yên nghe giọng nói khàn khàn mềm nhẹ của anh thì mặt đỏ lên, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lăng Khiên trực tiếp ôm lấy bả vai cô, lúc xoay người nhìn lão Chu nhàn nhạt mở miệng: “Phòng ban công việc ở lầu tám. Chu tổng biên một mình đi đi, sẽ có nhân viên tương quan dùng ngài thảo luận chi tiết công việc.”

Đồng Yên nhìn bộ mặt kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm của lão Chu thì cười hì hì, bị Lăng Khiên ôm ra đến cửa, đi qua Tư Triết thì nhìn anh le lưỡi, coi như chào hỏi anh.

Tư Triết hơi trố mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, hoảng hốt một lúc lâu, cố đè nén cảm giác mất mát nhàn nhạt không rõ xuống, xoay người hướng về phía Chu tổng biên đang ngậy ngốc mở miệng: “Chu tổng biên, xin mời đi bên này.”

Trong phòng anh không gian ưu nhã.

Đồng Yên cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, Lăng Khiên ngồi đối diện với cô, thỉnh thoảng giúp cô gấp thức ăn, gương mặt sủng nịnh, nụ cười ôn hòa toan tính.

“Anh không ăn sao?” Đồng Yên nhìn anh, trong lòng có chút đau lòng. Chỉ mới không gặp anh một tuần mà cô cảm thấy người đàn ông trước mặt này gầy đi không ít.

Lăng Khiên cười lắc đầu, múc cho cô thêm một bát canh nữa, đưa tới: “Em mau ăn đi. Làm sao lại ngốc như vậy hả? Đến mà không gọi điện báo trước cho anh biết.”

Đồng Yên nhỏ giọng trả lời: “Em sợ anh đang bận việc.”

Ánh mắt anh trở nên càng ôn nhu, cười cười: “Vậy thì cũng phải ăn cơm trước chứ.”

Cô từ từ uống canh, có chút ủy khuất nói: “Lão Chu gấp đến độ như sắp phát điên, em làm sao dám đi ăn cơm chứ.”

Lăng Khiên nhìn bộ dạng cau mày của cô mà không khỏi bật cười, nhéo nhéo mũi cô nói: “Cho ông ta đáng đời.”

Cô do dự một chút rồi mở miệng hỏi anh: “Anh tại sao lại muốn ngưng tất cả hợp đồng vậy?”

Ánh mắt Lăng Khiên ảm đi một chút, cúi đầu trầm mặc vài giây: “Chuyện làm ăn em đừng quan tâm. Chỉ cần em thanh toán ổn định công việc là tốt rồi.”

Cô vênh vênh miệng: “Anh làm cho ông ta thảm đến như vậy, ông ta khẳng định sẽ hận chết em. Em có thể thanh toán ổn định công việc mới là lạ.”

Lăng Khiên trong mắt hiện lên tia bén nhọn, cười lạnh một chút: “Nếu ông ta dám khi dễ em, anh sẽ xử lý ông ta.” Anh nói xong dừng lại một chút, rồi ánh mắt phức tạp nhìn cô nói: “Yên Yên. Hay em từ chức đi rồi chuyển tới Viễn Đông làm việc đi.”

Trong mắt cô hiện lên tia bi thương, để muống xuống nhẹ lắc đầu: “Em rất thích công việc bây giờ, không muốn nghỉ việc.”

Lăng Khiên ánh mắt hơi ảm đạm, một lát sau cười cười, giơ tay lên vuốt vuốt tóc cô nói: “Được. Nghe theo em.”

Lúc anh đưa cô trở lại phòng làm việc của mình thì nhận được điện thoại của quản lý bộ hiệp ước, nói là Chu tổng biên căn bản không muốn nói chuyện điều khoản bội ước với bọn họ, mặt mũi nhăn nhó dây dưa hồi lâu rồi bỏ đi.

Lăng Khiên cười cười, lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Chu tổng biên.

“Alo? Lăng tổng. Bây giờ tôi muốn nói chuyện một chút với ngài có được hay không?”

Lăng Khiên ngồi xuống ghế da rộng rãi, đặt Đồng Yên ngồi ở trên đùi mình, cầm đặt trên bả vai mảnh khảnh của cô, cười nói: “Chu tổng biên, bây giờ tôi rất nhiều việc, không thể gặp ông được. Chuyện hợp đồng ông chuẩn bị tài liệu đi, chúng ta hôm nào bàn lại. Bây giờ tôi muốn nói với ông một chuyện khác.”

Chu tổng biên nghe được giọng nói của anh có chút thỏa hiệp, lập tức đáp: “Ngài nói đi. Ngài nói đi.”

Lăng Khiên cúi hôn Đồng Yên một cái, thấy mặt cô lập tức đỏ lên thì cười khẽ, rồi trầm ngâm nói: “Gần đây bên tôi hơi bận, không tìm được người, ông có thể cho Đồng Yên tới đây giúp đỡ chút có được hay không?”

Đồng Yên kinh ngạc quay đầu khó hiểu nhìn anh.

Lăng Khiên lại hôn lên chóp mũi cô thêm một cái, cúi đầu nghe tiếng đồng ý của người bên kia rồi mới tắt điện thoại.

Đồng Yên mím môi cúi đầu không nhìn anh, thân thể khẽ kháng cự, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kháng nghị.

Anh cũng không hề giận, đem cô nhu hòa ôm thật chặt trong ngực. Nhiều ngày trống vắng cùng nhớ nhung như vậy giờ khắc này mới được giảm bớt. Có một số việc anh không muốn nói quá nhiều, nhưng hy vọng chính cô có thể hiểu được rằng: Anh cưng chiều cô, yêu cô nhưng sẽ không dung túng cô vô chừng mực, anh có thể không so đo việc cô giấu diếm anh một lần, nhưng anh tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra một lần nữa. Người đàn ông kia đối với cô ảnh hưởng quá lớn, anh không giữ được lòng cô, chỉ có thể đem cô giam cầm ở bên người mà thôi.

Đồng Yên ở trong ngực anh cứng ngắc trong chốc lát, ngẩng đầu định nói chuyện với anh thì nhìn thấy anh nhắm mắt lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Anh làm sao vậy?”

Anh không có mở mắt, lắc đầu, tựa vào bả vai cô hô hấp có chút nặng nề.

Đồng Yên sờ sờ trán anh, hình như có hơi nóng, ôn nhu hỏi: “Anh khó chịu ở đâu à? Bị ốm rồi?”

Lăng Khiên kéo tay cô xuống cầm trong ngực, khàn khàn nói: “Ngoan ngoan một chút đi. Đừng hỏi anh nữa, để anh nghỉ ngơi một lát. Một chút đi được.”

Sau đó cô không mở miệng nữa, cũng chẳng động đậy, chỉ ngoan ngoãn để anh ôm. Nhìn anh vô cùng mệt mỏi, mi tâm nhăn lại, tất cả bất mãn cùng oán trách trong lòng cô dần dần tan biến hết, chỉ lưu lại sự đau lòng sâu sắc.

Cô không thể hiểu được cách làm của anh. Đối với việc anh không theo ý cô chỉ toàn hành động một cách bá đạo thì cảm thấy có chút ủy khuất, nhưng không thể nào nói không với anh được. Không biết tại sao, cô cảm thấy người đàn ông cường thế này rất cô đơn. Anh đã nhiều lần ở trước mặt

cô toát ra vẻ tịch mịch cùng yếu đuối làm cô không đành lòng cự tuyệt quyết định của anh. Cô sợ sẽ làm tổn thương anh.

Chương 22: Đã yêu anh.

Lăng Khiên nghỉ ngơi không tới nửa tiếng, thư ký của anh đã gọi điện thoại hỏi rằng hội nghị lúc ba rưỡi có hủy bỏ hay không. Đồng Yên nghe được anh trả lời là không cần.

“Anh không ngủ sao?” Cô nhìn anh nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt to trong trẻo tràn ngập đau lòng.

Lăng Khiên chống trán mình lên trán cô, trong mắt nồng đậm ý cười, anh không có gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ nhìn cô như vậy cho đến khi má cô hiện lên màu hồng nhạt mới khẽ cười cười, vỗ vỗ hông cô, chỉ vào giá sách trong lòng: “Em ngoan ngoãn đọc sách chờ anh quay lại nhé.”

Cô đứng lên gật đầu, thấy anh vỗ vai hai cái thì đưa tay đặt ở vai anh khẽ xoa, nhẹ véo.

Lăng Khiên hơi sững sốt một chút, sau đó nhắm mắt cúi đầu mím môi không nói gì, khóe miệng giương lên độ cong nho nhỏ, bên tai nhàn nhạt ửng đỏ. Cảm nhận bàn tay nhỏ bé mà mềm mại của cô lúc mạnh lúc yếu xoa bóp gáy mình, một trận cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân anh, dẫn tới cơ thể anh dần dần căng thẳng.

Mấy phút sau, anh mở mắt kéo hai tay cô xuống, quay đầu mỉm cười nhìn chăm chăm vào hai má đỏ ửng của cô, cầm bàn tay cô lên miệng hôn một chút, đứng dậy ôm cô rồi nói: “Anh đi họp đây.”

Đồng Yên gật đầu, khẽ cắn môi không dám nhìn thẳng vào mắt anh, sợ rằng mình sẽ chết chìm trong ánh mắt tràn đầy nhu tình của anh. Cho đến khi âm thanh đóng cửa vang lên, cô mới ngẩng đầu nhìn. Trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Cô tới bên tủ sách lật xem, tầm mắt chú ý ở tầng dưới chồng chất mấy quyển sách kịch bản hấp dẫn, ánh mắt cô sáng ngời, chọn lấy mấy quyển ngồi xuống ghế sa lon chăm chú đọc. Thời học đại học, cô có hai mơ ước,

một là gả cho Tiểu Diệc Trần, hai là một ngày nào đó có thể tự mình biên kịch được một bộ phim.

Cô hết sức chăm chú đọc kịch bản, ánh mắt vui vẻ sáng ngời, trên mặt hưng phấn cùng vui sướng. Cho đến tận khi nhận thấy cổ ê ẩm, ngẩng đầu lên mới phát hiện mặt trời không biết từ lúc nào đã ở chân trời phía tây rồi. Cô cười yếu ớt đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh nắng chiều tô đậm một vòng trời, từ kẽ hở của những đám mây phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đẹp tới mức làm kẻ khác “hồn say thần mê”.

Lăng Khiên đẩy cửa đi vào nhìn thấy thân ảnh xinh xắn được bao phủ bởi sắc trời chiều, cộng thêm vẻ đẹp trong sáng thuần khiết, giờ cô giống như là Thiên Sứ nơi trần thế. Anh nhẹ nhàng đi tới, dừng ở phía sau ôm lấy eo cô, cầm đặt nhẹ lên đỉnh đầu cô, cảm giác được thân thể cô run rẩy, cười cười, ở bên tai cô mềm nhẹ mở miệng: “Em đang nhìn gì vậy?”

Đồng Yên quay đầu nhìn anh, cười một cái rồi lại lần nữa nhìn về phương xa: “Trời chiều thật là đẹp.”

Lăng Khiên đưa mặt về phía trước hôn lên mặt cô, không nói gì, cảm nhận hạnh phúc tràn ngập đáy lòng.

Đồng Yên cúi đầu cười yếu ớt, tựa vào người anh, nhắm mắt, cảm giác được anh hôn, trong lòng dần dần ấm áp. Cảm giác thỏa mãn này làm cho tâm tình của cô bình thản và an bình.

“Buổi tối anh có bữa tiệc, lát nữa anh sẽ bảo tài xế đưa em về.” Anh đi tới ghế salon, nhìn thoáng qua tập kịch bản ở trên bàn, khẽ kinh ngạc một chút, khước miệng cong lên, thu dọn đồ rồi bỏ vào giá sách.

Đồng Yên sửa sang chéo áo lắc đầu: “Không cần đâu. Em bắt xe trở về là được rồi.” Sau khi nói xong ngẩng đầu nhìn anh, mím môi do dự hỏi: “Sẽ rất muộn sao?”

Lăng Khiên vòng hai tay ôm lấy lưng cô, khom lưng một chút hôn lên môi cô, cười cười: “Dù muộn anh cũng sẽ qua tìm em. Ở nhà chờ anh nhé.”

Đồng Yên đỏ mặt, cầm lấy túi xách nói nhỏ: “Thiếu gia à, uống ít rượu thôi nhé.”

Lăng Khiên cười không đáp, đưa tay khẽ vuốt trán cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, nhìn ánh mắt cô ôn nhu mà lưu luyến, ngón tay nhẹ vuốt

ve gương mặt cô, cuối cùng cúi người ấn một nụ hôn lên trán cô, đồng thời lẩm bẩm: “Ừ.”

Sau khi về nhà, Đồng Yên chỉ nấu một bữa ăn đơn giản, sau khi ăn xong thì mở máy tính ra, xem vài đề cương văn chương, nhớ một chút kịch bản đã đọc buổi trưa. Cô lại có ước muốn muốn sáng tác, đáy lòng nổi lên sự say mê yêu thích mà từ lâu rồi cô chưa có. Cô cảm thấy rằng từ khi ở cùng một chỗ với Lăng Khiên, anh đã mang cho cô rất nhiều điều tốt đẹp.

Đêm đó Lăng Khiên đến nhà trọ của cô lúc gần nửa đêm, ôm cô đứng bên cửa sổ.

Trong bóng đêm sâu thẳm, mặt trăng sáng rõ trên bầu trời, hơi thở một sâu một mập mờ tràn ngập trong không khí.

Cô hỏi: “Sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?”

Anh nói: “Thân bất do kỷ.” (Việc không theo ý muốn của bản thân, bất đắc dĩ)

Cô nói: “Anh không quan tâm đến thân thể mình một chút gì cả.”

Anh nói: “Em đau lòng à?”

Cô nói: “Biết em đau lòng sao?”

Anh cười, cười hệt như một đứa trẻ, mặt chôn chặt vào gáy cô, cả người nhẹ nhàng rung động.

Cô cũng cười, nhìn những ngôi sao phát sáng trên bầu trời đen bao la với cặp mắt trong suốt như thủy tinh.

Bầu trời lấp lánh những ánh sao, mặt trăng tỏa ra ánh sáng sáng ngời mà mát dịu, nhu hòa chiếu lên trên thân thể hai người. Một cảnh đẹp hài hòa ấm áp không lời nào diễn tả được.

Tình yêu như vậy nồng đậm thêm từng chút từng chút một, lặng yên không một tiếng động, từ từ thấm vào lòng hai người, theo nhịp đập của trái tim, truyền đến khắp cơ thể.

Thứ sáu, lúc nhận được điện thoại của Chu tổng biên, Đồng Yên đang được Lăng Khiên ôm ở trên đùi, ngồi trên ghế salon, chăm chú nghiên cứu kịch bản. Cô lấy điện thoại ra, thấy phía trên hiện mã số thì nhăn nhó mũi,

từ trên đùi Lăng Khiên trượt xuống, thoát khỏi tay anh đi ra cửa mới ấn nút nghe.

“Alo? Chu tổng biên.”

“Đồng Yên à? Ở chỗ Lăng Khiên vẫn còn bận sao?” Giọng nói của Chu tổng dè dặt, thận trọng.

Cô nhìn Lăng Khiên một cái, anh đang đi tới bên cạnh bàn làm việc lấy điều thuốc, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Công việc cũng không bề bộn lắm.” Nói xong lè lưỡi, căn bản là cô không hề bận rộn chút nào, ba ngày này, trừ việc nghiên cứu kịch bản ra thì cô chẳng phải làm gì hết.

“Vậy thì xế chiều hôm nay cô có thể quay về công ty một chuyến được không? Tiểu tổng của tập đoàn Trần Dương muốn tới đây bàn bạc chuyện chuyên mục.”

Đồng Yên khẽ cắn môi, nói thật nhỏ: “Ngài chờ một chút.” Sau đó che điện thoại nhìn Lăng Khiên mở miệng: “Lão Chu nói rằng buổi trưa em phải về.”

Lăng Khiên cúi đầu gõ tàn thuốc, gương mặt nhìn cô, trên mặt rất bình tĩnh: “Chuyện gì?”

“Chuyện công việc.” Giọng trả lời của cô rất thấp.

Lăng Khiên đẩy mắt nhẹ nhàng rung động, bóp tắt điều thuốc, vuốt vuốt mi tâm rồi trở lại ghế làm việc, quay đầu nhìn về phía cô nhàn nhạt mở miệng: “Em muốn trở về thì cứ trở về đi.”

Đồng Yên khẽ sững sốt một chút, cô không nghĩ rằng anh lại đồng ý, ngẩng đầu nhìn mắt anh, không hề ôn nhu giống ngày thường, hai con người đen lộ rõ sự tối tăm, cô hướng điện thoại nói: “Được”, rồi đem kịch bản trên bàn trà sửa lại một chút, sau đó cầm lấy túi xách của mình đi về phía cửa.

Trong lúc đó Lăng Khiên cũng không hề nhìn cô một cái, chẳng qua chỉ chăm chú nhìn màn hình máy tính, hai tay nắm chặt thành quyền.

Đồng Yên đi được vài bước, dừng lại một chút rồi quay lại đi tới bên cạnh anh, nhìn anh nói nhỏ: “Thật ra thì tổ em chịu trách nhiệm về chuyên mục mười năm phát triển của Trần Dương. Lão Chu nói rằng buổi trưa Tiểu Diệc Trần sẽ sang công ty họp, bảo em trở về.” Nói xong bồi thêm một câu: “Thực ra thì em không muốn trở về đâu.”

Lăng Khiên nghe xong lời cô nói, hai tay đang nắm chặt thành quả đấm từ từ buông ra, thần sắc âm trầm ảm đạm trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười thật sâu, không hề kìm nén sự kích động.

Anh thuận tay giống như là tiểu tử đang chờ bị trừng phạt, ôm cô vào lòng thật chặt, đặt cô ngồi trên đùi, nhìn thẳng vào mắt cô, khước miệng loan loan: “Vậy thì em đừng trở về nữa.” Sau đó không để cho cô cơ hội mở miệng, thẳng tiếp vẫn liều đi tới.

Nửa giờ sau, Đồng Yên mặt đỏ hồng lấy điện thoại ra gọi cho lão Chu.

“Đồng Yên à? Bao giờ thì cô về vậy hả? Tiểu tổng sẽ tới ngay bây giờ a.”

Đồng Yên quay đầu né tránh sự quây rầy của ai đó, giảm thấp âm thanh trả lời: “Chu tổng biên à, thật ngại quá. Tôi bây giờ có chút bận việc rồi, không thể trở về được a.”

Lăng Khiên nghe được lời cô nói, cười đến không thể giao hoạt hơn được nữa, cúi đầu thổi khí nóng bên tai cô: “Em bẽ bộn nhiều việc sao?”

Gương mặt Đồng Yên nhanh chóng đỏ bừng, ứng phó thêm một hai câu rồi tắt điện thoại, sau đó giả dựa muốn đứng dậy.

Lăng Khiên buộc chặt hai cánh tay, đem cô vững vàng ôm trong ngực, cầm cọ cọ lên trán cô: “Bây giờ khả năng nói dối của em ngày càng cao à nha. Mặt không đỏ tim không nhảy. Thật là xấu.”

Đồng Yên cảm thấy một trận quần bách, bất mãn phản bác: “Còn không phải đều tại anh sao?”

Lăng Khiên như có điều suy nghĩ nhìn cô trong chốc lát, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, nhéo nhéo cái mũi cô: “Em có thể nói dối bất cứ ai cũng được, nhưng phải đồng ý vĩnh viễn không bao giờ giấu diếm anh bất cứ điều gì. Được không?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Lăng Khiên cười, hôn trán cô một cái: “Hai ngày sau em có rảnh không?”

“Chắc là có. Có chuyện gì anh?”

“Anh dẫn em đi săn thú.”

Buổi tối Lăng Khiên theo thường lệ đi tiếp khách hàng, Đồng Yên vừa ăn cơm ở bên ngoài, về tới nhà thì nhận được điện thoại của Tiểu Diệc Trần.

Cô nắm chặt điện thoại nhìn một lúc lâu mới nhấn nghe.

“Alo?”

“Em lúc chiều ở Viễn Đông sao?” Tiểu Diệc Trần không có thừa lời khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy.” Giọng cô rất thấp, rất nhạt.

Tiểu Diệc Trần lúc này đang đứng trên ban công ở nhà hàng nào đó. Xế chiều lúc anh tới công ty Thụy Hi thì không gặp được cô, Chu tổng biên nói rằng cô được Viễn Đông mượn sang trợ giúp. Lúc anh trở lại công ty không cách nào tập trung lại tinh thần, vừa rồi trong khi tiếp khách uống rất nhiều rượu, đi ra ghé lô, ngồi rót cục không nhìn được nữa, bèn gọi điện cho cô, nghe thấy giọng nói cô lãnh đạm lại không biết nên nói gì nữa.

“Yên nhi, như vậy không giống tính cách của em.”

Tiểu Diệc Trần đốt một điếu thuốc, lộ ra sự cô đơn: “Em thật sự từ bỏ nguyên tắc của chính mình rồi sao? Yên nhi mà anh biết là một người có tự chủ, có mơ ước, cho tới giờ vẫn là một người kiên cường, tuyệt đối sẽ không phụ thuộc vào bất cứ một người đàn ông nào.”

Đồng Yên trong lòng run bần bật, nhất thời không phản bác được lời nào.

Tiểu Diệc Trần không nghe được âm thanh trả lời của cô, cười khổ một cái rồi nói tiếp: “Anh cho là tôn trọng mới là sủng nịnh với em, lại không nghĩ rằng bá đạo thích hợp cũng có thể bắt được em vững vàng. Sớm biết như vậy ban đầu em nói chia tay anh có chết cũng không đồng ý. Yên nhi, em nói cho anh biết có phải em đang trừng phạt anh lúc đó đã dễ dàng buông tay phải không?”

Cô ngây ngốc một chút rồi theo bản năng mở miệng: “Không phải.”

“Vậy thì đây là cái gì? Chẳng lẽ chỉ qua mấy tháng em đã yêu hấn sao? Yên nhi, anh không tin, tuyệt đối không tin! Anh biết em từ khi em còn là một đứa trẻ mặc quần yếm, anh dắt tay em lúc em đeo cặp sách nhỏ buộc tóc đuôi ngựa, cười ngây ngô với anh. Khi anh tỏ tình với em, lúc đó em đã đỏ mặt mỉm cười, gật đầu đáp ứng. Ở năm thứ hai trung học, giờ tự học kết thúc muộn lại đột nhiên bị cúp điện, anh đã lấy đi nụ hôn đầu tiên của em. Em còn nói với anh rằng: “Diệc Trần, em yêu anh!”. Yên nhi, tất cả mọi

việc cho đến bây giờ anh vẫn không quên, vẫn còn giữ trong lòng. Vậy thì sao em lại có thể đi yêu người khác? Yên nhi, anh không đồng ý!”

Đồng Yên trên mặt đã sớm tràn ngập nước mắt, những kí ức này từng là động lực sống duy nhất của cô. Ở nước ngoài ba năm, hơn một ngàn ngày, cô đều dựa vào những kí ức tốt đẹp này để tiếp tục cuộc sống. Trở lại một năm, những đêm tịch mịch cô cũng đều dựa vào những điều này để vượt qua. Khi cô cuối cùng quyết định không lừa mình dối người. Muốn quên đi những thời điểm khó khăn của cuộc sống, vết thương sắp khép lại kia lại mạnh mẽ rách toạc ra, những chuyện cũ cứ thế tuôn trào trong đầu làm cho lòng cô nháy mắt đau đớn đến hít thở không thông.

Nước mắt liên tiếp chảy ra, nỗi đau trong lòng hơi giảm bớt, cô hướng điện thoại di động khàn khàn mở miệng: “Diệc Trần, có câu hỏi em định sẽ mãi mãi không bao giờ hỏi anh. Anh cảm thấy không thể chấp nhận như vậy, vậy thì anh nói cho em biết, chúng ta quen biết nhau hai mươi mấy năm, yêu nhau bốn năm, tại sao anh đối với em không có một chút tín nhiệm nào? Tại sao anh lại kết hôn với người khác?”

Tiểu Diệc Trần gục trên lan can, chôn chặt mặt vào trong lòng bàn tay, bả vai phập phồng đáp: “Thật xin lỗi, Yên nhi. Anh lúc đó bị sự tức giận cùng với ghen tị làm cho choáng váng đầu óc, vì vậy mới rối loạn tâm trí. Anh rất hối hận. Yên nhi, cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh sẽ nộp đơn ly hôn lên tòa án, cho anh thời gian thêm ba tháng nữa được không?”

Đồng Yên lau nước mắt, đi ra sân thượng ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, cúi đầu giọng nói lộ ra thương cảm: “Diệc Trần, chậm mất rồi. Em đã yêu anh ấy.”

Chương 23: Nam nhân hữu tình.

Sáng sớm ngày thứ bảy, Lăng Khiên đến đón Đồng Yên đi đến khu săn thú. Lên xe, Đồng Yên tựa vào lưng ghế có chút buồn ngủ.

Lăng Khiên đưa tay sờ sờ trán cô, nhướn mày hỏi: “Sắc mặt em không tốt lắm. Đêm qua ngủ không ngon à?”

Đồng Yên nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, quay đầu nhìn mặt anh mỉm cười lắc đầu: “Không có gì đâu anh. Đêm qua trước khi đi ngủ em uống ly cà phê nên có chút khó ngủ.”

“Phải đi đường hơn một giờ mới đến nơi. Em ngủ một lát đi. Đến nơi anh sẽ gọi em.”

Cô gật đầu, rồi nhắm mắt ngủ.

Lúc dừng chờ đèn xanh, Lăng Khiên cởi áo khoác ngoài đắp lên người cô, nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô. Ánh mắt anh dịu dàng nhu hòa, cúi đầu hôn nhẹ vào môi cô, thấy cô bất mãn nhũn mày thì cúi đầu cười cười.

Chỗ nhóm Lăng Khiên lựa chọn săn thú là một khu rừng rậm không có khai phá, xe chạy dọc theo một lối nhỏ trực tiếp đến trước một căn nhà gỗ hai tầng. Lúc này Lục Tư Triết và Lí Duệ đã đến, đang bận rộn khuôn đồ sắp xếp trong nhà.

Xe vừa dừng lại thì Đồng Yên cũng tỉnh. Nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ có chút mê man dụi dụi mắt. Anh nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô mà không khỏi bật cười, vuốt vuốt tóc cô: “Vẫn buồn ngủ à?”

Cô quay sang nhìn anh hỏi: “Đây là nơi nào vậy anh?”

“Khu rừng rậm nguyên thủy nhất.” Nói xong anh mở cửa xe nhảy xuống, rồi đi sang chỗ cô mở cửa xe kéo cô xuống.

Lục Tư Triết là người đầu tiên ra đón, cười hì hì hướng Đồng Yên chào hỏi: “Đồng Yên, xin chào.”

Đồng Yên mỉm cười ngọt ngào nhìn Tư Triết, vừa định nắm lấy tay anh thì đã bị Lăng Khiên kéo lại: “Không được cho hân sò.”

Lục Tư Triết hung hăng trừng mắt anh một cái: “Có người nào một giây cũng không ngừng coi chừng cô ấy không? Nếu không tôi nhất định sẽ mò tới.”

Lăng Khiên khiêu mi trộn mắt: “Cậu cứ thử xem.”

Đồng Yên nhìn bộ dạng “ta trừng người-người trừng ta” của hai người bọn họ mà bật cười. Lăng Khiên cúi đầu hôn lên chóp mũi cô rồi đi tới bên cạnh người đàn ông anh tuấn, cường tráng mở miệng: “Bên trong cũng thu thập xong rồi sao?”

Lý Duệ gật đầu, sau đó có chút tò mò nhìn Đồng Yên, qua một lúc đột nhiên vỗ vỗ đầu: “Em không phải là vị hôn thê ngày trước của Quăng* Khiên sao? (Chú thích của tác giả: học theo người Bắc Kinh uốn lưỡi âm cuối)

“Khụ” Hai tiếng ho khan vang lên, Đồng Yên khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng vài phần, nắm tay Lăng Khiên thật chặt, gương mặt có chút e sợ nhìn Lý Duệ chào hỏi: “Chào anh. Em là Đồng Yên.”

Lý Duệ sửng sốt, nhìn thấy sắc mặt xanh trắng của Lăng Khiên lại nhìn thấy ánh mắt ám hiệu của Lục Tư Triết, hắng giọng một cái rồi hề hề mở miệng: “Chị dâu, em là Lý Duệ. Đây là bạn cùng phòng với Lăng Khiên!”

Một tiếng “Chị dâu” làm cho sắc mặt đang trắng của Đồng Yên lập tức chuyển hồng, đồng thời sắc mặt của Lăng Khiên cũng hòa hoãn đi rất nhiều. Thừa dịp Đồng Yên xấu hổ anh cúi đầu nói nhỏ vào tai Lý Duệ: “Coi như tiểu tử nguoi cơ trí!”

Thu thập thỏa đáng xong, Lăng Khiên đưa cô thì tham quan nhà gỗ một chút. Căn nhà tổng cộng hai tầng có bốn gian phòng nhưng đều ở tầng hai, trong mỗi phòng đều có một phòng vệ sinh; phòng khách, phòng ăn, phòng bếp đều ở lầu một. Lầu hai có cầu thang có thể lên tới nóc nhà. Phong cách căn nhà rất cổ xưa làm cho người ta có cảm giác nhớ về lúc nhỏ.

Lục Tư Triết và Lý Duệ ở một phòng, Lăng Khiên và Đồng Yên ở cùng một phòng. Đồng Yên đi theo anh căn cứ môi, bắt quá cái gì cũng không nói.

Buổi trưa bốn người ăn một bữa đơn giản, toàn là các đồ ăn nhanh, thức ăn hâm lại trong lò vi sóng một lúc là có thể ăn. Lý Duệ ăn rất thoải mái, một lúc có thể ăn đến hai ba bát cơm. Tương ăn của Lục Tư Triết thật giống với con người anh – ôn văn, nhã nhĩ. Đồng Yên thì không đói bụng, chỉ ăn lấy một chút. Còn Lăng Khiên cơ hồ không nhúc nhích đĩa.

Sau khi ăn xong, Lăng Khiên cùng Lý Duệ lên lầu, lúc hai người xuống nhà thì mặc một bộ da giả, cầm trong tay súng săn. Lý Duệ giơ lên một cái túi lớn. Đồng Yên nhìn Lăng Khiên thì ngỡ người không rời mắt. Cô biết anh rất man (đẹp trai) rồi, nhưng lại không ngờ có thể man đến trình độ này. Quả thực lúc này anh rất giống những ngôi sao, minh tinh trên truyền hình – đẹp trai đến ngây người!

Lăng Khiên vuốt vuốt tóc đi tới, cười híp mắt, hôn lên mặt cô một cái: “Anh với Lý Duệ ra ngoài đi săn. Em ở nhà chờ anh về nhé.”

Đồng Yên nhìn anh khó hiểu: “Em không phải đi cùng sao?”

Lăng Khiên đột một điều xì gà, ngắt mũi cô nói: “Máu quá tanh, em không nên đi theo. Trước giờ cơm tối bọn anh sẽ về, tối nay chúng ta sẽ ăn thịt nướng.” Nói xong anh hướng Lục Tư Triết hất hất cằm nói: “Cậu cũng nên biết điều một chút đấy. Nếu làm điều gì không hay để tôi biết thì không xong đâu.”

Lục Tư Triết lười biếng nằm trên ghế, hướng Lăng Khiên phun ra mấy vòng khí trắng, cười nhe nhớn đến mức cần ăn đánh: “Không yên lòng đi sao? Cậu cứ đi đi a~, tôi không thể cam đoan gì với cậu cả.”

Lăng Khiên hung hăng lườm anh, dùng miệng nói nhưng không ra tiếng: “Tôi sẽ đánh chết cậu” rồi sau đó đeo bao tay cùng Lý Duệ đi ra ngoài.

Sau khi nghe thấy tiếng xe việt dã của Lăng Khiên đi xa dần, Tư Triết cười hì hì đến bên cạnh Đồng Yên, lấy di động ra nói với cô: “Yên Yên, chúng ta chụp một tấm ảnh đi. Đợi đến lúc cậu ta trở về anh sẽ trêu cậu ta tức đến phát điên. Hehe!”

Đồng Yên cũng không trốn tránh, còn hé miệng cười: “Anh không sợ anh ý tính sỗ à?”

Sau khi đèn máy ảnh ở di động lóc lên một cái, Lục Tư Triết mở di động ra nhìn ảnh hai người đứng đầu thân mật, trên mặt hiện ra nụ cười thản nhiên, ôn hòa mà thư thái nhưng không cho Đồng Yên nhìn thấy, thu hồi điện thoại cười nói: “Sợ chứ, nhưng mà anh nguyện ý sùng mặt sùng mũi để đổi lấy hình dạng mặt mày đen xì đáng thương của cậu ta a~.”

Nói xong anh đứng dậy, hai tay bỏ vào trong túi áo khoác, trong đó một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve màn hình điện thoại, cười nói: “Em có muốn hay không ra ngoài đi dạo một chút. Đây chính là nơi thiên nhiên đẹp đẽ, khí hậu trong lành, nguyên thủy không hề nhiễm bất kỳ sự ô nhiễm gì.”

Đồng Yên cũng đứng lên, nhìn anh cười hì hì nói: “Được ạ.”

Tư Triết nhìn cô không có cách nào ngăn hai tròng mắt linh động, lòng nhẹ nhàng nhộn nhạo một chút, hoảng hốt chốc lát rồi xoay người đi về phía cửa. Anh cảm giác mình đang làm một hàng động được xếp vào loại nguy hiểm hạng nhất ----- thiêu thân lao đầu vào lửa!

Khu rừng rậm này thật sự không hề có một dấu hiệu gì của việc tu sửa hoặc khai thác cả, bởi vì cơ hồ ngay cả con đường cũng không có, tùy ý có thể thấy được những cây đại thụ rất có khí thế cao đến chọc trời, tuyệt đối không thể so sánh với những loại cây hai bên đường trong thành phố đã trải qua những lần tu sửa cũng hoặc những cây ươm được che chở cẩn thận. Cây trông rất ương ngạnh và uy vũ vô cùng, lúc ngửa đầu nhìn nó có thể cảm giác được mình vô cùng nhỏ bé.

Hai người tìm một chỗ không nhiều cỏ dại lắm ngồi xuống. Tư Triết đem áo khoác của mình trải ở bên dưới gốc cây.

“Ngồi đi. Cảm thụ một chút mị lực của thiên nhiên.”

Chờ Đồng Yên cẩn thận ngồi xuống, anh cũng trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó ngảng đầu tựa vào thân cây khô cao ngất phía sau, nhắm mắt lại, từ từ lấy lại hô hấp.

Cô cũng học lấy bộ dáng của anh, nhắm hai mắt lại, cả tâm hồn cảm nhận được hết thấy mọi thứ chung quanh. Trong rừng cây rất an tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim hót, không ồn ào, tiếng kêu rất êm tai như là ca sỹ đang hát vậy.

Một lúc sau, Lục Tư Triết nhẹ nhàng mở miệng: “Hai người bây giờ đang rất tốt sao?”

Đồng Yên quay đầu nhìn anh, phát hiện anh vẫn đang nhắm mắt, nên cô nhìn xuyên qua nhánh cây một lát rồi gật đầu: “Vâng, rất tốt. Anh ấy đối với em rất tốt.” Cô cảm thấy kì quái, rõ ràng cô với Lục Tư Triết không tính là quá quen thân, cũng là đã gặp mặt qua vài lần, bình thường cơ hồ không có liên lạc, nhưng cô lại cảm thấy người đàn ông này có thể tin cậy được, giống như là một lão bằng hữu nhiều năm rồi.

“Cậu ấy đối với em rất dụng tâm, dụng tâm đến trình độ gần như điên cuồng.”

Đồng Yên mím môi không nói gì. Cô có thể cảm nhận được Lăng Khiên đối với người yêu của mình giống như hải dương vậy, sâu không thấy đáy.

“Có phải đôi khi em cảm thấy rất áp lực hay không?”

Cô khẽ gật đầu “Vâng” một tiếng.

“Khiên... tên này rất cố chấp, nhận định của cậu ta về chuyện tình của chính mình sẽ thẳng một mạch đi tới đáy. Tựa như ban đầu đối với việc kiên quyết phản đối của cha mẹ, cậu ấy vẫn dứt khoát chọn con đường kinh doanh. Tựa như lần đầu gặp em, cậu ấy quyết cả đời này chỉ yêu một người. Cho nên anh có thể hiểu được suy nghĩ của em, có đôi khi sẽ cảm thấy không thể nào báo đáp lại đầy đủ, trọn vẹn đối với tình yêu của cậu ấy. Thật ra thì anh cũng có loại cảm giác như vậy. Khi cậu ấy vừa bắt đầu sự nghiệp, anh đã giúp một phen, cho nên cậu ấy nhận định anh là anh em (huynh đệ) tốt, sau đó bất kể cậu ấy làm bao nhiêu, năng lực cao như vậy nhưng không hề chỉ nghĩ cho riêng mình. Hơn nữa, mặc dù Viễn Đông anh chỉ có hai mươi phần trăm cổ phần, hằng năm cậu ấy cũng sẽ chia cho anh tới năm mươi phần trăm lợi nhuận. Cậu ấy nhận lấy tất cả trọng trách, anh cái gì cũng không quản nhưng dù cậu ấy có mệt chết cũng sẽ không có bất kỳ yêu cầu gì đối với anh. Vì vậy mà anh chỉ có thể điên cuồng làm việc, nhưng dù cố gắng nhiều hay không đều cảm thấy so với những gì cậu ấy cho anh cũng chỉ là “phượng mai củ ấu”, có đôi khi cũng rất bực cái tính bá đạo đó, nhưng khi ngẫm nghĩ kỹ thì anh cũng kính nể cậu ấy rất nhiều. Dù những việc kia cực khổ thì cũng đều cam tâm tình nguyện, cảm thấy đời này có một người bạn tốt như cậu ấy thật đáng giá.”

Đồng Yên ngây dại, trong lòng rung động rất sâu sắc. Cô biết Lăng Khiên với Tư Triết quan hệ tình cảm rất tốt, hai người dù lo lắng nhưng đều toát ra sự ăn ý và tương thông tâm ý làm cho người ta khâm phục. Nhưng cô lại không nghĩ rằng tình cảm giữa hai người bọn họ lại sâu đậm đến mức như vậy. Vì báo đáp ân tình ban đầu mà luôn giữ vững hữu tình chân thành tha thiết không lay chuyển được đối với người kia. Vì hoàn lại bây giờ dù có thiệt thòi cũng là hữu nghị góp một viên gạch (ý là dù có thiệt thòi thì cũng không so đo, ngược lại còn cố gắng, cam tâm tình nguyện giúp đỡ hết mình). Cô rất hâm mộ thâm tình này giữa hai người bọn họ, đồng thời cũng cảm thấy mình thật may mắn mình vì đã được một trong hai người đó yêu thương.

“Lục Tư Triết à, hai chúng ta đều là người may mắn.” Cô ngửa đầu lên nhìn bầu trời, nói thật nhỏ.

Lục Tư Triết quay đầu nhìn nụ cười bình yên điềm tĩnh trên khuôn mặt cô, ánh mắt dần dần trở nên có chút mê man, sau một lúc dời tầm mắt đi, mỉm cười nói: “Không tệ. Bất quá em sau này có thể đừng mang cả tên lẫn họ của anh ra mà gọi được không. Xa lạ quá.”

Đồng Yên hơi sững sờ, sau đó quay đầu lè lưỡi nhìn anh: “Em biết rồi, Tư Triết tiểu bằng hữu!” (định viết là “anh bạn nhỏ Tư Triết”, nhưng thôi để nguyên như convert ^^).

Sau giờ ngộ, ánh sáng xuyên qua bóng cây chiếu lên dung nhan xinh đẹp của cô tạo thành lúc tối lúc sáng làm cho nụ cười của cô trở nên mỹ lệ dị thường. Lục Tư Triết quên cả hô hấp cho đến khi từ ngực truyền đến cảm giác nhẹ nhẹ đau nhói mới thở ra một hơi dài, sau đó anh chợt đứng lên, vỗ vỗ hông, có chút lúng túng nhìn xung quanh một lát, bình phục lại tâm tình rồi hướng cô vươn tay: “Chúng ta trở về thôi. Chắc giờ này hai người kia cũng đã quay lại rồi.”

Đồng Yên cười cười đưa tay để anh kéo đứng dậy.

Tư Triết cầm lấy bàn tay mềm mại của cô cảm thấy như có một dòng điện cao áp trong nháy mắt lan tỏa qua toàn thân. Anh run lên, như bị điện giật buột tay cô ra, sau đó lại cảm thấy trên người cô có dán một tờ giấy với dòng chữ màu đỏ: “Nguy hiểm. Chớ đến gần!”

Không bao lâu sau khi Tư Triết cùng Đồng Yên trở lại căn nhà gỗ thì nghe thấy một trận âm thanh của mô tơ, lát sau truyền đến tiếng la tức giận của Lý Duệ: “Lăng Khiên, cậu như vậy là đùa bọn tôi nha. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục so tài, tôi không tin lần nào mình cũng đều bị bại dưới tay cậu”.

Lăng Khiên lại không hề để ý đến anh ta, vừa vào nhà chạy thẳng tới chỗ Đồng Yên, cúi người hôn một cái lên trán cô hỏi: “Em có thấy chán không? Chờ có sốt ruột không?”

Đồng Yên nhìn trán anh ướt đầm mồ hôi, đưa tay lên lau cho anh, lắc đầu: “Không có ạ. Em với Tư Triết vừa nói chuyện rồi Tư Triết đưa em ra ngoài cảm thụ khu rừng rậm nguyên thủy.”

Lăng Khiên nghe thấy cô gọi như vậy thì sững sốt giây lát, sau đó đột ngột xoay người chạy thẳng tới phòng bếp. Một lát sau trong bếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tư Triết: “Lăng Khiên! Mẹ kiếp! Cậu muốn tôi tuyệt hậu sao?”

Lúc Đồng Yên cùng Lý Duệ chạy tới thì thấy Lục Tư Triết đang che nửa dưới của mình, vẻ mặt vô cùng đau đớn, trong khi đó, Lăng Khiên thì hai tay ôm lấy ngực, mặt đen một màu phẫn hận nhìn Tư Triết.

Lý Duệ cười to, Đồng Yên thì đỏ mặt đi tới kéo kéo ống tay áo Lăng Khiên. Anh cúi đầu nhìn cô, hướng Tư Triết hừ lạnh một tiếng rồi cầm lấy tay Đồng Yên một mạch đi lên lầu hai.

Đồng Yên có chút khó xử quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó chống lại nụ cười khổ sở của Lục Tư Triết, cô xì một tiếng vui vẻ. Lăng Khiên khó hiểu nhìn cô, quay đầu trực tiếp ôm lấy cô, sau đó chủ động hôn môi cô, mặt khác tha cho người đàn ông đùa dai một mạng.

Chương 24: Sủng ái cưng chiều.

Trở lại phòng ngủ, Lăng Khiên cầm quần áo sạch bước vào nhà tắm. Đồng Yên ngồi trên thảm lát xem tạp chí. Tất cả đều là tạp chí về săn thú, cô xem cũng không hiểu lắm nhưng phải đọc nhiều 1 chút để sau này hai người dễ dàng nói chuyện với nhau hơn.

Lăng Khiên đợi Đồng Yên rửa mặt rồi đi xuống lầu. Lý Duệ cùng với Tư Triết đã chuẩn bị chiến lợi phẩm vừa mang về lúc chiều, đang loay hoay làm giá nướng. Đồng Yên nhìn con tỏ hoang ở trên giá nướng, trong mắt hiện lên tia sợ hãi, không kịp nghĩ đi tới trốn phía sau Lăng Khiên.

Anh ôm lấy bà vai cô cười nói: “Đừng sợ. Nó sẽ không ăn em, lát nữa chúng ta ăn nó.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt tràn đầy thương hại: “Thật đáng thương.”

Lăng Khiên khịt khịt mũi cười khẽ: “Đây đơn giản chỉ là kiểm thức ăn duy trì sự sống thôi mà. Em đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô gạt đầu, không dám nhìn nữa, chỉ có thể thương hại con tỏ thôi.

Lò nướng đã chuẩn bị xong, trời căn bản cũng đã tối, Lý Duệ thuận thực nổi lửa, mang giá nướng tới, mấy người ngồi vây quanh trước nhà gỗ, nghe tiếng lửa cháy lép lép, hưởng thụ ánh trăng sáng trong lành mát mẻ, ngửi lấy từng đợt mùi thơm của thịt nướng, trên mặt mỗi người vừa là hưởng thụ vừa thần thái thích ý, bao gồm cả Đồng Yên vừa bị dọa cho sợ hãi.

Lăng Khiên ôm thật chặt cô vào trong ngực, không để cho móng vuốt của cô lộn xộn, đem thịt nướng cắt thành từng miếng từng miếng bỏ vào trong bát cô. Cô chỉ cần dùng đũa gấp ăn mà thôi.

Được một lát, Đồng Yên không vui nói: “Anh đừng có làm cho người khác thấy mình mất đi năng lực cuộc sống như vậy chứ.”

Lăng Khiên không nhìn cô, vẫn tiếp tục hành động đang làm, gấp đầy thịt vào trong bát cô, sau đó lấy khăn giấy lau khóe miệng cho cô nói: “Vậy thì em cứ coi như mình mất đi năng lực cuộc sống đi.”

Cô trợn mắt, bất đắc dĩ cầm đôi đũa của mình nói: “Mà sao một miếng anh cũng không ăn vậy?”

Hai người không được để ý tới ở đối diện cuối cùng cũng lên tiếng.

Lý Duệ nói: “Cậu ấy cũng muốn ăn, nhưng lại không có cái phúc phận đó.”

Lục Tư Triết mãnh liệt gạt đầu phụ họa thêm: “Lăng Khiên í, điểm này mà nói, giống hệt như người hầu của em vậy.” Quay sang Lăng Khiên: “Cậu dám giống như tôi ăn thịt, uống rượu không?”

Lăng Khiên hung hăng, trừng mắt liếc Tư Triết một cái, cầm lấy lon bia hướng anh ném tới. Lục Tư Triết nhảy ra sau tránh, hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay: “Có gan thì để sủng vật của cậu xuống đuổi theo tôi đi.”

Nói xong Lục Tư Triết đột nhiên ngậm miệng lại, Lăng Khiên sắc mặt trong nháy mắt biến hóa mấy lần, Lý Duệ khó hiểu nhìn mọi việc. Một lát sau, ba người nghe thấy một thanh âm thấp, đầy ôn nhu.

“Sủng vật?”

Lăng Khiên mím môi, sắc mặt tái nhợt vài phần, cúi đầu nhìn cô. Cổ họng khàn trương nuốt nuốt nước bọt, qua một lúc lâu sau mới dùng giọng nói vô cùng ôn nhu mở miệng: “Là sủng ái cưng chiều.”

Lục Tư Triết cũng lập tức phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy a. Sủng ái sủng ái a. Uống bia, uống bia đi.” Nói xong anh không dám nhìn Lăng Khiên, vội vàng cầm lấy lon bia của mình tu ừng ực.

Thời gian còn lại Lục Tư Triết cũng không dám mở miệng nói một câu, Lăng Khiên cũng không còn tâm trí mà so đo với Lục Tư Triết, tâm tình cẩn thận quan sát động thái của sủng vật trong ngực mình. Nụ cười trên mặt cô không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng cô lại buông thõng mí mắt không hề nhìn anh thêm lần nào.

Lăng Khiên trong lòng có chút nóng nảy. Lúc anh tiếp nhận phỏng vấn đã phát biểu một phen lý luận về sở thích nuôi nhốt sủng vật, anh sợ cô sẽ nghĩ linh tinh mà tức giận với anh. Nhìn cô không hề động đũa nữa, anh nhẹ nhàng hỏi: “Em ăn no rồi à?”

Cô gật đầu nhưng vẫn không nhìn anh.

Anh đứng dậy sau đó kéo cô theo, hung hăng trợn mắt nhìn Lục Tư Triết, chào Lý Duệ một tiếng rồi ôm cô đi lên tầng hai. Vào phòng, anh ôm cô ngồi trên giường, nâng mặt cô lên hôn một cái hỏi: “Em giận à?”

Đồng Yên lắc đầu vênh miệng: “Không có.” Giọng nói không được tốt lắm.

Lăng Khiên nhìn bộ dạng làm nũng của cô mà lòng nhẹ đi một nửa: “Câu kia là anh nói bừa thôi, em đừng cho là thật.”

Đồng Yên giương mắt nhìn anh, vẻ mặt ủy khuất: “Không trách được anh muốn em từ chức. Thật sự là muốn nuôi nhốt em.”

Lăng Khiên vội vàng lắc đầu: “Em nuôi nhốt anh, anh sẽ đem Viễn Đông sang tên em, đổi thành em nuôi nhốt anh. Đừng có nóng giận à, nhé?”

Đồng Yên thấy bộ dạng gấp đến độ trán đầy mồ hôi của anh thì bật cười, đưa tay lau lau: “Em tha thứ cho anh, anh đừng có gấp như vậy, cũng đừng có đổ mồ hôi.”

Lăng Khiên cười, cầm chông lên trán cô dịu dàng nói: “Anh sợ rằng em nhất thời tức giận, sợ em trong lúc tức giận sẽ không để ý đến anh nữa. Nếu vậy anh sẽ phát điên lên mất.”

Hai tay cô ôm lấy hông anh nói nhỏ: “Bất kể có phát sinh chuyện gì em cũng sẽ không không để ý đến anh. Anh đối với em tốt như vậy, em cũng không biết nên làm thế nào có thể báo đáp lại tình yêu của anh, làm sao lại không để ý đến anh được.”

Lăng Khiên hôn trán cô, rồi hôn thẳng một đường xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Nhìn ánh mắt cô cười đến là vui vẻ: “Em nói thật?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, xấu hổ rũ mi mắt xuống.

“Yên Yên, em chỉ cần biết rằng anh yêu em, rất rất yêu, yêu hơn tất cả mọi vật trên thế giới này. Em không cần báo đáp lại anh, chỉ cần em thật sự vui vẻ ở bên anh, chỉ cần để cho anh mỗi giây mỗi khắc nhìn thấy nụ cười của em là anh đã cảm thấy rất mãn nguyện, hạnh phúc rồi. Em không biết được nụ cười của em đẹp như thế nào đâu, nó như có thể xuyên thấu vào tim anh vậy. Mỗi lần gặp nhau, em đều cười với anh, anh cảm thấy giống như là thượng đế ban tặng trái đào quý cho anh. Yên Yên, anh thật sự yêu

em vô cùng.” Nói xong anh cũng không chờ đợi phản ứng của cô trực tiếp ngậm lấy môi cô, đem tất cả lời ngon tiếng ngọt đưa vào trong miệng cô, hòa tan ở trong lòng, mọc rễ lên mầm rồi kết thành trái ngọt.

Sau nụ hôn nóng bỏng, hơi thở của hai người đều không yên, phải chờ một lúc lâu mới bình phục lại. Đồng Yên uốn tằm trong ngực anh, nghe tiếng tim anh đập dồn dập, cười nói: “Em cũng nên rèn luyện hô hấp.”

Anh sững sốt một chút mới hiểu được ý của cô, lắc đầu cười khở một cái, nắm chặt hai tay đem cả người cô dán vào trong ngực mình, để cho người cô truyền một chút ấm áp tới chỗ lạnh như băng kia.

Đồng Yên tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy Lăng Khiên không nằm trên giường mà đứng bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Anh đi tới kéo kéo vạt áo anh nhẹ nhàng mở miệng: “Anh không mệt à?”

Lăng Khiên nghe được thanh âm ôn nhu của cô nụ cười càng rõ hơn, xoay người cầm lấy tay cô, nhìn bộ dáng cô thẹn thùng mà cả người nóng ran, hắng giọng nói một tiếng: “Em mệt à?”

Cô lúng túng lắc đầu, mặt ửng đỏ.

Lăng Khiên vỗ vỗ gương mặt cô nói nhỏ: “Chúng ta lên nóc nhà ngồi một chút. Chỗ này có thể thấy rất nhiều sao, đẹp lắm.”

Đồng Yên sững sốt sau đó mãnh liệt gạt đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng long lanh làm Lăng Khiên thất thần, ngây người một lúc lâu mới kéo cô đi ra ngoài.

Trên nóc nhà rất sạch sẽ, hai người ngồi sát lại cùng một chỗ. Anh ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào ngực, cầm chống đỡ lên đỉnh đầu cô, vẻ mặt nhu hòa thỏa mãn.

“Mỗi lần tới đây săn thú anh cũng đều ngồi thật lâu ở chỗ này, sau đó nghĩ đến em. Anh nằm mơ cũng muốn mang em đến đây ngắm sao.”

Cô tựa vào trong ngực anh, nghe tiếng tim anh đập trầm ổn, khoe miệng không tự chủ mà gio lên. Cô ngửa đầu cắn lên cằm anh một cái: “Vậy sau này chúng ta thường xuyên tới đây nhé. Em rất thích nơi này.”

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt ôn nhu mà sững nịnh, hôn lên trán cô nói: “Anh cũng biết em nhất định sẽ rất thích nơi này. Ban đầu, anh dựng căn nhà gỗ này cũng tưởng tượng ra bộ dạng vui vẻ, thích thú của em. Yên Yên,

cho tới hôm nay anh mới dám hỏi. Ở chung một chỗ với anh em có hạnh phúc không?”

Đồng Yên nhìn anh, khoe miệng yêu kiều, trên mặt mang nét cười, lông mi cong vút xinh đẹp run rẩy hai cái nhẹ nhàng gật đầu nói: “Khiên, em rất hạnh phúc. Cảm ơn anh đã làm cho em hạnh phúc như vậy.”

Sau khi ngắm sao xong hai người trở lại phòng ngủ đã gần nửa đêm, Đồng Yên nhìn cái giường duy nhất trong phòng kê chắn chặt môi, cúi đầu không biết làm sao. Lãng Khiên từ bên ngoài bung vào hai ly nước, thấy bộ dạng xấu hổ đỏ mặt của tiểu sủng vật thì cười cười, đem ly nước đặt ở đầu giường, sau đó ngồi xuống giường ôm lấy cô đặt trên đùi mình, cầm cọ vào đầu cô nói nhỏ: “Có muốn anh ngủ trên ghế salon không?”

Đồng Yên sững sốt một chút, ngẩng đầu thì thấy nụ cười gian manh của anh thì mắng anh một câu: “Đáng ghét!”

Lãng Khiên một trận cười to, trực tiếp đem cô đặt trên giường, đắp chăn cho cô sau đó lấy ra hai viên thuốc từ trong ví cho vào miệng, uống thêm vài ngụm nước ấm.

Cô xoay người nắm lấy ống tay áo của anh lo lắng hỏi: “Anh không thoải mái à?”

Anh lắc đầu cười cười, trực tiếp nằm lên giường, đem chăn bọc lấy cô ôm vào ngực, hôn lên chóp mũi cô: “Không có chuyện gì cả. Anh chẳng qua là đúng giờ uống thuốc thôi. Có mệt không?”

Đồng Yên giật mình, vươn tay sờ lên trán anh, rồi lại sờ trán mình: “Hình như là hơi nóng? Anh lại đau dạ dày à?”

Lãng Khiên không nói gì, chẳng qua cúi đầu nhìn cô, ánh mắt mê ly mà ôn nhu, hoảng hốt một lúc lâu mới mở miệng: “Yên Yên, anh cũng không dám hy vọng xa vời có thể có giờ khắc này.”

Đồng Yên ngửa đầu nhìn anh, mắt to trong trẻo mà ẩn chứa ý cười, nghịch ngợm nói: “Lãng tổng, xin hỏi ước mơ trở thành hiện thực cảm giác như thế nào?”

Lãng Khiên tay nâng cằm, suy nghĩ thật chân thành đáp: “Kỳ diệu vô cùng!”

Đồng Yên cười vui vẻ, lôi kéo cánh tay anh có chút ý không tốt: “Anh... có muốn vào trong chăn không?”

Anh cười đến vui vẻ, vốn định trêu chọc cô thêm nữa nhưng lại gặp hai má cô đỏ bừng bừng liền không nói tiếp, chui vào trong chăn, đem cả người cô ôm lấy.

Hai người chỉ mặc đồ ngủ mỏng, nhiệt độ thân thể qua hai lớp vải, trộn lẫn nhau, truyền lại. Lăng Khiên hô hấp dần dần gấp gáp, lòng bàn tay đã có mồ hôi. Anh cúi đầu nhìn cô, cả người căng thẳng trong ngực mình thì thở dài, vỗ vỗ tấm lưng cứng ngắc của cô, thanh âm khàn khàn nói: “Em thả lỏng chút đi, anh cái gì cũng sẽ không làm.”

Đồng Yên không dám nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu, dần dần buông lỏng thân thể.

Mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên cầm lấy tay cô, hôn lên trán cô nói: “Như vậy anh cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Ngủ đi thôi.”

Hai tay cô ôm lấy hông anh, cúi đầu đáp một tiếng.

Một lúc lâu sau, Lăng Khiên nghe thấy tiếng hít thở đều đều vững vàng của cô, cúi đầu nhìn cô vô hạn yêu thương cùng sùng nịch, trong nụ cười lộ ra chút cô đơn. Anh đang đợi một câu nói kia, một câu nói rất quan trọng. Lúc trước cô cũng không nói câu nói kia, nhưng anh biết anh sẽ không bắt buộc cô.

Nửa đêm Đồng Yên bị tiếng động bên cạnh làm tỉnh giấc. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó quay đầu lại thấy người bên cạnh bối rối nhìn mình, bả vai hơi lay động. Cô trở mình dậy đưa tay đặt lên người anh vỗ vỗ, hỏi nhỏ: “Anh làm sao vậy?”

Lăng Khiên run lên, chật vật vội vàng giãn thân thể ra, nhưng trong nháy mắt sắc mặt xám ngắt, lau lau mồ hôi xoay người nhìn cô, cười yếu ớt: “Anh đánh thức em dậy à?”

Cô nhìn khuôn mặt trắng bệch đầy mồ hôi của anh mà cả kinh, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay biến, do dự một chút đưa tay dò lên bụng anh. Nơi đó lạnh như băng, thấy vậy cô đưa tay lên xoa nhẹ nhàng, đồng thời ngẩng đầu đau lòng nhìn anh: “Rất khó chịu sao?”

Lăng Khiên cúi đầu nhìn cô, trong mắt cảm động thật sâu, trên mặt là nụ cười cùng với vẻ mặt ôn hòa. Anh kéo bả vai cô, đem cả người cô ôm lấy: “Yên Yên.”

Đồng Yên đáp một tiếng: “Anh sao vậy? Đau dữ dội sao?”

Anh lắc đầu, nhu tình trong đáy mắt càng ngày càng đậm, nghe giọng nói êm ái của cô, nhìn ánh mắt cô ân cần, trong lúc bất chợt anh cảm thấy mũi ê ẩm. Anh bèn ho nhẹ để che giấu, đem đầu cô trở về trong ngực, trở mình ôm lấy thân thể nhỏ bé mềm mại của cô.

Bao nhiêu lần thân thể đau đớn khó chịu ôm người con gái bé nhỏ, lẳng lặng chống lại đau đớn, khi đó một cái tên cơ hồ khóe miệng anh cũng không kêu được, bởi vì anh biết người trong ngực không phải là Yên Yên của anh. Anh không dám nhìn ánh mắt của cô ấy, không dám nghe thanh âm của cô ấy, chỉ sợ ngay cả cơ hội tự lừa dối mình anh cũng không có. Anh cứ như vậy lần lượt chuốc mê chính mình, cuối cùng đau đớn không có tri giác.

Hiện tại anh rốt cuộc có thể gọi tên cô, rốt cuộc có thể không kiêng sợ nhìn ánh mắt cô. Hiện tại anh cảm thấy rất hạnh phúc, đến cả cảm giác đau đớn thất tim cũng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Ngoài cửa sổ bóng đêm vừa lúc, bên trong phòng tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

Chương 25: Lúng túng chạm mặt.

Sau khi săn thú trở về, Đồng Yên đã được Lăng Khiên phê chuẩn không cần đến Viễn Đông nữa. Ngày thứ nhất đi làm lại, tận cho tới trưa Đồng Yên bị Thiến Thiến kéo đi thăm vắn. Mặt cô hồng hồng nói tiến triển giữa hai người cho Thiến Thiến nghe, cuối cùng Thiến Thiến nói: “Yên Yên, cậu gặp phải một cực phẩm nam nhân rồi. Nhất định phải nắm cho thật chặt nhé.”

Đồng Yên gật đầu, mặt tràn đầy hạnh phúc.

Ngày thứ hai cô đi làm, Chu tổng biên nhận được điện thoại của quản lý hiệp ước tập đoàn Viễn Đông, nói là hợp đồng trước kia cứ theo lẽ thường mà tiến hành, mọi chi phí tổn thất trong thời gian này Viễn Đông sẽ chịu trách nhiệm.

Chu tổng biên như thoát được tảng đá đè nặng trong lòng, vuốt vuốt ót gọi điện thoại dồn dập cảm ơn Lăng Khiên. Lăng Khiên mạn bất kinh tâm ứng phó mấy câu, sau đó nói rằng hi vọng lão Chu có thể cho Đồng Yên thôi lui khỏi chuyên mục Trần Dương mười năm phát triển. Chu tổng biên không hề do dự chút nào gật đầu đáp ứng.

Đồng Yên nhận được tin nhắn thông báo của Chu tổng biên, cô nắm điện thoại trong tay cười đến giống như là một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Thứ sáu trước khi tan việc, trong phòng làm việc của tổng tài Viễn Đông. Lăng Khiên ngồi sau bàn làm việc nhưng không hề bàn bạc công việc mà chỉ nhìn thiếp mời trong tay nhú nhú lông mày, bộ dáng rất khó nghĩ.

“Haizzz! Cậu nói xem tôi có nên mang Yên Yên theo không?” Anh nhìn về người đàn ông đối diện hỏi.

Lục Tư Triết nhàn nhã uống cafe, mạn bất kinh tâm nói: “Tất nhiên là đi rồi. Cậu không phải đã sớm nghĩ đến việc công bố thân phận cô ấy trước báo giới sao? Lần này nghiệp giới tổ chức thương thảo nhất định sẽ có không ít các tờ báo tham dự. Đây là một cơ hội không tệ.”

Lăng Khiên sờ sờ mi tâm, gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà Tiểu Diệc Trần cũng sẽ đi.”

Lục Tư Triết nhìn anh trầm ngâm một chút nói: “Cậu đối với Đồng Yên không tin tưởng sao?”

Lăng Khiên cúi đầu, vuốt vuốt bật lửa, thanh âm chìm trong miệng: “Tình yêu của cô ấy đối với người đàn ông kia quá sâu nặng. Bây giờ tôi cũng không biết cô ấy có còn yêu cái tên họ Tiểu kia không nữa.”

Lục Tư Triết cau mày: “Tôi thấy cô ấy bây giờ đối với cậu đã rất tốt. Có nên không còn ý kiến gì đối với Tiểu Diệc Trần nữa?”

Lăng Khiên ngả người tựa vào lưng ghế, hai tay chà xát mặt nhưng không thể xoa tan đi vẻ mệt mỏi cùng đấy mắt nhàn nhạt cô đơn: “Tư Triết, đến bây giờ tôi cũng không dám hỏi cô ấy xem là cô ấy đối với tôi có cảm giác gì, Tôi cảm thấy bây giờ tôi đang hưởng thụ những thời khắc, giây phút ngọt ngào, hạnh phúc; nhưng không biết đến lúc nào thì chúng sẽ hoàn toàn biến mất. Loại cảm giác này thực con mẹ nó không tốt.”

Lục Tư Triết uống nốt chỗ cafe cuối cùng, đứng lên nói: “Tín nhiệm cũng là một phần của yêu thương. Cậu phải toàn tâm toàn ý yêu cô ấy, nhất định phải tin tưởng cô ấy. Mang theo cô ấy đi đi, thuận tiện quan sát xem lúc cô ấy đối mặt với Tiểu Diệc Trần có phản ứng như thế nào. Nói không chừng sẽ không có cảm giác gì cả, như vậy cậu cũng sẽ yên lòng.”

Lăng Khiên khoác tay kên trán, nhắm mắt lại rồi gật đầu thay cho câu trả lời.

Sau khi Lục Tư Triết rời đi, Lăng Khiên trong chốc lát gọi điện cho Đồng Yên bảo rằng buổi tối anh sẽ tới nhà cô ăn cơm. Sau khi cúp điện thoại không bao lâu thì anh lại nhận được điện thoại của Lý Duệ.

“Gọi tôi có chuyện gì không?” Giọng nói của anh có chút mệt mỏi, lười biếng.

“Sao lại lười như vậy? Mấy hôm trước không phải là đường làm quan rộng mở sao?”

“Đừng có nói nhảm nữa. Tâm tình tôi hiện giờ đang không tốt. Có chuyện gì thì nói ngay đi.”

“Mấy ngày trước Trần Dương cố phiếu giảm hai phần trăm. Có một nhóm mua vào vô cùng điên cuồng, không giống như là người mua bình thường. Tôi cũng kiểm tra một chút rồi, cũng là những kẻ nhân lúc hỗn loạn mua vào, đoán chừng là có người mở ra trương mục bất đồng thao tác.*

*(Vi: :D:D, chỗ này làm ăn cổ phần công ty gì đó Vi không hiểu lắm, mọi người ai hiểu thì bảo Vi để Vi sửa, còn ko hiểu thì thôi nhé, cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm đâu. Chỉ cần hiểu là Lăng Khiên phân phó Lý Duệ quản lý, quan tâm đến vấn đề gì đó của Trần Dương, có ảnh hưởng lớn đến tập đoàn này thôi là được rồi. Đọc đi về sau sẽ rõ :D Anh thật là thâm hiểm ý :X:X:X)

“Có thể tra ra được là ai không?”

“Cũng có thể, nhưng cần chút thời gian. Cậu đại khái là có phương hướng gì không?”

“Bọn họ ăn vào bao nhiêu?”

“Bây giờ cũng không nhiều lắm, không đạt tới tiêu chuẩn cổ đông.”

Lăng Khiên trầm mặc một hồi rồi nói: “Cậu từ những người thân quen của Tiểu Diệc Trần và vợ của hắn điều tra thêm xem thế nào.”

“Ok. Có tin tức gì sẽ lập tức báo cho cậu. Cậu chuẩn bị đến khi nào thì bắt đầu ăn vào cổ phần Trần Dương?”

Lăng Khiên nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ nói thật nhỏ: “Chờ thêm một thời gian nữa.”

Lý Duệ định hỏi anh trong lòng còn chờ cái gì, bất quá suy nghĩ một chút rồi bỏ qua. Quan hệ của Đồng Yên và Tiểu Diệc Trần không đến phần anh quan tâm. Chắc là cậu ấy bận tâm đến suy nghĩ của Đồng Yên, nên Lý Duệ cũng không có nói thêm gì nữa, “Ừ” một tiếng rồi cúp máy.

Buổi tối Lăng Khiên lái xe đến nhà trọ của Đồng Yên, khi đó trên bàn ăn đã bày bốn năm món thức ăn và một bát canh. Dù nhiều món nhưng lượng có chút ít. Anh vừa ăn cơm vừa hỏi: “Sao thức ăn hôm nay mỗi món chỉ có chút ít như vậy thôi?”

Đồng Yên gấp thức ăn cho anh, giả hoạt cười cười: “Giá cả tăng cao.”

Lăng Khiên cười khế: “Anh từ bây giờ sẽ ăn thật nhiều.”

Đồng Yên le lưỡi: “Vậy thì cũng sẽ không cho anh ăn. Anh í, lúc thì ăn như cá ăn, lúc thì ăn không biết no, có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, cứ thế lần nào dạ dày cũng không thoải mái. Sau này em sẽ nghiêm khắc quản lý lượng cơm của anh. Cơm cũng chỉ đủ cho hai người thôi, muốn ăn nhiều hơn cũng không có mà ăn đâu.”

Anh sững sờ ngơ ngác, cắn đũa hồi lâu không có phản ứng, sau đó cúi đầu hùng hục ăn cơm, nhưng anh mới ăn được vài miếng, mu bàn tay đã bị cô dùng đũa gõ gõ.

Đồng Yên bất mãn nhìn anh chằm chằm nói: “Anh ăn từ từ thôi.”

Anh nhìn cô, ánh mắt sáng long lanh, nụ cười càng thêm sâu.

Sau khi bữa cơm diễn ra được một nửa, Lăng Khiên nói: “Ngày mai giới hành nghề truyền thông mở một cuộc gặp mặt giữa các công ty (hành nghề thương thảo), chính là đến một làng du lịch vui chơi giải trí. Em có muốn đi cùng anh không?”

Đồng Yên múc cho anh thêm một bát canh, cau mày: “Hành nghề thương thảo? Em đi có thích hợp hay không?”

“Có gì mà không thích hợp chứ. Em cũng không phải đi chuyến này có thể làm cho em biết thêm không ít kiến thức về công việc đạo diễn, đối với sự nghiệp sau này của em tuyệt đối có lợi.”

Cô cảm lấy muống nhỏ, như có điều gì suy nghĩ nhìn anh: “Anh không phải nói em là sủng vật nhỏ bé (tiểu sủng vật) của anh sao? Em sau này nếu trở thành một nữ cường nhân sẽ không phải cảm thấy rất không thoải mái hay là có cảm giác thành tựu gì sao?”

Lăng Khiên tức cười, cúi đầu uống hai hớp nước anh mới ngượng ngừng cười nói: “Tiểu sủng vật hóa ra cũng thù dai. Nhưng nếu em thật sự không muốn đi thì thôi, cũng không sao.” Nói xong câu đó, trong lòng anh cũng không thể dễ dàng nói là mát mát nhiều hay ít, nhưng dù sao anh cũng cảm thấy như cổ khí bị ngăn ở lồng ngực đến nỗi rất khó chịu.

Đồng Yên thở dài: “Anh muốn em đi thì em nhất định sẽ đi, anh không cần phải tìm gì nhiều lí do vòng vo tam quốc đâu. Chỉ cần anh nói: “Yên Yên, anh hi vọng ngày mai em đi cùng anh” là được rồi.”

Tay đang cầm thìa uống canh của anh dừng lại chốc lát. Nhất thời anh cũng không biết nên có phản ứng gì, cho đến khi bàn tay ấm áp của cô nắm lấy tay anh.

“Lúc ăn cơm đừng suy nghĩ gì cả, lát nữa dạ dày sẽ rất khó chịu. Anh ngoan ngoãn uống một chút canh đi, ngày mai em sẽ đi cùng với anh, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện.”

Đồng Yên nhìn anh cười, đôi mắt to và trong trẻo không lẫn tạp chất, tinh khiết khiến tâm người khác rung động.

Lăng Khiên gật đầu, cả lòng anh ngập tràn nỗi xúc động. Anh cảm thấy có lẽ anh đã nắm bắt được cái gì đó, nhưng cụ thể là cái gì thì lại không biết.

Sáng sớm ngày thứ bảy hai người đều nghỉ phép một ngày, lái xe tới vùng ngoại thành, ở trong một khách sạn bốn sao cách bờ biển rất gần. Sau khi dừng xe, Lăng Khiên lấy hành lý trong cốp xe ra, nắm lấy tay Đồng Yên đi tới dừng lại trước đại sảnh.

Đồng Yên khó hiểu nhìn anh: “Sao vậy?”

Anh xoay người xin cô nói nhỏ: “Tiểu Diệc Trần cũng tới.”

Cô hơi sững sờ, sau đó cười cười: “Một cuộc thương thảo trọng yếu như vậy, lão tổng tập đoàn Trần Dương đến tham gia cũng không có gì kì quái.”

Anh nhìn nụ cười bình tĩnh trên mặt cô, đáy lòng nháy mắt bị chấn động, anh có chút không xác định mở miệng: “Em không sợ đối mặt với hắn?”

Cô nhìn thẳng anh nhẹ nhàng lắc đầu, nắm tay anh thật chặt: “Em không sợ. Anh ta cũng sẽ không ăn em, cho dù có em sẽ chạy tới núp phía sau anh, anh cùng với hắn PK (đồ sát). Anh ta đánh sẽ không lại anh.”

Lăng Khiên bật cười, vuốt vuốt tóc cô một lần nữa rồi dẫn cô đi vào.

Vào gian phòng, rửa mặt qua một chút hai người thay y phục chỉnh thức chuẩn bị tham gia yến hội buổi trưa.

Lăng Khiên ôm Đồng Yên mới từ thang máy đi ra ngoài đã nghe thấy một trận xôn xao. Nhìn về phía phát ra âm thanh, thân thể anh rõ ràng ngẩn

ra. Cô cũng nhìn về phía cửa, thấy thân ảnh quen thuộc kia, trong lòng vẫn là hơi run lên một chút.

Trong khi hai người đang rơi vào trạng thái trở mắt nhìn, đám kí giả đã phát hiện ra bọn họ, rất nhanh đã có người cầm camera chạy tới hỏi.

“Lăng tổng, xin hỏi ngài đối với việc lần này chính phủ cử hành thương thảo có ý kiến gì không?”

“Lăng tổng, mới vừa rồi Tiểu tổng nói Trần Dương cùng Viễn Đông sẽ cùng nhau cạnh tranh nhau về truyền thông nghiệp của thành phố G, ngài thấy thế nào?”

“Lăng tổng, cô gái bên cạnh ngài là bạn gái hay là thư ký của ngài vậy?”

“Lăng tổng, bây giờ đang có tin đồn ngài đang có quan hệ thân thiết với một người bạn gái. Xin hỏi người bạn gái đó của ngài có phải cô gái xinh đẹp này không?”

“Lăng tổng,…”

Đối với ánh đèn liên tục lóe sáng từ bốn phương tám hướng xung quanh, Lăng Khiên theo bản năng đem Đồng Yên ôm vào trong ngực. Thấy có một kí giả đuổi theo Đồng Yên chụp hình, anh lập tức tối sầm mặt lại, trầm giọng mở miệng: “Các vị không nên làm phiền đến bạn gái tôi. Mọi vấn đề của mọi người chờ đến sau khi cuộc thương thảo này kết thúc, tôi sẽ đặc biệt dành ra thời gian là nửa ngày tiếp nhận phỏng vấn của mọi người. Còn bây giờ xin nhường đường một chút.”

Giọng anh không cao nhưng lại lộ ra khí thế uy nghiêm, phối hợp với ánh mắt sắc bén của anh làm cho người ta không rét mà run. Phần lớn kí giả đã thối lui, chỉ có mấy người không muốn sống tiếp tục tìm cách chụp lấy một bên mặt Đồng Yên.

Lăng Khiên ôm Đồng Yên vừa mới đi được hai bước thì thấy Tiểu Diệc Trần đi tới tiếp đón. Nhìn thấy cô gái đi bên cạnh anh ta, Lăng Khiên cả người giống như bị đánh một phát cảnh cáo, trong nháy mắt cả người bị chấn động không có phản ứng, trong miệng thoát ra một cái tên “Yên nhi”.

Đồng Yên nhận thấy thân thể anh trong nháy mắt căng thẳng, ngửa đầu nghi hoặc nhìn anh, lại thấy sắc mặt anh trong lúc bất chợt trở nên tái nhợt

dị thường thì lo lắng kéo kéo tay anh hỏi: “Khiên, anh sao vậy? Không thoải mái à?”

Lăng Khiên buông mí mắt, mím mím môi nhìn cô lắc đầu, đang định mở miệng lại nghe thấy âm thanh ôn nhuận mang theo ý cười của Tiểu Diệc Trần vang lên.

“Lăng tổng, Yên nhi, đã lâu không gặp.”

Lăng Khiên hơi nhíu mày, điều chỉnh tâm trạng rồi bắt tay Tiểu Diệc Trần cười nói: “Tiểu tổng, gần đây có tốt không?”

Tiểu Diệc Trần nhìn Đồng Yên cười khê: “Không tiêu sái được như Lăng tổng có giai nhân làm bạn, tôi chỉ có thể mang theo thư kí đi cùng thôi.” Nói xong anh ta ôm chầm lấy Tử Yên Nhi giới thiệu với hai người: “Đây là thư kí của tôi, Tử Yên Nhi.” Sau đó anh nhìn sang Tử Yên Nhi cười nói: “Vị này là Lăng Khiên – tổng tài của tập đoàn Viễn Đông. Mỹ nữ bên cạnh anh ấy là học muội thời đại học của tôi, Đồng Yên.”

Tử Yên Nhi cắn môi, sắc mặt tái nhợt hướng hai người nói: “Xinh chào” sau đó cúi đầu, không dám nói gì thêm cũng không dám nhìn Lăng Khiên lấy một lần.

Lăng Khiên nhìn cô đáy mắt hiện lên một tia đau đớn, trong nháy mắt dời ánh mắt đi, nhìn thấy cặp mắt tò mò xen lẫn lo lắng của Đồng Yên lòng anh khê run lên, có chút miễn cưỡng nhìn cô cười cười không nói gì.

Đồng Yên trên mặt không có bất cứ biến hóa gì, nhưng ánh mắt từ từ ảm đi. Hướng Tiểu Diệc Trần cười cười, đồng thời thâm đánh giá Tử Yên Nhi. Cô bé này cô cũng có chút ấn tượng. Trong chuyên mục lần trước liệu phỏng vấn Lăng Khiên và Tiểu Diệc Trần, trong tư liệu của Thiên Thiên có rất nhiều ảnh tìm thấy trên mạng về việc Lăng Khiên đi tới trường đại học đưa đón một nữ sinh viên. Mặc dù các ảnh đều không chụp chính diện, nhưng cũng có mấy tấm ảnh chụp nghiêng mặt tương đối rõ ràng. Nếu như cô không nhìn lầm thì cô gái Tử Yên Nhi này chính là nữ sinh viên kia. Vốn những chuyện như thế này cô chẳng bao giờ để ở trong lòng, bởi vì những

việc trước đây Lăng Khiên đã trải qua, cô không có quyền can thiệp vào. Nhưng hôm nay khi thấy đáy mắt anh lóe lên tia đau đớn cùng bối rối, lòng cô hung hăng run lên. Cô chỉ mong là anh chẳng qua chỉ đang che giấu những việc đã qua.

Nhưng đám kí giả kia thấy không khí bất thường giữa bốn người ngay lập tức tiến đến hỏi. Mọi nữ kí giả đưa máy ghi âm/micro đến trước mặt Tiểu Diệc Trần hỏi: “Tiểu tổng, hôm này vợ ngài vì sao không thấy đến cùng với ngài vậy?”

Tiểu Diệc Trần cười nói: “Cô ấy rất bận.”

“Gần đây có tin đồn rằng ngài cùng với vợ mình đang chuẩn bị ly hôn. Việc này có thật không?”

Tiểu Diệc Trần ý vị thâm trường nhìn Đồng Yên một cái, ngoài dự tính lại thừa nhận: “Đúng vậy. Chúng tôi đã đệ trình đơn lên tòa án, không có bất ngờ gì xảy ra thì tháng sau sẽ có kết quả.”

Mọi người ồ lên, Lăng Khiên cả người run lên bần bật, có chút khó có thể tin được nhìn anh ta. Lát sau anh cúi đầu thấy Đồng Yên mang theo nhàn nhạt ưu thương nhìn về phía Tiểu Diệc Trần.

Tim anh thoáng chốc trầm xuống.

Cô biết Tiểu Diệc Trần cùng với vợ hẳn chuẩn bị ly hôn.

Nhưng mà cô lại không nói cho anh biết.

Chương 26: Vô tình gặp ở bờ biển.

Sự yên lặng chỉ diễn ra trong một vài phút ngắn ngủi, một ký giả lại mở miệng: “Tiểu tông, ngài vừa mới nói bạn gái của Lăng tông là học muội thời đại học của ngài, có thật không vậy?”

Tiểu Diệc Trần vẫn cười ôn hòa như cũ trả lời: “Đúng vậy. Chúng tôi còn từng là bạn rất tốt của nhau nữa, phải không Yên Nhi?”

Đồng Yên cúi đầu, nắm thật chặt lấy tay Lăng Khiên, cũng cảm giác được lòng bàn tay anh lạnh như băng và ẩm ướt. Cô ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt anh lo lắng nhìn mình, cô hơi sững sờ liền không tự chủ buông lỏng tay anh ra.

Tiểu Diệc Trần thu hết sự mờ ám của hai người vào trong mắt, cười cười nói với ký giả kia: “Chúng ta kết thúc phỏng vấn ở đây thôi. Yên hội sẽ bắt đầu ngay bây giờ, chủ hội đã sắp xếp chỗ ngồi cho các ký giả bằng hữu ở tầng hai. Chúc mọi người vui vẻ.” Nói xong anh ôm lấy bà vai Tử Yên Nhi, gật đầu với Đồng Yên, không nhìn Lăng Khiên lấy một cái đi sát qua bên người bọn họ.

Cho đến khi đám đông giải tán, Đồng Yên một lần nữa nắm lấy tay Lăng Khiên hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Anh nhìn cô, trên mặt không hề cười, đáy mắt nhẹ nhàng rung động, khàn khàn hỏi: “Em đã sớm biết Tiểu Diệc Trần muốn ly hôn?”

Đồng Yên sững sốt một chút sau đó gật đầu: “Anh ta đã nói với em mấy lần, em cũng không hề nghĩ anh ta lại dám thừa nhận trước giới truyền thông.”

Anh thở ra một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa: “Tại sao em không nói với anh?”

Cô nhìn anh khó hiểu trả lời: “Nói với anh? Chuyện anh ta muốn ly hôn? Em cảm thấy không cần thiết a.”

Lăng Khiên mím chặt môi, hàm răng cắn chặt lại, một lúc lâu cảm ngược lại tay cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Cả yến hội Đồng Yên đều đi bên cạnh Lăng Khiên từ bàn này sang bàn khác, anh cùng các vị khách khác xã giao nói chuyện nhưng lại không hề giới thiệu họ cho cô biết; đối với người khác anh chỉ nói “Đây là bạn gái tôi”, ngay cả tên cô anh cũng không nói cho họ biết.

Cô cảm thấy trong lòng có chút ủy khuất, nhưng lại lo lắng cho thân thể của anh khi thấy anh cứ không ngừng uống một chén lại một chén. Cô lôi anh mấy lần anh cũng chẳng hề phản ứng. Đến khi yến tiệc kết thúc, mặt anh chỉ có thể dùng hai từ “trắng bệch” để hình dung.

Trở lại phòng nghỉ, Lăng Khiên cởi áo khoác bước vào phòng vệ sinh, mọi thứ vị đè nén bên trong ruột cứ thế mà đi ra ngoài theo đường miệng, âm thanh nôn mửa không ngừng đánh sâu vào màng nhĩ Đồng Yên. Cô luống cuống đứng ở cửa phòng vệ sinh, nước đã vòng quanh mắt. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội vàng cầm lấy tay người đàn ông phía bên trong cửa kia.

Lăng Khiên vốn muốn trốn tránh cô, nhưng nhìn thấy hai mắt cô hồng hồng thì trong lòng lại hiện lên tia không đành lòng. Anh cũng không biết rốt cuộc mình đang giận cái gì. Cô nói không sai, Tiểu Diệc Trần muốn ly hôn hay không không liên quan gì đến anh, và cô cũng không việc gì phải nói cho anh biết. Nhưng nghĩ đến Đồng Yên đã từng yêu người đàn ông kia tha thiết thì anh cảm thấy rất không yên lòng. Thật ra anh biết rõ, Tiểu Diệc Trần sở dĩ mất đi Đồng Yên là bởi vì hấn ích kỷ cùng hèn yếu, hiện tại hấn lại dám thừa nhận hấn muốn ly hôn trước giới truyền thông, anh không tin trong lòng Đồng Yên không có bất kỳ xúc động nào. Cô bây giờ có thể bình tĩnh, không hề có phản ứng gì khiến lòng anh lại càng khùng hoảng, càng khổ sở hơn.

Đồng Yên đỡ anh nằm lên giường sau đó nhanh chóng lấy thuốc đau dạ dày, rót một cốc nước ấm đưa cho anh uống. Sau khi nhìn anh uống xong mới cầm lấy tay anh hỏi nhỏ: “Anh đau lắm sao? Hay anh nằm nghỉ một lát đi?”

Lăng Khiên nhìn ánh mắt đau lòng không chút che dấu của cô, lòng anh dần dần ấm áp hơn, kéo cô ngồi lên đùi mình oa oa hỏi: “Yên Yên, Tiểu

Diệc Trần li hôn em thật sự không có cảm giác gì sao?”

Cô lau mồ hôi trên trán cho anh, thấy mi tâm của anh nhăn lại thì hôn anh một cái nói: “Em không có, một chút cũng không có. Nhưng mà em không hy vọng anh ta ly hôn, Trương Dao sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta.”

Hai chân mày của Lăng Khiên vừa giãn ra thì lập tức nhíu lại ngay, anh rầu rĩ nói: “Em là đang lo lắng cho hấn ta sao?”

Đồng Yên im lặng, cúi đầu thở dài một hơi: “Dù sao em và anh ta cũng có nhiều năm yêu thương nhau, cho dù bây giờ em không hề yêu anh ta nữa nhưng cũng không mong anh ta thân bại danh liệt, chỉ còn hai bàn tay trắng. Nếu như vậy em sẽ cảm thấy rất áy náy đối với anh ta.”

Nghe được lời nói của cô Lăng Khiên khẽ run lên, ánh mắt lóe lên nói: “Anh không cho phép em đối với hấn ta áy náy. Hấn ly hôn, hấn thân bại danh liệt hay ra sao nữa là chuyện của hấn, không liên quan gì đến em hết. Không cho phép em đồng tình với hấn.”

Cô cười cười, vỗ vỗ mặt anh nói: “Được rồi. Em sẽ không đồng tình với anh ta, cho dù sau này anh ta có đến xin cơm em cũng sẽ làm như không thấy. Thế được chưa?”

Lăng Khiên nghe thấy giọng nói như đang dỗ dành một đứa trẻ của cô mà bật cười, cầm lấy tay cô đặt lên bả vai mình, nhìn nụ cười điềm tĩnh của cô, sau đó thì hôn, mân mê, ngấu nghiến lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Sau nụ hôn nóng bỏng, Lăng Khiên dựa vào đầu giường nghỉ ngơi. Đồng Yên bị anh ôm lấy chỉ có thể nửa nằm trên ngực anh, nhìn chiếc cằm hoàn mỹ nhưng ương ngạnh của anh chốc lát, quay người hỏi nhỏ anh một câu: “Anh quen biết với Tử Yên Nhi phải không?”

Lăng Khiên ôm cô, nắm thật chặt lấy tay cô, trên mặt trong nháy mắt hiện lên vẻ bất an cùng bối rối. Anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, vuốt ve lấy hai cánh môi mềm mại, sắc mặt vừa mới hơi bình tĩnh lại một lần nữa trở nên tái nhợt dị thường, đáy mắt anh run rẩy không dứt.

Đồng Yên lặng lẽ nhìn anh chăm chú, không tức giận cũng không hề tỏ ra không tín nhiệm, ánh mắt cô còn mang theo sự khích lệ nhìn anh.

Một lúc lâu sau, Lăng Khiên thở dài một hơi, lời cô ngồi dậy, cân nhắc chút đỉnh, khàn khàn mở miệng: “Anh cùng với cô ấy quen nhau trong một

thời gian ngắn, chính là năm ngoái sau khi em về nước không bao lâu.” Nói xong anh ngồi dậy nhìn cô, vẻ mặt vô cùng chân thành nói: “Yên Yên, nếu như anh nói anh quen với cô ấy chỉ vì tên cô ấy là Yên Nhi, đôi mắt cô ấy vô cùng giống mắt em, chẳng qua là anh trong nhất thời muốn tìm một phần an ủi, chỉ như vậy thôi thì em có tin anh không?”

Đồng Yên nghe anh nói xong từ từ rũ mí mắt xuống, một lúc lâu không hề đáp lại.

Lòng bàn tay Lăng Khiên càng lúc càng nhiều mồ hôi lạnh, trên trán cũng đã bắt đầu đổ mồ hôi, cơ thể ngày càng cảm thấy lạnh lẽo, không tự chủ được anh rung mình một cái. Đồng Yên cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt thật to ảm đạm nước mắt, cô mím môi cười cười, sau đó khẽ gật đầu: “Em tin anh. Em tin rằng anh sẽ không gạt em.”

Anh nghe thấy câu trả lời của cô hồi lâu cũng không hề phản ứng, chỉ ngồi ngây ra nhìn cô, mặt tràn đầy vẻ không-thể-tin-được.

Cuối cùng Đồng Yên cười khẽ, hai tay tinh tế ôm lấy cổ anh, giả vờ nổi giận mở miệng: “Nói em nghe. Sau khi chúng ta ở cùng một chỗ, anh và cô ta có gặp mặt nhau một mình lần nào không?”

Lăng Khiên mím môi, tránh ánh mắt của cô, cúi đầu trầm mặc thật lâu mới nói: “Lần trước anh đi công tác ở thành phố X gặp lại cô ấy một lần.”

Đồng Yên vénh miệng: “Thế anh có làm chuyện gì có lỗi với em không?”

Lăng Khiên nhìn cô cật lực lắc đầu, vội vàng nói: “Không có, tuyệt đối không có. Anh xin thề!”

Đồng Yên xì một tiếng rồi bật cười, đưa tay nhéo nhéo mũi anh, sau đó lại ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn úp vào gáy anh nói nhỏ: “Sau này em không cho phép anh một mình gặp cô ấy. Cô ấy trẻ tuổi hơn em, xinh đẹp hơn em, em rất không vui khi nhìn thấy anh và cô ấy gặp mặt ở cửa lúc sáng.”

Lăng Khiên trong lòng mừng như điên. Súng vật nhỏ bé của anh là đang ghen phải không? Anh hôn lấy tai cô nói: “Nói nhảm gì vậy. Yên Yên của anh mới là xinh đẹp nhất, khả ái nhất.”

Cô rầu rĩ cười, nhắm ngay cổ anh không nhẹ không nặng cắn một cái, nhìn thấy dấu hai hàm răng nhỏ của mình trên da thịt màu đồng ở cổ anh thì

cười khanh khách. Cô vừa định cắn anh phát nữa lại nghe thấy giọng nói nhần nhịn và run rẩy của anh vang lên: “Xin em đấy, đừng có lộn xộn nữa. Em đang cố tình khiêu chiến với khả năng kiềm chế của anh đấy hả?”

Hai người âm ỉ trong chốc lát, sau đó anh ôm cô ngủ thật say. Dạ tiệc buổi tối hai người không hề tham gia. Đợi đến khi Lục Tư Triết tới, không thấy có bạn gái nào đi cùng, ba người mặc thường phục đi ra ngoài ăn cơm bình dân. Sau khi ăn cơm xong, Lăng Khiên đưa Đồng Yên trở về phòng rồi cùng Lục Tư Triết tới tầng sáu uống rượu.

Đồng Yên tắm rửa thay quần áo nằm trên giường xem ti vi. Lúc khoảng hơn chín giờ thì tiếng điện thoại di động của cô vang lên. Nhìn thấy tên người gọi nhấp nháy trên màn hình điện thoại, hai đầu chân mày cô từ từ nhíu lại, phải một lúc lâu cô mới ấn nút nghe.

“Alo? Diệc Trần?”

Tiểu Diệc Trần lúc này đang ở bên bờ biển. Bờ biển rộng mênh mông ở dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng càng trở nên thâm trầm, yên lặng đến mức quỷ dị. Cả người anh hòa lẫn vào bóng đêm, thân mình thon dài toát ra vẻ cô đơn cùng tịch mịch.

Anh không nói gì chỉ đi về phía trước hai bước, đưa điện thoại di động hướng ra phía biển rộng, một lát sau mới lại áp điện thoại vào tai.

Bên tai Đồng Yên truyền đến tiếng gió biển vù vù xen lẫn tiếng sóng biển không rõ lắm, đáy lòng cô hơi xúc động, mở miệng nói, thanh âm không tự chủ trở nên mềm nhẹ vô cùng: “Anh đang ở bờ biển à?”

Tiểu Diệc Trần nghe cô nói mà cười khẽ, ngữ điệu quen thuộc, giọng nói ôn nhu, phảng phất làm anh nhớ lại Đồng Yên ngày xưa thường hay lẻo đẻo đi theo sau anh.

“Yên Nhi, bờ biển ở đây không xinh đẹp như ở thành phố H, nhưng gió biển cũng rất thoải mái. Em có muốn cảm nhận một chút không?”

Đồng Yên nắm điện thoại đi tới bên cửa sổ, bờ biển loáng thoáng có chút ánh sáng, lác đác có vài người dạo chơi trên bờ biển. Cô không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, lắc đầu cự tuyệt: “Không được. Tôi đã tắm rửa rồi.”

Tiểu Diệc Trần nhìn về phía xa, khóe miệng là nụ cười không đổi, cũng là vô cùng khổ sở: “Yên Nhi, em như thế này rất không có sức thuyết phục.

Em ra đây đi, anh chỉ muốn nói cho em nghe một chút về chuyện giữa Lăng Khiên và Tử Yên Nhi.”

Trong quán rượu.

Lăng Khiên và Lục Tư Triết đang ngồi uống rượu cùng với người đàn ông trung niên ở một bàn trong góc phòng thương lượng chuyện làm ăn.

Lăng Khiên tựa như vô ý mà hữu ý nhìn thời gian, căn bản không thể nào mở miệng. Lục Tư Triết từ từ uống rượu cùng người đàn ông trung niên kia, đưa mắt nhìn ra cửa, thân thể hơi ngẩn ra, đung đung cánh tay Lăng Khiên ý bảo anh nhìn về phía cửa.

Lăng Khiên gõ gõ tàn thuốc theo ánh mắt Tư Triết nhìn ra cửa thì thấy Tử Yên Nhi hết nhìn đông lại nhìn tây như đang tìm ai đó. Anh từ từ nhú mào, trầm mặc một lúc rồi đập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, cùng người đàn ông trung niên kia lên tiếng chào hỏi, quay sang nói với Tư Triết: “Cậu tiếp tục bàn bạc đi. Tôi đi qua đó xem một chút.”

Lục Tư Triết mím môi nhìn anh, nói: “Ở đây có không ít ký giả, tốt nhất mang cô ta ra ngoài nói chuyện.”

Anh gạt đầu, sửa sang lại tay áo rồi tiến về phía cửa.

Tử Yên Nhi nhìn thấy anh, khẽ cắn môi sau đó cúi đầu nhìn xuống đất nói nhỏ: “Anh có rảnh không? Em có lời muốn nói với anh.”

Lăng Khiên nhìn cô nhẹ nhàng gạt đầu: “Được. Đi ra ngoài nói chuyện.”

Hai người chậm chậm đi tới bờ biển, Lăng Khiên đi trước, Tử Yên Nhi cách anh nửa thước ở phía sau, khẽ cúi đầu, trên mặt có chút đấu tranh giằng co. Đến bờ biển, cô nhìn xung quanh thì thấy hai thân ảnh ở cách đó không xa. Cô dừng lại kéo góc áo Lăng Khiên.

Lăng Khiên xoay người, nhàn nhạt nhìn, đợi cô mở miệng.

Một lúc sau, Tử Yên Nhi từ trong túi móc ra một tấm chi phiếu đưa cho anh: “Đây là một trăm vạn lần trước anh cho em mượn, giờ em trả lại cho anh.”

Lăng Khiên không có cầm lấy, cúi đầu trầm tư, lát sau nhìn về phía cô, hai tròng mắt lạnh lùng trong trẻo không có một tia rung động hỏi: “Em đi theo Tiểu Diệc Trần?”

Tử Yên Nhi lắc đầu, nói nhỏ: “Em chỉ là thư ký của anh ta.”

Lăng Khiên nghiêng đầu nhìn về phương xa, nói: “Vậy hã ta tại sao lại cho em một trăm vạn?”

“Em mượn anh ta. Anh ta sẽ trừ dần vào tiền lương của em.”

Lăng Khiên quay đầu nhìn cô, trong mắt nhàn nhạt ưu thương. Dù không yêu cô nhưng anh cũng không hề hi vọng cô gái này bị cuốn vào cuộc đấu giữa anh và Tiểu Diệc Trần.

“Cha em bệnh thế nào?”

“Đã được phẫu thuật rồi. Tiểu tổng đã giúp em tìm bác sỹ tốt nhất cho cha. Hiện giờ cha em đang hồi phục lại rất tốt.”

Lăng Khiên ánh mắt ảm đi một chút, xoay người nhìn mặt biển yên tĩnh một lúc lâu mới nói: “Cuộc gặp mặt lần trước có phải do Tiểu Diệc Trần an bài hay không?”

Tử Yên Nhi run lên bần bật, cắn chặt môi không nói gì.

Lăng Khiên không hề xoay người, dường như anh cũng không đợi bất kỳ câu trả lời của cô, tiếp tục mở miệng: “Lần này thì sao? Hã ta lại muốn em làm cái gì? Lại dùng chiêu cũ dụ dỗ tôi sao? Yên Nhi, cha em bị bệnh mà tôi không hết lòng giúp đỡ, thật xin lỗi. Một trăm vạn kia em không cần trả lại cho tôi, hơn nữa em cũng không nên tham gia vào ân oán giữa tôi và Tiểu Diệc Trần. Em hãy cùng cha em rời khỏi nơi này đi. Hãy sống một cuộc sống đơn giản thôi được không?”

Tử Yên Nhi trong mắt đã có nước, thấy cách đó không xa hai người kia đang đi tới, cô nhắm chặt mắt một chút, rồi bước lên phía trước một bước, trực tiếp ôm eo Lăng Khiên.

Hai người ở cách đó vài mét nhìn thấy hình ảnh của bọn họ đều sửng sốt. Tiểu Diệc Trần khóe miệng là nụ cười yếu ớt, quay đầu nhìn sang cô gái bên cạnh mình đang tràn ngập căng thẳng trong lòng.

Đồng Yên mím chặt môi, sắc mặt tái nhợt nhìn hình ảnh đôi nam nữ đang đứng ôm nhau một chỗ kia, trong nháy mắt cả người cứng đờ không phản ứng. Nhìn thấy người đàn ông đẩy cô gái kia ra trên mặt vẻ mặt từ từ buông lỏng, cô quay đầu chống lại đôi mắt đang mỉm cười ôn nhu của Tiểu Diệc Trần, khẽ cười cười, lạnh lùng hỏi: “Diệc Trần, đây mới thực sự là nguyên nhân tới nay anh hẹn tôi ra bờ biển phải không?”

Chương 27: Tình càng thêm sâu.

Lăng Khiên không hề chuẩn bị gì đã bị Tử Yên Nhi ôm chặt lấy, trố mắt vài giây, anh lập tức gạt mạnh tay cô ra, lui về sau hai bước. Trên mặt anh không chút nào che dấu khiếp sợ cùng khốn hoặc, nhìn nước mắt cô tuôn rơi anh khẽ nhú mày, mím chặt đôi môi nhìn cô một lát, sau đó trực tiếp cất bước rời đi. Anh đi sát qua bên người cô mà không hề dừng lại liếc nhìn cô một lần.

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Đồng Yên, nụ cười trên mặt Tiểu Diệc Trần từ từ biến mất. Anh không mở miệng, chờ đến khi Lăng Khiên rời đi mới lấy một điếu thuốc ra hút, xoay người đối mặt với biển rộng, thật lâu cũng không lên tiếng.

Đồng Yên nhìn thoáng qua Tử Yên Nhi vẫn đứng ở chỗ cũ, sau đó đi đến bên cạnh Tiểu Diệc Trần lặng lẽ nhìn về phương xa.

Sự trầm mặc kéo dài rất lâu, cuối cùng Tiểu Diệc Trần run rẩy tắt điếu thuốc, quay đầu nhìn cô khẽ sở cười cười: “Yên nhi, em đã yêu hẳn ta tới mức này rồi sao? Kể cả ngày trước đối với anh, em cũng không hề tin tưởng đến mức này.”

Hai tay Đồng Yên ôm lấy người, trên mặt nhàn nhạt ưu thương, cô vẫn như cũ nhìn phía chân trời đen thẳm. Trên mặt biển rộng xa xa có một con thuyền nhỏ dập dềnh dập dềnh, ánh đèn pha chột lóe chột tắt ẩn hiện trong đêm tối. Cảnh thật đẹp.

“Diệc Trần, sự tin tưởng của tôi không phải xuất phát từ việc tôi yêu anh ấy mà là anh ấy đối với tình yêu của tôi. Anh ấy cho tôi cảm giác bất kể chuyện gì xảy ra, tôi chỉ cần tin tưởng anh ấy là được. Việc vừa rồi tôi dễ dàng biết được anh ấy hoàn toàn trong sạch, bởi vì, tôi thật sự không yêu

anh. Do vậy mà chỉ cần tôi không ngu ngốc đều nhìn ra được sự trùng hợp này thật sự trẻ con tới mức nào.”

Tiểu Diệc Trần nghe xong lời cô nói đột nhiên nhắm chặt hai mắt, nghiêng chặt răng. Qua thật lâu mới mở to mắt nhìn cô, sự trấn định và mỉm cười ngụy trang giả tạo trong mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là chặt vật và đau đớn.

“Yên nhi, tại sao em không cho anh thêm một cơ hội nữa? Tại sao em có thể độc ác được như vậy hả?”

Gió ban đêm có chút lạnh, Đồng Yên xoa xoa bàn tay vào cánh tay mình cười cười, sau đó xoay người nhìn thẳng vào anh. Cô không có phản bác cũng không hề giải thích mình đã từng đau khổ và bị tổn thương tới mức nào, cô chẳng qua là nhìn anh, ánh mắt ôn nhu mà chân thành. Cô nói: “Diệc Trần, thật xin lỗi. Là em đã từ bỏ tình yêu của chúng ta, tất cả đều là lỗi của em, không hề liên quan gì đến Tương Dao hay Lăng Khiên cả. Chẳng qua chỉ là em không hề yêu anh nữa. Em không hề hi vọng anh ly hôn với Tương Dao, cũng không hi vọng anh đối nghịch với Lăng Khiên, càng không hi vọng đem tình cảm giữa hai ta thả nước trôi sông. Chỉ hi vọng mỗi người chúng ta đều được hạnh phúc.” Sau khi nói xong cô xoay người trở về khách sạn.

Tiểu Diệc Trần vươn tay nhanh chóng chế trụ cổ tay cô, khàn khàn nói: “Yên nhi, không có em thì anh vĩnh viễn không thể hạnh phúc.”

Đồng Yên nhìn thấy một thân ảnh cao ngất quen thuộc không biết đã đứng cách đó không xa từ khi nào, khóe miệng loàn loàn lộ ra nụ cười khinh linh. Cô gạt tay anh, nói nhỏ: “Xin lỗi, em không thể giúp anh được.” Sau đó cười yếu ớt đi về phía người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc đến cho cô.

Cô nhanh chóng đi tới chỗ Lăng Khiên. Khi vừa đến trước mặt anh, nụ cười trên mặt cô lập tức biến mất. Nhìn thấy mặt anh căng thẳng, hai tròng mắt tức giận, cô nhàn nhạt hỏi: “Anh ở đây chờ em à?”

Lăng Khiên nghe giọng nói lạnh nhạt của cô, lòng run lên mạnh mẽ, sắc mặt trong thoáng chốc trắng vài phần, mân mân đôi môi: “Em ra đây với hần từ khi nào vậy?”

Cô nhìn anh một cái, sải bước về phía trước: “Không bao lâu.”

Anh đi sau lưng cô, suy nghĩ chút rồi bước thêm mấy bước đi song song với cô. Anh nhìn thấy cô ăn mặc phong phanh thì nhíu mày, liền cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, sau đó khàn khàn hỏi: “Em và hần ta hàn huyên cái gì vậy?”

“Tùy ý nói chuyện phiếm thôi.” Thái độ của cô vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp, áo khoác của anh có mùi riêng rất đặc biệt.

Cũng không biết có phải chột dạ hay không, khi quay về phòng không thấy cô, anh đoán rằng có thể Tiểu Diệc Trần đã hẹn cô ra ngoài. Khi ở bờ biển nhìn thấy hai người bọn họ, anh vốn dĩ rất tức giận nhưng khi nghe thấy giọng nói tỉnh táo và hờ hững của cô thì sự tức giận của anh bị dập tắt hoàn toàn. Nhìn thấy cô khác thường, anh nghĩ rằng không biết cô đã nhìn thấy cảnh tượng Tử Yên Nhi ôm lấy anh trên bờ biển hay không nên anh không dám nổi giận với cô, cũng không dám hỏi cô. Tất cả oán khí cùng tức giận đều nén lại trong ngực, tưởng như bị nội thương.

Hai người một trước một sau bước vào thang máy, mỗi người đều không nói chuyện, cũng không có ai động. Đồng Yên ngược nhìn mấy con số nhấp nháy phía trước trong lòng có chút bức mình. Cô có thể bình thản và nhanh chóng nhìn ra âm mưu của Tiểu Diệc Trần, cho dù tất cả mọi việc đều là Tiểu Diệc Trần sắp đặt nhưng trong lòng cô vẫn có chút mất hứng. Rõ ràng chiều nay anh đã đồng ý với cô rằng sẽ không một mình gặp mặt Tử Yên Nhi, vậy mà buổi tối vẫn cùng người ta ra bờ biển, lại còn để người ta ôm chặt nữa. Cô biết anh sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, nhưng vẫn tức giận, bản năng sinh khí.

Lăng Khiên hai tay nắm chặt, cúi đầu, nhếch đôi môi mỏng đã trắng bệch. Anh không biết vừa rồi Tiểu Diệc Trần cùng với Đồng Yên đã nói chuyện gì mà thái độ của cô tự nhiên thay đổi như vậy, càng đáng buồn hơn nữa là chính mình cảm thấy chột dạ. Dù thế anh cũng không dám chất vấn cô. Ra khỏi thang máy, nhìn cô không hề dừng lại tiếp tục đi về phía trước, anh cảm thấy u ám cực độ. Anh đối với việc cô bất hòa cùng cự tuyệt như vậy vẫn là không có biện pháp. Anh cảm thấy bất lực.

Về đến cửa phòng cô dừng bước lại, đưa cho anh chìa khóa phòng, anh nhận lấy đồng thời nhanh chóng nắm tay cô. Nhận thấy được cô có chút giãy dụa anh càng cầm tay cô chặt hơn, nhanh chóng mở cửa, kéo cô đi vào rồi trực tiếp đóng cửa lại ngay lập tức. Anh ép sát cô vào tường hai tay ôm chặt lấy bờ eo mảnh khảnh của cô, cúi đầu nói: “Em làm sao vậy?”

Đồng Yên bị anh giam cầm không thể nhúc nhích được, bất mãn quệt mồm nói: “Không sao cả.”

Anh gia tăng lực đạo, hai tay ôm lấy eo cô càng chặt hơn, hỏi tiếp: “Hắn ta đã nói với em chuyện gì? Hắn vì em mà ly hôn, em cuối cùng đã dao động rồi?”

Cô hung hăng lườm anh, quay mặt sang một bên không thèm nhìn anh nữa.

Lăng Khiên nhíu mày, đem trán chống lên trán cô, khàn khàn nói: “Yên Yên, đừng như vậy nữa. Em rốt cuộc sao vậy?”

Đồng Yên nghe giọng nói khổ sở, ngữ điệu ưu thương của anh, trong lòng mềm đi một chút, ngẩng mặt nhìn anh hỏi: “Vừa rồi anh đã đi đâu?”

Anh hơi sững sờ: “Em nhìn thấy rồi?”

Cô chống tay trên ngực anh, ngón tay đặt ở ngực anh nhéo nhéo một chút, dẫu môi nói: “Anh đã đồng ý với em là sẽ không một mình gặp mặt cô ta nữa rồi cơ mà.”

Anh nhìn thấy mũi cô nhăn lại, gương mặt tức giận, bộ dáng làm cho người ta vừa yêu vừa thương, mím môi cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào giải thích với cô bây giờ. Qua mấy phút đồng hồ anh bỏ qua giải thích, ần hãm nói: “Anh xin lỗi.”

Cô không nghĩ tới anh lại nói tới ba chữ đó, ngơ ngác ngác ngắc đầu nhìn vào ánh mắt tràn ngập thâm tình của anh, tất cả bất mãn cùng oán khí nhanh chóng tiêu tan không còn tăm hơi. Cô đưa hai tay ôm lấy cổ anh, hôn lên đôi môi tái nhợt của anh nói: “Không sao.”

Lăng Khiên nhếch nhếch khóe miệng, cúi người bắt lấy đôi môi đang chuẩn bị chạy trốn kia hung hăng hôn lấy. Tay anh đang đặt ở hông cô từ từ di chuyển lên trên cuối cùng dừng lại ở vai cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cột sống. Anh nghe thấy tiếng rên rỉ không tự chủ được của cô, đang định cúi xuống bế ngang người cô bước vào trong thì tiếng chuông cửa dồn dập vang lên.

Cả hai người đều giật mình sửng sốt. Đồng Yên phản ứng đầu tiên, mặt cô đỏ bừng như một trái cà chua, vội vàng hấp tấp rời khỏi lòng ngực anh, sửa sang lại quần áo rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

Đáy mắt Lăng Khiên vẫn chưa tan hết dục vọng, trên mặt là ảo não cùng phần hận vô cùng, tay mạnh mẽ giựt tóc rồi lại vò đầu, xong, mở cửa ra. Nhìn thấy người mới đến thì anh tức giận cực độ. Anh muốn đánh người.

“Tìm tôi có việc gì?” Lăng Khiên không hề muốn cho Lục Tư Triết bước vào phòng, đáy mắt tức giận nhìn anh lạnh lùng nói.

Lục Tư Triết kinh ngạc, nhìn quần áo xộc xệch của Lăng Khiên thì lập tức hiểu ra, vui vẻ vô cùng gạt cánh tay anh đi vào trong phòng, nhìn xung quanh một chút hỏi: “Haha, tôi phá hư chuyện tốt của cậu à?”

Lăng Khiên hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời, lấy bao thuốc ra ném cho Lục Tư Triết một điều, đốt điều thuốc của mình xong mới lên tiếng: “Xảy ra chuyện gì hả?”

“Đồng Yên đâu?”

Lăng Khiên liếc mắt về phía phòng tắm, ánh mắt nhu hòa đi rất nhiều, khóe miệng nhếch nhếch rồi mới nhìn Tư Triết nói: “Có chuyện gì cứ nói đi.”

Lục Tư Triết để túi văn kiện trong tay mình lên mặt bàn nói: “Vừa mới có người gõ cửa đưa cái này cho tôi.”

Lăng Khiên ngậm điều thuốc, hai tay mở miệng túi văn kiện đổ ra bàn, một chồng ảnh đổ xuống. Anh dùng tay lật giở mấy cái xem, đều là những hình ảnh chụp anh và Tử Yên Nhi ở cùng một chỗ, có cả hình anh ôm cô ta ở quán rượu thành phố X, ảnh anh đưa cô ta lên xe, còn có ảnh anh ôm lấy cô ta ở trước cửa quán rượu, lại có cả ảnh tối nay cô ta ôm lấy anh. Góc chụp vô cùng tốt, nhìn thấy rõ ràng cả mặt Tử Yên Nhi và anh.

Lăng Khiên cười lạnh: “Hắn ta cần bao nhiêu tiền?”

Lục Tư Triết rút ra một tờ giấy đưa cho anh, phía trên có lời nhắn ý là ngày mai lúc trời tối anh phải mang theo năm trăm vạn tới gặp hắn, nếu như không gặp được anh và không nhận được tiền thì ba ngày sau sẽ phát tán phim ảnh của anh và Tử Yên Nhi, cuối cùng không quên để lại phương thức liên lạc.

Lăng Khiên đọc xong rồi vo tròn tờ giấy ném vào sọt rác. Nhìn thấy thân ảnh xinh xắn của Đồng Yên đi ra từ phòng vệ sinh, anh mỉm cười đi tới. Lục Tư Triết vội vàng thu dọn đồng ảnh trên bàn thì nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Lăng Khiên.

“Không cần dọn đâu.”

Lăng Khiên đi tới trước, ôm lấy bả vai Đồng Yên đi tới ghế salon, đỡ cô ngồi xuống còn anh ngồi xuống bên cạnh cô, dập tắt điều thuốc, sau đó cầm lấy đồng ảnh trên bàn đưa cho cô.

Lục Tư Triết kinh ngạc nhìn Đồng Yên, cô nhận lấy hình nhưng vẻ mặt cũng không có xuất hiện khiếp sợ hay tức giận, chỉ là có chút ưu thương. Anh nhìn hai người mà chẳng hiểu gì cả.

Cô xem từng tấm ảnh, cuối cùng cúi đầu thờ dài một hơi hỏi: “Là Tiểu Diệc Trần đưa cho anh à?”

Lăng Khiên lắc đầu: “Không phải. Là một kí giả.”

Cô nhìn anh: “Anh định làm gì bây giờ?”

Anh đứng dậy, đem hình bỏ vào trong túi đưa cho Lục Tư Triết nói: “Giao lại cho Tiểu Diệc Trần.”

Lục Tư Triết mở to hai mắt, ánh mắt đảo đi đảo lại trên mặt hai người, cuối cùng mím môi đáp một tiếng đứng dậy rời đi. Sau khi đóng cửa phòng, anh cúi đầu loay loay khóe miệng, vẻ mặt phức tạp, cảm thấy có chút thoải mái nhưng cũng hơi cô đơn.

Lục Tư Triết trở lại phòng mình, đứng bên sổ sát đất nhìn vào màn đêm yêu lặng bao phủ không gian và biển rộng trước mặt rơi vào trầm tư.

Lăng Khiên toàn tâm toàn ý chờ đợi Đồng Yên nhiều năm như vậy, có lẽ cũng đã chờ được câu nói anh muốn kia. Anh có lẽ phải cảm thấy vui vẻ vì anh em của mình đã tìm được hạnh phúc. Anh cũng vì hai người bọn họ mà vui vẻ, cũng có thể tiêu trừ sạch sẽ những ý nghĩ ngổn ngang trong lòng, nhưng cảm thấy có chút đau, có chút không muốn.

Anh vô cùng không muốn nhưng cũng phải thừa nhận, anh thật sự đã động tâm đối với bạn gái của người anh em tốt của mình. Càng buồn hơn nữa chính là anh đã sống ba mươi năm lần đầu tiên động tâm.

Chương 28: Ăn xong cầu hôn.

Sau khi Lục Tư Triết rời khỏi, Lăng Khiên đem Đồng Yên ngồi trên đùi mình, cọ cọ trán cô nói: “Chúng ta tiếp tục công việc còn đang dang dở nào.”

Đồng Yên giật mình, giãy dụa muốn thoát khỏi anh làm cho bụng dưới Lăng Khiên phản ứng. Anh ôm cô vào ngực càng chặt hơn làm cô không thể giãy dụa thêm, nói: “Em mà còn giãy nữa thì anh lập tức bỏ qua khúc đạo đầu vào thẳng chủ đề luôn đây.”

Đồng Yên đỏ mặt, không dám cử động nhưng với cái kiểu hôn như trêu ghẹo đùa bỡn của anh cũng có chút kích thích.

Lăng Khiên nhận thấy có điều gì đó không đúng, cúi đầu xuống thì thấy đôi mắt to đầy cảm xúc của cô đang nhìn mình, ánh mắt rõ ràng hiện hai chữ: kháng nghị! Anh đè nén rung động trong lòng, mím môi ôm chặt cô vào ngực mình, hôn lên mắt cô hỏi: “Sao vậy?”

Đồng Yên quay mặt sang một bên, hừ lạnh: “Anh vừa nói thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em. Có thật thế không?”

Anh sững sốt: “Thật sự không có mà.”

“Nói bậy. Anh gạt em. Rõ ràng trong ảnh là anh vừa kéo vừa ôm cô ta, rồi lại còn đi tới phòng trọ nữa. Như thế còn chưa tính là có lỗi với em hả?”

Anh nhìn bộ dáng tức giận mê người của cô, muốn hôn mà không dám, cũng không biết phải làm thế nào giải thích rõ ràng với cô. Cuối cùng anh chỉ có thể ảo não thở dài lắc đầu, quyết định sử dụng một chút chiến thuật với cô.

Anh cúi đầu, hai mắt chăm chăm nhìn người trong ngực mình, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc. Lát sau khi cô ngẩng đầu lên nhìn, anh trầm thấp mở miệng: “Yên Yên, em đã nói rằng em tin tưởng anh.”

Giọng anh rất thấp, lộ ra một chút ủy khuất làm Đồng Yên kinh ngạc, lòng cô mềm đi một chút, cô chui chui vào trong ngực anh, tựa hằm đầu vào ngực anh, ủy khuất nói: “Em tất nhiên là tin tưởng anh rồi. Nhưng mà nhìn anh ôm người phụ nữ khác em thấy rất bức mình, rất khó chịu.”

Anh cúi đầu hôn trán cô, nói: “Lần trước ở thành phố X, khi anh gặp Tử Yên Nhi thì anh thấy cô ấy đang bị một người đàn ông vũ nhục, do đó anh không thể thấy chết mà không cứu được. Còn việc ôm cô ta thì anh coi thường. Anh nên sớm nghĩ đến việc làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy. Vì vậy em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng không để ý đến anh, được không?”

Đồng Yên nghe thấy ngữ điệu mềm nhẹ của anh thì thấy lòng mình nhũn dần ra, cuối cùng tất cả trách cứ, phiền muộn trong lòng đều tiêu tan hết. Cô nói nhỏ: “Vậy tối nay anh ngủ ở ghế salon nhé.”

“Hả?” Anh rõ ràng là ngạc nhiên đến hoảng cả người, không ngờ người trong ngực thật sự trừng phạt mình. Nhưng mà lời đã nói ra miệng thì không thể rút lại được, do đó mà anh chỉ có thể mím môi, vô cùng không tình nguyện mà đáp một tiếng “Ừ”.

Sau khi tắm rửa xong, Đồng Yên ôm chần ngồi ở đầu giường, nhìn người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cả người uốn éo trên ghế salon, nằm mà chân không thể thẳng ra như người khác được, cười ngật ngèo hỏi: “Anh ngủ trên ghế salon có thoải mái không vậy?”

Lăng Khiên xoay người nhìn cô, đáng thương nói: “Làm sao mà thoải mái được. Khó chịu muốn chết.”

Đồng Yên cười: “Là tự anh nói em trừng phạt anh thế nào cũng được mà.”

Anh ảo não nhíu mày, trần trọc hai cái sau đó đột nhiên ngồi dậy, tỏ ra phiền não gãi gãi đầu, sau đó cúi đầu, cả người chìm vào trầm tư.

Đồng Yên chăm chú nhìn anh, gọi hai tiếng nhưng không thấy anh trả lời, có chút hoảng sợ. Cô vén chăn, đi dép vào vội vàng chạy đến bên cạnh anh. Khi vừa mới tới gần salon chưa kịp mở miệng đã bị người kia ôm cả người vào ngực, để cô ngồi trên đùi.

“Bắt được em rồi!” Lăng Khiên cười rất là đắc ý.

Đồng Yên bắt mãi giấy dựa, hai tay đánh mạnh lên vai anh không nhẹ cũng không nặng, tức giận mắng: “Đại lừa gạt. Em sau này sẽ không tin anh nữa.”

Lăng Khiên cũng chẳng ngăn cản cô, nhìn đôi tay trắng như phấn đập đập lên người mình thì tỏ ra hưởng thụ như là cô đang xoa bóp cho anh. Nghe cô nói như vậy cũng chẳng tức giận, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của cô, sau đó lại tựa trán mình lên chóp mũi nhỏ nhỏ của cô hỏi: “Tối nay em cùng Tiểu Diệc Trần nói chuyện gì?”

Đồng Yên không nghĩ tới bây giờ anh trở lại nợ cũ, mím môi suy nghĩ một chút, hai tay vòng lên ôm lấy cổ anh, đầu gối lên vai anh nói: “Em nói với anh ta là em không yêu anh ta, không hi vọng anh ta cùng Tương Dao ly hôn, cũng không muốn anh ta cứ tiếp tục đối nghịch với anh. Em nói rằng hiện giờ em rất hạnh phúc.”

Lăng Khiên trong lòng run rẩy mãnh liệt, cái vật trong ngực trái kia cứ nhảy lên nhảy xuống thành thạch vô cùng mạnh mẽ. Anh thở hắt hắt hai cái, hỏi với giọng vừa khàn khàn vừa run run: “Yên Yên, em nói rằng em không yêu hắn ta. Vậy bây giờ em đang yêu ai?”

Anh nói xong câu đó thì nhìn chăm chăm vào thân thể bé nhỏ trong ngực. Trên mặt cô là nụ cười yếu ớt nhưng ngọt ngào vô cùng, lông mi dài cong vút rung động. Cô không nhìn anh, cũng không trả lời ngay mà lần nữa chui chui vào trong ngực anh, sau đó nhắm mắt, hai cánh môi đỏ hồng lúc khép lúc mở, nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Em yêu anh”.

Sau đó mọi tình cảm bị đè nén trong lòng Lăng Khiên mạnh mẽ bộc phát. Anh không cho người trong ngực mình cơ hội tránh né, trực tiếp ôm chặt lấy cô, đứng dậy bước nhanh về phía giường, sau đó nhẹ nhàng đặt cô trên giường, chống hai tay sang hai bên người cô. Anh nhìn người dưới thân mình với ánh mắt nóng bỏng mà chăm chú, nhưng thật lâu cũng không làm động tác kế tiếp.

Khi bị anh ôm chặt lấy Đồng Yên xấu hổ nhắm chặt hai mắt lại. Cô không hề ngốc nghếch, cô biết được tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Nếu nói cô không khẩn trương chút nào là nói dối, nhưng cô cũng không đành lòng cự tuyệt anh. Khi được anh nhẹ nhàng đặt lên giường, cô cảm thấy được vật nam tính cực nóng của anh đang áp lên người mình, trong lòng cô

thật ra cũng mong đợi. Nhưng đợi lâu rồi mà vẫn không thấy anh hôn mình, Đồng Yên từ từ mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt vô cùng thâm tình, vô cùng nóng bỏng cũng vô cùng khát vọng, lại lộ ra chút bàng hoàng của anh đang chăm chú nhìn cô.

Thân thể nhỏ nhắn của cô giật mình, nhận thấy được thân thể anh trong nháy mắt căng thẳng mặt cô càng đỏ hơn. Hai tay cô chống đỡ trước ngực anh khẽ đẩy đẩy, nói: “Anh... tại sao...?”

Lăng Khiên hai tay ôm cô vào ngực, ngọn lửa trong mắt anh càng ngày càng nóng bỏng hơn, cặp mắt nhìn như muốn phóng ra lửa thiêu đốt người cô, biểu thị một thông tin vô cùng rõ ràng: anh-muốn-cô.

Nghe giọng nói ôn nhu, mềm mại của cô, một lần nữa bụng dưới của anh càng căng cứng hơn. Anh ồ ồ thở dốc hai cái, sau đó kiềm chế mình khàn khàn mở miệng: “Yên Yên, em thật sự yêu anh sao?”

Đồng Yên nhìn anh, hai con ngươi như mắt nai con vô cùng linh động, cùng với nụ cười thẹn thùng xấu hổ, cô không hề do dự gật đầu khẳng định với anh.

Khóe miệng Lăng Khiên cong lên rõ ràng, trực tiếp cúi người đè lên người cô, hai cánh môi anh run rẩy, khẽ khàng hôn lên môi cô, thật cẩn thận, thật quý trọng giống như là hôn hít lấy bảo bối trân quý nhất thế gian.

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng ngày càng bao trùm không gian và mọi vật, ánh trăng nhu hòa chiếu vào trong phòng, chiếu rọi rõ ràng quần áo lả tả rơi xuống sàn nhà, hai người trên giường đang triền miên cuốn lấy nhau tỏa ra xung quanh không khí nóng bỏng nhưng nồng đậm yêu thương. Bóng lưng cân xứng căng đầy của người đàn ông rung động, mồ hôi từng giọt theo da thịt nhả nhụy hoàn mỹ chảy xuống, thân thể anh phập phồng lúc căng thẳng, lúc thì thả lỏng, từng giọt mồ hôi mờ mờ mị hoặc dưới ánh đèn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh lấp lánh.

Trong tiếng ồ ồ thở dốc của người đàn ông xen lẫn từng tiếng rên rỉ thẹn thùng của người phụ nữ.

Thân người Lăng Khiên nhấp nhô đẩy ra đẩy vào đều đặn, đồng thời anh cẩn thận vuốt ve thân thể mềm mại phía dưới. Bàn tay hơi lạnh của anh theo tấm lưng trơn bóng mảnh khảnh của cô vuốt dọc một đường xuống dưới,

chậm rãi lướt qua bắp đùi, sau đó tay anh nhẹ nhàng vỗ về chỗ mẫn cảm của cô.

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đẹp đẽ của cô, sau đó hôn dần xuống cổ, sau đó lại chuyển lên môi cô, đem cái lưỡi ngọt ngào, thơm tho, mềm mại của cô ngậm vào trong miệng.

Thân thể bên dưới anh run rẩy, lúc ban đầu có bài xích cùng kháng cự nhỏ, nhưng dần dần càng ngày càng dán chặt vào người anh, hòa theo, cuối cùng cô ôm thật chặt lấy thân thể của anh phối hợp luật động. Cuối cùng hai người đạt tới đỉnh điểm của thiên đường khoái lạc.

Một lúc lâu sau, theo mấy cái cử động ra vào dòn dập mà có lực, thân thể Lăng Khiên từ từ dừng lại. Anh thở hổn hển, khuỷu tay chống xuống giường, nhìn khuôn mặt ửng đỏ bên dưới, vật nhỏ lại không yên. Anh đưa hai tay vuốt ve những dấu hôn đỏ hồng của mình còn lưu lại trên thân thể cô, nhẹ cười.

Lát sau, anh cúi người lăm bằm bên tai cô: “Yên Yên, nghỉ ngơi đủ chưa?”

Đồng Yên trợn mắt nhìn anh rồi cứng ngắc gật đầu

Khóe miệng Lăng Khiên giương lên, ngậm lấy vành tai mềm mại của cô mà hôn mà cắn nói: “Vậy thì làm một lần nữa.”

Cả một đêm kích tình triền miên, gió mưa vần vũ, hai người lăn lộn đến khi mệt mỏi mới cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Đến giữa trưa hôm sau, khi mặt trời lên tới đỉnh, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng, Lăng Khiên tỉnh dậy tựa nửa người vào đầu giường, vặn eo bẻ cổ, nhìn thân ảnh xinh xắn nhỏ nhắn vội vàng chạy nhanh vào phòng vệ sinh, khóe miệng càng ngày càng cong, cuối cùng không nhịn được hai tay che mắt cười ngặt nghẽo.

Anh luôn là một người đàn ông rõ ràng, ngay cả biểu đạt nội tâm vui sướng cũng thẳng thừng như vậy. Đồng Yên rửa mặt xong lấy khăn tắm to choàng lên thân thể, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài, nhìn thấy nửa thân trên để trần của anh đang chìm ngập trong ánh nắng chói chang, cả người cười đến nổi khom cả xuống. Có lẽ thấy được loại biểu cảm vui vẻ không chút che dấu nào của anh như vậy, mọi thẹn thùng và quần bách trong lòng cô dần dần nhạt đi.

Cô rón rén đi tới, đang định hù anh thì lại bị anh trực tiếp ôm lấy.

Lăng Khiên dùng sức ôm thật chặt thấy thân người xinh xắn khả ái đang bị bọc lại bởi tấm áo choàng to lớn kia. Anh cúi đầu hôn nhẹ mấy cái xuống ngực cô. Đồng Yên xấu hổ đẩy đầu anh ra, lại nghe thấy giọng nói run rẩy cố kìm nén tiếng cười của anh vang lên: “Yên Yên, chúng ta làm thêm một lần nữa có được không?”

Đồng Yên kinh hãi, vội vàng đẩy anh ra, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước. Nghe được anh không hề kiềm chế cười to, cô vừa ảo não vừa xấu hổ chạy đến đầu giường cầm lấy một cái gối ném vào người anh. Lăng Khiên chẳng thèm né cũng chẳng đón lấy cái gối, cuối cùng bị cái gối nện vào đầu. Anh đem gối ôm vào trong ngực, nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười rạng rỡ.

Đồng Yên ngăn người đứng yên trong chốc lát, sau đó bò lên giường, đi tới chỗ anh, vươn hai tay ra ôm lấy bả vai anh nhẹ nhàng xoa bóp, dùng khẩu khí thương lượng nói nhỏ: “Không cần thêm nữa có được không? Em... không được.”

Lăng Khiên cúi đầu cười ra tiếng, lôi cô lại ôm vào trong ngực, hôn lên chóp mũi cô nói: “Bị dọa thành như vậy à? Anh đùa thôi mà.”

Đồng Yên bĩu môi, bất mãn quay đầu nhìn nơi khác.

Anh cười, hôn lấy môi cô, không vội vàng mạnh mẽ, không nóng bỏng mãnh liệt, anh chỉ chậm rãi, cẩn thận, từ từ thương thức môi cô. Khi cảm nhận được cô đón ý hòa theo, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại cảm thụ niềm hạnh phúc ngọt ngào không lời nào diễn tả được trong lòng mình.

Anh nghĩ rằng, nếu giờ phút tốt đẹp này cứ thế kéo dài mãi mãi, anh nguyện ý đánh đổi hết thảy mọi điều.

Hai người dây dưa một lát sau đó thay quần áo cùng nhau xuống đại sảnh tham gia yến tiệc. Lúc xuống tới cửa vừa lúc đụng mặt Tiểu Diệc Trần và Tử Yên Nhi, cuộc chạm mặt này ngược lại với cảnh tối qua. Lúc này Tiểu Diệc Trần trên mặt tràn đầy mát mát không hề che dấu, không còn giả bộ thân mật với Tử Yên Nhi bên cạnh nữa. Bây giờ giữa hai người chỉ còn là cấp trên và cấp dưới đi cùng nhau, hai người một trước một sau đi vào phòng.

Lăng Khiên vẽ mặt có thể miêu tả bởi cụm từ “đường làm quan mở rộng” cũng không hề khoa trương. Anh ôm chặt lấy Đồng Yên, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chan chứa niềm vui cùng sung sướng.

Tiểu Diệc Trần nhìn giai nhân đối diện khanh khách cười trong mắt tràn đầy ưu thương, khi ánh mắt gặp phải mấy dấu hôn hồng hồng trên người cô thì tối sầm lại, hai tay nắm chặt thành nắm, không thể giả vờ cười vui vẻ nữa. Anh chẳng qua nhìn Đồng Yên một cái rồi lôi Tử Yên Nhi bên cạnh xoay người rời đi.

Đồng Yên dõi theo thân ảnh cô đơn và chật vật của Tiểu Diệc Trần xong thì cúi đầu nhích gần hơn vào người đàn ông bên cạnh mình, nắm thật chặt tay anh.

Lăng Khiên cúi đầu thu hết mọi hành động mờ ám của cô vào trong mắt, cảm giác cô vô cùng tin tưởng mình thì trong lòng anh nháy mắt tràn đầy ý muốn bảo hộ cô mãnh liệt. Anh mím môi nhìn cô cười ôn nhu, cầm chặt tay cô hướng vào hội trường bên trong, gặp kí giả tiến tới anh cũng không hề ngăn cản, kéo tiểu nữ nhân vào lòng, trên mặt không còn vẻ lãnh khốc đăm mặ nữa mà là nụ cười nhu hòa kiên định.

Khi bị hỏi đến thân phận của Đồng Yên, anh dùng giọng nói trầm thấp yêu thương sâu đậm nói: “Đây là vợ tương lai của tôi, Đồng Yên!”

Anh cúi đầu bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của cô, khẽ mỉm cười, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đám đông kí giả nhanh tay cầm máy ảnh chuyên dụng chụp hình ảnh đẹp đẽ kia và ghi lại lời giới thiệu của anh với ý nghĩ dự định tiêu đề cho trang nhất của báo ngày mai. Có thể là dòng tít “Tổng tài tập đoàn Viễn Đông – Lăng Khiên cầu hôn vợ tương lai của mình cùng nụ hôn nóng bỏng” chẳng hạn.

Chương 29: Bắt đầu phản công.

Sau khi từ làng du lịch trở về, trên trang đầu tiên của tất cả các tờ báo lớn nhỏ đều là hình ảnh nụ hôn và lời cầu hôn của Lăng Khiên làm cho người khác vô cùng rung động. Lúc đó tất cả các kí giả không có đợi nữ chính trả lời, mà Lăng Khiên cũng không hề cho bọn họ cơ hội hướng bảo bối của mình có bất kì câu hỏi gì, sau nụ hôn nóng bỏng đó trực tiếp ôm lấy nữ nhân về mặt thẹn thùng đã xụi lơ với trong lòng mình xoay người rời đi. Khi tất cả mọi người khi hồi phục lại tinh thần, thoát khỏi trạng thái trợn mắt há mồm thì chỉ còn nhìn thấy cửa thang máy khép lại và hình ảnh người đàn ông đang cúi đầu mỉm cười ôn nhu nhìn nữ nhân của mình.

Một tuần sau, trong lòng làm việc của Lăng Khiên.

“Yên Yên, tối nay anh có cuộc hẹn với khách hàng, em ăn cơm một mình nhé. Nhớ đừng ăn thức ăn nhanh, chúng không sạch sẽ chút nào.” Lăng Khiên cảm thấy điện thoại nói chuyện với Đồng Yên, ngữ điệu nhu hòa đến mức làm cho hai người đàn ông đối diện buồn nôn.

Đồng Yên ngồi trong phòng làm việc nhìn về phía chân trời, mặt trời đang lặn dần, nghe điện thoại của anh. Cô cười cười: “Em biết rồi. Tối nay anh về muốn ăn cái gì em làm cho anh?”

Anh cười cười: “Tùy em, cái gì cũng được hết.”

Đồng Yên nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Canh ngân nhĩ có được không?”

“Được.”

Lý Duệ uống một ngụm cafe nhếch miệng cười nói: “Khiên này, từ trước tới giờ tôi thật đúng là không phát hiện ra cậu lại buồn nôn như vậy.”

Lục Tư Triết tháo mắt kính xoa xoa mắt xong lại đeo lên lần nữa nói: “Hắn bây giờ là một tên buồn nôn vậy đấy.”

Lăng Khiên đề ý cũng chẳng thêm phản bác, tâm tình rất tốt cười nói với hai người kia: “Ghen tỵ thì cũng không nên biểu hiện rõ ràng như vậy. Tôi sẽ kiêu ngạo mất.”

Lý Duệ suýt nữa phun hết cafe trong miệng, bị sặc đến ho sặc sụa. Lục Tư Triết thương cảm nhìn anh, xong tốt bụng vỗ vỗ lưng Lý Duệ, đồng thời quay sang nói với Lăng Khiên: “Sao cậu nhìn ra mấy tấm ảnh chụp cậu cùng Tử Yên Nhi là do Tiểu Diệc Trần làm?”

Lăng Khiên rút hai điều thuốc ném cho hai người kia, sau đó đưa lên miệng châm một điều cho mình, hít một hơi rồi nói: “Nếu như đầu óc hần còn chút tỉnh táo thì sẽ biết những bức ảnh kia không hề có giá trị lợi dụng tí nào, kể cả hần”.

Lý Duệ gõ gõ đầu thuốc vào gạt tàn nói: “Người thu mua cổ phần Trần Dương lần trước cậu nhờ tôi điều tra chính là em vợ của Tiểu Diệc Trần, Trương Ba”.

Lăng Khiên nhếch khóe miệng, trong mắt xuất hiện nụ cười giấu cợt, quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ: “Chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi.”

Lý Duệ gật đầu đứng dậy hỏi: “Cậu chuẩn bị ăn vào bao nhiêu?”

Lăng Khiên cúi đầu trầm tư một chút nói: “Lão bà của Tiểu Diệc Trần nói là muốn hai mươi phần trăm cổ phần Trần Dương. Nếu hần đồng ý, như vậy trên tay hần cũng chỉ có ba mươi phần trăm, trừ đi tổng số cổ phần của cổ đông là hai mươi phần trăm, trên thị trường hần là còn ba mươi phần trăm. Chúng ta ít nhất phải ăn vào hai mươi phần trăm, tuyệt đối không thể để Trương Ba ăn thêm vào mười phần trăm nữa”.

Lý Duệ cau mày: “Tại sao? Mục đích của cậu không phải là hạ gục Tiểu Diệc Trần à? Hần ăn vào thêm mười phần trăm nữa là Tiểu Diệc Trần xong đời, còn giúp cậu chiếm cổ”.

Lăng Khiên cúi đầu cười cười, nhướn mi nhìn anh: “Tôi cần sự hỗ trợ của hần ta sao? Nực cười!”

Lý Duệ nhún nhún vai: “Được, tôi biết rồi. Chuẩn bị xong sẽ báo cho cậu ngay lập tức”.

Lăng Khiên gật đầu: “OK. Liên lạc sau”.

Sau khi Lý Duệ rời đi, Lăng Khiên nhìn điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay mình thất thần trong chốc lát. Vừa rồi chỉ trong một khắc trong lòng anh cảm thấy có chút chột dạ. Thực sự anh không rõ mục đích mình muốn hạ gục Tiểu Diệc Trần là vì bất bình thay Đồng Yên hay chỉ là chính mình muốn trả hận.

Lục Tư Triết vẫn không phát biểu ý kiến, cho đến khi thấy trong mắt Lăng Khiên là sự giằng co cùng mờ mịt mới nhấp một chút cafe nói: “Cậu xác định muốn cho Tiểu Diệc Trần thân bại danh liệt?”

Lăng Khiên dập thuốc vào gạt tàn, vuốt vuốt mi tâm nói: “Cũng thật sự không biết chính xác như thế nào.”

“Nếu như cô ấy biết, cô ấy sẽ không đồng ý.”

Anh đưa mắt nhìn Lục Tư Triết, nói thật nhỏ: “Vậy thì cậu đừng nói cho cô ấy biết.”

Lục Tư Triết cũng dập tắt điều thuốc, đứng lên, hai tay đút vào trong túi áo nói: “Cô ấy là người phụ nữ của cậu, cũng hiểu cậu. Đến lúc Tiểu Diệc Trần bị làm sao chẳng lẽ cô ấy không liên tưởng đến cậu? Thời điểm cô ấy hỏi cậu, cậu có nhẫn tâm nói dối cô ấy không? Cậu hãy suy nghĩ kỹ lại đi, vì bây giờ cậu đang rất hạnh phúc!” Nói xong anh cầm xấp tài liệu ra khỏi phòng.

Lăng Khiên ngả người tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại. Đúng vậy, bây giờ anh đang rất hạnh phúc, mặc dù Đồng Yên chưa đáp ứng lời cầu hôn của anh nhưng cô đối với anh thực sự rất tốt. Từ làng du lịch trở về, mỗi lần đến nhà cô sau khi uống rượu, cô sẽ cho phép anh ngủ lại. Trong căn phòng nhỏ đó đồ đạc của anh ngày càng nhiều, phòng tắm đã có thêm bộ đồ cạo râu, trong cốc đựng bàn chải có thêm chiếc bàn chải đánh răng màu lam, trên mắc có thêm một chiếc khăn lông màu trắng, trong tủ quần áo có một vài bộ quần áo đi làm của anh. Tất cả đều nói rõ rằng cô dần dần cho anh tiếp cận vào cuộc sống của cô, anh rất mãn nguyện, mọi chuyện thật tốt đẹp. Tất cả mọi việc không tốt đều đã qua rồi.

Nhưng là một người kinh doanh bao nhiêu năm không hề chịu thua bất cứ việc gì, anh không cam lòng cứ như vậy bỏ qua cho Tiểu Diệc Trần, trừ ra còn có sợ hãi. Anh muốn cho người mang tên Tiểu Diệc Trần này hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Đồng Yên, anh không hi vọng Đồng Yên phải

nhìn và nghe thấy bất kì tin tức về người đàn ông này nữa.

Vừa về đến nhà, Đồng Yên đi ngay vào phòng bếp nấu cơm, ăn xong lại đem ngân nhĩ cùng ngân hạnh bỏ vào trong nồi sau đó ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách, ôm máy tính nghiên cứu kịch bản. Mái tóc dài được cô búi gọn sau gáy, bộ quần áo to rộng ở nhà càng làm cô toát ra vẻ xinh xắn. Cô bật mấy bài hát làm không khí bớt cô đơn, nhưng toàn là những bài hát thanh âm rất thấp, không có lời ca vui vẻ hào hứng; trong phòng bếp tràn ngập hơi nước, mùi thơm của canh bay khắp nhà làm cho người khác không tự chủ thả lỏng tâm tình.

Lăng Khiên mở cửa, đập vào mắt anh là toàn bộ khung cảnh đẹp đẽ, ngọt ngào như vậy làm cho cảm giác thư sướng cùng âm áp vô tận tràn ngập cả lòng anh.

Đồng Yên nghe tiếng mở cửa, quay ra thì nhìn thấy người nam nhân anh tuần kia, khoe miệng lập tức cong lên. Cô đặt máy vi tính xuống sàn nhà, nhanh chóng chạy ra cầm lấy áo khoác cho anh, le lưỡi nghịch ngợm: “Hi hi. Em xem kịch bản tập trung quá, cũng không nghe thấy tiếng anh mở cửa.”

Nói xong cô liền cau mũi: “Anh lại uống nhiều rượu rồi.” Ngữ khí của cô có nho nhỏ oán trách, nhưng hơn hết là đau lòng.

Anh vẫn cười yếu ớt, đổi giày bước vào nhà đồng thời ôm lấy cô đi thẳng vào bếp, ngó một chút vào nồi cháo đang sôi sùng sục, anh nói lỏng cà vạt cười cười: “Thơm quá.”

Đồng Yên nghe giọng anh khàn khàn thì đau lòng lắm lắm, kéo anh ngồi xuống bên bàn ăn, nắm bóp vai cho anh hỏi: “Anh có mệt lắm không?”

Anh nhắm hai mắt, tay cầm lấy tay cô cười vui vẻ: “Hoàn hảo. Anh đói quá.”

Cô vội vàng xoay người bắc nồi canh xuống, sau đó múc một bát canh đưa cho anh, cầm lấy muống khuấy khuấy vài cái rồi nói: “Hay để em làm thêm mấy món ăn cho anh nhé? Chỉ uống canh thôi anh sẽ không no đâu.”

Anh lắc đầu, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi. Tối nay anh vừa có cuộc nói chuyện với người của chính phủ, anh cảm thấy mệt chết đi mất, thân thể

cũng thật bải hoải chết đi.

“Không cần đâu. Anh uống mấy bát canh là ổn.” Buổi tối anh chỉ lo uống rượu, cơ hồ chẳng ăn thêm thứ gì, cũng không có cảm giác đói. Nhưng dạ dày còn cào lợi hại, nhức nhối không thoải mái chút nào.

Trên bàn cơm, Lăng Khiên cúi đầu uống canh, Đồng Yên ngồi bên cạnh cùng anh trò chuyện.

“Hôm nay lão Chu nói là về sau sẽ không để em đi ra ngoài phỏng vấn nữa. Có phải anh bày mưu đặt kế không?”

Anh vẫn cúi đầu uống canh, đáp một tiếng.

“Thật ra thì đi ra ngoài phỏng vấn cũng rất có ích mà, có thể rèn luyện, vả lại có nhiều kinh nghiệm lắm. Thiển Thiển nói với em rằng chỉ ở trong phòng làm biên tập thì chẳng có trợ giúp gì với công việc của em cả. Anh nói với lão Chu một lần nữa cho em thực hiện một bài phỏng vấn thích hợp nhé.”

Lăng Khiên đã uống xong một bát canh nữa, ngẩng đầu nhìn cô đặt hai tay lên bàn cầm nâng lên vô cùng nghiêm túc, mi tâm anh cau lại rồi lập tức giãn ra. Anh cười không nói gì, nhéo nhéo cái mũi cô rồi đứng dậy cầm lấy bát đi tới bồn rửa.

Đồng Yên cũng đứng dậy đi phía sau anh, kéo kéo áo anh nói: “Em không muốn làm kí sinh trùng. Em muốn có sự nghiệp của riêng mình.”

Lăng Khiên để bát vào chạn, xoa xoa tay, xoay người dựa vào tủ bên trên bếp, kéo hai tay nhỏ bé của cô cầm chặt trong tay mình. Tay cô rất mềm mại cũng rất ấm áp.

“Nói cho anh nghe một chút về kế hoạch nghề nghiệp của em đi.” Giọng anh rất thấp, lại còn hơi gợi cảm nữa.

Đồng Yên ngửa đầu nhìn anh, nghĩ một lát nói: “Em nghĩ trước hết là em phải tích lũy nhiều kinh nghiệm một chút về tất cả các phương diện làm phim, sau đó em hi vọng một ngày nào đó mình có thể tự biên kịch một bộ phim lớn.”

Lăng Khiên rất chuyên chú nghe cô nói, sau đó gật đầu: “Em chuẩn bị đề tài gì cho phim?”

“Em muốn làm một bộ phim về quá trình tự phấn đấu của một người đang ở tuổi thanh xuân.”

“Cái đề tài này hiện đang tràn lan trên thị trường, hơn nữa chẳng có cái nào có sự độc đáo, sáng tạo mới mẻ cả. Vì vậy mà rất khó thu hút người xem.” Anh nói không nhanh cũng không chậm, giọng nói ôn hòa nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén.

Đồng Yên tựa vào trong ngực anh, nói nhỏ: “Em biết chứ. Nhưng mà em cảm thấy được những người trẻ tuổi bây giờ phần lớn đều bị thương nghiệp hóa rồi, diễn viên và hình ảnh thì quá hoa lệ, thiếu hụt sự chân thật, thiếu sự chân chính nên không thể đánh sâu vào lòng của người xem. Em muốn làm một bộ phim trong đó nội dung chính là quá trình phấn đấu, trưởng thành chân chính của nhân vật chính. Em cảm thấy rất nhiều người đã thành công hiện nay, ở thời điểm họ còn ở tuổi thanh xuân, đã khẳng định ước mơ của mình. Chính là ước mơ, giấc mộng kia giúp đỡ nhân vật chính từng bước đi về phía thành công.”

Lăng Khiên có chút khiếp sợ nhìn cô. Giọng nói của cô trước sau nhu hòa nhưng ngữ khí thì chưa bao giờ kiên định như thế, trong cặp mắt to tròn trong trẻo kia hiện lên tia sáng làm cho vẻ mặt cô càng thêm sinh động. Khi cô giải thích ước mơ, trong lòng anh hưng hăng run lên, đột nhiên cảm thấy cô đã đi vào chỗ sâu nhất trong tâm mình nhưng cái cảm giác này không thể nói rõ là vui sướng hay là sợ hãi. Vì thế anh nhất thời im lặng không nói lên lời.

Cô hình như cũng chẳng đợi câu trả lời của anh, chẳng qua rút tay ra ôm lấy hông anh, đem mặt chôn chặt trong ngực anh, lặng lẽ cứ ôm anh như vậy. Dường như cô cảm thấy làm như vậy có thể làm cho những cảm giác bị đè nén, tích tụ trong lòng anh dần dần tan biến.

Một lúc lâu sau, Lăng Khiên thở phào một hơi, trở về ôm thân thể nhỏ nhỏ của cô, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái nói: “Yên Yên, chỉ cần em thích thì cứ làm đi. Những việc khác giao cho anh là được rồi.”

Đồng Yên không nói gì, ở trong lòng anh cảm thấy vô cùng cảm động, cô càng ôm lấy eo anh chặt hơn. Cô cảm giác rằng mình thật không có tiền đồ, thậm chí có chút hèn yếu, khi gặp phải vấn đề gì đều không tự chủ muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của anh. Cô có thể quả quyết cự tuyệt việc anh đề nghị cô về Viễn Đông làm việc, nhưng cũng tại chính thời điểm cô mờ

mịt mông lung không rõ hướng đi trong tương lai, cô lại muốn lệ thuộc vào anh khi nghe anh dùng thanh âm trầm thấp nhu hòa nói với mình rằng “Giao cho anh là được rồi.”

Buổi tối đó, Lăng Khiên đương nhiên ngủ lại nhà Đồng Yên. Anh tắm rửa sau đó nằm trên giường, cánh tay đặt trên trán nhìn cửa phòng vệ sinh sáng đèn đến gần người, tiếng nước chảy đánh sâu vào màng nhĩ anh. Anh cảm thấy cuộc sống để anh hưởng thụ hạnh phúc ngọt ngào như vậy đến không thật. Đồng Yên vô cùng lệ thuộc và tín nhiệm anh làm anh cảm thấy rất cao hứng, nhưng càng như vậy lòng anh lại càng bất an.

Anh đang suy nghĩ, một ngày cô biết rằng anh hiện giờ vẫn đôi phò với Tiểu Diệc Trần, thậm chí bên cạnh hắn còn có người của anh thì cô sẽ nghĩ gì về anh? Lúc đó cô có còn lệ thuộc và tín nhiệm anh như bây giờ nữa không?

Theo quan hệ càng ngày càng mật thiết giữa hai người hiện nay, lòng anh càng ngày càng cảm thấy bất an, thậm chí rất nhiều lần anh muốn từ bỏ mọi kế hoạch, đem tất cả cho qua sạch sẽ. Nhưng những ý nghĩ trẻ con này đều hiện lên thoáng qua rồi biến mất. Chuyện đã xảy ra rồi thì không thể dừng lại nữa.

Đồng Yên tắm rửa xong thì đi ra ngoài, cũng không hề chú ý tới tâm tình biến hóa của Lăng Khiên, trên đầu cô đang cuốn một cái khăn bông. Cô nhìn anh cười hì hì rồi bò lên giường, trèo qua người anh nằm vào bên trong, khi qua thì hôn mặt anh một cái, sau đó tựa vào trước ngực anh thở hỏn hển. Bởi vì có hơi nước mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ ửng hồng, ánh mắt khép hờ, hàng lông mi dài cong vút khẽ rung động, nhìn cô xinh đẹp hết như búp bê.

Lăng Khiên triu mến cười, kéo cô ngồi dậy, tháo khăn lông ra giúp cô lau tóc, động tác vụng về mà yêu thương.

Một lúc sau, anh hỏi: “Yên Yên, nếu có một ngày em phát hiện ra anh không giống như trong tưởng tượng của em, em sẽ cảm thấy thế nào?”

Cô hơi sững sờ, mở mắt quay đầu lại nhìn anh, trong mắt là sự khó hiểu mịt mờ hỏi anh: “Ý anh là sao cơ?”

Anh cân nhắc một chút rồi mở lời: “Mỗi người đều có một mặt xấu nào đó, anh cũng không ngoại lệ. Nếu có một ngày em thấy anh không giống như trong tưởng tượng của em, bầu không khí xung quanh anh không lành mạnh, em sẽ có thể không yêu anh nữa không?”

Đồng Yên thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Anh thật sự xấu tính mà, bá đạo này, phúc hắc này, chuyên quyền độc đoán này,... nhiều tính xấu và không lành mạnh lắm. Những điều này em đều đã sớm biết hết rồi.”

Lăng Khiên sững sờ ngơ ngác một chút, sau đó lại khở sở cười cười, không nói gì thêm nữa.

Qua thật lâu, sau khi đã lau xong tóc cho cô, Lăng Khiên ngồi dậy, đỡ lấy thân thể cô, nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi buồn ngủ của cô thì hôn một cái vào trán cô, nói: “Anh đi cất khăn vào phòng tắm. Em ngủ trước đi.”

Đồng Yên gật đầu, sau đó nắm lấy tay anh nói nhỏ: “Bất kể có phát sinh chuyện xấu gì, em cũng vẫn sẽ yêu anh.”

Sau đó anh cười hạnh phúc. Anh chôn mặt vào gáy cô hít một hơi thật sâu, ôm chặt cô vào lồng ngực, ghi nhớ thật sâu câu nói đảm bảo và kiên định của cô.

Chương 30: Lãng Khiên – đại thù địch!

Chuyên mục Trần Dương mười năm phát triển đứng thứ nhất về số lượng báo bán được, độc giả phản ứng cũng rất tốt. Vì tin vui này, Tiểu Diệc Trần đã gọi điện cho Chu tổng biên nói rằng anh muốn mở tiệc chiêu đãi mấy người đã giúp đỡ Trần Dương làm chuyên mục này, tất nhiên trong số đó có cả Đồng Yên. Nhận được thông báo này, Đồng Yên suy nghĩ chốc lát rồi lấy điện thoại gọi cho Lãng Khiên.

“Alo? Yên Yên.” Giọng anh rất nhỏ.

Cô hỏi: “Anh đang bận sao?”

“Ừ. Anh đang họp.” Vừa nói anh vừa ra khỏi phòng.

“Tối nay Trần Dương mời bọn em ăn cơm, lão Chu nói rằng em nên đi cùng.”

Ánh mắt Lãng Khiên ảm đạm đi một chút, nói: “Tiểu Diệc Trần cũng đi cùng à?”

Đồng Yên mím môi: “Anh ta sẽ đi. Anh ta còn tự mình gọi điện thoại cho lão Chu.”

Anh trầm tư một chút: “Vậy em cứ đi đi, cũng đừng tỏ ra không phục hay không vui. Lát nữa đưa địa chỉ nhà hàng đó cho anh, ăn xong anh sẽ qua đón em.”

Đồng Yên trong lòng âm áp, giọng nói ôn nhu: “Anh không giận à?”

Khóe miệng anh cong lên, tối tăm trong mắt tản đi không ít: “Em ngoan ngoãn một chút thì anh sẽ không tức giận. Thôi nhé, anh họp đã. Tối liên lạc.”

Cúp điện thoại, Lãng Khiên đốt điếu thuốc hút lấy hai cái mới trở lại phòng họp. Về mặt không hề có chút biến hóa gì nhưng đáy lòng càng ngày càng nhiều lo lắng tích tụ lại.

Sau khi tan họp, Lăng Khiên liền bảo thư ký hủy bỏ cuộc gặp khách hàng tối nay, sau đó anh ngồi trong phòng làm việc của mình hút thuốc lá. Cứ một điều lại một điều, cho đến khi điện thoại trong lòng bàn tay vang lên âm báo tin nhắn đến anh mới mở ra xem.

Người gửi: Yên Yên

“Bọn em tối nay đi ăn hải sản ở nhà hàng chỗ cảng Nhạc Dương. Bây giờ chuẩn bị xuất phát rồi, khoảng hơn tám giờ sẽ kết thúc. Tối nay anh có phải đi gặp khách hàng không?”

Lăng Khiên một tay nhắn tin lại cho cô: “Không có. Lúc kết thúc nhớ gọi điện cho anh. Không nên uống rượu.”

Rất nhanh anh đã nhận được tin nhắn của cô: “Em biết rồi. Anh nhớ ăn chút gì đi nhé. Tối về em sẽ nấu cháo rang cho anh.”

Anh cười cười nhắn cho cô: “Được.”

Khi Chu Tổng biên cùng mấy người Đồng Yên đến nhà hàng thì Tiểu Diệc Trần và vài quản lý của Trần Dương đã ngồi vào bàn, đang chờ họ. Khi thấy bọn họ, Tiểu Diệc Trần chẳng qua xã giao cười cười nhưng trong mắt không hề có tâm tình.

Đồng Yên ngồi đối diện với anh, cô cảm thấy anh hình như gầy đi, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu như cũ nhưng cũng khó nén được vẻ mệt mỏi. Khi mấy lần ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của anh, cô rất muốn cười một cái nhưng mỗi lần cô chỉ cúi đầu, không phải chột dạ mà chẳng qua cảm thấy có chút khổ sở. Có lẽ là cô quá hạnh phúc nên không đành lòng nhìn anh ưu thương.

Sau khi ăn xong, tạm biệt nhóm Thiến Thiến, Đồng Yên ra khỏi cửa định gọi điện thoại cho Lăng Khiên lại cảm giác có một người đang tới gần mình. Cô quay đầu thì thấy Tiểu Diệc Trần đang cúi đầu đứng bên cạnh mình.

“Hắn ta tới đây đón em à?” Có lẽ là do uống rượu nên giọng Tiểu Diệc Trần có chút khàn khàn.

Đồng Yên suy nghĩ một chút sau đó nhắn cho Lăng Khiên một tin, rồi nhìn Tiểu Diệc Trần gật đầu: “Anh hôm nay uống nhiều rồi, nên lái xe trở về đi thôi.”

Tiểu Diệc Trần hít sâu một hơi cười cười, lộ ra chút cô đơn: “Ừ. Hóng gió chút đã.”

Đồng Yên cúi đầu, không biết nói gì thêm.

Tiểu Diệc Trần quay sang nhìn cô, ban đêm gió nhẹ thổi qua làm mấy sợi tóc dán vào mặt, cô cũng không nhận biết được. Anh vươn tay theo bản năng muốn giúp cô gạt chúng đi, nhưng mới nâng tay lên một chút đã chán nản buông xuống. Anh bây giờ đã không còn tư cách làm việc này nữa rồi.

“Hắn ta đối với em có tốt không?” Anh chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình sẽ hướng người con gái mình yêu hỏi những lời này.

Cô gạt đầu, cắn chặt môi mình.

“Em... đã đáp ứng lời cầu hôn của hắn ta rồi?”

Đồng Yên ngẩng đầu nhìn anh, không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, nói thật nhỏ: “Tạm thời còn chưa có.”

Tiểu Diệc Trần cười khổ, trong lòng đau đớn càng mãnh liệt hơn. Cô nói tạm thời chưa đáp ứng, nhưng nói cách khác thì cuối cùng sẽ có ngày đáp ứng. Anh ngửa đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nhàn nhạt mở miệng: “Tương Dao nói chỉ cần anh cho cô ta hai mươi phần trăm cổ phần thì sẽ đồng ý ly hôn. Yên nhi, Trần Dương là tâm huyết cả đời của cha anh, cũng là chỗ dựa tinh thần duy nhất của anh bây giờ, anh thật sự không nỡ. Nhưng ngày hôm qua anh đã đồng ý với cô ta, em có biết là vì sao không?”

Đồng Yên cắn chặt lấy môi mình, sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn về phía ánh mắt anh có nhàn nhạt đau đớn: “Vì sao?”

Tiểu Diệc Trần cười khê: “Bởi vì anh không cam lòng cứ như vậy mà mất đi em. Bởi vì anh không muốn có một ngày nhận được thiệp cưới của em với hắn ta.”

Hốc mắt Đồng Yên đỏ lên, cô nói: “Diệc Trần, anh làm như vậy là muốn em đau lòng sao? Nếu là như vậy thì anh thành công rồi đấy. Thật sự em rất đau lòng, nhưng lại không phải vì việc vì em mà anh ly hôn với Tương Dao, mà là vì em bây giờ rất hạnh phúc, còn anh thì không.”

Cô ngửa đầu nhìn anh, trong mắt hiện đầy nước, nói rất chân thành: “Diệc Trần, em nghĩ tình yêu của em đối với anh ngay chính lúc anh ôm Tương Dao xuất hiện ở buổi lễ đính hôn đó đã hoàn toàn biến mất rồi. Em

thật giống như chẳng bao giờ nói với anh lời xin lỗi. Hôm nay em hướng anh nói xin lỗi, sau khi về nước em không nên đi trêu chọc anh, em không nên đi phá hoại cuộc sống gia đình của anh. Anh như bây giờ thật sự làm khó em quá.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Diệc Trần không thay đổi, vẫn lẳng lẳng nhìn về phía xa như cũ. Một lúc lâu sau, anh mới quay đầu nhìn chiếc xe ô tô thể thao màu bạc ở cách đó không xa, nói nhỏ: “Đi đi. Hắn ta đợi em đã lâu rồi.”

Trên xe, Lăng Khiên dựa tay lên trên cửa xe, hai ngón tay kẹp điều thuốc đang cháy dở, trên mặt anh không có bất kỳ biến hóa gì, ánh mắt bình tĩnh lại sâu thẳm. Khi thấy cô đến gần, anh dập tắt điều thuốc, đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho cô, ôm cô ngồi vào xe, cuối người hôn lên môi cô một cái.

Lúc xoay người hướng người đàn ông ở phía trước gật đầu.

Mở cửa, lên xe, tra chìa khóa, cho đến khi xe chạy được một đoạn khá xa nhà hàng lúc này, anh mới quay sang hỏi cô: “Vừa rồi em cùng hắn ta nói chuyện gì thế?”

Thanh âm của anh rất thấp, không nóng không lạnh.

Đồng Yên từ khi lên xe đều quay đầu nhìn ra phía ngoài. Cô rất không thích anh cứ dò xét và không tín nhiệm như thế với mình. Cô không thể hiểu được anh đã sớm đến nhưng tại sao lại không gọi cô. Nếu như không phải Tiểu Diệc Trần phát hiện, cô rất muốn biết anh sẽ chờ đến khi nào.

“Tùy tiện nói chuyện một chút thôi. Anh tới từ khi nào vậy?”

Lăng Khiên liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Lúc hơn tám giờ.”

Đồng Yên quay đầu, nhìn chằm chằm anh: “Tại sao không gọi điện cho em?”

Lăng Khiên cắn chặt răng, lát sau nói: “Nhìn thấy hai người cùng đi ra, anh tưởng là hắn sẽ đưa em về.”

Cô hơi tức giận nói: “Anh đã nói rằng sẽ tới đón em, em làm sao có thể để anh ta đưa về được?”

“Vậy nếu như anh không đến đón em thì hắn ta sẽ đưa em về đúng không? Sau đó thì sao? Em sẽ mời hắn vào nhà ngồi một chút hả?” Giọng anh vẫn thấp như cũ, mang theo chút giận dữ.

Đồng Yên nhìn anh cắn cắn môi. Cô muốn phản bác nhưng nhìn thấy trán anh từng giọt mồ hôi chảy xuống lại không nói gì nữa, chỉ quay đầu không nhìn đến anh, đặt tay lên cửa xe chống cằm. Nhìn những ngọn đèn cao áp tiến lại gần rồi lại rời xa bên ngoài, cô cảm thấy rất ủy khuất, vô cùng ủy khuất. Anh lần lượt đối với cô hoài nghi cùng không tin tưởng làm cho cô cảm thấy thất bại. Cô biết tình cảm của anh dành cho người mình yêu rất sâu nặng, cho nên có thể hiểu được thỉnh thoảng anh sẽ không an tâm, rất lo lắng. Nhưng cô đã cố gắng toàn tâm toàn ý yêu anh, tại sao đến bây giờ anh không có chút tín nhiệm nào đối với cô?

Một lúc sau một bàn tay lạnh xoa lưng cô, tiếp theo cầm lấy bả vai cô xoay trở lại nhìn anh.

Lăng Khiên cầm tay cô nói: “Anh xin lỗi.”

Đồng Yên nắm chặt lấy tay anh, nói thật nhỏ: “Sau này anh đừng bao giờ nói như vậy nữa. Em sẽ cố gắng hết sức tránh gặp mặt anh ta.”

Lăng Khiên mắt nhìn về phía trước, một lần nữa lại nói: “Anh xin lỗi.”

Sau đó cả đường về hai người đều im lặng.

Trở lại nhà trọ, Lăng Khiên ôm cô một lát rồi lấy quần áo đi vào phòng tắm, còn Đồng Yên đi vào bếp nấu cháo rang.

Lăng Khiên đứng ở dưới vòi sen, cúi đầu, vẻ mặt ưu thương mà nặng nề. Anh thật sự rất chán ghét bản thân mình hiện giờ. Sau khi nói xong câu nói kia anh thực sự rất hối hận. Thật ra anh rất tin tưởng cô, nhưng chính là không quản được miệng mình. Thấy bọn họ ở chung một chỗ, anh liền không nhịn được lại suy nghĩ lung tung, những lời làm tổn thương cô không khống chế được lại bật thốt lên, sau lại gặp phải vết bi thương trên mặt cô, trong lòng anh cảm thấy đau đớn vô tận. Anh điều chỉnh vòi nước từ nóng sang lạnh, dần dần cho đến khi thân thể không nhịn được phát run mới dừng lại, cầm lấy khăn tắm lau người, mặc quần áo rồi đi ra phòng bếp.

Bên cạnh bàn ăn, Lăng Khiên ngoan ngoãn húp cháo, bàn tay nắm lấy thìa hơi hơi run rẩy. Đồng Yên nắm lấy tay anh, cảm giác được nó lạnh như băng thì cau mày, quan tâm hỏi: “Tay anh sao lại lạnh như vậy? Anh không thoải mái à?”

Lăng Khiên cầm lấy tay cô đưa lên miệng hôn một cái, nói: “Không có. Vừa rồi anh tắm nước lạnh nên cảm thấy hơi lạnh thôi.”

Đồng Yên vội vàng đưa tay sờ sờ trán anh, mở miệng: “Nếu như anh bị cảm thì làm thế nào? Dạ dày anh có bị lạnh hay không?”

Anh lắc đầu, nhắc tay cô xuống rồi cầm lấy thật chặt, sau đó tiếp tục húp cháo. Cô mím môi nhìn anh, trong lòng đau khổ vô cùng.

Sau khi ăn xong bát cháo, Lăng Khiên ôm cô trở lại phòng ngủ. Lúc Đồng Yên vào nhà tắm, anh đi ra ngoài rót một cốc nước nóng, uống hai viên thuốc giảm đau dạ dày, sau đó nằm ở trên giường ngán người.

Đồng Yên tắm xong thì đi ra ngoài, nằm lên giường, nhẹ nhàng ôm anh từ phía sau, bàn tay nhỏ bé đặt trên dạ dày anh nhẹ nhàng xoa, cầm tựa lên vai anh nói nhỏ: “Anh đừng có tức giận được không?”

Lăng Khiên cầm lấy hai tay cô lắc đầu: “Yên Yên, anh có phải đã làm em thất vọng rồi không?”

Đồng Yên chôn mặt vào cổ anh nhẹ cắn cắn, cảm nhận được cả người anh run lên, cười khẽ một chút nói: “Đại thùng dấm. Lăng Khiên, anh là một thùng dấm chua to đùng.”

Lăng Khiên ánh mắt nhẹ run lên một cái, xoay người đem cô ôm ở trên đùi, đem thân thể nhỏ bé ấm áp kẹp chặt giữa hai tay ngăn cản dạ dày một trận lạnh lẽo, hôn hít lấy trán cô nói: “Làm sao bây giờ? Anh chính là một thùng dấm lớn như vậy đấy. Em có ghét bỏ anh hay không?”

Cô lắc đầu, hay tay ôm lấy hông anh, uốn người ở trong ngực anh rồi nhẹ nhàng nói: “Lòng tin của anh với em là chưa đủ. Bất quá em tin tưởng cuối cùng rồi sẽ đến một ngày, có thể làm anh đối với em hoàn toàn tin tưởng.”

Lăng Khiên lật người đè cô xuống dưới thân mình, bắt đầu hôn lên trán cô, lên mi tâm rồi đến lông mi, chóp mũi, cuối cùng dừng lại trên cánh môi người của cô. Anh thấp giọng lầm bầm: “Ở phương diện khác đúng là làm không tốt.”

Cô đẩy anh ra, hai gò má đỏ bừng: “Cầm thú!”

Lăng Khiên rất thích nghe cô mang theo then thùng cùng bất mãn mắng mình cầm thú. Anh bắt đầu dò xét thân thể cô rồi đưa tay ra tắt ngọn đèn ở đầu giường, bắt đầu làm công việc cao cả đang cấp thiết cần phải làm kia.

Sau phen kích tình, Đồng Yên mềm nhũn nằm sấp trên người anh, hai ngón tay chọc chọc lên cơ ngực gầy gò của anh.

“Tiểu Diệc Trần nói với em rằng Tương Dao đồng ý ly hôn với anh ta, anh ta cho cô ta hai mươi phần trăm cổ phần của Trần Dương.”

Hai ngón tay Lăng Khiên quần lấy mấy sợi tóc của cô, anh cuối đầu đáp một tiếng, không có nhiều kinh ngạc cho lắm.

Đồng Yên ngửa đầu nhìn anh: “Anh không ngạc nhiên sao?”

Anh lắc đầu: “Anh sớm đã biết rồi.”

Cô khó hiểu hỏi: “Làm sao anh lại biết được?”

Lăng Khiên cười không đáp, hôn một chút lên chóp mũi cô.

Đồng Yên tiếp tục nói: “Vậy sau này anh ta có còn là tổng tài của Trần Dương nữa không?”

Anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười hơi ảm đạm: “Em lo lắng cho hắn ta?”

Đồng Yên trầm mặc một chút: “Cũng không coi là lo lắng, chẳng qua là em không hy vọng anh ta trở về hai bàn tay trắng. Thật ra thì em không muốn anh ta ly hôn với Tương Dao. Em biết Tương Dao thật sự rất yêu anh ta.”

Lăng Khiên nắm thật chặt lấy tay cô hỏi: “Em hận Tương Dao sao?”

Đồng Yên ánh mắt có chút ưu thương: “Em từng hận cô ta, nhưng mà bây giờ em chỉ hy vọng hai người đó được hạnh phúc thôi.”

Anh cau mày: “Tại sao?”

Cô mỉm cười, hôn lên môi anh một cái nói: “Bởi vì bây giờ em đang rất hạnh phúc.”

Lăng Khiên nhìn nụ cười thanh thoát của cô thì khóe miệng nhếch lên, vỗ vỗ đầu cô nói: “Ngủ đi.”

Đêm khuya, Lăng Khiên mượn ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn khuôn mặt an tĩnh của người trong ngực mình, khóe miệng lại giương lên một độ cong nhỏ, ánh mắt quyến luyến mà ôn nhu. Nhìn cô thiện lương mà thuần khiết như vậy, anh lại cảm thấy mình thật bản, thật âm u. Đối với những người đã từng làm tổn thương cô, cô có thể dễ dàng tha thứ, thậm chí còn chúc phúc cho họ.

Ở cái xã hội vàng đỏ nhọ lòng son này mà vẫn có thể giữ vững được một phần hồn nhiên thì thật đáng quý biết bao. Chiều nay, Lăng Khiên cảm thấy mình dường như vừa học được cách tha thứ.

Chương 31: Thân tình lâu năm.

Sau khi chuyên mục Trần Dương mười năm phát triển được phát hành không bao lâu thì Tiểu Diệc Trần thông báo trước báo giới cùng Tương Dao ly hôn, đồng thời lúc đó cổ phiếu của Trần Dương liên tục giảm. Đồng Yên không hiểu lắm về thị trường chứng khoán, nhưng tin tức kia quá lớn khiến mọi người đều chú ý đến. Cô muốn không biết cũng khó do mỗi ngày ở trong phòng làm việc, câu nói cô nghe được nhiều nhất là: “Trần Dương lại một mảnh xanh nha.”

Đồng Yên không biết thị trường chứng khoán sụt giảm mạnh thì sẽ ảnh hưởng đến Trần Dương bao nhiêu, nhưng rõ ràng là cuộc sống bây giờ của Tiểu Diệc Trần vô cùng không tốt. Trong lòng cô không phải không lo lắng, mấy lần cô cầm lấy điện thoại nhưng không hề gọi vào số điện thoại kia. Cô không biết phải an ủi anh như thế nào, cũng không biết lấy tư cách gì để mà đi an ủi anh.

Mấy buổi tối gần đây Lăng Khiên tới nhà cô cũng rất muộn, hơn nữa còn là bộ dáng mệt mỏi kiệt sức. Hai người cơ hồ không nói chuyện gì với nhau. Có đôi khi buổi tối cô tỉnh lại, phát hiện người nằm bên cạnh mình đang nhú chặt chân mày, ngủ cũng không hề yên ổn. Cô cảm giác rằng, cổ phiếu của Trần Dương sụt giảm có liên quan tới Lăng Khiên. Cô không có căn cứ nào cả, chỉ là do trực giác. Cô quyết định tìm thời gian thật tốt cùng anh nói chuyện một lần.

Lần đầu tiên nhận được điện thoại trong nhà, hơn nữa còn khó tin hơn chính là điện thoại của ba cô.

Buổi tối, Đồng Yên vừa thu dọn xong bát đĩa, điện thoại di động lại vang lên. Cô nhìn số điện thoại trên màn hình thì kinh ngạc vô cùng, sau

một lúc mới nhẩn nút nghe.

“Alo?” Giọng cô rất thấp, rất thận trọng.

“Yên Yên, là ba.” Giọng của ba Đồng Yên có chút tang thương.

Đồng Yên trong lòng run lên một cái, hốc mắt lập tức đỏ. Kể từ lễ đính hôn năm đó, ba đã thật lâu không có tâm bình khí hòa như vậy nói chuyện với cô.

“Ba, thân thể ba dạo này có tốt không? Mẹ dạo này thế nào ạ?”

“Ba mẹ vẫn khỏe, còn con thì sao? Trời rất lạnh, có bị cảm mạo hay không? Khi còn bé con rất dễ dàng bị cảm sốt. Con nhớ phải mang thuốc bên người.”

Đồng Yên không thể khống chế được nước mắt, cô nghẹn ngào: “Ba, con rất nhớ hai người.”

“Khi nào công việc của con không bận thì trở về thăm ba mẹ.”

Đồng Yên cảm thấy mọi tình cảm trên thế gian này rất dễ dàng phai nhạt, duy chỉ có tình thân vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Bất kể trải qua những chuyện gì, cũng không quản khoảng cách xa xôi, tình cảm máu mủ vĩnh viễn là tình cảm nồng hậu nhất.

“Vâng. Tuần sau con sẽ xin nghỉ phép trở về thăm hai người.”

Đồng ba đáp một tiếng, sau đó trầm mặc một chút mở miệng: “Yên Yên à, hôm nay Tiểu Diệc Trần tới gặp ba mẹ. Cậu ta nói rất nhiều, ba và mẹ con phát hiện đứa trẻ này thực sự rất yêu con. Ba với mẹ con cũng biết con vẫn một mình chờ nó. Hiện tại nó đã cùng với Tương Dao ly hôn, nếu như các con muốn ở chung một chỗ thì ba mẹ cũng không phản đối đâu.”

Đồng Yên sững sốt, theo bản năng phản bác: “Ba, con đã không còn yêu anh ta nữa rồi. Con đã yêu người khác rồi.”

Đồng ba tựa hồ một chút cũng không khiếp sợ: “Là tên tiểu tử nhà Lãng gia kia phải không? Diệc Trần có nói rằng tên đó đã dùng những nợ cũ của ba để uy hiếp con phải ở cùng một chỗ với nó. Yên Yên, ba đã làm liên lụy đến con. Thiện ác có báo, ba ban đầu là làm không đúng, còn nó có người nhà làm luật. Nếu như bọn họ còn muốn truy cứu trách nhiệm thì ba sẽ tiếp tục đấu với bọn họ, chỉ cần con có thể hạnh phúc.”

Đồng Yên ngàn lần triệu lần không nghĩ tới ba mình sẽ nói như vậy, cô sợ đến mức quên mở miệng cho tới khi giọng nói già nua lại vang lên lần

nữa trong điện thoại: “Yên Yên, con vẫn còn nghe đấy chứ?”

Đồng Yên lau giọt nước mắt vừa lăn xuống má, vội vàng đáp: “Ba, con vẫn nghe đây. Ba nghĩ sai rồi, Lăng Khiên không có uy hiếp con, là con tự nguyện cùng anh ấy ở chung một chỗ. Ba à, con yêu anh ấy.”

Đồng ba ở đầu bên kia điện thoại rõ ràng ngẩn ra, sau một lúc lâu mới nói: “Yên Yên, con không cần an ủi ba. Tuần sau con cùng với Tiểu Diệc Trần trở về đi. Bây giờ mẹ con muốn nói chuyện với con.”

Khi điện thoại được chuyển cho Đồng mẹ, cô rõ ràng nghe được một trận ho khan dồn dập. Đồng mẹ nhận lấy điện thoại, chẳng qua là dặn dò cô hai ba câu rồi vội vã cúp máy. Đồng Yên tay vẫn cầm chặt điện thoại, điện thoại ngắt rồi vẫn không phản ứng. Khoảng mười phút đồng hồ trôi qua cô lại nhận được một tin nhắn đến. Người gửi là mẹ cô.

“Yên Yên, ba con gần đây sức khỏe không được tốt lắm, thường xuyên nhắc đến con. Nếu con rảnh rồi thì hãy thu xếp về nhà vài ngày đi.”

Đồng Yên nhìn chằm chằm vào tin nhắn, rất nhanh trong mắt đã bao phủ một tầng nước. Cô thậm chí còn muốn ngay lập tức mua vé xe trở về nhà. Kể từ ngày ba cô bị cách chức, ba mẹ cô liền trở về quê ở một tỉnh nhỏ để sinh sống, an hưởng tuổi già. Về nước được một năm rồi nhưng cô chỉ trở về nhà không quá ba lần, mà bởi vì mỗi lần trở về ba của cô đối với cô đều rất hồ hững cho nên có một thời gian dài cô không muốn trở về chút nào.

Cả đêm, cảm xúc của Đồng Yên cũng không tốt, cả người chìm đắm trong nỗi nhớ ba mẹ, cô cũng suy nghĩ nhiều đến việc tại sao Tiểu Diệc Trần lại tới nhà ba mẹ cô, tại sao lại muốn lừa gạt hai người bọn họ?

Khi Lăng Khiên tới nhà trọ, nhìn qua Đồng Yên thì thấy cặp mắt cô sưng đỏ, ngồi im lặng ở trên ghế salon thì giật mình, lòng anh run rẩy. Anh vội vàng đổi dép đi trong nhà, lo lắng đi tới ngồi bên cạnh cô, cầm lấy tay cô. Tay cô hôm nay không ấm áp giống như bình thường, chúng lạnh toát làm anh thực đau lòng.

“Yên Yên, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô đưa mắt nhìn anh, sau đó nước mắt lại chảy ra. Cô lắc đầu, áp mặt vào ngực anh, hai tay vòng ra sau ôm chặt lấy eo anh, cúi đầu nghẹn ngào,

bả vai cô không ngừng run lên.

Đồng Yên mặt chôn chặt trong ngực anh, nước mắt nước mũi tràn đầy áo anh. Chờ đến khi khóc đủ rồi, nhìn vào áo anh vô cùng bản nhờ vào công của mình, cô ngẩng đầu nước mắt tèm lem nhìn anh cười cười nói: “Anh đi tắm đi, áo bản hết mắt rồi.”

Lăng Khiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hai tay lau khô nước mắt cô, hôn lên mắt một cái mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao em lại khóc thành như thế này?”

Đồng Yên hai tay lại vòng lên cổ anh, mặt chà chà vào xương quai xanh của anh, ngửi thấy người anh có mùi rượu nhàn nhạt cảm thấy tâm hồn đang trống rỗng bỗng có nơi để dựa vào. Cô nói thật nhỏ: “Em nhớ ba mẹ lắm. Hai ngày nữa em sẽ trở về thăm họ.”

Lăng Khiên sững sốt, một lần nữa lại ôm chặt cô vào lòng: “Ừ. Chờ anh sắp xếp lại công việc sau đó sẽ cùng em trở về thăm ba mẹ em.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong nụ cười ẩn chứa sự cảm động sâu sắc: “Vâng. Đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau trở về.”

Lăng Khiên chà chà mặt mình lên cái trán trơn bóng của cô nói: “Khóc đến mức mặt mũi tèm lem như mặt con mèo nhỏ ý, anh còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì rồi, hóa ra là em nhớ nhà. Sau này chỉ cần chúng ta có thời gian rảnh, anh sẽ thường xuyên đưa em trở về thăm họ.”

Đồng Yên uốn tạy trong ngực anh, ngoan ngoãn gặt đầu, suy nghĩ một chút nói: “Cổ phiếu Trần Dương sục giảm lợi hại như vậy anh có biết là do nguyên nhân gì không?”

Lăng Khiên không nói gì, chẳng qua chỉ nhìn cô, nụ cười anh không thay đổi nhưng ánh mắt dần dần lạnh đi. Một lúc lâu sau anh mới hỏi thật nhỏ: “Em đang nghi ngờ anh sao?”

Cô ôm cổ anh, hôn một cái lên mặt anh nói: “Vậ anh có làm chuyện gì để em nghi ngờ hay không?”

Anh mím môi như cũ không nhìn cô. Cô cũng không tiếp tục hỏi, chẳng qua là chăm chú nhìn anh.

Qua thật lâu, Lăng Khiên ôm cô đứng dậy đi về phía phòng tắm, mở cửa đồng thời nói: “Anh đáp ứng em. Anh sẽ không động tới Tiểu Diệc Trần.”

Đồng Yên cười, trong mắt tràn đầy tin tưởng và lệ thuộc vào anh, mặt chôn ở trước ngực anh rầu rĩ nói: “Em đã tắm rửa qua rồi mà.”

Lăng Khiên cúi đầu cười không có hảo ý nói: “Quần áo anh dơ rồi, mà lại do em nha. Do đó em phải có trách nhiệm cùng tắm với anh.”

Cổ phiếu của Trần Dương vẫn tiếp tục giảm mạnh, Lăng Khiên nói Lý Duệ sau khi ăn vào hai mươi phần trăm thì dừng lại. Anh ăn vào những mục bất đồng, mỗi cái mục nhỏ ăn vào năm phần trăm cho nên không cần đồng sự Trần Dương lập danh sách.

Khi anh dừng lại việc thu mua, cổ phiếu Trần Dương bắt đầu bắn ngược lại, nhưng là trên thị trường lượng thu mua cũng rất nhỏ. Nhìn Trần Dương đang chết giá trên thị trường, Lăng Khiên đốt điếu thuốc hút, anh nói lỏng cà vạt, cởi cúc ở hai cổ tay áo ra.

Anh đứng ở bên cửa sổ lẳng lặng hút thuốc, bóng lưng gầy gò cao ngất lộ ra chút mệt mỏi. Anh tin tưởng bây giờ Tiểu Diệc Trần đã biết là ai làm trò quỷ ở đằng sau tất cả rồi. Hắn ta bây giờ chắc phải hối hận khi ly hôn với Trương Dao đi. Hắn là không nghĩ tới người thực sự muốn phá đổ hắn lại chính là vợ trước của mình.

Lăng Khiên phun ra một vòng khói trắng. Anh đang đợi, đang chờ Tiểu Diệc Trần đến để van cầu anh.

Ba ngày sau, anh vẫn chưa thấy Tiểu Diệc Trần đến nhưng lại thấy vợ hắn – Trương Dao đến phòng làm việc của mình.

Lăng Khiên ngồi ở sau bàn làm việc, nhìn người phụ nữ xinh đẹp mặc trang phục hoa lệ ở đối diện, khóe miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt. Tiểu Diệc Trần lúc đó chắc chắn đầu óc bị chập dây thần kinh rồi mới bỏ rơi Đồng Yên mà kết hôn người phụ nữ này.

“Tiểu phu nhân, à không, phải là Trương tiểu thư mới đúng, mời ngồi.” Lăng Khiên mạn bất kinh tâm [mặt không đổi tâm không động] mở miệng,

thanh âm trầm ồm mang theo một tia mỉa mai.

Tương Dao sau khi ngồi xuống không có những lời khách sáo dư thừa mà đi thẳng vào vấn đề.

“Lăng tổng, tôi nghĩ ngài cũng hiểu mục đích tới đây lần này của tôi.”

Anh gật đầu, đáp: “Là vì cổ phần của Trần Dương?”

“Đúng vậy. Em trai tôi nói với tôi rằng hiện nay trên tay ngài có ít nhất mười lăm phần trăm cổ phần Trần Dương. Tôi hy vọng ngài có thể chuyển nhượng cho tôi năm phần trăm.”

Lăng Khiên cười, đốt một điếu thuốc khác nói: “Tôi vì sao phải làm như vậy?”

Tương Dao nhìn anh, kiên định nói: “Bởi vì cả hai chúng ta cùng hận Tiểu Diệc Trần, cũng đều hy vọng hấn thân bại danh liệt.”

Lăng Khiên gõ gõ tàn thuốc, cười đến ý tứ hàm xúc không rõ: “Cô đối với hấn ta hận đến mức này sao? Không phải cô ban đầu là đùa bỡn cùng thủ đoạn, hao tổn tâm tư chiếm lấy hấn ta sao? Vậy thì tại sao bây giờ lại vội vàng muốn phá hủy hấn?”

Tương Dao mặt trắng bệch mở miệng: “Đây là chuyện của tôi. Tôi chỉ hy vọng ngài cùng hợp tác để đánh đổ Tiểu Diệc Trần.”

Lăng Khiên nhếch miệng, hỏi: “Làm thế thì tôi được lợi gì?”

“Chỉ cần bây giờ ngài đem năm phần trăm cổ phần của mình chuyển nhượng cho tôi. Tôi đảm bảo sau khi Trần Dương về trong tay tôi và gạt bỏ được Tiểu Diệc Trần ra khỏi Trần Dương, tôi sẽ chuyển nhượng lại cho ngài số cổ phần đó với giá thấp hơn giá thị trường một chút. Lúc đó ngài chính là cổ đông lớn thứ hai của Trần Dương.”

Lăng Khiên híp mắt nhìn cô ta một lát mới nói: “Xin lỗi, tôi không thể hợp tác với cô được.”

Tương Dao kinh ngạc, bật dậy từ trên ghế, khó hiểu nhìn anh hỏi: “Vì sao?”

Lăng Khiên giương mắt cười cười, trên mặt là vẻ mỉa mai cùng chán ghét: “Cô đã hiểu lầm một chuyện rồi. Người tôi hận không chỉ có Tiểu Diệc Trần, mà còn có cô nữa. Bởi vì cuộc sống mấy năm nay của Yên Yên

rất thông khổ, mà chính do cô cùng hấn một tay tạo thành. Dĩ nhiên tôi cũng có phần sai, nhưng mà ở lúc ấy mà nói tôi chỉ là một người xa lạ, so với việc bị bức hôn thì việc bị chính người yêu và chị em tốt nhất của mình đồng thời phản bội lại mình mới chính là nguyên nhân khiến cô ấy tự sát. Tôi làm sao có thể hợp tác với người đã từng làm tổn thương người yêu mình sâu sắc cho được? Tương Dao, cô không làm sụp đổ được Trần Dương đâu. Đừng nghĩ là do Tiểu Diệc Trần mạnh hơn so với tưởng tượng của cô, mà chính là tôi cũng không cho phép hấn thua trong tay loại phụ nữ như cô. Nếu không sẽ rất châm chọc năng lực lựa chọn đối thủ của tôi.”

Chương 32: Cha mẹ phản đối.

Năm ngày sau, Lăng Khiên vẫn không thấy Tiểu Diệc Trần đến gặp mình, trong lòng có chút khó chịu cùng Đồng Yên trở về nhà thăm ba mẹ cô. Ba mẹ Đồng Yên ở một huyện không lớn lắm, cách thành phố G gần ba giờ đi xe. Trên suốt đường đi, Đồng Yên vẻ mặt có chút mệt mỏi, Lăng Khiên trong lòng cũng không thoải mái cho nên hai người căn bản không nói chuyện gì với nhau.

Khi đến nhà Đồng Yên, chỉ có mẹ cô ở nhà. Bởi vì trước khi đi cô đã báo trước với mẹ, nói rằng sẽ cùng với Lăng Khiên trở về nhà thăm hai người cho nên mẹ cô cũng không ngạc nhiên lắm. Bất quá ánh mắt mẹ cô nhìn Lăng Khiên lộ ra tia bài xích cùng không vui. Bà dẫn hai người vào phòng, rót cho Lăng Khiên ly nước rồi sau đó đi vào trong bếp.

Đồng Yên đứng ở bên cạnh Lăng Khiên, nắm lấy tay anh nói thật nhỏ: “Thật xin lỗi, mẹ em cho rằng chúng mình ở cùng một chỗ là do anh bức em. Em đảm bảo sẽ mau chóng giải thích rõ ràng với mẹ.”

Cô chưa nói cho anh biết việc Tiểu Diệc Trần trở về nói chuyện với ba mẹ cô. Cô cảm thấy chỉ cần hai người cùng nhau trở về và giải thích thật tốt cho ba mẹ là được.

Sắc mặt anh có chút nhục nhã, nhưng cũng biết đó không phải là lỗi của cô, tay anh nhéo mũi cô một cái nói: “Đi vào giúp mẹ em đi. Anh xem tivi một lát.”

Đồng Yên có chút áy náy gật đầu, hôn lên mặt anh một cái rồi xoay người đi vào trong bếp.

Mới vừa vào đến nơi, mẹ cô đã đóng kín cửa phòng sau đó kéo tay cô nhỏ giọng nói: “Yên Yên, con thực sự ở cùng một chỗ với cậu ta à?”

Quan hệ của cô với ba mình tương đối không tốt, nhưng cô với mẹ lại rất tốt. Cô ôm lấy mẹ mình cố nói: “Mẹ, mẹ cũng thấy mà, con không hề bị bức

hiếp một chút nào cả. Con thật sự yêu anh ấy.”

Đồng mẹ thở dài, kéo tay cô xuống, sửa sang đầu tóc cô nói: “Ba con sẽ không đồng ý đâu.”

Cô ảm đạm nói: “Ba con là bởi vì sợ con ủy khuất mới không đồng ý, hay là còn những lí do khác nữa hả mẹ?”

“Thật ra thì hôm đó khi gọi điện cho con, mẹ đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi. Mẹ cũng biết Tiểu Diệc Trần nói dối, nhưng là ba con cứ cố chấp cho rằng nhất định là Lăng Khiên đã ép buộc con, sau đó hai đứa từ từ mới có tình cảm. Hơn nữa, Yên Yên à, con hẳn là rõ mặc dù ba con không nói. Ông ấy đối với Lăng gia vẫn còn ôm hận, tuy nói lúc ấy là do con thoái hôn trước, nhưng mà ba Lăng Khiên không nói hai lời trực tiếp cách chức ông ấy, còn ức hiếp sẽ đem tịch thu tất cả tài sản của ông ấy. Đây mới thực sự là làm cho người ta khó có thể chấp nhận được.”

Đồng Yên cúi đầu rửa rau, trong lòng cảm thấy thực khổ sở. Ban đầu cô đã quá tùy hứng rồi, cô cũng không biết nếu như quay lại thời điểm đó một lần nữa cô có thể tiếp tục quyết định như thế không. Cô cảm thấy thật xấu hổ đối với ba mình, xấu hổ cả với Lăng Khiên nữa.

Cô không nói gì, chẳng qua là hai mắt đỏ hồng.

Mẹ vỗ vỗ tay cô nói: “Một lát nữa khi ba con trở về, con đừng chọc cho ông ấy tức giận. Trong thời gian này tim ông ấy không được tốt, có chuyện gì cứ từ từ mà nói. Nếu như ông ấy phản đối, trước hết con cứ thuận theo đã, sau đó tính tiếp.”

Cô mím môi đáp: “Mẹ, con biết rồi.”

Đồng mẹ yêu thương nhìn con mình, một lát sau nói thêm: “Đúng rồi, tối nay cậu ấy sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”

Đồng Yên cúi đầu suy nghĩ một chút: “Ăn cơm xong con sẽ đưa anh ấy đi tìm nhà trọ.”

Đồng mẹ vui mừng gật đầu: “Đúng vậy. Nhà ta nhỏ, nên tìm phòng trọ cho thoải mái.”

Trước thời gian ăn cơm tối thì Đồng ba trở về. Khi thấy Lăng Khiên thì sững sờ, cau mày lại, cũng không chào hỏi một câu trực tiếp đi vào trong phòng ngủ.

Lăng Khiên mím chặt môi cúi đầu, hai tay nắm chặt thành quyền sau đó cười cười an ủi Đồng Yên, xoa xoa hai mắt đã hồng lên của cô.

Không khí trên bàn ăn vô cùng nặng nề và quỷ dị. Đồng ba chỉ vùi đầu ăn cơm, trước khi ăn nói đúng một câu dặn dò Đồng Yên “Ăn nhiều một chút”, xong không nói gì nữa. Đồng mẹ cũng chỉ giúp cô gấp thức ăn. Lăng Khiên cơ hồ không nhúc nhích đũa. Đồng Yên muốn gấp cho anh mấy món ăn, ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của ba mình thì đành buông đũa.

Sau khi ăn cơm xong, Đồng ba đứng lên nói với Lăng Khiên: “Đi vào thư phòng nói chuyện với tôi một chút” rồi đi thẳng.

Lăng Khiên đứng lên chào hỏi Đồng mẹ, vỗ vỗ tay Đồng Yên rồi theo Đồng ba vào thư phòng.

Cô cắn chặt môi nhìn bóng lưng quật cường của anh, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn. Có lẽ cô không nên cùng anh trở về, cô cho rằng chẳng qua ba cô chỉ lo lắng cô bị Lăng Khiên uy hiếp ở cùng một chỗ mới phản ứng như vậy, cô cho rằng tình thương của ba đã mất từ lâu đã trở lại một lần nữa. Nhưng hôm nay thì tình hình căn bản không đơn giản như cô nghĩ. Ba cô vẫn không tha thứ cho cô.

Trong thư phòng.

Đồng ba chờ Lăng Khiên đi vào, sau đó đóng cửa phòng lại, tới trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo lấy ra một phong thư, không nói gì đưa tới trước mặt Lăng Khiên.

Lăng Khiên nhận lấy rồi mở phong thư ra. Ở bên trong là một tấm chi phiếu.

“Chỗ này là số tiền hồi đó cậu đưa cho tôi, bây giờ thì tôi trả lại cho cậu. Cậu hãy rời khỏi Yên Yên đi. Tôi không đồng ý và không cho phép hai đứa ở chung một chỗ.”

Lăng Khiên nắm chặt phong thư ở trong lòng bàn tay, cúi đầu trầm mặc một hồi sau đó nhìn về phía ba Đồng Yên, ánh mắt chân thành mà kiên định: “Chú Đồng, cháu biết ban đầu là nhà cháu không đúng. Tôn thương mà ba cháu gây ra cho chú không thể xóa nhòa đi được, cháu thật sự xin lỗi. Nếu như có thể, cháu nguyện ý dùng mọi cách để bù đắp lại mọi tổn thất

thay ông ấy. Nhưng mà cháu sẽ không buông tha Yên Yên. Cháu yêu cô ấy, mà cô ấy cũng yêu cháu. Cháu sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Đồng ba nghe được lời anh nói cũng không có tức giận, chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, dựa lưng ngồi trên ghế salon. Lãng Khiên nhìn hô hấp ông có chút khó khăn và dồn dập thì vội vàng đi ra mở cửa sổ, sau đó ngồi xuống giúp ông xoa ngực.

Qua chừng mười phút, sắc mặt Đồng ba có chút tốt hơn, nhìn Lãng Khiên nửa ngồi bên cạnh mình mới khoác tay nói: “Cậu không cần phải làm như vật đầu. Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Yên Yên ở cùng một chỗ với cậu. Nếu như cậu không chịu buông tha cho Yên Yên, tôi chỉ có thể buộc Yên Yên phải quyết định lựa chọn giữa cậu và ba mẹ nó.”

Ánh mắt Lãng Khiên bỗng dưng trở nên lạnh lẽo dị thường, chớp mắt một cái sau đó đứng lên lui về sau, giọng anh vô cùng thấp: “Chú Đồng, Yên Yên thân sinh là con gái của chú, tại sao cho đến tận bây giờ chú cũng chưa bao giờ vì cô ấy mà suy nghĩ một chút. Bốn năm trước chú đem gả cô ấy cho cháu để đổi lấy bình yên cho gia đình mình, bây giờ chú lại buộc cô ấy phải lựa chọn giữa người nhà cùng người yêu. Như vậy có phải là quá tàn nhẫn hay không?”

Đồng ba cúi thấp đầu, cả người lộ ra vẻ già nua. Ông nói: “Cho dù tàn nhẫn nhưng tôi vẫn có tư cách làm vậy, bởi vì tôi là ba nó, tôi có quyền lựa chọn cho nó một người chồng thích hợp. Mà người đó tuyệt đối không phải là cậu.”

Hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm: “Vì sao?”

“Bởi vì cậu lòng dạ hẹp hòi, đối với nó thiếu hụt sự tin tưởng và tôn trọng tối thiểu cần phải có.”

Lãng Khiên cả người run rẩy: “Cháu không rõ ý của chú.”

Đồng ba ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sắc bén vô cùng: “Nếu như Yên Yên biết cậu vẫn còn đối phó với Tiểu Diệc Trần, hơn nữa còn có ý đồ thu mua Trần Dương, nó sẽ nghĩ như thế nào? Nó còn có thể yêu cậu được như bây giờ hay sao? Cậu luôn miệng nói yêu Yên Yên, nhưng mà sau lưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ đi uy hiếp đối thủ cạnh tranh của mình. Nếu như Yên Yên thật lòng yêu cậu, cậu tại sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy đối phó với Tiểu Diệc Trần. Tất cả cũng chỉ có thể nói rõ rằng, Yên Yên vẫn luôn

luôn yêu Tiểu Diệc Trần, cho nên, tôi sẽ không đem con gái mình đưa vào miệng cọp. Chỉ cần tôi còn một hơi thở, cậu đừng có nghĩ trở thành con rể của Đồng gia này.”

Lăng Khiên cúi đầu thật lâu không tìm ra lời nào để phản bác, một cảm giác sợ hãi từ từ bao lấy tim anh. Nếu như Yên Yên không tha thứ cho anh, nếu như Yên Yên không hề yêu anh nữa thì anh nên làm cái gì đây?

Đồng Yên một mình ngồi trên salon ở phòng khách, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cửa thư phòng. Bọn họ đã vào trong đây nói chuyện một giờ rồi, cô cảm thấy thật bất an, mấy lần định đứng lên đi tới gõ cửa nhưng vẫn cố gắng kiềm chế ý muốn đó. Cửa phòng đã mở ra, cô lập tức theo bản năng đứng dậy, vội vàng chạy tới trước mặt người đàn ông đi ra từ bên trong.

“Anh làm sao vậy? Không thoải mái hả? Sắc mặt sao khó coi như vậy?” Đồng Yên vội lấy tay anh, lo lắng hỏi han.

Lăng Khiên cúi đầu nhìn cô cười có vẻ miễn cưỡng nói: “Không có chuyện gì đâu. Cùng anh ra ngoài tìm phòng trọ nhé.”

Đồng Yên nhìn về phía thư phòng một cái, thấy ba mình không có dấu hiệu ra ngoài, cô kéo tay anh tới bên cạnh bàn anh, sau đó đem bát cháo tới trước mặt anh: “Buổi tối anh chẳng ăn chút cơm nào, em nấu cháo cho anh đây. Anh ăn một chút đi, nếu không dạ dày lại khó chịu.”

Lăng Khiên mím chặt môi, cúi đầu ngậy ngốc chốc lát, sau đó vươn hai tay ôm thật chặt cô vào trong ngực. Đồng Yên cũng không phản ứng, để mặc anh làm như vậy.

Qua thật lâu, Lăng Khiên mới buông cô ra, sau đó cười cười, ngoan ngoãn ăn cháo.

Ăn xong bát cháo, Đồng Yên nói với mẹ một tiếng rồi cùng Lăng Khiên đi tìm nhà trọ. Bởi vì huyện thành nhỏ nên nhà trọ tốt nhất cũng chỉ bé bé và sạch sẽ thôi.

Sau khi đặt phòng xong, Lăng Khiên ngồi ở trên giường, đem cô ôm vào trong ngực, trong mắt đều là bất an và lo lắng không thôi.

Cô hỏi: “Vừa nãy ba em nói gì với anh vậy?”

Lăng Khiên mạn bất kinh tâm trả lời: “Em cảm thấy ông ấy nói gì với anh?”

“Nói anh rời xa em phải không?”

Anh có chút khổ sở cười: “Ông ấy nói rằng trừ phi ông ấy chết, nếu không không bao giờ để anh làm con rể Đồng gia.”

Cô run lên, luống cuống sợ hãi nhìn anh: “Ông ấy nói như vậy thật sao?”

Anh hôn một cái lên trán cô nói: “Đúng vậy. Anh bây giờ đã biết cái tính bướng bỉnh của em được di truyền từ ai rồi. Ba em tuyệt đối còn khó đối phó hơn em gấp trăm lần. Thật là nhức đầu quá đi mất.”

Cô đưa tay ôm lấy cổ anh nói nhỏ: “Vậy anh chuẩn bị làm gì bây giờ?”

Anh ôm cô nằm ngã xuống giường: “Có thể làm cái gì được. Đánh đi một bước tính một bước thôi.”

Cô gục ở trên ngực anh, duỗi ngón tay chọc chọc trên mặt anh, cười nói: “Không nghĩ tới đường đường là Lăng tổng cao cao tại thượng lại có lúc nhụt chí.”

Lăng Khiên bắt được ngón tay cô khẽ cắn: “Ai nói anh nhụt chí? Anh bây giờ chỉ tạm thời chưa nghĩ ra được cách đối phó tốt nhất thôi.”

Đồng Yên bò bò về phía trước, ánh mắt nhìn anh cười hì hì: “Nếu không em bù cho anh nhé?”

Lăng Khiên nhắm mắt cười khẽ: “Tiểu quý.” Nói xong cũng trở mình đem cái người không biết trời cao đất dày kia áp dưới thân mình.

Chương 33: Công hiệu của rượu Mao Đài.

Đồng Yên về đến nhà đã là mười giờ tối. Cô nhón chân nhẹ nhàng bước từng bước chuẩn về phòng thì cửa thư phòng đột nhiên mở ra.

“Yên Yên, vào đây.” Giọng nói của ba cô trầm trầm vang lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Yên tái nhợt, mím môi đi vào.

“Ba, ba còn chưa ngủ ạ?”

“Đang đợi con. Yên Yên, ba có vài lời muốn nói với con.”

Đồng Yên hai tay nắm chặt lại hỏi nhỏ: “Chuyện gì ạ?”

“Con hãy chia tay với Lăng Khiên rồi quay về bên cạnh Tiểu Diệc Trần đi.

Nó mới là người có thể cho con hạnh phúc.”

“Ba, bây giờ con yêu Lăng Khiên.”

Đồng ba đứng lên, hai tay đặt trên hai vai cô lời nói sâu xa: “Lăng Khiên, người này lòng dạ quá sâu, con sẽ không nhìn thấu được nó đâu. Nếu như có một ngày con phát hiện ra nó không giống như tưởng tượng của con, con sẽ rất đau khổ.”

Đồng Yên ngẩng đầu, ánh mắt quật cường nhưng hai mắt đã bao phủ một tầng nước: “Ba à, Lăng Khiên là một thương nhân thành công như vậy thì không thể thiếu được lòng dạ sâu kín. Nhưng những điều đó đều là đối với người khác, còn với con bây giờ anh ấy rất chân thành, những việc anh ấy đã hứa với con thì nhất định sẽ làm được. Có lẽ hiện giờ anh ấy đang giấu con điều gì đó, nhưng tuyệt đối sẽ không gạt con. Con biết ba đối với ba Lăng Khiên có bất mãn, nhưng mà chuyện đó không hề liên quan đến anh ấy, sự thật đúng ra thì con mới là người phải xin lỗi Lăng Khiên. Ba, hãy thành toàn cho chúng con được không ba?”

Ánh mắt ông khỏ sở nhìn cô: “Yên Yên, con quá thuần khiết, do đó rất dễ dàng mắc lừa và bị kẻ khác lừa gạt. Thân thể ba càng ngày càng không tốt, chỉ có thể đem con giao cho Diệc Trần. Như vậy ba mới có thể yên tâm.”

Đồng Yên đỡ ba mình ngồi xuống ghế salon, thành thật nói: “Ba, xin ba hãy tin tưởng vào ánh mắt của con, Lăng Khiên tuyệt đối sẽ không làm tổn thương con. Anh ấy quý trọng con như thế nào con cảm nhận được, huống chi dù không có Lăng Khiên, con cũng sẽ không tiếp nhận Tiểu Diệc Trần đâu. Con đối với anh ta không còn cảm giác gì nữa rồi.”

Đồng ba nắm lấy tay cô, thật lâu không nói gì. Qua một lúc sau ông mới ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt là không đành lòng cùng thương tiếc: “Yên Yên, nếu như ba nói nhất định phải làm cho con chia tay Lăng Khiên thì sao?”

Đồng Yên khó hiểu nhìn ông: “Ba, tại sao... tại sao ba phải làm như vậy?”

Đồng ba cúi đầu, khàn khàn nói: “Yên Yên, coi như ba ích kỷ cũng được, ba không cách nào chấp nhận con gái mình gả cho người nhà họ Lăng được. Ban đầu ba nó chưa trực tiếp nói rõ ràng với ba đã cách chức của ba. Mấy năm nay ba cũng đã ngộ ra được nhiều điều, ba cảm thấy quyền lực địa vị đã không còn quan trọng nữa. Nhưng đối với ông ta ba không cách nào tha thứ được. Coi như là vì ba, con hãy rời khỏi cậu ta được không?”

Nước mắt càng ngày càng nhiều, cô cúi đầu thật sâu vô lực phản bác. Là một người cha, ông đã dùng giọng nói trầm thống, khỏ sở nói lên lời thỉnh cầu với con gái mình thì cho dù người đó là ai cũng không thể cự tuyệt. Nhưng cô là một người kiên cường, sau một thời gian dài trầm mặc, cô nghẹn ngào nói: “Ba, nếu như ba không cách nào chấp nhận được việc con gả cho Lăng Khiên thì cả đời này con sẽ không lấy chồng. Con có thể đồng ý với ba, đảm bảo với ba rằng sau này anh ấy sẽ không xuất hiện trước mặt ba nữa, nhưng lại không thể đáp ứng việc con phải rời xa anh ấy. Như vậy đối với Lăng Khiên và cả với con là không công bằng.”

Ba cô nghe cô nói xong thì buông tay cô ra, thân thể ngã về sau dựa vào lưng ghế, có chút mệt mỏi nói: “Con đi ra ngoài đi. Ba muốn yên tĩnh một mình.”

Đồng Yên theo lời ông đứng dậy, rót cho ông một cốc nước nóng đặt trên mặt bàn rồi xoay người đi ra ngoài. Đi qua phòng mẹ nói với mẹ vài câu rồi trở về phòng mình.

Cô tắm rửa qua rồi nằm trên giường, không kiềm chế nổi từng giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống, từ trên mặt cô rồi thấm ướt gối. Cô cảm thấy rất ủy khuất, còn ủy khuất hơn cả việc bốn năm trước đây, ba cô không hề có sự đồng ý của cô đã một mình quyết định hôn sự. Khi đó cô còn là một sinh viên, suy nghĩ chưa được chín chắn, nhất quyết phản kháng ông, còn có thể thẳng thắn thể hiện sự bất mãn của mình. Nhưng bây giờ, ngay cả khả năng để oán giận cô cũng không có, đơn giản giờ cô đã trưởng thành, đơn giản ông ấy là cha cô, người đã sinh ra và nuôi nấng cô. Nhìn ba mình ngày càng già đi, cô thật sự không muốn làm trái ý ông, nhưng khi nghĩ đến người đàn ông mà cô yêu thương kia, cô làm sao có thể gạt đầu đồng ý được.

Giờ khắc này cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày cô phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu.

Sáng ngày thứ hai, Đồng Yên gọi điện thoại cho Lăng Khiên bảo anh đến nhà ăn điểm tâm. Anh vẫn còn đang ngủ, giọng khàn khàn đáp lại: “Anh không qua đâu, anh không muốn gặp ba em. Anh đoán rằng lão nhân gia cũng không muốn gặp anh đâu. Em ăn xong rồi mang sang cho anh đi.”

Đồng Yên ăn sáng xong, nói với bố mẹ mình một tiếng rồi ra khỏi nhà, trong tay cầm theo một hộp giữ ấm, bên trong đựng đồ ăn sáng mang đến cho Lăng Khiên.

Đến phòng trọ, cô ấn chuông ở ngoài cửa một lúc lâu thì cửa mở.

Lăng Khiên đứng đó nhưng không có mặc áo, anh chỉ mặc một cái quần, đầu tóc ướt nhẹ, rõ ràng là anh vừa mới tắm xong, nhưng sắc mặt anh lại không tốt lắm, hơi tái đi, đáy mắt có màu xanh nhạt.

Đồng Yên từ trong tủ lấy ra một cái áo đưa cho anh mặc, giúp anh cài lại cúc rồi bắt mắt làm bầm: “Chẳng sợ lạnh gì cả.”

Lăng Khiên cười, ôm chầm rồi hôn cô một cái, sau đó mở hộp cơm ra bắt đầu ăn sáng.

Đồng Yên ngồi bên cạnh anh, tay cô bị anh nắm chặt, nhìn anh ăn uống rất chậm chạp có chút đau lòng: “Đồ ăn không ngon hả anh?”

Anh vừa mới ăn vài miếng đã để xuống, sau đó ôm cô kéo vào trong lòng, mặt chôn ở cổ cô hỏi: “Chúng ta phải ở đây vài ngày sao?”

Đồng Yên vuốt vuốt cái lưng hoàn mỹ của anh nói nhỏ: “Nếu anh cảm thấy không quen thì ngày mai chúng ta trở về thôi.”

Lăng Khiên lắc đầu, hai tay càng ôm cô chặt hơn nói: “Thật vất vả em mới về nhà được một chuyến, cứ ở với ba mẹ vài ngày đi. Anh không sao.”

Cảm giác được thân thể anh căng thẳng, cô đưa tay sờ sờ trán anh thì thấy tay mình ướt mồ hôi: “Có phải dạ dày anh lại đau không?”

Lăng Khiên lôi tay cô đặt lên trên bụng mình rầu rĩ nói: “Có chút khó chịu, em xoa bụng cho anh đi.”

Đồng Yên thấy anh làm nũng thì hôn lên mặt anh một cái rồi từ từ xoa bụng cho anh.

“Yên Yên, tối hôm qua trở về, ba có nói gì với em không?”

Đồng Yên ôm lấy anh, rúc đầu vào ngực anh nói: “Có.”

“Ông ấy nói cái gì?”

“Cũng chẳng khác lắm với những lời nói với anh, chính là không đồng ý gả em cho anh, nói rằng em phải rời xa anh.”

“Em đã nói như thế nào?”

Đồng Yên càng rúc mạnh vào ngực anh hơn, nói: “Em nói rằng nếu như ông ấy không đồng ý thì cả đời này sẽ không lấy chồng, nhưng cũng sẽ không rời xa anh.”

Lăng Khiên sững sốt, ngạc nhiên cô, một lúc lâu sau mới cười thật tươi, hai tay ôm lấy mặt cô nói: “Em đừng cảm như vậy sao? Ông ấy còn nói gì nữa không?”

Cô nhếch miệng cười, chà chà má vào ngực anh: “Ông ấy nói anh lòng dạ quá sâu, nói rằng em sẽ không nhìn thấu được anh, còn nói rằng nếu một ngày em có phát hiện ra anh không giống một chút nào so với tưởng tượng của em thì em sẽ rất đau khổ.”

Lăng Khiên nhú mày, mồ hôi lạnh chảy từ trán xuống mặt anh.

“Em cảm thấy sao?”

“Em nói anh vĩnh viễn sẽ không làm em tổn thương.”

Lăng Khiên nâng mặt cô lên, ánh mắt chăm chú nhìn cô, một lúc lâu cúi đầu hôn nhẹ vào trán cô nói: “Yên Yên, em vẫn như vậy mà tin tưởng anh

sao?”

Đồng Yên cười cười: “Tất nhiên rồi. Em đã nói với ba em rằng có lẽ anh đang giấu em điều gì đó, nhưng tuyệt đối sẽ không gạt em!”

Lăng Khiên cảm thấy ngực mình bị cảm xúc ấm áp ngọt ngào vô cùng vây kín, ngay sau đó bụng dưới lại nóng lên. Anh cầm lấy cánh tay đang đặt trên bụng mình từ từ kéo xuống dưới, cuối cùng đặt tay cô lên cái vật đang nóng bừng bừng kia nắm chặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Yên nháy mắt đỏ bừng, mới vừa quay người một cái đã nghe giọng nói khàn khàn anh.

“Yên Yên của anh không đợi được nữa à?”

Đồng Yên lườm anh, rồi cũng theo anh một trận cười khẽ. Cuối cùng cả người cô bị anh bế lên.

Lăng Khiên đặt cô trên giường, mặt anh áp lấy mặt cô. Anh cũng không trực tiếp hôn cô mà đưa tay vuốt ve khắp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cuối cùng ngón trỏ dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô mà vuốt ve.

Đồng Yên bị anh trêu chọc mà cả người nóng ran, ngực phập phồng thở hổn hển. Một lát sau, đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn anh, hai tay ôm lấy cổ anh, trở mình đè anh ở phía bên dưới. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của anh cô xấu xa cười cười, cúi đầu ghé vào lỗ tai anh nói nhẹ nhàng: “Chờ đấy, em sẽ ăn anh sạch sẽ cho coi.”

Lăng tổng tài của chúng ta xưa nay luôn luôn trấn định, không hề sợ hãi bất cứ điều gì hiện giờ đã hoàn toàn hóa đá =)).

Triền miên dây dưa xong, tất nhiên không thể thiếu việc cảm thụ “sự sung sướng” và nghỉ ngơi lấy lại sức, cho nên đến khi hai người tỉnh dậy lần nữa thì đã là giữa trưa =.=. Vừa định rời giường thì Đồng Yên nhận được điện thoại của mẹ mình bảo cô về nhà ăn cơm trưa, trước khi cúp máy còn đặc biệt thêm một câu: “Cả hai đứa cùng về đi.”

Lăng Khiên hai tay lại ôm lấy eo cô cười hỏi: “Làm gì mặt mày lại bí xì ra rồi?”

Đồng Yên trong chăn tiến vào trong ngực anh rầu rĩ nói: “Mẹ nói là chúng ta cùng trở về ăn cơm.”

Lăng Khiên hai tay nghịch tóc cô, lười biếng cười cười: “Vậy thì trở về thôi.”

Cô cầm lấy ngón tay anh cắn cắn: “Nghĩ lại không khí bữa cơm tối qua nặng nề như vậy, đừng nói anh, ngay cả em cũng không tiêu hóa nổi.”

Anh kéo cô ngồi dậy, vuốt vuốt tóc cô sau đó ngồi xuống mép giường, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay rồi bẻ bẻ cổ.

Đồng Yên cười hì hì, thân thể bị bọc ở trong chăn, tiếp lại sau lưng anh giúp anh xoa bóp bả vai. Một lúc sau nghe giọng anh vang lên khàn khàn mà khiêu gợi: “Em chỉ cần ngoan ngoan ăn cơm thôi, còn lại cứ giao cho anh.”

Cô ôm lấy cổ anh, hôn mạnh một cái vào mặt anh, sau đó đầu cô áp vào cổ anh cọ cọ, cuối cùng mềm nhũn nói: “Em luôn luôn ủng hộ anh. Cố lên!”

Anh hai tay kéo lại cái người đang muốn rời khỏi kia vào trong lòng mình, hung hăng hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô nói: “Nghĩ khá lắm. Anh lại muốn rồi, nếu trên tinh thần ủng hộ thì lại phục vụ đi.”

Đồng Yên kháng nghị nhưng Lăng Khiên đâu có đồng ý. Cô vừa mới lấy lại sức thì lại bị anh ăn thịt lần nữa.

Không khí bữa cơm trưa nay so với tối hôm qua lại càng quý dị.

“Chú Đồng, cháu mời chú một chén.” Lăng Khiên cầm chén rượu cực kỳ cung kính cười nói.

Ba cô cau mày nhìn anh, nhưng không hề cầm lấy chén rượu.

Lăng Khiên không nói gì thêm, chẳng qua là cười rồi cầm chén rượu chờ đợi.

Mẹ cô nhìn vẻ mặt kiên định của anh một bộ không biết làm sao nhìn sắc mặt của chồng mình.

Đồng Yên chẳng dám nhìn ai, vui đầu ăn cơm.

Năm phút đồng hồ sau, ba Đồng Yên cầm chén rượu lên, đụng chén Lăng Khiên một cái, không nói gì uống cạn một hơi, sau đó hai chân mày đang nhíu chặt lại khẽ buông lỏng.

Lăng Khiên nhìn sự tình có biến hóa thì không để ba Đồng Yên thấy nụ cười của mình, sau đó lại rót cho mỗi người một chén nữa. Lúc anh cầm chén rượu lên, nghe được giọng nói trầm thấp của ông: “Tám mươi năm trước không phải uống rượu Mao Đài như vậy.”

Anh cười, cúi đầu đáp lời: “Người Trung Quốc uống rượu thì lần đầu gặp sẽ uống ba chén. Cháu lần đầu tiên uống rượu cùng chú, dĩ nhiên phải kính chú ba chén rượu rồi ạ.”

Ba Đồng Yên lần này chỉ dừng lại vài giây đồng hồ rồi lại cầm chén rượu lên, khẽ chạm qua chén Lăng Khiên rồi uống xuống.

Trước lúc uống chén thứ ba, Lăng Khiên gấp cho Đồng ba một chút thức ăn, nhìn ông ăn vài miếng rồi mới uống hết chén rượu.

Sau khi ngồi xuống nhìn ánh mắt ân cần của Đồng Yên, anh hướng cô mở to hai mắt, chọc cô suýt nữa cười ra tiếng.

Đồng Yên ngẩng đầu nhìn thấy hai chân mày của ba mình giãn ra, vừa múc một bát canh định đưa cho ông thì lại nghe ông nói: “Đưa cho cậu ta. Uống rượu mạnh nhiều quá sẽ tổn thương dạ dày, uống chút canh ấm đi.”

Đồng Yên khẽ cắn môi nhìn ba mình cười cảm kích, sau đó đem bát canh đặt trong tay Lăng Khiên. Lăng Khiên nhận lấy cười nói: “Cảm ơn chú Đồng.”

Sau đó không khí cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Mặc dù Đồng ba không hay nói chuyện nhưng vẻ mặt nhu hòa đi rất nhiều. Đối với việc Đồng Yên gấp thức ăn cho Lăng Khiên thì cũng làm như không thấy. Bữa ăn coi như là vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Đồng Yên thấy mặt Lăng Khiên trắng bệnh như tờ giấy, cô lấy có dĩa anh ra ngoài đi dạo một chút rồi kéo anh ra cửa.

Đến phòng trọ, Lăng Khiên nôn hết những gì đã ăn ra, sau đó nằm thẳng người trên giường, Đồng Yên đau lòng ôm anh, xoa dạ dày cho anh, hốt mắt đều đỏ lên.

Anh giờ tay bóp mũi cô cười: “Anh không sao đâu, nghỉ một chút rồi khỏe thôi.”

Đồng Yên ngả đầu trên ngực anh, anh lại nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần có thể đạt được mục đích thì đau dạ dày như vậy rất đáng giá.”

Đồng Yên hít hít mũi nói: “Anh có chai rượu này từ lúc nào vậy? Hơn nữa em cũng không nhớ khi nào thì nói với anh là ba em thích uống rượu Mao Đài?”

Lăng Khiên ôm cô, ngực đập phồng khó khăn thở: “Anh trước đó đã hỏi ba anh rồi. Ông ấy nói rằng lúc ba em còn tại vi rất thích uống Mao Đài,

hơn nữa đối với rượu tám mươi năm trước vô cùng yêu quý.”

Đồng Yên sửng sốt: “Ba anh biết anh theo em về nhà à?”

Lăng Khiên gật đầu: “Anh nói với ông ấy trước rồi. Thật ra thì ban đầu đối với việc kia, ông ấy đối với ba em cũng có áy náy. Chẳng qua là vì thể diện nên ngại không gặp ba em thôi. Lần nay anh nói về nhà cùng em, ông ấy lập tức chỉ chiêu cho anh.”

Đồng Yên nghe giọng nói khó nhọc của anh, nhìn anh không ngừng hít thở mạnh thì đau lòng vỗ vỗ lưng anh nói: “Đừng nói chuyện nữa, anh nằm nghỉ đi. Đau dữ dội thế sao?”

Lăng Khiên hai tay ôm chặt lấy eo cô, cúi đầu đáp một tiếng. Qua một lúc lâu mới vui vẻ nói: “Yên Yên, thật ra thì ba em rất đáng yêu. Haha!”

Chương 34: Nghi ngờ

Đồng Yên ở nhà đã đến ngày thứ năm. Kể từ ngày kính ba Đồng Yên rượu Mao Đài, Lăng Khiên còn tặng ông cả trà Long Tĩnh – loại trà ngon thuộc hàng cao cấp của Trung Quốc. Sắc mặt Đồng ba ngày càng hòa hoãn, đến ngày cuối cùng, hai người đàn ông đã ngồi ở phòng khách cùng nhau đánh cờ tướng.

Đồng Yên ở trong bếp phụ mẹ cô nấu cơm, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài phòng khách một chút. Đồng mẹ vỗ vỗ đầu cô nói: “Đừng nhìn. Ba con sẽ không làm khó Lăng Khiên đâu.”

Đồng Yên vui vẻ xoa xoa mũi, cười nói: “Mẹ à, mẹ nói xem ba con có thể chấp nhận anh ấy hay không?”

Đồng mẹ nhìn thoáng qua phòng khách nói: “Mẹ cũng không biết được. Bất quá Lăng Khiên đưa trẻ này thật đúng là thông minh.”

Đồng Yên cười cười, trong lòng cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Sau khi ăn cơm xong, mẹ Đồng Yên lôi kéo Đồng Yên đi ra ngoài mua đồ. Lăng Khiên nhìn ba Đồng Yên vào thư phòng, suy nghĩ một chút rồi đi tới gõ cửa.

Nghe được bên trong đáp một tiếng, anh mở cửa đi vào trong phòng.

“Chú Đồng, cháu muốn nói chuyện với chú một chút.”

Đồng ba gật đầu: “Tôi cũng đoán được cậu sẽ tìm tôi. Ngồi đi.”

Lăng Khiên nghe lời ngồi xuống, sau đó đem phong thư lần trước ông đưa cho anh đặt ở trên bàn nói: “Chú Đồng, cái này gửi lại cho chú.”

Đồng ba nhìn thoáng qua, cũng không nhận: “Số tiền này tôi sẽ không lấy đâu. Mấy ngày qua tôi đối với cậu hòa hoãn hơn, là vì không muốn Yên

Yên trong lòng khổ sở, nhưng cũng không có nghĩa là tôi đã chấp nhận cậu đâu.”

Lăng Khiên cười cười: “Cháu biết ạ. Chú Đồng, chú nhận tiền của Tiểu Diệc Trần phải không ạ? Yên Yên nếu biết chú dùng tiền của anh ta trả lại cho cháu thì sẽ rất buồn.”

Đồng ba sửng sốt một chút, trên mặt xuất hiện tia lúng túng: “Tôi sẽ không để cho Yên Yên biết.”

Lăng Khiên thành khẩn nói: “Chú Đồng, mấy ngày qua chú thấy rất rõ ràng, Yên Yên ở chung một chỗ với cháu rất vui vẻ. Cho dù chú không đồng ý gả Yên Yên cho cháu thì cô ấy cũng sẽ không trở về bên cạnh Tiểu Diệc Trần. Dưới tình huống như vậy, chú lại dùng tiền của anh ta sẽ làm Yên Yên càng khổ sở hơn.”

Đồng ba ánh mắt ảm đạm một chút, mở miệng, giọng nói thật thương tâm: “Lăng Khiên, dùng tiền của Diệc Trần thì sẽ làm Yên Yên khổ sở, vậy dùng tiền của cậu thì sẽ không sao sao? Cậu dùng thủ đoạn ám muội như vậy để có được nó, cuối cùng có một ngày Yên Yên sẽ hối hận.”

Lăng Khiên cúi đầu trầm mặc một hồi, xong, ngẩng đầu khẽ cười cười, mở miệng trầm ổn mà kiên định: “Chú Đồng, cháu đã đảm bảo với Yên Yên là sẽ không động Tiểu Diệc Trần, thì nhất định sẽ không làm cho hắn thân bại danh liệt. Nhưng chú có tin hay không, thật lâu trước đây cháu đã từ bỏ ý định này.”

Đồng ba có chút kinh ngạc nhìn anh: “Vậy Tiểu Diệc Trần nói cậu thu mua cổ phần của Trần Dương là vì cái gì?”

Lăng Khiên mím mím môi khẽ cười, nói nhỏ: “Không có gì đâu ạ. Chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Từ sau khi trở về, bởi vì trị hoãn không ít công việc, Lăng Khiên mỗi ngày dường như bận đến nửa đêm, còn Đồng Yên mỗi đêm đều nhanh chóng ngủ thiếp đi, thật lâu sau mới nghe được tiếng chìa khóa mở cửa.

Hôm nay theo thường lệ cô vẫn chờ anh về, nhưng đã hơn mười giờ tối mà anh vẫn chưa về. Đồng Yên nằm trên ghế salon ôm máy tính cùng Thiển Thiển nói chuyện phiếm.

Thiên Thiên: Lãng tổng nhà cậu vẫn chưa về à?

Đồng Yên: Ừ, vẫn chưa về, thật chán quá. Người yêu cậu đâu?

Thiên Thiên: Anh ấy đang tắm. À đúng rồi, anh ấy nói với mình rằng cổ phiếu Trần Dương bị thu mua là do có người đứng trong bóng tối giật dây. Cậu có hay không hỏi vị kia nhà cậu?

Đồng Yên: Tớ hỏi rồi. Anh ấy nói sẽ không động đến Tiểu Diệc Trần.

Thiên Thiên: Anh ta nói thật mập mờ nha. Anh ta nói rằng sẽ không động đến Tiểu Diệc Trần, nhưng cũng đâu có nói cổ phiếu Trần Dương gần đây sụt giảm tương như chết tới nơi lại không liên quan đến anh ta.

Đồng Yên: Ý cậu là sao?

Thiên Thiên: Không có gì, nhưng tớ muốn giúp cậu tỉnh táo một chút. Dù sao tớ cũng cảm thấy cổ phiếu Trần Dương gặp phong ba khẳng định là có liên quan đến Lãng Khiên.

Đồng Yên: Anh ấy nói sẽ không động đến Tiểu Diệc Trần thì chắc chắn sẽ không liên quan đến anh ấy. Tớ tin tưởng Lãng Khiên.

Thiên Thiên: Yên Yên ngu ngốc. Bất quá anh ta đối với cậu là thật tâm, cho dù có chuyện gì thì cũng sẽ không làm tổn thương cậu. Cậu cứ an tâm đi.

Đồng Yên: Tớ vốn là rất an tâm mà. Không nói nữa, tớ ngủ đây.

Thiên Thiên: Ừ. Bye bye.

Đồng Yên: Ngủ ngon!

Đồng Yên nhanh chóng invisible, nhìn chằm chằm đoạn nói chuyện trên màn hình thật lâu, sau đó có chút nhụt chí tắt máy. Cô không giống như ngày thường ở phòng khách chờ Lãng Khiên trở về, mà chỉ là chừa lại đèn trên đầu giường rồi trùm kín chăn hờn dỗi. Cô cũng không biết là đang giận Thiên Thiên phỏng đoán lung tung không có căn cứ, hay là đang tức giận việc anh giấu cô.

Đúng là ngày đó anh nói không động đến Tiểu Diệc Trần nhưng cũng không có nói là anh không có điều khiển cổ phiếu của Trần Dương. Cô có cảm giác mình bị lừa gạt. Mặc dù không đến nỗi tức giận, khổ sở nhưng khẳng định là có chút khó chịu trong lòng.

Cho nên khi nghe được tiếng chìa khóa mở cửa, cô cũng không chạy ra đón anh mà ngược lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lăng Khiên vào nhà không có thấy thân ảnh quen thuộc chạy ra đón mình, cũng không nghe được câu nói ngọt ngào là “Anh về rồi” thì trong lòng cảm thấy chút mất mát. Anh mím môi đổi giày, có chút mỏi mệt vuốt vuốt mi tâm sau đó tắt đèn ở phòng khách rồi đi thẳng vào phòng ngủ, nhìn thấy cô đang đắp chăn nằm trên giường thì khóe miệng anh cong cong. Anh đi tới ngồi ở bên giường, đưa tay sờ trán cô, xác định cô không có ngã bệnh mới hôn vào trán cô một cái, giúp cô đắp kín chăn, cầm lấy đồ ngủ rồi bước vào phòng tắm.

Đồng Yên nghe được tiếng đóng cửa mới mở mắt ra, quay đầu nhìn thoáng qua phòng tắm rồi rũ mí mắt xuống. Mới vừa rồi khi anh hôn lên trán cô, trên người có nhàn nhạt mùi rượu, nụ hôn kia rất nhẹ rất nhu, cô cảm nhận được anh cẩn thận cùng thật lòng che chở mình, bất mãn trong lòng cũng theo nụ hôn của anh mà tan đi không ít.

Cô cảm thấy rất kì quái, tại sao trong thời gian mấy tháng gần gũi mình lại có thể lệ thuộc vào anh và tín nhiệm anh như vậy? Nhưng cô cũng tìm ra được đáp án, chính là do anh biểu hiện sự quý trọng cùng nâng niu đối với cô. Mỗi ngày cô đều kiên nhẫn chờ anh trở về, nhận lấy cái ôm ấm áp của anh, cũng có thể từ trong mắt anh thấy được mừng rỡ cùng biết lỗi. Buổi tối cho dù anh không ngủ được thì cũng sẽ không trần trọc trở mình, tư thế vẫn là bộ dáng trước khi cô ngủ, thậm chí ngay cả cánh tay đang ôm cô cũng không có di động xuống dưới.

Cô cảm thấy người đàn ông này yêu cô sâu đậm như vậy thì làm sao có thể tổn thương cô được? Giống như lần trước cô đã nói với Tiểu Diệc Trần, tín nhiệm của cô đối với Lăng Khiên là tới từ cách biểu hiện của anh với người mình yêu.

Nghĩ như vậy, Đồng Yên không giả vờ ngủ nữa, đứng dậy bước xuống giường.

Lăng Khiên tắm xong thì mặc đồ ngủ đi ra, thấy trên giường trống không, sững sốt một chút mới quay đầu nhìn ra cửa phòng ngủ, thì thấy người nào đó vừa giả vờ ngủ trong tay cầm một bát canh đi đến. Anh cười cười đi tới, nhận lấy bát canh rồi ôm lấy bả vai cô trêu chọc nói: “Đánh thức em hả?”

Đồng Yên cong cong khóe miệng, hơi xấu hổ nói: “Em không có ngủ. Anh uống chút canh đi.”

Lăng Khiên ôm cô ngồi ở trên giường từ từ uống canh.

Đồng Yên cầm bát giúp anh uống. Anh giả vờ bị nóng, cô liền lập tức nhẹ nhàng thổi thổi canh, chọc cho Lăng Khiên không nhịn được cười ra tiếng.

Uống xong, Lăng Khiên cầm lấy cái bát không để sang một bên, sau đó hôn một chút lên môi cô, nhìn cô rồi dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, sau đó cười lớn rồi ôm cô lên giường nằm đắp chăn.

Lăng Khiên đem Đồng Yên nằm úp sấp ở trên người mình, chờ hai tay nhỏ bé ngoan ngoãn ôm lấy cổ mình mới cười cười hôn chóp mũi cô nói: “Tại sao vừa nãy em lại giả vờ ngủ?”

Đồng Yên nhìn anh một cái, vươn tay vuốt ve đôi mắt mệt mỏi của anh: “Công việc còn tồn đọng vẫn chưa xử lý xong hả anh?”

Lăng Khiên không nói chuyện, nhắm mắt hưởng thụ bàn tay ấm áp của cô nhẹ nhàng vuốt ve trên da mình, tim anh đập loạn theo từng cử động của ngón tay cô, sau đó mềm thành một mảnh. Khi tay cô chuyển qua bờ môi anh, anh mở miệng đem nó nhẹ nhàng cắn chặt, sau đó cười khẽ mấy tiếng.

Đồng Yên cũng cười, trên mặt lộ ra vẻ nghịch ngợm mà dịu dàng, cô giật ngón tay ra nhưng không rút ra được, cau cau lỗ mũi sau đó cúi người đem môi mình dán vào môi anh. Ha, thành công cứu được mấy cái ngón tay của cô nha nhưng môi cô lại bị anh ngậm lấy. Cô đem mấy ngón tay chà chà trên áo ngủ của anh dẫn tới người đàn ông bên dưới cô lại cười ra tiếng thêm lần nữa.

Sau một phen kích tình, Đồng Yên nằm gọn trong ngực Lăng Khiên, không có chút khí lực bị anh ôm chặt ở trong chăn.

Lăng Khiên cũng mệt mỏi, ôm lấy cô vừa định ngủ thì nghe được cô gọi mình.

“Khiên.”

Anh cúi đầu đáp lời: “Ừ? Sao em? Chưa ăn no hử?”

Đồng Yên ở trước ngực anh cắn một cái, nghe được trên đầu mình truyền ra ra mấy tiếng cười rầu rĩ. Cô ngửa đầu đón nhận ánh mắt tràn đầy sủng nịnh của anh, những lời vừa ra đến miệng cô vội vàng nuốt trở lại. Cô cười cười như người hôn cổ anh một cái nói: “Ngủ ngon.”

Anh vuốt vuốt tóc cô, trở mình ôm cô chặt hơn rồi không đầy một lát đã ngủ thật say.

Đồng Yên mặt tựa vào trước ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn mà đều đặn của anh, tất cả bình yên cùng dao động trong lòng dần dần bình phục. Cuối cùng hai tay cô ôm chặt lấy hông anh, khoe miệng cong cong, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Cô yêu anh, cho nên nguyện ý vô nguyên tắc tin tưởng anh.

Một tuần sau, Lăng Khiên gọi điện cho Lý Duệ.

“Mang chỗ cổ phần Trần Dương hiện giờ của tôi bán ra hai phần trăm.”

Lý Duệ ở đầu dây bên kia cười nói: “Cuối cùng thì cậu cũng bắt đầu chơi rồi. Tôi còn tưởng rằng cậu vì tiểu sủng vật nhà cậu mà bỏ qua rồi kia.”

Lăng Khiên cười mắng Lý Duệ một câu rồi cúp điện thoại. Anh móc ra điều thuốc ngậm trong miệng đốt rồi hút, thấy số lượng cổ phiếu của Trần Dương lập tức hồi phục, khi anh vừa bán ra hai phần trăm chỉ trong mấy phút đồng hồ đã bị người khác mua vào. Khoe miệng anh cong cong, ẩn trong đó là chút thỏa mãn cùng tà ác.

“Hai ngày này nếu thấy lão Tổng của Trần Dương tới đây thì lập tức mời anh ta vào phòng tôi.”

Ngày thứ nhất Tiểu Diệc Trần không có xuất hiện, Lăng Khiên đúng lúc tan việc gọi điện thoại cho Đồng Yên hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm ở nhà hàng Nhật Bản.

Sáng sớm ngày thứ hai, anh lại gọi điện cho Lý Duệ bảo anh bán ra một chút nữa, Lý Duệ nói với anh: “Trên tay Trương Ba đã nắm giữ tám phần trăm cổ phần rồi.”

Lăng Khiên cười đến rất thoải mái, theo thường lệ cổ phiếu vừa bán ra liền nhanh chóng bị người ta mua vào.

Tiểu Diệc Trần như cũ không có xuất hiện, Lăng Khiên từ chối mấy cuộc hẹn với khách hàng, mang Đồng Yên đi ăn thịt nướng, sau đó đi lên đỉnh núi ngắm sao. Thật là lãng mạn đến chết đi được T_____T.

Ngày thứ ba sớm kết thúc, Lăng Khiên trở lại phòng làm việc, mời vừa uống một ngụm cafe thì thư ký gọi điện báo: “Lăng tổng, lão tổng của Trần Dương là Tiểu Diệc Trần muốn gặp ngài.”

Lăng Khiên nhếch miệng cười nói: “Mời anh ta vào.”

Tiểu Diệc Trần nhận được sự đồng ý, đối với thư ký vượt cảm, trên mặt không còn nụ cười ôn hòa nữa. Anh không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Lăng Khiên thấy người, đứng dậy đưa tay ra: “Tiểu tổng, hoàn nghênh anh tới đây.”

Tiểu Diệc Trần đưa tay ra bắt lấy tay Lăng Khiên: “Lăng tổng, lâu lắm mới gặp.”

Lăng Khiên cười, ý bảo mời ngồi, thoải mái hỏi: “Anh uống chút gì không?”

Tiểu Diệc Trần nhìn anh một cái nói: “Nước lọc đá.”

Lăng Khiên đáy mắt run lên một cái rồi gật đầu, nhắc điện thoại bảo thư ký đem một cốc nước lạnh vào phòng. Sau khi chờ thư ký đi ra, mới nhìn về mặt trần định của người đối diện cười mở miệng: “Tôi tưởng còn phải chờ anh thêm mấy ngày nữa.”

Tiểu Diệc Trần hai tay đặt trên thành ghế, lưng thẳng tắp, thần thái vui vẻ, dễ chịu, nhàn nhã như đi chơi, cười nói: “Chẳng qua chỉ là tới gặp mặt Lăng tổng một chút. Sớm một ngày hay chậm một ngày nào có khác nhau mấy đâu.”

Lăng Khiên rút một điều thuốc, đối với Diệc Trần ý mời anh một điều thì thấy anh ta lắc đầu nên chỉ đốt một điều cho mình. Sau đó anh dựa người vào lưng ghế, nụ cười trên mặt rất nhạt, rất lạnh: “Tiểu Diệc Trần, tốt nhất là hãy vứt mấy cái lời khách sáo giả dối ấy đi. Bây giờ chỉ cần ngón tay tôi chỉ huy cỗ phiếu giảm xuống một chút thì có thể làm cho Trần Dương đổi chủ ngay lập tức. Nếu như anh thật sự không cần thì bây giờ đã không ngồi ở đây rồi phải không? Cho nên chúng ta nên thẳng thắn trao đổi, bàn bạc chuyện này một chút.”

Chương 35: Đàn ông nói rất đúng.

Lăng Khiên rút một điều thuốc, đối với Diệc Trần ý mời anh ta một điều thì thấy anh ta lắc đầu nên chỉ đốt một điều cho mình. Sau đó anh dựa người vào lưng ghế, nụ cười trên mặt rất nhạt, rất lạnh: “Tiểu Diệc Trần, tốt nhất là hãy rút mấy cái lời khách sáo giả dối ấy đi. Bây giờ chỉ cần ngón tay tôi chỉ huy cổ phiếu giảm xuống một chút thì có thể làm cho Trần Dương đổi chủ ngay lập tức. Nếu như anh thật sự không cần thì bây giờ đã không ngồi ở đây rồi phải không? Cho nên chúng ta nên thẳng thắn trao đổi, bàn bạc chút chuyện.”

Tiểu Diệc Trần sắc mặt cứng lại một chút, nhưng rất nhanh lấy lại nụ cười ôn hòa: “Anh nói một chút đi.”

Lăng Khiên dụi điều thuốc vào gạt tàn, thu hồi nụ cười, hai con ngươi đen bóng như nước sơn lộ ra tinh quang.

“Nếu anh không quấy rầy cuộc sống của Yên Yên nữa, tôi sẽ chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Trần Dương hiện nay của tôi cho anh.”

Tiểu Diệc Trần nhếch khóe miệng lộ nụ cười chế giễu: “Lăng Khiên, thì ra anh thật sự là một người hèn hạ như vậy. Dùng loại thủ đoạn hèn hạ này để chiếm đoạt Yên nhi, anh cảm thấy vui vẻ sao?”

Lăng Khiên cười, ánh mắt nhu hòa đi chút đỉnh: “Tôi đã sớm có được Yên Yên rồi, kể cả thân thể hay lòng cô ấy. Tôi bây giờ muốn nói là anh không nên đi quấy rầy ba mẹ cô ấy nữa. Tiểu Diệc Trần, thời điểm anh đi gặp ba mẹ Yên Yên, thời điểm anh nói dối ông ấy, lúc đó anh thật sự đã biết mình hoàn toàn mất đi Yên Yên rồi. Anh dùng thủ đoạn để làm cho ba Yên Yên bức ép cô ấy chia tay với tôi, hiện giờ cô ấy đối với anh một tia tình ý cuối cùng đã không còn. Nói cho cùng anh với Tương Dao rất xứng đôi, đều ngu xuẩn như nhau.”

Nụ cười giả tạo trên mặt Tiểu Diệc Trần không còn cách nào duy trì được nữa. Anh cúi đầu trầm tư, hai hàm răng cắn chặt rõ ràng anh đã bị Lăng Khiên đâm đúng chỗ đau.

Lăng Khiên đề thấp giọng nói qua điện thoại với thư ký: “Mang hai ly cafe vào đây.”

Mấy phút sau, thư ký đem hai ly cafe đặt trên bàn, Lăng Khiên đem một ly tới trước mặt Tiểu Diệc Trần xong cầm ly của mình lên nhấp một ngụm, cười nói: “Nóng giận không hợp với anh đâu, bình tĩnh lại đi, sau đó cùng tôi bàn chuyện làm ăn.”

Sau một lúc lâu, Tiểu Diệc Trần ngẩng đầu lên, trên mặt là sự mệt mỏi vô tận nhưng ánh mắt lại bình tĩnh hơn nhiều. Anh nhìn người đàn ông rất bình tĩnh, tỉnh táo phía đối diện khẽ cười cười, nói: “Không có gì để nói giữa hai chúng ta hết. Vì Yên nhi, tôi sẽ từ bỏ Trần Dương.”

Lăng Khiên chăm chú nhìn Tiểu Diệc Trần, đặt ly cafe xuống bàn, ngả người ra sau ghế, cảm thấy có vị chua dâng lên tận cổ nhưng khóe miệng vẫn cong lên lộ ra nụ cười giễu cợt, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Trẻ con.”

Sau đó anh gọi điện thoại cho Lý Duệ, cười nhẹ nhàng nói: “Giúp tôi đem cổ phần Trần Dương bán ra thị trường 0.5 phần trăm.”

Đầu bên kia điện thoại nhanh chóng có tiếng trả lời: “0.5?”

Lăng Khiên nhìn thoáng qua Tiểu Diệc Trần: “Đúng vậy.”

Vài giây sau lại có tiếng nói: “Xong rồi. Chúng bị mua vào luôn rồi.”

Tiểu Diệc Trần mím chặt môi, vẻ mặt tức giận tới cực điểm. Anh giương mắt âm trầm nhìn Lăng Khiên, hai hàm răng cắn chặt.

Lăng Khiên cười, nhàn nhã uống cafe, một lần nữa lại nói vào điện thoại: “Tiếp tục bán ra 0.5.”

Rất nhanh đầu kia điện thoại vang lên một giọng nói rất hưng phấn: “Thú vị ghê. Quả thực chết ngay lập tức nha.”

Lăng Khiên cười đến phong khinh vân đạm, vẫn chưa cúp máy, nghiêng người, hai cánh tay đặt trên bàn làm việc, nhìn người đàn ông đối diện đang kiềm chế cơn tức giận. Anh nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay xuống bàn, trầm giọng nói: “Tiểu tổng à, dựa vào thâm tình giữa hai ta nên tôi nhắc nhở anh, bây giờ trong tay vợ cũ của anh đã có tới hai mươi chín phần trăm cổ phần của Trần Dương. Anh còn muốn tiếp tục chơi không?”

Tiểu Diệc Trần cúi đầu mím môi không nói, Lăng Khiên cũng chẳng gấp nhìn anh ta, tâm tình đang rất tốt đẹp.

Ở trên trán Tiểu Diệc Trần chảy xuống vài giọt mồ hôi, Lăng Khiên chuyển hai mắt sang chỗ khác. Anh bây giờ đang bức đối thủ của mình đến mức hần muốn giết người, nhưng hần lại không thể có bất kỳ sức phản kháng nào khiến anh vô cùng vui vẻ. Anh ngắt điện thoại, không nói gì thêm.

Mấy phút đồng hồ nữa lại trôi qua, Tiểu Diệc Trần đứng dậy, vẫn tận lực duy trì giọng nói kiên định, mở miệng: “Tôi đồng ý. Lúc nào thì chúng ta có thể ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần đây?”

Lăng Khiên nhìn anh ta ý bảo ngồi xuống, nhưng Tiểu Diệc Trần vẫn không hề nhúc nhích. Anh cười cười: “Anh cứ ngồi xuống đã. Tôi còn có thêm điều kiện nữa đây.”

Tiểu Diệc Trần ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo dị thường, mím chặt môi, cứng nhắc ngồi xuống hỏi: “Điều kiện gì?”

Lăng Khiên nhìn anh ta cười: “Một là Trần Dương hãy rút lui và rời khỏi thành phố G. Hai, giá tiền cổ phần chuyển nhượng của tôi cho anh phải cao hơn giá thị trường mười phần trăm.”

Tiểu Diệc Trần hai răng nghiến lại kèn kẹt: “Lăng Khiên, anh đừng có mà quá đáng.”

Lăng Khiên cười lạnh: “Tôi và anh chơi lâu như vậy nhưng tôi cũng phải kiếm thêm một chút lợi nhuận chứ. Mười phần trăm là để anh có được một bài học, để anh nhìn cho rõ người bên cạnh mình như thế nào, cái gọi là thâm tình nó buồn cười cỡ nào.”

Tiểu Diệc Trần nhìn thẳng anh một lúc lâu, nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt lại một lúc rồi đứng dậy, cúi đầu trầm giọng nói: “Lăng Khiên, người đứng là một con quỷ vô cùng đáng sợ.”

Lăng Khiên chỉ cười, thở phào một hơi, vươn tay ra phía trước: “Hợp tác vui vẻ.”

Tiểu Diệc Trần mặt tái nhợt nhìn anh, sau đó xoay người rời đi. Đến khi anh đi đến cửa thì nghe thấy một giọng nói trầm ổn phía sau: “Tiểu Diệc Trần, Yên Yên từng rất yêu anh, đối với cô ấy anh đã từng là người quan trọng nhất.”

Sau khi Tiểu Diệc Trần rời đi, Lăng Khiên cũng không xử lý công sự nữa mà đem tất cả hội nghị cùng các cuộc hẹn hủy bỏ, rồi tự giam mình trong phòng làm việc. Anh ngồi ngẩn người cả buổi.

Áo vest bị anh tùy ý vắt trên ghế, cà vạt bị nói ra đến một nửa lỏng lẻo ở cổ, hai cúc trên cùng bị cởi ra lộ ra xương quai xanh gầy gò mà gợi cảm phập phồng theo từng hơi thở như ẩn như hiện của anh. Trong tay anh cầm một điều thuốc mới, anh đứng bên phía cửa kính sát đất rộng rãi, sáng ngời, trên mặt không phải là sự vui vẻ sau khi thắng trận mà là một đôi mắt u ám, thâm trầm, nhẹ run rẩy.

Vui vẻ ư? Không hề. Kế hoạch mấy năm của anh rốt cuộc đã thành công. Anh đã có được tâm Đồng Yên, cũng đã đuổi được Tiểu Diệc Trần ra khỏi thành phố G, cuộc sống sau này của anh và cô không còn bị ai quấy rầy nữa. Anh phải thật sự vui vẻ mới phải chứ? Nhưng tại sao từ sâu trong đáy lòng anh nổi lên sự bất an và sợ hãi cực kỳ rõ ràng?

Không lâu nữa Tiểu Diệc Trần sẽ cùng Trần Dương của hắn rời khỏi thành phố G, đến lúc đó Đồng Yên sẽ phản ứng như thế nào? Cô có nghĩ là anh có liên quan đến việc đó không? Nếu như cô hỏi anh, anh sẽ phải giải thích thế nào với cô đây?

Hoặc là bây giờ anh lựa chọn nói thẳng mọi chuyện với cô. Nhưng sẽ hữu dụng sao?

Lăng Khiên lại châm thêm một điều thuốc khác. Anh bây giờ không lo lắng việc Đồng Yên sẽ vì thế mà rời bỏ anh, anh không thể nói vì sao, chẳng qua là cô bây giờ rất lệ thuộc và tín nhiệm anh điều này khiến anh yên tâm. Nhưng con người thì luôn có lòng tham không đáy, luôn muốn khi hạnh phúc thì cứ thế hạnh phúc thêm một chút một chút nữa. Bởi vì bây giờ cô đã toàn tâm toàn ý yêu anh cho nên anh không thể để cô có một chút nghi ngờ và dao động nào cả, thậm chí nghĩ đến việc cô có thể biết anh giải quyết việc của Tiểu Diệc Trần là anh đã cảm thấy cực kỳ khó chịu. Loại cảm giác uất ức mà không có chỗ nào phát tiết này làm cho tâm tình anh

nặng nề đến cực điểm. Khi nhận được tin nhắn của Đồng Yên hỏi anh có về nhà ăn cơm hay không, anh quyết định nhắn trở về cho cô vồn vện vài từ: “Làm thêm giờ.”

Khi màn đêm buông xuống, anh gọi một cú điện thoại cho Lục Tư Triết hẹn ra ngoài uống rượu.

Ánh đèn mờ mờ của quầy bar, những âm thanh ồn ào và tiếng kim loại hỗn loạn va vào nhau kịch liệt, từng tiếng cứ thế đâm thẳng vào màng nhĩ người ta làm cho lòng người muốn phát run.

Lăng Khiên cùng Lục Tư Triết ngồi trong một góc khuất từ từ uống rượu. Hiện giờ hai người cảm giác đã hơi say say, trên vẻ mặt lộ ra chút khô sở.

Lăng Khiên đem thứ chất lỏng sóng sánh trong ly uống vào, ánh mắt mê ly nhìn sang bên cạnh, phun ra một vòng khói trắng nói: “Tôi đang gặp phải một vấn đề khó khăn. Mẹ kiếp, vì sao cậu cũng chán chường như vậy hả?”

Lục Tư Triết tháo kính xuống, tiện tay ném qua một bên, dùng đưa ly rượu, người cong vẹo tựa vào ghế, miễn cưỡng cười: “Lăng Khiên, cậu đang khiêu khích tôi phải không? Cậu biết tôi không có bạn gái cho nên cậu cố tình khiêu khích tôi phải không?”

Lăng Khiên cười, muốn cướp lấy ly rượu của Tư Triết nhưng lại bị anh gạt tay ra, lực đạo cũng không nhẹ. Anh nhìn bốn ngón tay đỏ đỏ trên mu bàn tay mình thì nhú mày, một phen cướp lấy ly rượu của Tư Triết đặt mạnh lên bàn, mắng: “Uống rượu xong phát điên hả? Cậu biến mất tới hơn nửa tháng, bây giờ trở lại thì lại không bình thường. Cậu bị làm sao vậy hả?”

Lục Tư Triết bị Lăng Khiên mắng mà rượu tan đi hơn nửa, nhìn rõ bốn ngón tay đỏ ửng trên mu bàn tay bạn mình thì trong mắt hiện lên tia ảo não. Hai tay anh vuốt mạnh mặt mình, đứng dậy chống hai tay lên vai Lăng Khiên nói: “Uống hơi nhiều. Tôi đi rửa mặt đây.”

Lăng Khiên đỡ lấy tay anh hỏi: “Không sao chứ?”

Tư Triết khoát khoát tay, hơi lão đảo đi tới phòng vệ sinh.

Lăng Khiên nhìn theo dáng xiêu xiêu vẹo vẹo của bạn mình một lúc lâu sau đó dí tắt điều thuốc, rót cho mình một ly rượu đầy, híp mắt hua hua trước mặt rồi uống một hơi cạn sạch, trên mặt phức tạp và mang theo chút khôn hoặc.

Lục Tư Triết trở lại lần nữa, đã khôi phục lại vẻ nhẹ nhàng khoan khoái cùng với nụ cười vốn có, ngồi xuống rồi cầm ly rượu lên cùng ly Lăng Khiên cười nói: “Tiểu Diệc Trần bị cậu hạ không có cơ hội hoàn thủ, cảm giác có phải rất tuyệt vời không?”

Lăng Khiên nhếch khóe miệng, lại uống thêm một ngụm: “Tư Triết, trong khoảng thời gian này cậu đã đi đâu vậy?”

Tư Triết dừng lại ý định tìm hiểu chuyện của Lăng Khiên, lông mi lay động, dường như đang suy nghĩ nên trả lời bạn thế nào. Một lúc sau mới ngẩng đầu cười: “Cho là tôi đi yêu đương đi.”

Lăng Khiên kinh ngạc, nhướn nhướn mi: “Cậu cuối cùng đã thông suốt rồi sao? Là người phụ nữ như thế nào vậy? Giới thiệu với tôi đi.”

Lục Tư Triết lặng lẽ tựa vào ghế salon, hai cánh tay giơ ra sau, ngửa đầu nhìn trần nhà, vẻ mặt là sự thất bại nặng nề. Anh có chút tự giễu cười nói: “Cậu không gặp được nữa đâu. Cô ta ăn tôi xong thì biến mất không tung tích, bỏ rơi tôi rồi.”

Lăng Khiên trở mắt nhìn anh trong mười giây đồng hồ sau đó cười to một tràng, cho đến khi bị Lục Tư Triết thúc khuỷu tay vào mạn sườn đau đến mặt trắng bệch thì mới dừng lại: “Cô ta tên là gì thế? Có cần tôi thuê người đi điều tra giúp không?”

Lục Tư Triết xoa xoa mi tâm: “Không biết.”

“Làm gì?”

“Không biết.”

“Người ở đâu?”

“Không biết.”

Lăng Khiên mặt không chút thay đổi nhìn bạn mình. Tên tiểu tử này vẻ mặt đang rất cần ăn đòn.

Lục Tư Triết cười khò: “Khi tôi sang Thụy Sĩ du lịch thì bắt gặp cô ta đang bị một người theo dõi, sau đó cô ta bám lấy tôi, cuối cùng theo tôi trở

về nước. Rồi cô ta đến nhà trọ của tôi ở, sau một tuần thì biến mất tăm, không hề để lại bất cứ dấu mối nào cả.”

Lăng Khiên đưa cho Tư Triết một điều thuốc, sau đó đốt cho chính mình một điều, hút hai hơi rồi nói: “Tướng mạo, hình dáng đặc thù ra sao? Tìm cục tình báo nhờ giúp đỡ.”

Tư Triết nhìn đám khói trắng lượn lơ trước mặt một cách mê man, qua một lúc lâu mới nói: “Ánh mắt rất trong trẻo. Cô ấy rất ngoan.”

Từ quây rượu đi ra, Lăng Khiên đưa Lục Tư Triết đang bất tỉnh nhân sự về nhà rồi mới lái xe trở về nhà trọ Đồng Yên. Anh lái xe rất nhanh, muốn đem cô ôm thật chặt vào ngực, muốn cảm nhận thật rõ ràng niềm hạnh phúc này để cho Lục Tư Triết không ngừng hâm mộ.

Dừng xe, lên lầu, dùng chìa khóa mở cửa, đứng ở cửa nhìn thân hình nhỏ nhắn kia chạy tới, Lăng Khiên trong mắt chỉ còn lại yêu thương nồng đậm cùng ngọn lửa vô cùng nóng bỏng.

“Anh về rồi. Hôm nay về rất muộn nhé. Mà sao người anh lại nồng nặc mùi rượu thế này?”

Thời khắc nghe tới giọng nói oán trách của Đồng Yên cũng giống như nghe bất kỳ lời ngon tiếng ngọt khác làm cho lòng anh say đắm. Anh đổi giày, nhanh chóng ôm chặt lấy cô rồi đi thẳng về phía phòng ngủ, nhìn sự ngạc nhiên và ngượng ngùng trong mắt cô, anh tự nói với chính mình: “Dù phải đánh đổi bất kỳ điều gì, mình nhất định, nhất định phải bảo vệ giờ phút hạnh phúc này.”

Chương 36: Đồng Yên nổi giận.

Đồng Yên nhận được thông báo phải đi công tác ở thành phố khác, bình thường khẳng định Lăng Khiên đã gọi điện cho lão Chu bảo ông ta hủy bỏ sự an bài này, nhưng bởi vì anh vẫn không nghĩ được cách nào thắng thần nói với Đồng Yên, lại sợ trong thời gian này Tiểu Diệc Trần sẽ làm trái với điều kiện đi tìm Đồng Yên, cho nên khi Đồng Yên trưng cầu ý kiến của anh, anh trực tiếp thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ đáp ứng.

Đồng Yên đang công tác ở thành phố gần thành phố G, chủ yếu là đi quảng cáo, Lucy cùng đồng hành với cô. Còn Lăng Khiên cứ mỗi lúc trời tối cũng sẽ gọi điện cho cô.

Cô đi công tác ba ngày. Cô trở về vào lúc hai giờ chiều ngày thứ tư bằng máy bay. Mặt trời ở thành phố G rất ấm áp, bầu trời vạn dặm không mây, các cô từ phi trường đi ra trực tiếp bắt xe trở về công ty.

Quay về công ty, Thiến Thiến không có ở đây, Đồng Yên đem hợp đồng vừa ký với quản lý của công ty quảng cáo sửa sang lại, lúc xong đã là giờ tan làm. Cô lấy ra từ trong túi xanh một hộp quà xinh xắn, cười cười chuẩn bị đặt vào ngăn kéo bàn làm việc của Thiến Thiến, ngày mai sẽ cho cô ấy một bất ngờ lớn. Mới vừa đi tới bàn làm việc của Thiến Thiến, thì thấy trên bàn làm việc của cô ấy một tập bản thảo viết tay, trên đầu là một dòng chữ nói rõ nội dung hấp dẫn của bản thảo này.

“Tiểu Diệc Trần – tổng tài của tập đoàn Trần Dương tuyên bố sang năm tập đoàn Trần Dương sẽ rút lui khỏi thành phố G, tiếp tục chiến đấu ở các thị trường thành thị ở duyên hải khác để phát triển tốt hơn.”

Đồng Yên nhìn bản thảo vẫn còn chưa làm xong thì nhất thời ngây ngốc không phản ứng, vẻ mặt mê man, khiếp sợ không thể nói ra lời. Cô hoàn toàn không thể suy nghĩ được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Tiểu Diệc Trần tại sao lại quyết định để Trần Dương rút lui khỏi ngành truyền thông ở

thành phố G này, nguy cơ của cỗ phiếu Trần Dương vừa mới được giải trừ, lúc này đáng lẽ ra phải chiếm lại thị trường chứ? Anh tại sao phải lựa chọn rời khỏi đây? Cô không tin Tiểu Diệc Trần – một người luôn ôn hòa như vậy lại bị đánh cho tới mức suy sụp. Anh làm như vậy nhất định là vì bất đắc dĩ, người nào đã buộc anh phải rời khỏi thành phố G?

Đồng Yên cắn chặt môi, sắc mặt ngày càng tái nhợt, chỗ ngực trái tưởng như nhảy cả ra bên ngoài bị cô đè ép trở về. Cuối cùng cô nghe được một tràng tiếng chuông điện thoại dồn dập, cô giật mình mạnh một cái, qua thật lâu mới luống cuống trở về chỗ ngồi của mình.

Một dãy số lạ hiện không ngừng nhấp nháy trên màn hình điện thoại, không hiểu tại sao trong lòng cô dâng lên một dự cảm xấu, chuông điện thoại trong khi cô thấp thỏm bất an thì ngưng lại.

Nhưng khi cô khẽ thở ra một hơi dài, tiếng chuông như đòi mạng lại vang lên một lần nữa. Vẫn là mã số lạ đó, cuối cùng cô quyết định nhấn nút nghe.

“Alo? Xin hỏi ai vậy?”

“Yên Yên, là tôi, Tương Dao.”

“.....”

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Không gian thoáng mát, phong cách ưu nhã của nhà hàng Tây cùng tiếng đàn du dương phiêu đảng trong không trung làm cho tâm tình người ta không tự chủ mà buông lỏng, nhưng không bao gồm Đồng Yên.

Cô nhìn người phụ nữ đối diện một thân trang phục đẹp đẽ kiêu giã cũng không thể hình dung ra đây là người bạn thân thiết nhất đã cùng mình chung phòng thời đại học. Đồng Yên nhìn Tương Dao không hề chớp mắt lấy một cái, trong lúc bất chợt có chút đồng cảm với cô ta. Mặc dù trên mặt cô ta là nụ cười không chê vào đâu được nhưng ánh mắt lại vô cùng mệt mỏi, mặc dù là cô ta bằng tuổi cô nhưng khóe mắt đã có một vài nếp nhăn. Đã bốn năm rồi hai người không gặp lại nhau nhưng hiện giờ trên người cô ta toát ra chút tang thương.

Nghĩ đến từ này, Đồng Yên từ từ cúi đầu, bàn tay nắm chặt cốc cafe trước mặt không tự chủ mà run rẩy.

“Yên Yên, chúng ta đã hơn bốn năm rồi không gặp mặt, cậu một chút cũng không thay đổi. Vẫn là vẻ đơn thuần, ngoan ngoãn như vậy.” Tương Dao ưu nhã nhấp một ngụm cafe, hơi mỉm cười nói.

Đồng Yên trầm mặc một hồi, đưa mắt nhìn Tương Dao, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì: “Dao Dao, cậu hôm nay tới tìm mình chỉ đơn thuần là ôn chuyện cũ thôi sao?”

Tương Dao cười khê: “Đúng như cậu nói thôi, đơn thuần là ôn chuyện cũ, muốn nói ra chuyện bốn năm trước với cậu. Chẳng lẽ cậu đối với chuyện lúc ấy tôi đã lừa gạt Tiểu Diệc Trần như thế nào một chút cũng không hứng thú sao?”

Đồng Yên trong nháy mắt hiện lên một tia đau đớn, nhìn cô ta nhàn nhạt nói: “Không có hứng thú.”

Tương Dao vuốt ve cốc cafe, cười nói: “Xem ra cậu thật sự là không yêu hấn ta. Tiểu Diệc Trần thật đúng là người đàn ông đáng thương.”

Đồng Yên mím môi, buông thông mí mắt không nói gì.

Tương Dao thu hồi nụ cười, có chút thôn thức mở miệng: “Cho dù cậu không có hứng thú thì tôi vẫn phải nói. Chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi thành phố G, nếu như hôm nay không nói sợ sẽ không còn cơ hội nữa.”

Đồng Yên nắm chặt cốc cafe, ngẩng đầu nhìn Tương Dao hỏi: “Diệc Trần bây giờ thế nào rồi? Các cậu thật sự phải rời khỏi thành phố G?”

Tương Dao chớp mắt một cái, đáy mắt hiện lên một tia hận ý, lạnh lùng nói: “Thật khó mà ngờ cậu vẫn còn quan tâm đến sự sống chết của hấn ta. Chúng ta hôm nay vừa uống rượu vừa hàn huyên. Tôi sẽ từ từ nói cho cậu biết mấy năm nay cuộc sống của hấn ta như thế nào.”

Đồng Yên trong lòng khẽ đau, cô có một ý muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Tương Dao không cho Đồng Yên thời gian để đổi ý, từ từ mở miệng: “Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Diệc Trần tôi đã yêu anh ta rồi, khi đó tình cảm của các người vô cùng tốt đẹp. Tôi nhìn Diệc Trần cưng chiều cậu, đáp ứng mọi điều cậu muốn, trong lòng tôi đau giống như vị dao cắt vậy. Tôi có ý thân cận cậu, mục đích chính là muốn tiếp cận anh ta.”

Thời điểm cậu bị người nhà giam lỏng gọi điện cầu cứu tôi, tôi cảm thấy đây là thời cơ tốt trời cao ban cho mình, vì vậy tôi đã nói với Tiểu Diệc

Trần rằng cậu thật ra đã sớm yêu vị hôn phu kia rồi, chẳng qua là không có cách nào đối mặt với anh ta, rồi liền bảo tôi nói rõ ràng với anh ta hộ cậu. Lúc đầu Tiểu Diệc Trần không tin, tôi liền để cho anh ta gọi điện cho cậu nhưng anh ta không gọi được, tôi nói rằng cậu đã cùng vị hôn phu kia đi du lịch rồi sau đó sẽ trở về đính hôn.

Tiểu Diệc Trần muốn đi tìm cậu nhưng tôi kéo anh ta lại, an ủi anh ta sau đó cùng anh ta uống rượu, sau đó thừa dịp anh ta say không biết gì rồi lên giường. Khi anh ta tỉnh lại thì đã hoàn toàn mộng mị, anh ta không hề biết rằng cậu đính hôn. Anh ta tức giận đến choáng váng đầu óc.

Cho nên tôi cũng có công trong việc giật dây cho buổi lễ đính hôn diễn ra. Yên Yên, cậu không biết được rằng khi tôi thấy được cậu hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người thì trong lòng tôi thoải mái đến mức nào đâu.

Tin tức cậu tự sát là sau khi chúng tôi về nước mới nghe được nhưng khi đó tôi và Tiểu Diệc Trần đã kết hôn rồi. Anh ta âm thầm truy tìm tin tức của cậu nhưng không hề có bất cứ kết quả nào.

Tôi lấy lòng ba mẹ Tiểu Diệc Trần bằng mọi cách, tôi cho rằng chỉ cần tôi thật lòng đối tốt với anh ta thì cuối cùng sẽ có một ngày anh ta yêu tôi, lại không nghĩ rằng cậu về nước làm tôi trở tay không kịp. Khi Tiểu Diệc Trần muốn ly hôn thì tôi lại mang thai. Tôi quả thực rất vui vẻ, trong thời gian đó anh ta thường xuyên về nhà. Tôi luôn cẩn thận dưỡng thai, trong lòng tràn ngập vui sướng nhưng thật là trời cao không có mắt. Tôi sảy thai, hơn nữa có thể cả đời sẽ không còn cơ hội mang thai. Yên Yên, cậu biết không? Trong một khắc kia tôi quả thực hận không thể đem cậu băm thây vạn đoạn.”

Giọng nói Tương Dao run rẩy, ánh mắt lạnh lẽo, tràn đầy hận ý.

Đồng Yên bình tĩnh nhìn cô ta, trong lòng càng ngày càng lạnh, mọi cảm xúc đồng cảm cùng có lỗi lúc mới gặp lại giờ hoàn toàn biến mất. Đồng Yên không nói gì, chẳng qua là chỉ nhìn Tương Dao, chờ cô ta nói tiếp.

Tương Dao cúi đầu bình phục lại tâm một chút, uống một ngụm cafe rồi mở miệng một lần nữa.

“Lúc cậu đồng ý tiếp nhận Lăng Khiên, Tiểu Diệc Trần anh ta giống như là kẻ điên vậy. Anh ta cự tuyệt chung một phòng với tôi, rồi nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập sự chán ghét, sau đó chuyển ra ngoài sống. Rồi từ từ tôi phát

hiện ra, trong mắt anh ta tràn ngập ưu thương và khổ sở, tôi đã cảm thấy vô cùng vui vẻ. Khi Tiểu Diệc Trần muốn ly hôn, tôi đã quyết định phá hủy anh ta ngay lập tức. Tôi nói với anh ta rằng muốn hai mươi phần trăm cổ phần của Trần Dương, Đồng Yên, không thể không nói Tiểu Diệc Trần rất yêu cậu, vì thế có thể cùng Lăng Khiên cạnh tranh công bằng. Hẳn thế nhưng đã đáp ứng điều kiện vô lý đó của tôi, sau đó tôi liền để em trai tôi giúp mình mua cổ phiếu Trần Dương. Tôi muốn làm cho Tiểu Diệc Trần thân bại danh liệt, nhưng mà tôi biết lực lượng của mình không thể vận ngã anh ta, cho nên tôi đã đi tìm Lăng Khiên. Khi Lăng Khiên biết được kế hoạch của tôi thì đã vui vẻ đồng ý hợp tác.”

Nói tới đây, trên mặt Trương Dao đã đổi thành nụ cười đắc ý. Cô ta nhìn Đồng Yên sắc mặt càng ngày càng khó coi, tâm tình thoải mái tới cực điểm. Trương Dao lại gọi thêm một ly cafe nữa, không tiếp tục nói gì thêm, chẳng qua chỉ ngồi đó thưởng thức vẻ mặt đau đớn của người phụ nữ đối diện rồi cười khẽ.

Đồng Yên cúi đầu, hai tay để dưới bàn đã nắm chặt thành nắm đấm. Cô buông thông mí mắt để người đối diện không nhìn thấy mọi biến hóa trong đó, nhưng đôi hàng mi không ngừng rung động cho thấy, giờ phút này Đồng Yên đang cực lực đè nén tâm tình của mình.

Cách bàn của hai người không xa, Lục Tư Triết vừa bước vào cửa thì nhìn thấy Đồng Yên, đang định cất tiếng gọi thì nhanh chóng nhìn thấy người phụ nữ đối diện cô. Anh giật mình, sững sờ trong giây lát rồi vội vàng lấy điện thoại gọi cho Lăng Khiên. Sau khi đối phương bắt máy anh lập tức nói ngắn gọn địa chỉ rồi thêm một câu: “Súng vật nhà cậu đang ngồi nói chuyện cùng Trương Dao ở đó.”

Lúc Lăng Khiên nhận được điện thoại của Tư Triết là lúc anh đang cùng Tiểu Diệc Trần ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần Trần Dương. Nghe được câu nói của Lục Tư Triết, trong nháy mắt cả người anh bị chấn động, ngây ngốc trong vài giây, mặt trắng bệch như tờ giấy, ném hợp đồng, vội vàng chạy ra ngoài. Tiểu Diệc Trần ngơ ngác không hiểu nhưng cũng chạy theo Lăng Khiên ra ngoài.

Trong một nhà hàng kiểu Tây, Đồng Yên vẫn trầm mặc. Qua một khắc đồng hồ, cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nâng tầng mắt nhìn thẳng Trương

Dao hỏi: “Ý của cậu là, Lăng Khiên hợp tác với cậu để phá đổ Tiểu Diệc Trần, buộc anh ta rời khỏi thành phố G?”

Tương Dao gật đầu, cười nói: “Không tệ. Yên Yên, cậu đúng là một người may mắn, một người yêu có khả năng vì cậu mà loại bỏ đi chương ngại vật không làm quây rầy cuộc sống sau này của các người. Mặc dù thủ đoạn của anh ta có hơi hèn hạ nhưng hiệu quả thực sự rõ ràng.”

Đồng Yên nhìn Tương Dao vẫn nở nụ cười không đổi, một lúc lâu không nói gì, sau đó từ từ đứng dậy, hai tay chống lên mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước, hai hàm răng cắn chặt lại, cô dùng giọng nói cực kỳ lạnh lẽo mở miệng: “Tương Dao, cậu cảm thấy cậu rất ủy khuất phải không? Cậu cảm thấy tới giờ vẫn không chiếm được trái tim của Tiểu Diệc Trần là do tôi tạo thành có phải không?”

Tương Dao nhìn Đồng Yên, trong mắt hiện lên tia bối rối.

Đồng Yên tiếp tục mở miệng: “Cậu sai lầm rồi. Cho dù không có tôi thì Tiểu Diệc Trần cũng sẽ không yêu cậu đâu. Cậu có biết nguyên nhân vì sao không? Bởi vì cậu là một người không có lương tâm, đơn giản là không đáng để bất luận một ai yêu thương.

Cậu có tư cách hận tôi sao? Không hề có, cậu hoàn toàn không có. Sự kiện năm đó tất cả mọi người đều có lý do để hận tôi, bao gồm cả Tiểu Diệc Trần nhưng duy chỉ có cậu là không có. Sau khi về nước tôi thật sự là muốn trả thù cậu, nhưng mà cuối cùng tôi phát hiện tình cảm của mình dành cho Tiểu Diệc Trần hoàn toàn không còn nữa, do đó tôi đã buông tay. Nếu không tôi đã thật muốn chia rẽ các người. Mới vừa trở về nước tôi liền yêu cầu anh ta ly hôn với cậu, cậu bây giờ có phải đã hoài nghi năng lực của tôi? Nhưng sở dĩ tôi không có làm như vậy, bởi vì tôi cảm thấy cậu thực sự yêu Tiểu Diệc Trần. Do đó tôi hi vọng anh ta nhận được hạnh phúc.”

Nói tới đây thì Đồng Yên ngừng lại, cúi đầu trầm mặc rồi lại nói tiếp: “Cậu nói Lăng Khiên ép buộc Tiểu Diệc Trần rời khỏi đây, tôi hoàn toàn tin điều này. Đây là phong cách của anh ấy, nhưng mà nói rằng anh ấy hợp tác với cậu thì hoàn toàn giả dối và vô lý. Riêng năng lực của anh ấy căn bản là không cần hợp tác với cậu rồi, cho dù có cần đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ không bao giờ đồng ý hợp tác. Bởi vì anh ấy không thể nào hợp tác với người đã từng làm tổn thương tôi như vậy được.”

Cậu hôm nay nói nhiều như vậy, là do Lăng Khiên ép buộc được Tiểu Diệc Trần rời khỏi thành phố G, và cậu không phục. Cậu biết Lăng Khiên không hề nói chuyện này cho tôi biết, vì thế cậu lợi dụng điều này để kích bác quan hệ giữa chúng tôi, để làm cho tôi đau lòng sau đó tới gặp anh ấy bất bình hộ Tiểu Diệc Trần sao?

Đáng tiếc cậu tính sai rồi, tôi đã không còn yêu Tiểu Diệc Trần nữa. Khi anh ta lợi dụng ba tôi, mọi áy náy cuối cùng của tôi đối với anh ta đã biến mất. Tôi nói cho cậu biết rõ ràng hơn một chút, việc Lăng Khiên lừa gạt tôi, tôi thực sự rất tức giận, nhưng tôi không phải là Tiểu Diệc Trần. Đã yêu thì phải tin tưởng nhau, loại tín nhiệm này không thể chỉ vì mấy lời nói tùy tiện của cậu mà có thể biến mất được, hơn nữa anh ấy cũng đã không để cho Tiểu Diệc Trần thân bại danh liệt sao? Về phần ép Trần Dương rút lui khỏi thành phố G, tôi hoàn toàn có thể lý giải đó là vì cạnh tranh kinh doanh. Và Tiểu Diệc Trần tài nghệ không bằng người ta thì thua là đúng thôi, đã chấp nhận đánh cuộc thì phải có gan chấp nhận thua cuộc, không cần cậu phải lấy danh vợ trước thay anh ta ra mặt.”

Đồng Yên nói đồng dục, thanh âm bình tĩnh mà trầm ổn, ngữ điệu không nhanh không chậm, thẳng thắn đối diện làm Trương Dao á khẩu không cách nào phản biện được. Sau khi nói xong, cô cúi đầu yên lặng trong chốc lát, sau đó xoay người. Khi quay ra đằng sau thì ngây ngẩn cả người.

Hai người đàn ông cao lớn cực kỳ đẹp trai không biết đứng đằng sau cô từ khi nào. Một người trên mặt là vô hạn đau đớn cùng cô đơn, một người vừa khiếp sợ vừa vui sướng.

Cô nhìn một trong hai người lạnh lùng nói: “Tiểu Diệc Trần, quản vợ trước của anh cho tốt vào, không nên để cho cô ta tùy tiện cắn người.”

Sau đó hướng sang người còn lại đang dùng nụ cười chân thành và thâm tình nhìn mình, oán hận nói: “Cười cái gì cười. Lăng Khiên, anh là đại lừa gạt. Tôi muốn chia tay.”

Chương 37: Lăng Khiên bị ngược đãi

Ba ngày sau.

Lăng Khiên về mặt tiêu tụy ngồi trong lòng làm việc buồn bực hút thuốc.

Ngày hôm đó anh tận mắt nhìn thấy phong thái dũng cảm nhất từ trước đến nay của Đồng Yên, qua mỗi lời nói của cô, anh cố gắng nhin không vỗ tay bảo “Tuyệt”, nhất là cô vẫn duy trì tín nhiệm với anh như vậy, một khắc đó anh quả thực vui sướng đến mức tưởng điên rồi. Là một người đàn ông làm nhiều việc lừa dối người mình yêu như vậy nhưng cô lại không chút nghi ngờ nào, ngược lại còn được ủng hộ, anh cảm động đến mức chỉ thiếu điều lệ nóng vòng quanh. Chẳng qua là anh còn chưa kịp biểu đạt ra sự thỏa mãn mãnh liệt này, thì tiểu sủng vật từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn nghe lời, quay đầu lại dùng khí thế ngất trời, tức giận nói ra câu nói kia, anh tức thì u mê bất động tại chỗ.

Khi Lục Tư Triết kéo anh đuổi theo Đồng Yên thì chỉ còn nhìn thấy đèn sau của taxi.

Buổi tối hôm đó Đồng Yên không trở về nhà trọ, điện thoại thì tắt máy. Anh lái xe tới nhà Thiến Thiến thì bị ngăn ở ngoài cửa, sau đó anh ngồi trong xe dừng dưới nhà trọ Thiến Thiến cả một đêm.

Ngày thứ hai mặc dù bận rộn cả ngày nhưng cơ hồ cứ nửa giờ anh lại gọi điện cho cô một lần, nhưng điện thoại Đồng Yên vẫn tắt máy như cũ, ngay cả điện thoại của Thiến Thiến cũng tắt. Cuộc hẹn với khách hàng buổi tối anh cũng không đi, lập tức lái xe tới nhà trọ của Thiến Thiến, vẫn dừng xe ngồi đợi ở dưới lầu. Đến nửa đêm, anh nhận được điện thoại của Thiến Thiến nói rằng Đồng Yên không ở nhà cô nhưng anh không tin, cuối cùng Thiến Thiến chấp nhận cho anh vào nhà kiểm tra.

Xem xét một vòng, xác định Đồng Yên thật sự không ở đây, một khắc kia anh đột nhiên hoảng sợ tột độ. Trừ Thiến Thiến ra, anh không hề biết cô

còn bạn bè nào khác ở thành phố này. Anh phát hiện ra rằng anh vẫn định ninh là đã hiểu rõ mọi thứ về cô, không ngờ vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Sau đó Lăng Khiên gọi điện cho Lục Tư Triết, hai người đàn ông cả đêm lật tung tất cả các nhà trọ, khách sạn ở thành phố G lên để tìm cô nhưng như cũ không có thu hoạch gì.

Ngày thứ ba, vạn bất đắc dĩ Lăng Khiên gọi điện cho Tiểu Diệc Trần, đầu bên kia điện thoại là một người say rượu. Nghe được Đồng Yên mất tích, trong men say hấn lạnh lùng nói: “Người phụ nữ của anh mất tích thì tìm tôi làm gì?” sau đó cúp máy.

Anh vừa gọi điện về nhà ba mẹ Đồng Yên, vòng vo hỏi han mấy câu biết rằng cô vẫn chưa về nhà, cũng không hề liên lạc với bọn họ. Buổi tối anh lại lái xe đến nhà Thiển Thiển một lần nữa, có lẽ bộ dạng tiêu tụy của anh đã làm Thiển Thiển mềm lòng. Cô nói cho anh biết: “Yên Yên thật sự là có liên lạc với tôi, nhưng mà cũng không nói cho tôi biết hiện giờ cô ấy đang ở đâu, chỉ nói rằng cô ấy đang đi giải sầu, không cần lo lắng cho cô ấy.”

Lăng Khiên hỏi số điện thoại của Đồng Yên thì Thiển Thiển nói là Đồng Yên dùng điện thoại công cộng gọi tới, không phải số ở thành phố này.

Đêm đó Lăng Khiên trở lại nhà trọ của Đồng Yên, đứng bên cửa sổ hút thuốc cả đêm. Khi trời sắp sáng, anh cảm thấy choáng váng lợi hại, mò tới phòng ngủ, ngã người nằm xuống giường.

Thời gian hình như trôi qua rất lâu, cho đến khi chuông điện thoại không ngừng vang lên, Lăng Khiên đầu đau buốt, cả người từng đợt rét run, anh cảm thấy cơ thể mình nóng hơn bình thường.

Cuộc họp lúc xế chiều vừa kết thúc, anh yêu cầu thư ký hủy bỏ mọi cuộc hẹn buổi tối, bộ dáng thì tiêu tụy, vật vờ, nhìn như nửa sống nửa chết.

Lục Tư Triết sau khi gõ cửa đi vào phòng, nhìn Lăng Khiên một cái xong ngồi xuống, bộ dáng cũng vô cùng mệt mỏi, kéo kéo cà vạt nói: “Tôi đã sai người ra sân bay tra xét danh sách hành khách rồi, nhưng cũng không có tên Đồng Yên.”

Cà vạt của Lăng Khiên đã sớm bị anh ném trên ghế salon, cổ áo bên trong cũng mở rộng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô nứt, trên trán từng giọt mồ hôi chảy xuống, nghe được lời nói của Lục Tư Triết không hề kinh ngạc chút nào, cũng không nói tiếp, chẳng qua chỉ ngồi đó cúi đầu hút thuốc.

Lục Tư Triết cũng đốt một điều thuốc, có chút phiền não tháo mắt kính ném ở trên bàn, chà xát khuôn mặt nói: “Cậu nói sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lăng Khiên không hề nói lời nào, buông thông mí mắt, lông mi thỉnh thoảng lay động, trên mặt nặng nề mà khổ sở.

Lục Tư Triết cũng không nói nữa, chỉ từ từ hút thuốc từng hơi từng hơi một. Qua một lúc chờ tâm tình bình phục, anh đưa mắt nhìn Lăng Khiên: “Tôi khẳng định Đồng Yên ở chỗ Thiển Thiển. Đồng Yên là người luôn luôn hiểu chuyện, chắc sẽ không làm chuyện gì sai lầm đâu. Một lát nữa chúng ta sẽ qua nhà Thiển Thiển xem một chút.”

Lăng Khiên vẫn không ngẩng đầu, nói: “Không đi.”

Tư Triết kinh ngạc, sau đó có chút tức giận nói: “Cậu ở đây ngang bướng cái gì? Lần này là cậu không đúng. Cậu cũng nói rằng đã cô ấy đã ngầm nói với cậu bao nhiêu lần, cũng cho cậu rất nhiều cơ hội để thẳng thắn nói ra, vậy mà toàn bị cậu lãng phí bỏ qua. Bây giờ cậu còn ngồi đây nói “không đi” hả? Nhanh chóng thu xếp lại gọn gàng tinh tảo, rồi đi tìm Đồng Yên.”

Lăng Khiên giương mắt, ánh mắt vô cùng âm đạm, có chút mê man, hoàn toàn không còn thấy sự sắc bén khôn khéo ngày thường mà chỉ còn lại cô đơn. Anh nói: “Cậu đi ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình.”

Lục Tư Triết nổi giận, đứng dậy, mấy bước đi qua lôi Lăng Khiên đứng dậy. Nhưng khi cầm lấy cánh tay nóng bỏng của Lăng Khiên thì anh kinh hãi, lập tức buông tay ra, cau mày hỏi: “Cậu bị sốt rồi.”

Lăng Khiên vô lực hất cánh tay bạn mình ra, cúi đầu trầm mặc một hồi sau đó chống tay lên bàn mượn sức đứng dậy, quay đầu nhìn Tư Triết khàn khàn nói: “Tránh ra.”

Lục Tư Triết kéo anh: “Cậu định đi đâu? Nếu là tìm Đồng Yên thì tôi với cậu cùng đi. Cô ấy không gặp cậu thì tôi có thể gặp thay cậu.”

Lăng Khiên có chút phiền não, gạt tay Tư Triết ra nói: “Không phải. Tôi ra ngoài đi dạo thôi.” Nói xong anh dừng lại, cầm lấy chìa khóa trên bàn rồi đi ra khỏi phòng.

Lục Tư Triết nhìn bóng lưng cứng nhắc biến mất ở cửa, thật lâu mới hồi phục lại tinh thần. Lăng Khiên như vậy anh chưa từng gặp qua, một bộ dáng cô đơn chán chường không từ nào tả được. Khi vừa bắt đầu khởi nghiệp, có

nhiều vất vả và trắc trở, mệt đến cả người nhưng Lăng Khiên cũng không như vậy. Lăng Khiên bây giờ cho người ta có cảm giác như một con đại bàng mạnh mẽ mất đi lực chiến đấu, đầy mắt lại vô cùng u ám.

Anh cũng biết Đồng Yên là huyết chết trên người Lăng Khiên, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, Đồng Yên mới chỉ mất tích ba ngày, Lăng Khiên đã trở nên tiêu tụy như vậy. Rốt cuộc yêu sâu đậm đến mức nào có thể làm cho Lăng Khiên trở thành như vậy?

Chớp mắt một cái, trong lòng anh trở lại bình thường. Trên thế gian này không ai có thể yêu Đồng Yên hơn Lăng Khiên, cũng không ai có thể thích hợp với Lăng Khiên hơn Đồng Yên.

Lăng Khiên lái xe đi dạo lòng vòng không mục đích. Sau giờ Ngọ, nắng mặt dù chói chang nhưng không nóng quá mức, rất ôn hòa, nhưng làm sao anh cũng không cảm thấy ấm áp, thân thể không nhận được phát run. Loại cảm giác lạnh lẽo này không phải vì cơ thể cứ nóng dần lên, mà là ở trong lòng anh từng chút hơi lạnh lẽo tản dần ra cùng với nỗi tuyệt vọng làm anh không nhận được mà phát run.

Lục Tư Triết nói cũng đúng. Lần này là anh sai rồi, cô tức giận, trốn tránh chính mình có thể lý giải được. Câu nói “chia tay” của cô hơn phân nửa là nói nhảm, bộc phát trong lúc giận dữ cũng là rất bình thường. Nhưng bảy mươi hai tiếng liên tục không tìm được cô, trong lòng anh đã trải qua lo lắng, rồi sợ hãi, và cho tới giờ là tuyệt vọng. Anh cảm giác mình bây giờ tựa như bị rút mất linh hồn khỏi thể xác, tâm đã đau đến chết lặng.

Giờ khắc này anh có chút hận Đồng Yên. Cô biết rõ là anh yêu cô nhiều đến mức nào, sợ hãi bao nhiêu khi không tìm thấy cô, vậy mà cô lại ngoan cố, quyết tâm trốn tránh anh ba ngày. Chẳng lẽ cô không biết rằng anh sắp nổi điên sao?

Lăng Khiên dừng xe bên bờ sông, hai tay chống lên trên thành lan can của cây cầu, ánh mắt vô hồn nhìn ra phía xa. Lục Tư Triết khẳng định cô ở nhà Thiên Thiên, anh cũng tin là vậy. Ánh mắt tránh né của Thiên Thiên tối hôm qua đã nói lên tất cả. Có lẽ ngày hôm qua lúc anh đến tìm, cô đang trốn ở chỗ nào đó, nhìn được bộ dáng của anh hôm qua, cô có phải cảm thấy rất

hả giận hay không? Nếu như hôm nay anh lại tới tìm cô, cô sẽ tha thứ cho anh phải không?

Hắn là có rồi. Anh cảm thấy hiện tại nếu như anh nhờ Thiến Thiến chuyển lời đến cô, nói rằng anh sốt ngày càng cao, dạ dày cũng đau quặn thắt ruột gan, cô chắc chắn sẽ trở về với anh. Anh có lòng tin này, nhưng mà anh không muốn làm như vậy, một chút cũng không muốn. Anh muốn xem xét rốt cuộc cô muốn biến mất bao lâu? Khi biết rằng anh đang đau đến mức không muốn sống nữa, cô muốn hành hạ anh tới khi nào?

Tại nhà trọ của Thiến Thiến.

Lục Tư Triết ngồi trên ghế salon day day mi tâm, nhìn người phụ nữ đã làm hao tổn tâm sức của anh gần một canh giờ, có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Thiến Thiến, tôi biết Yên Yên không hề rời khỏi thành phố G. Cô mau nói cho tôi biết hiện giờ Yên Yên đang ở đâu?”

Thiến Thiến nhìn chằm chằm vào Lục Tư Triết, bất mãn nói: “Lục đại soái ca à, anh ở chỗ tôi ngăn không được người tới. Yên Yên không ở đây thật mà.”

Lục Tư Triết cười nói: “Tôi biết bây giờ cô ấy không có ở đây, nhưng mấy hôm trước khẳng định là có. Nếu không như vậy, cô gọi điện cho cô ấy đi, nói rằng tôi muốn nói với cô ấy mấy câu.”

Thiến Thiến quay đầu đi hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ không từ.

Lục Tư Triết có chút mệt mỏi, vuốt vuốt cổ đứng lên nói: “Cô không muốn thì thôi vậy. Nhưng có thể giúp tôi chuyển lời tới cô ấy một câu được không?”

Thiến Thiến nhìn anh có chút cảnh giác nói: “Câu gì cơ?”

Lục Tư Triết cười khẽ nói: “Lăng Khiên đã sốt cao đến bốn mươi độ, sắp chết rồi.”

Thiến Thiến tròn to hai mắt hỏi: “Cái gì? Bốn mươi độ? Anh ta muốn đun nước sôi sao? Đừng tưởng rằng dùng một chút khổ nhục kế thì Yên Yên sẽ thỏa hiệp, cửa cũng không có đâu.”

Lục Tư Triết đi về phía cửa, phiêu phiêu nói: “Cô chỉ cần nói với Yên Yên câu đó thôi, thỏa hiệp hay không không phải việc của cô. Thế nhé,

bye!”

Từ nhà của Thiến Thiến đi ra ngoài, Lục Tư Triết gọi điện cho Lăng Khiên, điện thoại vang lên thật lâu mới có người nghe.

“Alo?” Giọng nói của Lăng Khiên khàn khàn, hình như là đang ngủ nhưng bị đánh thức.

Lục Tư Triết sửng sốt hỏi: “Cậu đang ở đâu vậy?”

“Ở nhà.”

“Nhà trọ của Đồng Yên à?”

“Không. Cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

Lục Tư Triết nghe giọng nói hơi bức bối của bạn mình, có chút dở khóc dở cười hỏi: “Cậu đang làm gì ở đây?”

“Ngủ.” Lăng Khiên trả lời rất đơn giản, giọng nói thêm chút ngang ngược.

Lục Tư Triết gãi gãi đầu, tâm trạng hơi khó hiểu: “Cậu không sao chứ? Người còn nóng lắm không?”

“Đã uống thuốc rồi, không làm sao cả. Cậu rút cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Tư Triết vừa cuống vừa nói: “Không có gì, chỉ là muốn biết cậu thế nào rồi thôi. Ngủ tiếp đi, tôi cúp máy đây.”

Lăng Khiên đáp lại một câu: “Mấy ngày tới tôi không đến công ty đâu. Có chuyện gì cậu tự giải quyết là được.”

Lục Tư Triết “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Anh cảm thấy tình huống này là “Hoàng thượng không vội thái giám đã gấp”, mình chính là thái giám xen vào việc của người khác.

Sau khi Lục Tư Triết đi rồi, Thiến Thiến vội vàng gọi điện thoại cho Đồng Yên.

“Alo? Thiến Thiến à? Tư Triết đi chưa?”

“Đi rồi. Yên Yên à, anh ta nói là Lăng Khiên giờ đang sốt cao đến bốn mươi độ, mình đoán là anh ta nhất định là nói dối cậu thôi.”

Đồng Yên rõ ràng là sửng sốt, trong lòng nháy mắt cảm thấy đau đớn, một lát sau mới nói: “Mình biết rồi.”

Cúp điện thoại xong, cô ngồi xuống ghế dài suy nghĩ một chút, rồi sau đó gọi điện thoại cho Lục Tư Triết.

Lục Tư Triết lúc này vừa mới về nhà, thấy một số điện thoại lạ hiện trên màn hình, ngần người sau đó mới nhấn nút nghe.

“Alo?”

“Tư Triết, là tôi.”

“Yên Yên! Cô rốt cuộc đã xuất hiện rồi.”

Đồng Yên nghe thanh âm mừng rỡ của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp cùng hơi áy náy nói: “Thật xin lỗi, làm anh lo lắng rồi.”

Lục Tư Triết nghe giọng nói mềm nhẹ của cô, trên mặt dần dần nhu hòa hơn, ngã mình vào ghế salon rộng rãi, cười nói: “Bản thân tôi thì không có gì đâu, nhưng người khác thì sắp phát điên đến nơi rồi.”

Đồng Yên cắn cắn môi hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”

Lục Tư Triết cười khê: “Nếu quan tâm đến cậu ấy như vậy cần gì phải làm gay gắt như thế. Tôi chưa bao giờ thấy qua cậu ấy thống khổ như vậy, ba ngày này đối với Lăng Khiên quả thực là sống không bằng chết mà.”

Đồng Yên trong lòng ngày càng đau đớn hơn, cô nắm chặt điện thoại không nói gì.

Lục Tư Triết cũng không trêu chọc cô nữa, nói: “Chiều nay tôi vừa gặp cậu ấy, người rất nóng. Bất quá bây giờ đã ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi rồi, cũng không biết là có ngủ hay không. Cô mau chóng gọi điện cho Lăng Khiên đi.”

Đồng Yên nhẹ nhàng lên tiếng, nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Sau đó cô gọi điện cho Lăng Khiên, nghe được đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khô khan, nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Lăng Khiên đã tắt điện thoại.

Chương 38: Đồng Yên rất buồn bực

Đồng Yên tay nắm chặt điện thoại hồi lâu không phản ứng, qua mấy phút đồng hồ cô mới cúp máy, sau đó đi ra ngoài phòng trọ lần nữa gọi điện lại cho Tư Triết, rất nhanh đã có người bắt máy.

“Alo? Yên Yên, chuyện gì vậy?”

“Tư Triết, tôi mới vừa gọi điện cho Lăng Khiên nhưng anh ấy tắt máy rồi. Anh có thể qua nhà anh ấy xem một chút có được không? Tôi sợ anh ấy xảy ra chuyện gì đó.”

Lục Tư Triết hơi sững sờ, nói: “Được. Tôi bây giờ qua xem cậu ấy. Cô đừng lo lắng.”

Giọng Đồng Yên hơi run, đáp một tiếng rồi cúp máy. Cô đứng ở bên đường đón taxi đi tới nhà Lăng Khiên. Cô mới chỉ đến nhà anh hai, ba lần, mấy lần là theo anh trở về lấy đồ, nhà anh cách nhà Thiển Thiển hơi xa. Đồng Yên lại gọi điện cho Lăng Khiên một lần nữa, điện thoại anh vẫn tắt máy, cổ họng cô nghẹn lại đau đớn, sắc mặt càng trắng bệch hơn. Cô cứ nghĩ đến anh cả người sốt cao, khó chịu lại một mình một phòng mà chỉ muốn trào nước mắt.

Lục Tư Triết không tới mười lăm phút đã tới nhà Lăng Khiên. Anh gọi điện thì điện thoại Lăng Khiên tắt máy, sau đó dùng sức nhấn chuông cửa. Qua gần năm phút đồng hồ cửa mới được mở ra, Lăng Khiên đứng ở cửa, cả người trên đờ trăn, ánh mắt mông lung, vẻ mặt phiền não đứng đó nhìn Lục Tư Triết tức giận nói: “Tại sao cậu lại tới đây?”

Lục Tư Triết nhìn Lăng Khiên, ngoài sắc mặt có hơi trắng bệch thì bộ dạng không giống như là vừa mới ngất và tỉnh lại, mà trông giống như là đang ngủ say bị đánh thức. Một cổ lửa giận xông thẳng lên óc, Lục Tư Triết hướng bạn mình quát to: “Mẹ kiếp! Cậu ngủ thôi mà sao lại tắt điện thoại hả?”

Lăng Khiên bị bạn quát mà nhất thời thanh tỉnh một nửa, vuốt vuốt mi tâm rồi tránh qua một bên, khàn khàn nói: “Vào đi.”

Lục Tư Triết nhìn vẻ mặt bình tĩnh của bạn, bất chợt lại cảm thấy dị thường phiền não, cũng chẳng đi vào nhà, lạnh lùng ném ra một câu: “Đồng Yên gọi điện cho cậu mấy lần mà không được đấy. Gọi lại cho cô ấy đi.” Nói xong lập tức xoay người rời đi.

Lăng Khiên nghe được lời của Tư Triết thì ngẩn ra, sau đó vội vàng chạy nhanh về phòng ngủ, tìm kiếm hồi lâu mới thấy chiếc điện thoại của mình đã tan nát nằm ở dưới đất. Anh cũng không nhớ rõ điện thoại rơi lúc nào, mà cũng chẳng quan tâm suy nghĩ nhiều, ngồi ngay xuống nền nhà, lắp pin vào rồi mở máy, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ trên màn hình, không suy nghĩ gọi lại ngay cho Đồng Yên.

Nhưng lại thấy báo máy cô bạn, anh cúi đầu mắng một tiếng rồi tiếp tục gọi.

Mà Đồng Yên bởi vì không yên lòng, vừa mới gọi điện cho Lục Tư Triết một lần nữa.

“Tư Triết, anh đã qua xem chưa vậy? Anh ấy thế nào rồi? Không sao chứ?” Giọng của Đồng Yên rất thấp, nghe kỹ hình như có chút ghen ngào.

Lục Tư Triết đi ra từ nhà trọ Lăng Khiên cũng không rời đi ngay lập tức mà là ngồi trong xe hút thuốc lá, nghe được giọng nói khẩn trương của cô, anh có chút phần hận nói: “Không có chuyện gì cả. Tiểu tử này rất tốt, tôi qua thì cậu ta đang ngủ say. Yên Yên, cô cũng không cần tới đây đâu, cậu ta ỷ vào việc cô đau lòng mà tắt điện thoại đi đấy. Mấy ngày nữa cũng đừng để ý làm gì, để cho hắn biết mùi luôn.”

Đồng Yên nghe được Lăng Khiên không có chuyện gì, trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi, sau đó lại nghe đến anh có ý tắt điện thoại, trong lòng ngày càng ủy khuất hơn. Cô cắn cắn môi nói: “Anh ấy không có chuyện gì là ổn rồi. Xin lỗi đã làm phiền anh. Anh đã về nhà chưa vậy?”

Lục Tư Triết nghe giọng cô hơi ưu thương trong lòng khẽ đau, ảo não gãi gãi đầu nói: “Cô đã tới rồi sao?”

Đồng Yên nhìn hai bên đường thì đã thấy sắp tới nhà trọ của Lăng Khiên, cô từ bỏ suy nghĩ đến xem anh. Cô lấy tay che điện thoại nói với tài

xé lái xe trở về, sau đó lại nói tiếp vào điện thoại: “Không có. Tôi trở về nhà Thiến Thiến.”

Tư Triết mím môi khởi động xe, trầm mặc một chút nói: “Yên Yên, đừng khổ sở làm gì. Cậu ta chỉ là giận dỗi một lúc thôi, nhưng thực ra trong lòng rất là khó chịu. Cô tối nay ngủ một giấc thật ngon đi nhé, có gì thì để ngày mai hãy nói.”

Nghe giọng nói trầm ấm của anh mà nước mắt cô lặng lẽ chảy xuống, anh là đang an ủi cô. Đồng Yên lau nước mắt, bình ổn lại tâm tình rồi ôn nhu nói: “Tư Triết, cảm ơn anh.”

Lục Tư Triết nghe ngữ điệu của cô đã khôi phục lại thì thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Hai người âm ỉ mà tôi cũng mệt mỏi gần chết. Nếu thật sự muốn cảm ơn tôi thì ngày mai mời tôi ăn cơm đi.”

Đồng Yên cũng cười: “Được.”

Cô cúp máy, chưa đến vài giây đồng hồ, điện thoại di động hết sạch pin tự động tắt máy.

Mà Lăng Khiên gọi điện đến chục lần không được, cuộc gọi cuối thì lại nghe nhân viên tổng đài báo: “Điện thoại đã tắt máy” thì trực tiếp ném điện thoại vào bức tường đối diện, lần này thì hoàn toàn vỡ nát.

Hai tay anh ôm lấy đầu, đầu đau gay gắt, trước mặt một trận biến thành màu đen, dạ dày tưởng chừng bị xé rách đến nơi, mồ hôi lạnh không ngừng chảy điên cuồng. Anh ngồi im trên mặt đất gần nửa giờ mới chống tay gắng gượng đứng dậy, lại ngã ngay xuống giường, thậm chí đến cả sức lấy chân đạp cũng không có. Anh cứ như vậy nằm thẳng úp xuống giường, cảm nhận mọi nơi trên thân thể đều đau đến tâm tê phé liệt, không đầy một lát đã ngủ mê man.

Đồng Yên trở lại nhà trọ của Thiến Thiến, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi cùng đau lòng, cô nói chuyện với Thiến Thiến mấy câu rồi trở về phòng, tắm rửa qua rồi nằm ở trên giường, trần trọc trở mình khó có thể ngủ được. Trong lòng cô rất rối loạn, có lo lắng, có đau lòng nhưng hơn hết là thương tâm cùng ủy khuất. Rõ ràng là anh sai, vậy mà còn dám tắt điện thoại không để ý đến cô, cô trở mình xoay mặt vào bên trong, tức giận lắm bầm: “Lăng Khiên xấu xa, còn dám tắt cả điện thoại. Tôi không thèm để ý đến anh nữa.”

Ngày thứ hai Đồng Yên thu dọn đồ đạc trở về nhà trọ của mình, thấy trong phòng ngủ bừa bãi không chịu nổi, vừa đau đớn vừa mỉm cười, đi tới bên giường nhìn thấy gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc lá thì nước mắt nhanh chóng vòng quanh. Cô cũng không dọn dẹp lại giường chiếu mà là ngồi ở một bên trên giường, nhìn gạt tàn thuốc mà ngẩn người, một lúc lâu sau vội vàng lấy điện thoại ra, mở máy, cũng không để ý bao nhiêu tin nhắn chưa đọc, nhanh chóng gọi điện cho Lăng Khiên, vẫn là nghe được giọng nói khô khan báo hiệu anh tắt máy. Nước mắt cô cố kìm nén cuối cùng cũng chảy ra.

Cô có một loại cảm giác nói không ra lời mất mát cùng chua xót tràn ngập trong lòng, nghĩ đến anh hiện giờ cô thấy đau lòng vô cùng.

Thời gian nhanh chóng đến buổi trưa, Đồng Yên gọi điện cho Lục Tư Triết, hai người hẹn gặp mặt tại phòng ăn phụ cận gần nhà Đồng Yên.

Khi Tư Triết tới nơi, Đồng Yên đã ngồi đợi ở đó từ lúc nào, trên tay cô cầm cốc nước, ánh mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt cô đơn mà khổ sở. Anh chỉ chăm chú nhìn, trái tim khẽ co rút, đau đau, nhưng lại không đem mọi điều ở trong lòng nói ra, thay vào đó tỏ ra là một người đàn ông không biết tốt xấu, cười hì hì đi tới.

“Bạn nhỏ Yên Yên, đợi lâu chưa?”

Đồng Yên quay đầu cười khẽ: “Bạn nhỏ Tư Triết tới trễ nha.”

Lục Tư Triết bật cười: “Xem ra tâm tình cô không tệ, vẫn còn có thể nói đùa được nha.”

Đồng Yên uống một ngụm nước chanh, thở dài: “Nếu không thế, chẳng lẽ phải khóc cho anh xem sao?”

Lục Tư Triết khẽ cau mày. Sáng sớm hôm nay anh vốn định hỏi Lăng Khiên ngày hôm qua đã liên lạc được với Đồng Yên hay chưa, lại phát hiện ra điện thoại của Lăng Khiên vẫn tắt máy như cũ, gọi điện tới điện thoại bàn thì không ai bắt máy, trong lòng sinh khí. Thật sự rất bực mình mà, nhưng ngoài miệng anh lại nói: “Tôi đoán là tên tiểu tử này tôi qua hôn mê rồi. Thôi chúng ta anh com đi, không cần phải để ý đến cậu ta đâu.”

Đồng Yên có chút khỏ sở cười cười, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt thấy được hai tay Lục Tư Triết đã nắm chặt thành nắm.

Lăng Khiên chính xác là bị hôn mê, từ buổi tối hôm trước ngủ mê man tới hôm sau vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Thật ra thì anh cũng không có hoàn toàn thanh tỉnh, tựa như hiện tại, đầu óc anh thật ra hoạt động rất cao, trong đầu ngổn ngang, lộn xộn bao nhiêu hình ảnh, chuyện xưa chuyện nay cứ không ngừng hiện ra. Nhiều hình ảnh rất mơ hồ, thỉnh thoảng lại có hình ảnh rất rõ ràng, rồi lại bắt không được. Suy nghĩ cực kỳ hỗn loạn, trong miệng lẩm bẩm một cái tên, cảm giác cũng không rõ làm anh cau chặt chân mày, đôi môi khô nứt, có chỗ da bị bong, thỉnh thoảng anh nhếch môi lên lại rỉ ra một chút máu. Lăng Khiên vẫn là đang sốt cao, trong phòng điều hòa vẫn bật, nằm cả một đêm không đắp chăn, nhiệt độ trên người anh bây giờ giống như Lục Tư Triết nói với Đồng yên – bốn mươi độ.

Trong phòng ăn, Lục Tư Triết gọi người phục vụ thu dọn bàn ăn, gọi thêm cho mỗi người một cốc nước uống, một lần nữa mở miệng: “Yên Yên, cách làm của Lăng Khiên lần này có chút quá, nhưng là cậu ta yêu cô như vậy cô tuyệt đối là không nghĩ tới.”

Đồng Yên cúi đầu, đôi lông mi cong dài run rẩy. Cô không đáp lời, chỉ lẳng lặng uống trà sữa.

Lục Tư Triết nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, bầu trời vạn dặm không mây, tâm tình cũng dần dần trở nên tốt hơn. Anh quay đầu cười nói: “Lăng Khiên đã nói cho cô biết tình cảnh gặp mặt đầu tiên giữa hai người chưa?”

Đồng Yên giương mắt, suy tư một chút nói: “Lần đầu tiên gặp mặt không phải là ở lễ đính hôn sao?”

Lục Tư Triết lắc đầu cười khẽ: “Dĩ nhiên không phải. Chính là trước đó một năm cô đã gặp Lăng Khiên rồi, hơn nữa cô còn chủ động đến gần cậu ấy.”

Đồng Yên kinh ngạc: “Sao có thể?”

Lục Tư Triết cười càng thêm vui vẻ, dựa về phía sau, hai cánh tay khoanh trước ngực, nói: “Bởi vì hôm nay cô mời tôi ăn cơm, nên tôi sẽ tốt

bụng nói cho cô biết một chút chuyện xưa tiểu bạch thủ cứu vớt đại hôi lang.”

Một lát sau, Lục Tư Triết nhập một ngum cafe, bắt đầu kể: “Là thế này, cô ở trong lòng Lăng Khiên chính là một thiên sứ hoàn mỹ, trước khi cô không yêu cậu ấy, cậu ấy yêu cô một cách rất hèn mọn, nhưng khi cô đã yêu cậu ấy rồi thì cậu ấy lại trở nên lo được lo mất, giống như là một người bị bệnh thần kinh làm những chuyện cần phải đánh đòn vậy, ví dụ như là đối phó với Tiểu Diệc Trần, rồi giận dữ như bây giờ. Nhưng Yên Yên à, cậu ấy làm những điều này nhất định là so với cô còn thống khổ gấp trăm lần, điều này là không thể nghi ngờ. Lăng Khiên bá đạo, ngang bướng cố chấp, rồi không nghe lời khuyên của người khác như vậy, đời này muốn cậu ta thay đổi tính tình là không có khả năng, nhưng chỉ có cô mới cảm hóa được cậu ấy từ từ từng chút một. Tôi khẳng định là tên tiểu tử này đang ở nhà ngủ rất ngon, một lát nữa cô đi về trước đi. Tôi đảm bảo tối nay sẽ bắt cậu ấy đến gặp cô.”

Đồng Yên nhìn anh, trong mắt là cảm động thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu, cô cảm thấy mọi điều khổ sở và ủy khuất trong lòng từ từ tan biến. Đúng vậy, Lăng Khiên chính là một người như thế, những khuyết điểm này của anh cô cũng sớm đã biết rồi. Anh yêu sâu đậm mà bá đạo như thế nào cô có thể cảm nhận được, muốn giận anh cũng không thể giận được. Haizz, ai bảo người cô yêu chính là người đàn ông vừa đáng giận vừa đáng yêu như thế chứ.

Đưa Đồng Yên về nhà, Lục Tư Triết lập tức lái xe tới nhà trọ của Lăng Khiên, trên đường anh lại nhận được một cuộc gọi quốc tế đường dài. Nhìn thấy mã số kia, trong nháy mắt tim anh nhảy chậm đi một nhịp.

“Alo?”

“Là tôi.”

Lục Tư Triết sững sốt, sau đó thì nổi giận: “Mèo hoang nhỏ!!! Hiện giờ em đang ở đâu thế hả?”

Đầu bên kia là một giọng nữ khẽ hỏi anh: “Anh có tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ không?”

“Có chuyện gì?”

“Có hay không vậy?”

“Có.”

“Cho tôi mượn tài khoản của anh đi, đưa tôi cả mật khẩu nữa, thuận tiện thì cho tôi vay năm trăm ngàn, tôi giúp anh làm ăn, bảo đảm là sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

Đầu óc Lục Tư Triết có chút rối rắm, anh trở mắt vài giây rồi dừng xe ở bên đường nói: “Mèo hoang nhỏ à, em ăn tôi sạch sẽ xong rồi con mẹ nó biến mất đến hơn hai mươi ngày, bây giờ vừa mới gọi điện lại muốn mượn tôi năm trăm ngàn, em cho tôi là kẻ ngu hả?”

Người ở đầu dây bên kia điện thoại không nói hai lời, lập tức tắt máy.

Lục Tư Triết ngơ ngác một lát, sau đó vội vàng gọi lại, nghe được người kia nhận điện thoại, trong lòng thầm thở phào một cái.

Ngữ điệu anh chậm rãi, hỏi: “Em đang ở đâu thế?”

Đầu bên kia điện thoại vẫn im lặng không nói chuyện.

Anh tiếp tục ôn nhu hỏi: “Em muốn làm ăn gì? Tại sao lại cần nhiều tiền như vậy?”

Người kia hiển nhiên là không còn kiên nhẫn được nữa, hỏi: “Thế anh rút cuộc là có cho mượn hay không?”

“Có cho. Nhưng mà em nói xem sau này tôi phải liên lạc với em như thế nào? Chỉ cần gọi điện thoại vào số này có thể tìm được em sao?”

Cô gái kia trầm mặc một lúc mới nói: “Ừm. Chỉ cần gọi là có thể gặp tôi ngay. Vậy hôm nay anh có thể chuyển tiền không?”

Lục Tư Triết nhìn đồng hồ nói: “Có thể.”

Người kia lại trầm mặc một lúc, giọng nữ ở đầu bên rất thấp, nói là “Cảm ơn”, sau đó ngay lập tức cúp máy.

Lục Tư Triết nhìn chằm chằm về phía trước, nắm chặt điện thoại ngay ngực, sau đó soạn một tin nhắn với nội dung là mật khẩu cùng tài khoản ngân hàng gửi vào số điện thoại vừa rồi, nhanh chóng nhận được tin nhắn đáp lại: “Nhận rồi.”

Anh nhìn tin nhắn đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, có chút tự giễu cười, sau đó gọi điện cho bạn ở ngân hàng, xử lý công việc xong xuôi rồi ném điện thoại qua một bên, khởi động xe đi tiếp.

Năm trăm ngàn mua được hai chữ, mình thật đúng là con mẹ nó ngu đần.

Tư Triết đứng ở bên ngoài nhà trọ Lãng Khiên, vừa gọi điện vừa ấn chuông cửa, đến mức tay muốn gãy thì cửa mới được mở ra, anh mở rộng cửa ra bước vào. Nhìn cái người đứng ở cửa nhưng đứng cũng chẳng vững, anh một phen đỡ lấy người anh rồi kinh hô: “Làm sao cậu lại thành cái dạng này hả?”

Lãng Khiên mắt híp lại một nửa, được bạn đỡ lấy ngồi xuống ghế salon, thở dốc một trận mới nói: “Trước tiên rót hộ tôi cốc nước đã, tôi khát muốn chết rồi đây.”

Ý thức Lục Tư Triết coi như còn tỉnh táo, rót cho bạn mình một cốc nước nóng, nhìn anh uống hơn nửa cốc mới nhắm mắt lại, đi tới ghế salon ngồi xuống, cười nói: “Vẫn còn sốt cao hả? Đi tới bệnh viện thôi.”

Lãng Khiên lắc đầu, nhưng chỉ một động tác lắc nhẹ đầu mà mọi thứ trước mặt anh cũng biến thành màu đen, qua một lúc lâu mới vô lực nói: “Dùng điện thoại của cậu gọi điện cho Yên Yên đi.”

Lục Tư Triết vừa gọi điện vừa hỏi: “Điện thoại của cậu đâu?”

“Rơi vỡ rồi.”

Lục Tư Triết thấy điện thoại được thông, trừng mắt lườm Lãng Khiên một cái không trách móc nữa, sau đó cười hỏi: “Yên Yên hả? Là tôi. Cô về nhà chưa?”

Đầu bên kia thoại là Đồng Yên, cô đang ở trên xe bus, thanh âm hơi run rẩy nói: “Tư Triết, nhà ba mẹ tôi có chuyện rồi, tôi phải lập tức trở về một chuyến. Anh gặp Lãng Khiên thì nói với anh ấy một tiếng hộ tôi nhé.”

Lục Tư Triết cả kinh hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe được lời anh, Lãng Khiên khó khăn mở mắt, lập tức quay đầu nhìn bạn.

Đồng yên do dự nói: “Ba tôi bệnh tim tái phát phải nhập viện rồi.”

Lục Tư Triết trong lòng căng thẳng nhưng vẫn không quên an ủi cô, có hơi vội vàng: “Cô đừng sợ. Chúng tôi sẽ lập tức đi tới nhà ba mẹ cô.”

Đồng Yên đáp một tiếng rồi cúp máy, trong lòng cô vô cùng khản trương, cũng không có nghe rõ là anh nói “chúng tôi”.

Lục Tư Triết cúp máy, quay đầu nhìn Lãng Khiên, rất nghiêm túc nói: “Ba Yên Yên nhập viện rồi, hình như rất nghiêm trọng.”

Chân mày Lăng Khiên đang nhíu lại giờ lại càng nhíu chặt hơn, anh mấp máy môi, chống tay lên thành ghế cố đứng dậy nói: “Chờ tôi với. Tôi đi thay quần áo.”

Lục Tư Triết nắm lấy tay anh: “Cậu có đi được không? Có muốn đến bệnh viện khám trước rồi đi không?”

Lăng Khiên gạt tay bạn ra, lắc đầu nói: “Lát nữa tôi chỉ đường, còn cậu lái xe.”

Chương 39: Cuối cùng cũng hòa hảo.

Lăng Khiên trước khi ra cửa uống thêm một cốc nước nóng lớn, Lục Tư Triết đưa cho anh hai viên thuốc hạ sốt, Lăng Khiên cầm thuốc nhìn một cái rồi vút qua một bên, Tư Triết nổi giận, tóm lấy tay anh nói: “Cậu làm gì thế hả? Sốt cao như vậy mà sao lại không chịu uống thuốc?”

Lăng Khiên đã suy yếu đến cực điểm, quay đầu nhìn bạn, mệt mỏi nói: “Dạ dày rất đau, uống vào lát nữa còn khổ hơn. Đi thôi, không chết được đâu.”

Lục Tư Triết nhìn anh một cái, cầm lấy cốc nước nóng đặt lên bàn rồi mới theo bạn đi ra cửa. Lúc chờ thang máy, Lăng Khiên phải dựa lưng vào tường mới đứng vững, hai tay khoanh trước ngực, đầu cúi thấp không nhìn được vẻ mặt ra sao, nhưng mỗi hơi lạnh từ trán không ngừng chảy xuống, nhìn là nhận thấy ngay bây giờ anh nhất định rất khó chịu.

Lúc vào thang máy, Lục Tư Triết đỡ Lăng Khiên bước vào nhưng bị anh gạt ra.

Lục Tư Triết nhìn bóng lưng cố thẳng của bạn mà làm bầm: “Cậu khỏe.”

Vừa lên xe, Lăng Khiên mở cửa xe ngồi xuống, sau đó lưng dựa vào ghế nằm nghỉ. Khi xe đi với tốc độ cao hơn, Lục Tư Triết thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn Lăng Khiên, thấy sắc mặt anh ngày càng trắng thì không khỏi lo lắng, sau đó giảm tốc độ để xe chạy chậm hơn, chưa đầy mấy phút đã nghe thấy giọng Lăng Khiên khàn khàn mà vô lực vang lên: “Tình hình giao thông không tốt à?”

Lục Tư Triết quay đầu, nhìn thấy bạn vẫn nhắm mắt, đáp một câu: “Không phải.”

“Vậy sao cậu đi chậm thế?”

Lục Tư Triết thở dài một hơi, bắt đầu dĩ tăng tốc: “Cậu có chịu đựng được không? Sớm hay muộn một canh giờ thì có quan trọng gì đâu.”

Lăng Khiên mở mắt ra nhìn Tư Triết, xong lại nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Cô ấy đang rất sợ hãi.”

Khi xe dừng lại ở trạm xăng, Lăng Khiên xuống xe nôn một trận, sau đó lại lên đường, hô hấp của anh ngày càng dồn dập và khó khăn, Lục Tư Triết sợ anh không thể nhịn được nữa dứt khoát chạy xe tốc độ tối đa, mau chóng tới nơi.

Sau khi đến nơi, Lục Tư Triết gọi điện cho Đồng Yên hỏi địa chỉ rõ ràng, xong anh lái xe thẳng tới bệnh viện. Dừng xe ở bãi đỗ, Lăng Khiên vẫn đang nằm không động đậy, Tư Triết đưa tay sờ trán anh, quả thực là rất nóng, vừa định mở miệng thì đã nghe thấy giọng khàn khàn vô lực của Lăng Khiên: “Đến rồi?”

“Ừ. Cậu thành dạng gì rồi thế này? Có muốn gọi bác sỹ đem cáng ra đưa cậu vào không?”

Lăng Khiên mở mắt, trong mắt là đau đớn cộng thêm chút ít mê man, anh buông lỏng mí mắt trĩu hoãn trong chốc lát sau đó chống tay ngồi dậy, đôi môi không chút huyết sắc giống như môi người chết, tất cả các dây thần kinh đều căng thẳng. Nhìn qua trừ sắc mặt trắng bệch cùng hai bên thái dương không ngừng toát ra mồ hôi lạnh thì nhìn không ra một chút thống khổ nào.

Xuống xe, Lục Tư Triết đi đằng sau Lăng Khiên, nhưng anh luôn cảm giác rằng người đàn ông cao ngất đi lại vững vàng ở đằng trước này chỉ một lát sẽ lập tức té xỉu.

Vào thang máy, Lăng Khiên đầu cúi thấp, cả thân thể mềm nhũn vô lực, hai tay buông lỏng hai bên, thỉnh thoảng nắm chặt thành nắm đấm rồi lại từ từ buông ra. Anh đang vô cùng kiểm chế hô hấp dồn dập của mình, hai vai phập phồng lợi hại, lưng áo hơi ướt ướt nhưng cũng không thay đổi gì lắm.

Đến được tầng ba Đồng Yên đang nằm, Lăng Khiên vẫn đi phía trước, chân mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Lục Tư Triết túm lấy cánh tay bạn nói: “Đợi chút đã, tôi gọi điện cho Đồng Yên.”

Lăng Khiên dừng lại, mím môi gật đầu.

Tư Triết nhanh chóng gọi điện cho Đồng Yên, qua thật lâu điện thoại mới có người bắt máy.

“Tur Triết.” Đồng Yên lúc này đang ở trong phòng bệnh, giọng cô rất nhỏ, vừa nhìn thoáng qua ba mình đang nằm hôn mê trên giường bệnh, nhìn thoáng qua mẹ mình ý bảo một chút, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

Tur Triết đứng cạnh Lăng Khiên gần phòng bệnh đã nhìn thấy cô đi ra ngoài, nhưng mà Đồng Yên lại đứng đưa lưng về phía họ, hơn nữa đang đi theo hướng ngược lại hai người.

Lăng Khiên ánh mắt gắt gao nhìn vào thân ảnh xinh xắn quen thuộc kia, trong lồng ngực nháy mắt như được rót vào một dòng nước ấm. Qua vài giây vẻ lạnh lùng trên mặt anh đã được thay bằng vẻ mặt vô cùng nhu hòa, trong mắt là đau đớn xen lẫn yêu thương mãnh liệt, làm cho Lục Tur Triết đứng bên cạnh cũng không khỏi rung động. Yêu như vậy thật làm cho anh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Lăng Khiên hít một hơi thật sâu cầm lấy điện thoại trong tay Tur Triết ngắt cuộc gọi, sau đó vững vàng đi về phía Đồng Yên.

Đồng Yên không có nghe thấy tiếng đối phương trả lời, vừa “alo” một tiếng, sau đó thì điện thoại bị ngắt. Cô sửng sốt một chút sau đó như cảm nhận được cái gì đó thì xoay người mạnh một cái. Khi nhìn thấy thân ảnh anh tuấn hồn nhiên nhiều đang từng bước từng bước một đi tới gần, hai tay cô bùm miệng, vành mắt nhanh chóng đỏ ửng.

Lăng Khiên nhanh chóng bước đến gần cô, sau đó không do dự chút nào ôm chặt cô vào trong ngực, ôm thật chặt, giống như là muốn đem thân thể cô nhập cả vào thân thể mình vậy.

Gương mặt Đồng Yên dán chặt vào ngực ở nơi trái tim anh không có một khe hở nào, cảm nhận được nhiệt độ người anh cao hơn bình thường rất nhiều, tiếng tim đập mãnh liệt cứ từng tiếng từng tiếng truyền vào tai cô, rồi truyền tới lòng cô làm cô đau đến mức hô hấp cũng cứng lại.

Một lát sau, hai người đồng thời mở miệng.

Cô nói: “Người anh sao lại nóng như vậy hả?”

Anh nói: “Anh xin lỗi.”

Đồng Yên ngẩng đầu, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, hai tay cô chạm vào mặt anh, bàn tay mềm mại lau mồ hôi trên trán anh, ánh mắt không hề che dấu sự đau lòng cùng lo lắng.

Lăng Khiên khẽ mỉm cười, sau đó cúi đầu hôn lên chóp mũi cô một cái hỏi: “Chú Đồng thế nào rồi em?”

Ánh mắt Đồng Yên ảm đạm, tựa vào trong ngực anh, một lần nữa ôm thật chặt eo anh nói: “Ba em đã qua nguy hiểm rồi, nhưng mà còn đang ngủ mê man.”

Anh ôm cô chặt hơn, bàn tay to lớn mà mảnh khảnh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, cầm chổng trên vai cô, nghiêng đầu thở ra hơi thở cực nóng nhưng có chút dồn dập, anh điều chỉnh lại hô hấp, giọng anh trầm thấp vang lên: “Đừng sợ, đã có anh ở đây rồi.”

Một giờ sau, Lăng Khiên giúp ba Đồng Yên chuyển tới phòng bệnh cao cấp hơn, một mình một phòng, sau đó đi tìm bác sỹ chủ trị, rồi sau đó gọi điện thoại liên lạc với chuyên gia nổi tiếng về tim mạch, xác định rằng ông ta sẽ đến vào tuần sau, anh mới ôm lấy cô đi vào phòng bệnh của Đồng ba, nhìn lão nhân già nua mà suy yếu trên giường bệnh, không còn vẻ lớn lối và tính tình cố chấp nữa, anh lại nhìn thấy hai mắt Đồng Yên đỏ lên thì đau lòng ôm cô, hôn một chút lên mắt cô nói nhỏ: “Đừng khóc. Em yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đồng Yên gật đầu, sau đó cảm thấy thân thể anh khẽ phát run mới nhớ đến là anh còn đang sốt cao, lại vô cùng lo lắng, vội vàng hỏi: “Anh có mệt lắm hay không?”

Lăng Khiên nhắm mắt, lắc đầu, sau đó chào hỏi mẹ Đồng Yên vài câu rồi nắm tay cô đứng dậy đi ra ngoài phòng bệnh, vừa mới ngồi xuống trên ghế dài hành lang, anh mới buông lỏng thân thể, nhắm mắt tựa vào lưng ghế ngồi nghỉ.

Đồng Yên nhìn anh mệt mỏi đến cực điểm cùng vẻ mặt thống khổ, ôm anh nghẹn ngào nói: “Em đi gọi bác sỹ nhé. Anh ngồi chờ một chút, em sẽ trở lại ngay thôi.”

Anh cảm thấy cô lại muốn đi, nhanh chóng cầm chặt lấy cánh tay cô, dùng hết sức ôm cô ngồi trên đùi mình, sau đó ôm lấy cô, vùi đầu vào ngực cô thở hổn hển, rồi lẩm bầm “đừng”, nói xong anh cảm thấy mọi thứ trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Đồng Yên cảm giác được cánh tay anh căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy thân thể anh chợt nặng hơn, đổ ra phía trước, cúi đầu nhìn

thì thấy anh đã ngất. Cô cắn môi ôm chặt lấy anh, vội vàng gọi Lục Tư Triết đến giúp, nước mắt cô không biết đã trào ra từ lúc nào.

Trong một phòng bệnh khác, Đồng Yên ngồi bên giường bệnh, cẩn thận dùng khăn ẩm nhẹ nhàng thấm thấm môi Lăng Khiên cho đến khi không còn khô khốc nữa. Anh đang ngủ mê man trên giường bệnh, cô hai mắt hồng hồng ngồi bên cạnh giường, sau đó đem bàn tay anh áp lên mặt mình.

Ba giờ trước, anh cứ như vậy không có dấu hiệu gì té xỉu ở trong ngực cô, sau đó thì được bác sỹ cấp cứu và kiểm tra. Anh sốt đến 39,7 độ, cô và Lục Tư Triết bị bác sỹ giáo huấn cho một trận, anh suýt nữa thì sốt thành phế viêm*, sau đó bác sỹ tự mình truyền nước cho anh. Lục Tư Triết nói: “Dạ dày của cậu ấy hình như vẫn đau dữ dội.” Đồng Yên nghe xong mà lòng đau gần chết.

Truyền nước ba tiếng đồng hồ, Đồng Yên vẫn ngồi bên cạnh giường trông anh, đặt tay mình lên bụng anh từ từ xoa, cho đến khi hai chân mày của anh giãn ra mới đứng dậy, lại dùng khăn ẩm thấm môi cho anh.

Bác sỹ nói rằng thân thể anh đã suy yếu quá mức, bây giờ ngủ mê man chỉ là hiện tượng bình thường thôi, cô không cần phải quá lo lắng. Nhưng cô làm sao có thể không lo lắng được chứ, anh ở trong lòng cô cường thế như vậy, cao lớn như vậy, chỉ cần một câu nói của anh: “Đừng sợ, đã có anh ở đây rồi” là cô sẽ không còn sợ hãi nữa. Cô tin nhiệm anh, lệ thuộc vào anh, cô biết rằng chỉ cần có anh là không còn phải sợ điều gì cả. Nhưng bây giờ anh lại hôn mê, vẻ mặt yếu ớt và mệt mỏi tột độ, hai chân mày thỉnh thoảng nhíu lại làm cô đau lòng đến hít thở cũng khó.

Khi Lăng Khiên tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau. Anh vẫn chưa mở mắt, đầu tiên là cử động tay đã, cảm giác được trong lòng bàn tay mình là bàn tay mềm mại nho nhỏ kia, khóe miệng anh nhếch lên, sau đó lại nghe thấy giọng nói êm ái: “Anh tỉnh rồi?” thì mới chậm rãi mở mắt ra.

Ánh nắng buổi sáng sớm không chói mắt, nhưng rất sáng, cô đứng ở bên giường cúi người xuống, ánh mắt tràn ngập lo lắng nhìn anh làm tim anh thoáng chốc nhói một cái. Hiện giờ đôi mắt to của cô thâm quầng lại, khuôn

mặt thì tiêu tụy, anh đau lòng quá, vì thế dùng hết sức ôm cô ở trước ngực, nhìn hai mắt cô khẩn trương mở to nhìn anh, tâm tình của anh thật là tốt, cười hết sức vui vẻ. Anh ôm cô chặt hơn, nhưng phát hiện vẫn chưa thể chạm tới đôi môi phần hồng mê người kia.

Anh thở dài một hơi nói: “Em cúi xuống gần thêm tí nữa đi.”

Cô ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh: “Làm gì ạ?”

Lăng Khiên vô lực thở hắt hên mấy cái, khó khăn nói: “Cúi xuống một chút đi, để anh hôn một cái.”

Đồng Yên sững sốt, sau đó khuôn mặt khẽ hồng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua phía cửa rồi biết điều cúi thấp xuống, hai tay ôm lấy cổ anh, đem môi mình dán vào môi anh. Trước tiên liếm một chút hai cách môi tái nhợt, sau đó đang định tiến vào bên trong thì gặp phải trở ngại. Cô khốn hoặc mở mắt thì lại thấy hai tròng mắt tràn đầy ý cười ranh mãnh thì hai má đỏ bừng, đang định thôi thì đầu lưỡi cô đã bị người kia cắn nhẹ một cái rồi bị hút vào trong, triền miên dây dưa.

Không lâu tư thế đã chuyển đổi, quyền chủ động của cô hoàn toàn bị tước đoạt, cả người bị đôi tay anh mạnh mẽ giam cầm, nụ hôn của anh càng ngày càng mạnh hơn, hai cánh môi hoàn toàn nuốt trọn lấy môi cô, sau đó môi anh từ từ di chuyển xuống cổ, tinh tế ngọt ngào hôn vào hõm sâu giữa hai xương quai xanh làm cô run rẩy hai cái nhưng lại không cảm nhận được động tác kế tiếp của anh, tiếp theo đó người đàn ông đang nằm ở trên người cô nặng nề xoay người nằm trở lại xuống giường.

Cô ôm lấy tâm lưng căng đầy của anh, hỏi nhỏ: “Anh có phải lại mệt rồi không?”

Lăng Khiên vùi đầu vào gáy cô rầu rĩ nói: “Không phải.”

“Nhưng không thoải mái à. Hay là dạ dày lại đau rồi?”

Giọng Lăng Khiên lại càng thấp: “Không phải.”

Đồng Yên nhẹ vỗ về lưng anh, đang suy nghĩ những khả năng khác thì lại nghe thấy giọng nói cực kỳ buồn bực của anh vang lên: “Anh hôn vẫn chưa đã.”

*Phế viêm: hay còn gọi là viêm phế quản: Các thương tổn rải rác cả hai phổi, vùng thương tổn xen lẫn với vùng phổi lành, các tiểu phế quản thương tổn nặng nề hơn, các thương tổn không đều nhau và khi khỏi thường để lại xơ.

Chương 40: Anh muốn cầu hôn.

Thân thể Lăng Khiên vẫn còn rất yếu mặc dù nhiệt độ đã giảm đi. Trạng thái tinh thần của anh vẫn không được tốt, hai người âm ỉ trong chốc lát, sắc mặt của anh đã trở nên trắng bệch. Sau khi rửa mặt xong, mẹ Đồng Yên đem cháo tới, nhưng mà khẩu vị Lăng Khiên không tốt nên anh chỉ ăn hai miếng đã đẩy hộp cơm ra, sau đó nằm lỳ ở trên giường thở gấp.

Đồng Yên đứng ở một bên không ngừng giúp anh lau mồ hôi trên trán, thấy môi anh mím mím, mắt cô lại đỏ lên.

“Có phải anh lại đau bụng hay không? Bác sỹ sẽ tới ngay thôi. Em xoa bụng cho anh nhé?”

Lăng Khiên lắc đầu, kéo tay cô xuống rồi nắm lấy, nhắm mắt lại không nói gì. Đồng Yên nóng ruột, cúi xuống hôn lên trán anh, rồi hôn lên mũi anh, cô đang định di chuyển xuống dưới thì nghe được mấy tiếng cười rầu rĩ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Yên đỏ lên, sau đó cô hôn nhanh một cái lên môi anh rồi đứng dậy, ngồi xuống một bên giường, giúp anh vỗ vỗ lưng.

Khóe miệng Lăng Khiên cong cong, thần thái tuy mệt mỏi nhưng mặt đầy ý cười. Trì hoãn một lúc, anh quay đầu nhìn Đồng Yên tủm tỉm mở miệng: “Chó con lại đây. Hôn lại một lần nữa đi.”

Đồng Yên tỏ vẻ giận dữ, bất mãn đập một cái lên lưng anh, nói nhỏ: “Anh mới là chó Nhật ý.” Nói xong thì bác sỹ đi vào phòng. Cô xuống giường, bàn tay nhỏ bé chà chà trán anh, lau sạch sẽ mồ hôi cho anh, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay anh. Tay Lăng Khiên ướt, lạnh như băng làm lòng cô đau đớn.

Sau khi bác sỹ kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho anh xong, Lăng Khiên vẫn tiếp tục phải truyền nước biển để hạ sốt. Bác sỹ ấn ấn mấy cái lên bụng Lăng Khiên, hỏi anh có phải thỉnh thoảng dạ dày đau dữ dội hay không.

Trong nháy mắt Lãng Khiên chảy mồ hôi như mưa, cầm chặt lấy bàn tay Đồng Yên, đôi môi mím chặt lại, phát ra mấy tiếng run run.

Đồng Yên tâm đau gần chết, đưa tay sờ sờ mặt anh, ngẩng đầu nhìn bác sỹ lo lắng hỏi: “Trông anh ấy dường như rất đau đớn. Có phải rất nghiêm trọng không bác sỹ?”

Bác sỹ cau mày nhìn Lãng Khiên một cái, rồi nói: “Tôi không phát hiện ra những biểu hiện khác thường rõ ràng, chờ anh ta hạ sốt, tốt nhất nên sắp xếp một buổi kiểm tra tổng thể dạ dày xem thế nào.”

Đồng Yên vội vàng gạt đầu, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt Lãng Khiên. Chờ bác sỹ rời đi, cô giúp anh đắp lại chăn, cầm lấy những ngón tay tái nhợt không chút huyết sắc nào đung đung lên môi, trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi. Một lát sau, hai mắt cô hồng hồng, rồi cô cúi người đem mặt mình chôn ở cổ anh cọ cọ.

Những sợi tóc mềm mại, tinh tế quét tới quét lui trên mặt Lãng Khiên, chờ cho thân thể đỡ đau đớn hơn, anh nhắm hai mắt lại, khóe miệng cong cong. Anh giơ tay giữ lấy đám lông xù không ngừng cọ qua cọ lại kia, khàn khàn mà dịu nhẹ mở miệng: “Đừng khóc mà. Anh không sao đâu, chẳng qua là quá mệt mỏi thôi. Dạ dày anh cũng thường xuyên kiểm tra, không có việc gì cả, cũng không hề xuất huyết. Ngoan, đừng lộn xộn nữa, anh không có sức để “chơi” với em đâu.”

Khi nói câu cuối, giọng nói của anh rõ ràng là mang theo ý cười.

Anh vừa dứt lời, Đồng Yên há miệng cắn nhẹ lên cổ anh một cái, nhiệt độ trên mặt không ngừng tăng lên: “Không đứng đắn gì cả. Anh còn nói lung tung nữa là em không thèm để ý tới anh đâu.”

Lãng Khiên mở mắt, thở dốc hai cái mới nói: “Em dám sao? Còn lộn xộn nữa là anh lập tức giam em lại, không cho em ăn nữa.”

Đồng Yên không thèm cãi cọ với anh nữa, đứng dậy sửa sang lại đầu tóc, lại giống như con cún nhỏ hôn một chút lên mặt anh, cúi đầu nghẹn ngào nói: “Hứa em, anh phải thật sự khỏe mạnh, không được có bất gì mệnh hệ gì.”

Lãng Khiên cười gạt đầu: “Ừ. Anh hứa.” Nói xong, anh đưa tay vuốt vuốt tóc cô, hỏi: “Chú Đồng thế nào rồi em?”

Đồng Yên giơ tay lên, nắm lấy tay anh rồi nhẹ nhàng đung đưa, tay còn lại thì đặt trên bụng anh khẽ xoa, từ từ nói: “Tôi hôm qua ba đã tỉnh lại rồi. Sáng nay đã có thể đứng dậy đi lại, anh không cần lo lắng gì hết.”

Lăng Khiên cầm lấy bàn tay đang đặt lên bụng anh nói: “Thế còn Tư Triết đâu?”

Đồng Yên nói: “Em vừa nhận được tin nhắn của anh ấy, nói là sẽ lập tức tới đây.”

Cô vừa dứt lời thì cửa phòng bệnh được mở ra, Lục Tư Triết tay cầm điện thoại đi đến, anh nói thêm hai câu rồi cúp máy. Đi tới bên giường bệnh, nhìn Đồng Yên hỏi thăm: “Cậu ấy đã đỡ hơn chưa?”

Đồng Yên: “Rồi ạ. Anh ấy đã hồi phục được hơn phân nửa rồi. Bác sỹ nói là chỉ cần truyền thêm hai chai nước nữa thì sẽ không sao.”

Lục Tư Triết còn chưa mở miệng hỏi thêm đã nghe thấy tiếng Lăng Khiên vang lên: “Yên Yên, em đi xem chú Đồng một chút đi, anh muốn bàn bạc công việc với Tư Triết một lát.”

Đồng yên ngoan ngoãn gật đầu, sờ trán anh kiểm tra rồi mới yên tâm rời đi.

Lục Tư Triết chờ tới khi cửa phòng được đóng kín mới ngồi xuống bên cạnh giường hỏi: “Chuyện gì? Cậu có lời gì muốn nói hử?”

Lăng Khiên chống hai tay lên mép giường muốn ngồi dậy, Lục Tư Triết nhanh chóng vươn tay đỡ bạn, tiện thể đem gối kê bên dưới, đỡ lấy lưng Lăng Khiên.

“Chiều nay chuyên gia về tim mạch sẽ tới đây, tôi không có sức để tiếp đãi ông ta. Cậu giúp tôi an bài nhé. Ngày hôm qua tôi đã nói chuyện với bác sỹ đang phụ trách ông ấy, đề nghị là nên giải phẫu. Tôi đã nghĩ cả nửa ngày và cảm thấy không an toàn. Chú Đồng đã lớn tuổi rồi, không thể chịu đựng được bất kỳ một sơ suất nào. Khi gặp chuyên gia về tim mạch kia cậu giúp tôi hỏi ý kiến ông ấy một chút, xem là ngoài giải phẫu ra còn có biện pháp nào tốt hơn không.”

Lục Tư Triết rót cho bạn một cốc nước, rồi nói: “Được rồi, cậu đừng lo lắng nữa, chuyện này cứ giao cho tôi. Còn về bệnh đau dạ dày của cậu bác sỹ có nói gì không?”

Lăng Khiên uống một ngụm nước, sau đó gật đầu: “Tôi cũng đang định nói với cậu đây. Sáng nay bác sỹ tới nói là tôi nên kiểm tra tổng thể một lượt, nhưng chỉ là do thuốc lá thôi. Cậu lát nữa nói với vị bác sỹ kia một tiếng là tôi không việc gì cả, để cho ông ta đừng ngạc nhiên nữa. Sau khi trở về tôi sẽ đi kiểm tra, bây giờ thì chưa cần.”

Lục Tư Triết suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Tôi sẽ nói với ông ta, nhưng bệnh đau dạ dày cậu cũng nên điều trị cho thật tốt.”

Lăng Khiên đặt cốc nước xuống nói: “Bệnh tôi như thế nào tôi biết rõ mà. Chờ xác định được phương pháp điều trị tốt nhất cho ba Đồng Yên, chúng ta trở về hãy nói. Hôm nay sau khi gặp được vị chuyên gia kia thì cậu nên trở về đi, hai ngày nữa tôi cũng sẽ về. Công ty có chuyện gì thì liên lạc nhé.”

Lục Tư Triết đáp một tiếng, nhìn bạn mệt mỏi nhắm mắt lại thì nói: “Cậu nên ngủ một chút đi. Tôi đi xem ba Đồng Yên một chút.”

Lăng Khiên gật đầu, sau đó nằm xuống. Nghe được tiếng đóng cửa mới buông lỏng thân thể, theo sau đó mọi thứ trước mắt anh biến thành màu đen, không đầy một lát đã ngủ thật say.

Từ phòng bệnh của ba đi ra, Đồng Yên đi xem Lăng Khiên một chút. Anh ngủ rất khó khăn, hai chân mày cau lại, vẻ mặt có chút khổ sở. Chờ y tá rút kim tiêm ra, cô đưa tay vuốt mi tâm cho anh, thấy môi anh giật giật, cúi người lại nghe thấy tiếng rên rỉ, lòng cô đau không cách nào tiếp nhận nổi. Cô uống một ngụm nước nóng, áp miệng lên miệng anh, dùng lưỡi cạy mở hàm răng rồi đưa nước từ từ vào miệng anh. Sau đó, cảm nhận được đầu lưỡi anh động động tìm tòi, cô mỉm cười một cái, tiếp tục cho anh uống thêm mấy ngụm nước nữa, cho cho đến khi anh thỏa mãn liếm liếm môi, cô mới đứng dậy giúp anh đắp chăn rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy Lục Tư Triết ngồi trên ghế dài ở hành lang, cô cười hì hì đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, ôn nhu mở miệng: “Tư Triết à, lần này cảm ơn anh nhiều lắm.”

Lục Tư Triết đang nhìn chằm chằm vào tin nhắn trong điện thoại, nghe được giọng nói của cô, vội vàng bỏ di động vào túi áo, sững sờ ngơ ngác một chút mới cười nói: “Cảm ơn việc tôi đã đem Lăng Khiên nhà em tới đây?”

Đồng Yên đỏ mặt, thanh minh: “Tôi không phải có ý này.”

Lục Tư Triết nhìn cô cười khế: “Hai người hòa hảo nghĩa là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc rồi. Nhìn hai người như vậy tôi thật sự rất ghen tỵ nha.”

Đồng Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Anh thích một người con gái hình dạng như thế nào, nói cho tôi nghe một chút đi. Mặc dù tôi quen biết không nhiều lần nhưng nhất định sẽ giúp anh tìm bạn gái.”

Lục Tư Triết cúi đầu trầm mặc vài giây đồng hồ nói: “Giống như cô có được không?”

Đồng Yên sửng sốt: “Hả?”

Lục Tư Triết ha hả cười một tiếng, giơ tay xoa xoa đầu cô: “Bộ dáng ngu ngốc gì vậy? Tôi nói đùa thôi mà. Tôi không muốn làm phiền cô, để tự tôi tìm thôi. Chuyên gia tim mạch sắp tới đây rồi, tôi đi xem một chút, một lát nữa khi hội chẩn cô cũng nên đi xem.

Đồng Yên biết điều gật đầu nói: “Được ạ.”

Lục Tư Triết cười cười, đứng dậy rời đi. Chờ tới khi rời khỏi tầm mắt cô, anh mới thở ra một hơi, thầm nghĩ vừa rồi nguy hiểm thật, suýt nữa là nói ra rồi. Khi chờ thang máy đến, Lục Tư Triết nghe thấy tiếng báo tin nhắn đến, vội vàng móc điện thoại, nhìn bốn chữ “Tìm tôi làm gì?” trên màn hình, anh giận tái mặt suýt nữa ném điện thoại đi.

Anh nắm chặt điện thoại, oán hận gọi vào số kia, đối phương không chút lưu tình nhanh chóng ngắt điện thoại. Anh gọi lần nữa, đối phương tiếp tục ngắt. Lần thứ ba gọi đi vẫn không có thay đổi gì.

Anh cúi đầu mắng một tiếng, gửi 1 tin nhắn: “Mèo hoang nhỏ, nhận điện thoại của tôi.”

Gửi xong Lục Tư Triết có chút tự giễu cười cười. Ban đầu chắc mắt anh bị mù rồi mới cảm thấy mèo hoang nhỏ này rất ngoan ngoãn giống con mèo nhỏ kia. Nhưng mà bây giờ mới thấy chẳng giống một chút nào cả.

Khi ra tới sảnh bệnh viện, anh lại nhận được tin nhắn của đối phương: “Tháng sau tôi sẽ về nước. Máy ngày qua tôi tắt điện thôi, trở về sẽ liên lạc với anh.”

Thoáng chốc vẻ mặt Lục Tư Triết ngây ngốc đờ ra, sau đó lại thật vui vẻ.

Em muốn trở về đúng không? Được. Tôi chờ em!

Lăng Khiên đã nói, một thợ săn giỏi chắc chắn sẽ không để con mồi trong tay chạy thoát lần thứ hai.

Tiểu mèo hoang à, ca ca tôi đây cũng là một người thuần dưỡng sủng vật rất giỏi nha.

Cuộc hội chẩn của chuyên gia kết thúc thì trời đã tối. Cuối cùng cũng xác định phương án là trị liệu bảo thủ, uống thuốc kết hợp trị liệu vật lý, căn bản là ở trong nhà tĩnh dưỡng làm chủ, đến định kỳ là đến bệnh viện kiểm tra. Sau khi chuyên gia rời đi, Lục Tư Triết cũng lái xe trở về thành phố G.

Đồng Yên chờ ba mình ngủ xong mới đi tới phòng Lăng Khiên.

Lăng Khiên đã tỉnh, đang ngồi ở trên đầu giường đọc một quyển tạp chí về tài chính và kinh tế. Nghe được tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy thân ảnh nho nhỏ được bao phủ một vầng sáng nhu hòa, khóe miệng anh không tự chủ mà cong lên, tiện tay ném quyển tạp chí sang một bên, sau đó dang rộng hai tay.

Đồng Yên đi tới, bò lên giường áp vào trong ngực anh, ôm lấy cổ anh nói nhỏ: “Em xin lỗi. Cuộc hội chẩn hơi lâu. Anh cảm thấy thế nào? Dạ dày còn đau không?”

Lăng Khiên ôm lấy hông cô, để cô ngồi trên đùi mình, hôn lên chóp mũi cô nói: “Anh không sao, cả người rất thoải mái. Ngày mai là có thể xuất viện rồi.”

Đồng Yên đem mặt chôn ở cổ anh, chà chà nói: “Nói bậy nào. Sáng nay bác sỹ còn nói là anh còn phải kiểm tra dạ dày một lượt cơ mà. Lát nữa em sẽ đi hỏi xem ngày mai có thể kiểm tra được không sau đó mới xuất viện.”

Lăng Khiên hai tay ôm lấy lưng cô, áp người cô về phía trước, cô xoay xoay người để ngồi cho thích hợp hơn thì lại làm cho cái gì đó ở bên dưới nổi lên. Cảm giác được thân thể cô giật nảy lên một cái, anh cười cười nói: “Em đừng có động đập linh tinh nữa, nếu không lát nữa lại phiền toái.”

Hai má của Đồng Yên lại nổi lên một tầng hồng hồng, cô biết điều không dám động nữa, chẳng qua là ôm lấy cổ anh ngồi yên, lui về phía trước không được, lui về sau cũng không xong. Thật là lúng túng muốn chết.

Lăng Khiên hài lòng nhìn hai gò má đỏ bừng của cô, vui sướng cười to. Anh vuốt vuốt tóc cô, sau đó ôm cô nhấc khỏi người mình, đặt cô xuống giường, đem chăn đắp cho cả hai người, ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, hôn hít lấy cái trán khả ái nói: “Sau này cho dù có giận anh như thế nào em cũng không được khiến anh tìm không thấy em. Có nghe hay không?”

Đồng Yên không chút do dự gật đầu, ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh nói: “Sau này em sẽ không thể nữa. Cho dù có giận anh đến mức nào em cũng không rời anh.”

Lăng Khiên cúi đầu khẽ cười, trong mắt là vui mừng cùng cảm động sâu đậm. Bây giờ anh cũng không thể tin một cô gái tốt đẹp như vậy lại có thể yêu mình, hơn nữa lại yêu anh vừa dịu cảm vừa kiên định như thế.

Trầm mặc vài phút đồng hồ, Lăng Khiên nhìn vào mắt cô, vô cùng chân thành nói: “Yên Yên, chờ cho ba em xuất viện, anh sẽ đi gặp ông ấy nói chuyện cầu hôn.”

Đồng Yên nháy mắt ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu mới đỏ mặt, cúi đầu nói: “Có phải là hơi nhanh hay không?”

Lăng Khiên thở dài, đem cô kéo vào trong ngực, nhẹ vỗ về lưng cô nói: “Anh chờ đã quá lâu rồi, một giây đồng hồ cũng không muốn trì hoãn nữa.”

Đồng Yên ôm anh, mặt chôn vào ngực anh, hơi lo lắng hỏi: “Ba em không dễ đối phó đâu.”

Lăng Khiên cười cười, trêu mếu vuốt ve tóc cô nói: “Đừng lo lắng, mọi việc cứ giao cho anh là được. Em chỉ cần ngoan ngoãn đi theo sau ông anh thôi.”

Đồng Yên không vui: “Cái gì gọi là “ngoan ngoãn đi theo sau ông anh thôi”? Nói vậy giống như nói em là con chó nhỏ í.”

Lăng Khiên hai tay ôm cô càng chặt hơn, cười đến không chút hảo ý: “Chẳng lẽ không đúng sao? Là ai buổi sáng hôm nay thừa dịp anh không có tí sức lực nào ở trên mặt anh gặm một vòng, hử?”

Đồng Yên đẩy anh ra, then thùng: “Em không có mà.”

Lăng Khiên kéo tay cô ôm lấy cổ mình, chỉ chỉ miệng mình nói: “Anh chuẩn bị xong rồi, em bắt đầu hôn từ nơi này xuống phía dưới đi. Bao giờ anh bảo dừng thì mới được dừng.”

Đồng Yên mắc cỡ nghĩ muốn có một cái hồ để cúi xuống, sau đó vùi đầu vào trong cổ anh, không ngừng cắn, làm cho Khiên nhột đến mức cười nắc nẻ “không” dừng.

Chương 41: Chúng ta chuẩn đi thôi.

Hai ngày sau Lăng Khiên khỏi bệnh và cố tình xuất viện.

Đồng Yên muốn anh đi kiểm tra dạ dày, nhưng cứ mỗi lần cô nhắc tới thì lại bị anh dùng nụ hôn bá đạo nóng bỏng chặn lại. Cô đi tìm bác sĩ thì được cho biết là, bệnh đau dạ dày của Lăng Khiên cũng không phải nghiêm trọng lắm, trở lại thành phố nên đi khám cho cẩn thận hơn. Đồng Yên chỉ có thể đồng ý, sau đó bác sĩ đưa Lăng Khiên vài vỉ thuốc với lời khuyên anh nhớ uống thuốc đúng giờ.

Sau khi ba Đồng tỉnh lại, Lăng Khiên tới thăm ông mấy lần, mỗi lần sắc mặt ông cũng không tốt. Ở trong phòng bệnh, Đồng Yên muốn ra ngồi cạnh Lăng Khiên, nhưng mà Đồng ba lại nhú mày lại làm cho Đồng Yên sợ chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở một bên giường, lo ông lại phát bệnh lần nữa.

Xế chiều ngày thứ ba, điện thoại Lăng Khiên vang lên. Anh nhìn mã số trên màn hình, nói với Đồng Yên một chút rồi đi ra khỏi phòng bệnh nghe điện.

“Duệ tử, có chuyện gì thế?”

“Cậu không ở thành phố G à?”

“Ừ, đang ở nơi khác. Chuyện gì thế?”

“Thị trường chứng khoán của Viễn Đông có điểm khác thường.” Giọng Lý Duệ có chút trầm thấp.

Lăng Khiên khẽ nhú mày: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi mới phát hiện ra có dấu hiệu khác, bất quá hiện giờ vấn đề vẫn chưa lớn, cậu không cần lo lắng đâu. Tôi chỉ gọi điện báo cậu một tiếng.”

Lăng Khiên nghe thấy tiếng động, nhìn ra thì thấy Đồng Yên vẻ mặt có lỗi đi tới. Anh nhìn cô cười sủng nịnh, đáp mấy tiếng rồi cúp điện thoại.

Đồng Yên đi tới gần, đứng ở trước mặt anh, hai tay vuốt thẳng mi tâm anh hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy anh?”

Lăng Khiên ôm lấy hông cô ngồi ở trên đùi mình, hôn một cái lên môi cô nói: “Không có gì cả. Chú Đồng đang ngủ à?”

Hai tay cô ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở gáy anh, khẽ thở dài rầu rĩ nói: “Vâng. Ba vừa mới ngủ, hai ngày nay cực khổ cho anh rồi. Ba em thật là một người bảo thủ.”

Lăng Khiên trều mền vuốt vuốt tóc cô, cười: “Thân thể ông ấy vẫn chưa hồi phục mà, em đừng nóng vội. Chúng ta còn nhiều thời gian, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Đồng Yên khẽ gật đầu, càng rúc chặt vào ngực anh hơn, trong lòng cô cảm thấy mệt mỏi. Lần này ba cô nằm viện, Lăng Khiên đang sốt cao nhưng vẫn chạy tới, rồi lại liên lạc với chuyên gia, xác định phương pháp trị liệu, khi anh vừa khỏi bệnh lại tiếp tục trông ông cùng cô, nhìn mà đau lòng vô cùng. Vậy mà ba cô vẫn thờ ơ, cứ xem như tất cả việc đó là đương nhiên phải thế. Khi cô thấy ông nhìn Lăng Khiên bằng ánh mắt đậm mặc và bài xích thì trong lòng vô cùng khổ sở. Lần đầu tiên cô cảm giác ba cô thật ích kỷ.

Lăng Khiên ôm cô càng thêm chặt, thân thể mềm mại trong ngực anh nhất thời mệt mỏi, thỉnh thoảng lại phát ra mấy tiếng thở dài, anh đau lòng nhẹ nhàng vỗ về lưng cô. Anh biết trong lòng cô hiện giờ không thoải mái, nói thật thì anh cũng chẳng thêm để ý thái độ của ba Đồng Yên, nhưng lại nhìn thấy tia đau lòng và xin lỗi trong mắt cô thì anh cảm thấy rất vui. Thực ra bây giờ lão nhân quật cường kia có thể xem như là thỏa hiệp rồi. Ban đầu ông ấy cũng không có không cho phép anh vào phòng bệnh, rồi khi anh đưa cho ông ấy cốc nước thì ông cũng không cự tuyệt. Không thể nói là thỏa mãn nhưng như vậy anh đã cảm thấy rất tốt rồi. Chẳng qua, tiểu nha đầu này lại cảm giác rằng anh phải chịu nhiều ủy khuất, thỉnh thoảng anh lại bắt gặp cô nhìn về phía ba mình bằng cặp mắt oán giận, anh lập tức không nhịn được muốn cười to. Thật là như trẻ con!

Đồng Yên giống như là một con cún nhỏ bị khi dễ, ở trước gót chủ nhân tìm kiếm sự an ủi trong chốc lát. Một lúc sau cô ngửa đầu nhìn anh, kéo kéo ống tay áo anh nói: “Chúng ta lên chuồn khỏi đây đi. Em dẫn anh ra ngoài đi dạo.”

Lăng Khiên nhìn cô, trong mắt là nụ cười thật sâu, hỏi: “Nhưng nhờ một lát nữa nhạc phụ đại nhân của anh tỉnh lại, không thấy chúng ta sẽ rất tức giận đó.”

Đồng Yên nghe sáu chữ “nhạc phụ đại nhân của anh” mà đỏ hết cả mặt lên, cắn cắn môi, bộ dạng đại nghĩa lắm liệt nói: “Không có chuyện gì đâu. Đến lúc đó anh cứ trốn đằng sau em đi, ba em sẽ không đánh em đâu.”

Lăng Khiên bật cười, cầm tay cô kéo dậy, nâng cằm cô lên hôn môi cô một chút nói: “Tốt.”

Từ bệnh viện đi ra ngoài, Đồng Yên dẫn Lăng Khiên đi đến trường cấp hai ngày xưa cô học. Bởi vì hôm nay là cuối tuần, nên trong trường không có người nào, hai người đi xung quanh sân trường một vòng, rồi Lăng Khiên nói là muốn đi xem phòng học của cô một chút, Đồng Yên không chút suy nghĩ hơn hờ đáp ứng.

Nhưng khi lên đến cửa lớp học ngày xưa, Đồng Yên ngay lập tức ngây dại. Trong phòng học, nhiều lớp đôi lớp ba học sinh trên những dãy bàn phía trên đang ngồi tự học, hoàn cảnh quen thuộc, chiếc bàn quen thuộc, sau giờ Ngọ ánh nắng chiếu lên mặt bàn sáng rực phản chiếu vào mắt người ta một mảnh ấm áp. Những kỉ niệm ngày xưa như cơn hồng thủy ủa về, nháy mắt bao phủ lấy cô.

Nơi này là nơi ghi chép lại đoạn tình cảm thuần khiết nhất, tốt đẹp nhất của cô cùng Tiểu Diệc Trần, vốn đã quên đi nhưng bây giờ từng chút từng chút một hiện về. Cô thậm chí nhìn thoáng qua hai thân ảnh nho nhỏ ngồi bên cửa sổ, cô nữ sinh cúi đầu đỏ mặt xấu hổ, nam sinh khuỷu tay chống xuống bàn, hai tay nâng má cô gái kia, ánh mắt ôn nhu không từ nào tả siết.

Lăng Khiên thấy cô đứng ngây ngốc ở cửa thì lập tức hồi hận về đề nghị của mình, muốn kéo cô rời đi, nhưng lại nhìn thấy một mảnh hỗn độn ưu thương cùng ngọt ngào trên mặt của cô, cánh tay anh dừng lại ở không trung rồi thu trở về. Anh cũng không cử động, cũng chẳng nói gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cô gái đứng bên cạnh mình. Dường như lúc này cô

đã quên đi sự hiện hữu của anh, hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức của riêng mình.

Nơi nào đó có cô cũng có Tiểu Diệc Trần, nhưng lại không có anh. Lăng Khiên tự nhận mình là một người không tin vào thần thánh, cũng không hề oán trời trách đất, nhưng giờ khắc này, khi nhìn đôi mắt trong trẻo của cô dần dần bị che phủ bởi lớp sương mù, anh lại đột nhiên thống hận ông trời. Hận ông vì sao không để cho anh gặp Đồng Yên sớm hơn một chút. Anh ghen tỵ với Tiểu Diệc Trần vì có thể làm bạn với cô trong suốt hơn hai mươi năm. Đúng vậy, anh vô cùng ghen tỵ với anh ta.

Hai người cứ đứng ngơ ngẩn như thế bên ngoài lớp học khoảng mười phút đồng hồ. Lăng Khiên thu hồi tầm mắt đồng thời nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, cảm giác được cô hơi giật mình, một lát sau lại nhìn thấy ánh mắt hồi lỗi của cô, anh hiểu và chỉ cười. Anh giơ tay lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống má cô, nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của cô, sau đó lôi cô đi vào phòng học, rồi ngồi xuống chỗ bàn gần cửa sổ.

Mấy học sinh đang học quay đầu nhìn hai người, khẽ sững sốt, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đọc sách.

Tay của Đồng Yên bị anh nắm thật chặt, cô muốn mở miệng giải thích một chút nhưng lại nhìn thấy đôi mắt híp lại vì cười nhìn mình chằm chằm. Thân hình anh quá mức cao lớn, lại ngồi ở chỗ nhỏ như vậy làm lộ cảm giác chật chội, bây giờ anh còn gục mặt xuống bàn nữa, nhìn rất buồn cười.

Cô quả thực thấy rất buồn cười, lại sợ quấy rầy người khác, chỉ có thể cũng gục xuống bàn, kìm nén tiếng cười, bả vai run rẩy mấy cái, sau đó duỗi ngón tay ra chọc chọc lên mặt anh. Thấy anh nhanh chóng nhắm mắt lại mỉm cười, cô rướn cổ hôn lên mũi anh một cái.

Anh cũng không mở mắt, nhưng mà khóe miệng lại càng cong hơn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô áp lên mặt mình. Cảm giác được bàn tay mềm nhẹ của cô đụng lên má mình, mọi buồn bực trong lòng anh dần dần tản đi.

Những gì cô và Tiểu Diệc Trần đã trải qua anh không có cách nào tham dự. Nhưng không sao cả, hai người còn có tương lai phía trước, còn có thêm hai mươi, ba mươi năm nữa mà. Khi đó bên cô chỉ có anh, mọi kí ức của cô luôn luôn chỉ có anh trong đó.

Ngồi trong phòng học khoảng nửa tiếng, nụ cười trên mặt Lăng Khiên từ từ biến mất, trán anh chảy ra rất nhiều mồ hôi. Anh nắm lấy bàn tay cô đặt lên bụng mình nhẹ nhàng vuốt vuốt, sau đó thả tay cô ra.

Đồng Yên kinh hãi một chút, rồi mãnh liệt gật đầu, vội vàng đứng dậy kéo anh đi khỏi phòng học. Khi xuống cầu thang, cô nhìn anh lo lắng hỏi: “Anh đau lắm phải không? Bây giờ chúng ta trở về đi thôi.”

Lăng Khiên mím môi, nghĩ đến phải trở về đối mặt với ba cô, trong dạ dày lại càng đau lợi hại hơn. Anh quay đầu khàn khàn nói: “Anh thật sự rất đau, nhưng anh không muốn quay về bệnh viện đâu.”

Đồng Yên xoa xoa dạ dày cho anh, đau lòng nói: “Vậy thì chúng ta về nhà em nghỉ ngơi một lát. Ở bệnh viện dù sao cũng có mẹ em rồi, trong nhà không còn ai cả.”

Lăng Khiên gật đầu, cười nói: “Được.”

Về đến nhà, Đồng Yên giúp anh nằm trên giường mình, cô định đi ra rót cho anh một cốc nước, đã bị anh nhanh chóng ôm lấy, ngã nằm lên người anh.

Đồng Yên đỏ mặt, nói nhỏ: “Anh đừng có mà lộn xộn. Em đi rót nước cho anh.”

Lăng Khiên lắc đầu, cười thật sự trông rất gian, nói: “Uống nước cũng vô dụng.”

Đồng Yên nhẹ cắn môi hỏi: “Vậy thì cái gì mới hữu dụng?”

Anh híp mắt cười rõ tươi, một tay anh ôm lấy eo cô, một tay chỉ chỉ môi mình.

Đồng Yên mím môi, mặt đã đỏ bừng từ bao giờ, hôn nhanh lên môi anh một cái nhưng mà lại bị anh bắt được, mạnh mẽ hôn trả lại.

Nửa giờ sau, hai người đã nằm trong chăn, Lăng Khiên ôm chặt cô trong ngực, một tay tiện nắm lấy “một đôi mắt kính”, nhìn kỹ một chút nói: “Nhìn có chút quen mắt.”

Đồng Yên cả người vô lực nằm trong ngực anh nghỉ ngơi, nghe được lời của anh thì giương mắt nhìn một cái, mặt trực tiếp đỏ bừng bừng, nhanh tay đoạt lấy cái “mắt kính đó” nhét dưới gối, úp mặt vào ngực anh lầm bầm: “Luu manh!”

Lăng Khiên cười to, cúi đầu cúi theo môi cô hung hăng hôn, hỏi: “Có phải là cái lần trước anh mua cho em không?”

Đồng Yên nắm mạnh năm đầu ngón tay vào tấm lưng gầy gò của anh: “Không phải.”

Lăng Khiên cầm bả vai cô, lật gối ra định cầm lấy cái gì trước đó xem kỹ lại.

Đồng Yên đẩy anh ra, xấu hổ giấu nhanh cái kia vào trong chăn, tiện thể chui cả người vào trong chăn luôn.

Lăng Khiên một tay tịch thu thứ kia sau đó giam cầm cô trong ngực, cười nói: “Chạy loạn làm cái gì, đằng nào mà em chả phải ra khỏi cấm khu.”

Đồng Yên bị anh ôm cứng người không thể động đậy được, há mồm định cắn cái cầm của anh một cái. Lăng Khiên cười khẽ hai tiếng, nâng hông của cô lên, dùng sức một cái.

Không nghi ngờ gì nữa, Đồng Yên lại bị ăn lần hai.

Ở thời điểm cô bị “chà đạp” lần thứ n, trong đầu cô hiện lên một câu nói: “Chỉ vì cái “mất kính” mà dẫn đến “thảm án”.”

Hai người to gan lớn mật biến mất cả buổi chiều. Khi hai người tay trong tay đứng chờ thanh máy ở đại sảnh bệnh viện, Đồng Yên ngẩng đầu, có chút bất an hỏi: “Anh nói xem ba em có tức giận hay không?”

Lăng Khiên nhìn cô, chỉ vì chạy nhanh mà trên mũi có mấy giọt mồ hôi, anh thân mật giờ tay ra giúp cô lau đi, sau đó nắm lấy bả vai nói: “Không có chuyện gì đâu. Xét thấy biểu hiện của em hồi chiều rất tốt, tí nữa chỉ cần đứng sau lưng anh là được.”

Nghe được giọng nói mập mờ của cô, Đồng Yên đỏ mặt mắng anh một câu: “Đáng ghét!”

Đi đến bên ngoài phòng bệnh, Đồng Yên hít sâu một hơi rồi kéo tay Lăng Khiên đi vào. Vừa mới thay bằng nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp mở miệng chào ba thì lại nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh giường bệnh, cô nhất thời sững sốt, nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Lăng Khiên, lông mi run rẩy hai cái hỏi nhỏ: “Diệc Trần, sao anh lại ở đây?”

Chương 42: Lão nhân đáng yêu

Đi đến bên ngoài phòng bệnh, Đồng Yên hít sâu một hơi rồi kéo tay Lăng Khiên đi vào. Vừa mới thay bằng nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp mở miệng chào ba thì lại nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cạnh giường bệnh, cô nhất thời sửng sốt, nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Lăng Khiên, lông mi run rẩy hai cái hỏi nhỏ: “Diệc Trần, sao anh lại ở đây?”

Lăng Khiên cũng nhìn thấy Tiểu Diệc Trần, trong lòng khẽ run lên, nhưng trên mặt vẫn cười đến vân đạm phong khinh. Tay anh giờ lên ôm lấy bả vai Đồng Yên nói: “Anh cũng tới đây thăm chú Đồng sao?”

Ánh mắt Tiểu Diệc Trần trước tiên dừng lại trên mặt Đồng Yên, sau đó nhìn về phía hai tay đang nắm chặt lại của cô và Lăng Khiên, cuối cùng nhìn vào thân ảnh nhỏ nhắn đang rúc chặt vào ngực Lăng Khiên, khẽ cười cười nói: “Ngày hôm qua trở về thì nghe tin chú Đồng nhập viện, cho nên tôi tới đây thăm chú một chút.”

Đồng Yên cũng cười, đang định mở miệng thì nghe giọng nói trầm thấp uy nghiêm của ba cô vang lên: “Yên Yên, đến đây.”

Đồng Yên dẫu dẫu môi, không tình nguyện buông tay Lăng Khiên ra rồi đi tới bên giường bệnh, đứng bên cạnh ba Đồng, đắp lại chăn cho ông một chút rồi hỏi: “Ba, chiều nay ba cảm thấy như thế nào ạ?”

Gương mặt của ba Đồng lạnh lùng, ông nhìn cô một cái mới nói: “Con vẫn còn nhớ thương ba sao? Chiều nay con đã đi đâu hả?”

Đồng Yên cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Con chỉ ra ngoài đi dạo lòng vòng thôi ạ.”

Ba Đồng còn đang định mở miệng hỏi tiếp thì mẹ cô kịp thời mang vào cho ông cốc nước, nói: “Được rồi được rồi, con gái không phải đã trở lại trông ông hay sao. Chiều nay chỉ là đi dạo, đi dạo thôi mà.”

Đồng ba mím môi nhìn hai mẹ con rồi nhận lấy cốc nước uống hai ngụm, sau đó nhìn Lăng Khiên nhàn nhạt nói: “Đừng đứng đấy nữa, ngồi xuống đi. Sắc mặt cậu sau khó coi như vậy? Vừa mới xuất viện thì nhớ chú ý sức khỏe, đừng có chiều Yên Yên đi chơi nhiều thế.”

Sau khi ông nói xong những lời này, tất cả mọi người rõ ràng là sững sốt. Ngoài Tiểu Diệc Trần trên mặt ảm đi thì những người khác trên mặt đều là kinh hãi, nhất là Lăng Khiên, khoe miệng anh không tự chủ mà giơ lên. Anh đáp một tiếng, sau đó giống như chủ nhà khí định thần nhàn nói: “Tiểu tổng cũng ngồi đi. Đừng khách khí!”

Đồng Yên nghe được lời anh thì suýt nữa cười ra tiếng, mẹ cô làm bộ rót nước cũng ghen cười, ba cô thì hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, bất quá cũng không nói gì.

Tiểu Diệc Trần sau khi ngồi xuống thì tỏ ra chút quẫn bách.

Mẹ Đồng Yên phải về nhà nấu cơm, ba Đồng nhìn con gái nói: “Yên Yên, con cũng trở về cùng mẹ con đi.”

Đồng Yên không nhúc nhích, nhìn thoáng qua Lăng Khiên, không tình nguyện đáp ứng. Đồng ba lập tức trợn mắt nói: “Nhìn cái gì mà nhìn. Ba cũng không có ăn thịt cậu ta đâu mà sợ.”

Đồng Yên đỏ mặt, xoay người theo mẹ đi ra khỏi phòng bệnh.

Đồng ba sau khi nhìn cửa phòng đóng kín lại thì mới lấy từ dưới gối ra hai tấm thẻ. Trước tiên ông đưa một tấm cho Tiểu Diệc Trần nói: “Diệc Trần, đây là số tiền lần trước cậu cho tôi mượn, bây giờ trả lại cho cậu. Mặc dù tôi đối với việc lần trước cậu lừa gạt tôi có bất mãn, nhưng vẫn là cảm ơn cậu lúc đó đã cho tôi mượn tiền. Thật ra tôi chân tâm thật ý muốn đem Đồng Yên gả cho cậu, nhưng là Yên Yên lựa chọn như thế nào cậu cũng đã thấy rồi đấy. Con gái tôi từ nhỏ rất bướng bỉnh, cho tới bây giờ tôi muốn nhúng tay vào cũng không thể được, vì vậy chỉ có thể tùy theo ý nó mà thôi.”

Tiểu Diệc Trần cúi đầu, không thể nhìn được nét mặt anh thế nào, thật lâu anh cũng không đưa tay ra nhận lấy tấm thẻ. Ba Đồng Yên tay giơ lên không trung cũng không có hạ xuống, còn từ ái nhìn anh chờ đợi.

Lăng Khiên lúc này ngồi trên ghế, lẳng lặng và chăm chú nhìn một màn trước mặt. Lần đầu tiên anh cảm thấy sự quật cường không ai làm khó được của ba Đồng Yên thật đáng yêu biết bao. Ông làm việc này ở trước mặt anh cùng Tiểu Diệc Trần, sau đó nói rõ ràng mọi chuyện, hơn nữa lời nói còn uyển chuyển và hợp tình hợp lý làm cho không ai có thể cự tuyệt được. So với anh ban đầu dùng thủ đoạn hèn hạ, rất hiển nhiên Đồng ba cao tay và đáng khâm phục hơn rất nhiều.

Giống như là cả một thế kỷ đã trôi qua, Tiểu Diệc Trần ngẩng đầu cười, nhận lấy tấm thẻ từ trong tay ba Đồng nhét vào túi áo, nói thật nhỏ: “Chú Đồng, cảm ơn chú nhiều lắm. Sau này cháu sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của Yên nhi nữa.”

Bàn tay cứng cáp mà có lực của ba Đồng vỗ vỗ lên mu bàn tay của anh nói: “Diệc Trần, sau này hãy sống thật tốt nhé. Người đàn bà họ Trương kia không thích hợp với cậu đâu. Hãy tìm cho mình một người con gái khác đối xử thật tốt, khi kết hôn nhớ báo cho chú Đồng tôi đây một tiếng, tôi sẽ gửi cho cậu một phần đại lễ làm quà cưới.”

Đáy mắt Tiểu Diệc Trần không ngừng run rẩy, đôi môi tái nhợt hơi nhếch lên, sau đó anh đứng dậy nói: “Cháu sẽ làm thế. Vậy chú nghỉ ngơi thật tốt nhé, hôm nào đó cháu sẽ trở lại thăm chú.”

Ba Đồng hơi mệt mỏi gật đầu, nhìn anh khẽ cười.

Tiểu Diệc Trần xoay người nhìn về phía Lăng Khiên, có chút khó xử, sau đó khàn khàn nói: “Hãy đối xử với Yên nhi thật tốt.”

Lăng Khiên đứng lên nhìn Tiểu Diệc Trần, khẽ gật đầu nói: “Tất nhiên tôi sẽ làm vậy.”

Tiểu Diệc Trần cười ôn hòa, giơ tay ra trước mặt Lăng Khiên nói: “Chúc mừng anh!”

Lăng Khiên bắt lấy, chân thành nói: “Lúc trước đã đắc tội với anh rồi. Có lẽ sang năm Viễn Đông sẽ rút lui khỏi ngành truyền thông, hoan nghênh anh trở lại.”

Tiểu Diệc Trần sững sốt một chút, cười nói: “Chờ đến khi tôi làm cho Trần Dương cường đại hơn nữa, lúc đó tôi sẽ trở về.”

Hai người đàn ông bắt tay giảng hòa, chỉ có con mèo nhỏ ở nhà là đang thấp thỏm bất an, bỗng dưng hắt hơi một cái. Được hai người đàn ông xuất

sắc như vậy yêu thương mình, cô quả là một người con gái hạnh phúc.

Chờ cho Tiểu Diệc Trần rời đi, Lăng Khiên trở lại bên giường bệnh, rót một cốc nước xong cực kỳ cung kính đưa cho Đồng ba. Đồng ba cũng không nhìn anh lấy một cái, nhận lấy rồi ừng ực uống hết một nửa cốc nước, sau đó ý bảo anh ngồi xuống. Tiếp theo ông lấy một cái thẻ khác đưa cho Lăng Khiên nói: “Cái này là toàn bộ số tiền hồi đó cậu đưa tôi, tôi đã hoàn lại đủ rồi. Bây giờ cậu cầm trở về đi.”

Lăng Khiên cất lực từ chối nói: “Chú Đồng à, chú đừng như vậy. Cháu không thể nhận được.”

Thẻ lực Đồng ba rút cuộc là không thể chống đỡ được nữa, ông đem thẻ để sang một bên, sau đó muốn nằm xuống. Lăng Khiên hiểu ý vội vàng đỡ thân thể ông giúp ông nằm xuống, sau đó sửa sang lại chăn cho ông, rồi quan tâm hỏi: “Chú đau ở đâu thế ạ? Có muốn cháu gọi bác sỹ tới kiểm tra lại một chút không ạ?”

Đồng ba lắc đầu, hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi một lát rồi nói: “Số tiền này tôi nhất định phải trả lại cho cậu. Tôi không hy vọng đến một ngày nào đó Yên Yên biết chuyện sẽ đau khổ. Chuyện của hai đứa tôi không phản đối nữa, tôi biết con bé này thật sự yêu cậu, vì thế cậu hãy thật lòng đối xử tốt với nó.”

Lăng Khiên ngồi ở một bên giường, đưa tay vuốt vuốt ngực cho ba Đồng, một lúc sau anh đem thẻ cất đi nói: “Chú Đồng, cháu hiểu rồi ạ. Cháu nhất định sẽ đối xử với Yên Yên thật tốt, cũng sẽ tận tâm tận tụy hiếu kính chú và cô.”

Đồng ba vui vẻ nhìn anh cười, sự lạnh lùng và bài xích trước đây đã hoàn toàn được cởi bỏ sạch sẽ, ánh mắt ông nhìn anh từ ái giống như nhìn Tiểu Diệc Trần vừa nãy. Một lát sau, ông quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cúi đầu, hơi tâm trạng mở miệng: “Tôi đã ở quỷ môn quan đi một vòng, sau khi tỉnh lại ý niệm đầu tiên cảm nhận được chính là mình còn thiếu Yên Yên nhiều lắm. Con bé từ nhỏ đã cùng Tiểu Diệc Trần lớn lên, bố mẹ hai nhà trước đây đã từng bước từng bước nhìn chúng ở chung một chỗ. Ban đầu chỉ vì tư lợi cá nhân mà tôi chia rẽ hai đứa nó, dùng hạnh phúc của Yên Yên để đổi lấy sự bình yên của mình. Những năm gần đây, mỗi lần gặp lại Yên Yên, tôi đều cảm thấy mình rất hèn hạ, tôi không có cách nào bù đắp

lại cho nó, do đó đối với nó ngày càng lạnh nhạt. Thời điểm Tiểu Diệc Trần đến gặp tôi hỏi cưới nói, tôi nghĩ rằng cuối cùng mình đã có thể bù đắp lại được cho Yên Yên rồi. Tôi nghĩ mọi cách để tách cậu với nó ra, tự cho rằng như vậy nó mới hạnh phúc, thật ra chỉ là tôi muốn trong lòng mình được thoải mái thôi. Nhưng nói cho cùng tôi là một người cha thật ích kỷ.

Mấy ngày qua biểu hiện của cậu làm tôi rất hài lòng. Cậu nhìn thấy Yên Yên nhìn tôi với ánh mắt oán giận mà không có chút nào hả hê, chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mà sùng nịnh. Tôi biết Yên Yên lần này đã tìm được đúng người rồi, ông già quật cường tôi đây đã không được tự nhiên, chỉ có thể dùng tiếng quát lớn diễn tả sự quan tâm của mình đối với nó. Cho nên, Lăng Khiên à, cậu hãy thay tôi yêu thương Yên Yên thật tốt.”

Giọng nói Đồng ba nhẹ nhàng nhưng hơi run rẩy, những câu nói cuối cùng gần như là lẩm bẩm. Lăng Khiên vẫn cúi đầu nghe, nhẹ nắm lấy tay ba Đồng, khi anh ngẩng đầu lên hốc mắt đã đỏ. Anh bình phục tâm tình một chút, có hơi run rẩy mở miệng: “Chú Đồng, thật ra Yên Yên rất yêu chú. Cô ấy đã từng rất nhiều lần nói với cháu rằng hồi bé chú còn ôm cô ấy trong ngực rồi ngâm nga hát ru cô ấy ngủ. Cô ấy rất muốn được chú yêu thương và tin tưởng. Cô ấy chưa bao giờ trách chú cả.”

Đồng ba khẽ cười, đáp một tiếng, một lát sau quay đầu nhìn Lăng Khiên, vồ vồ lên mu bàn tay anh nói: “Thật ra tôi cũng có thể nói một tiếng xin lỗi với cậu, chẳng qua là, tôi đã đem con gái quý giá nhất của mình giao cho cậu, cho nên tiếng xin lỗi này cậu giúp tôi chuyển cho cha cậu khi trở về nhé. Lúc đầu khi tôi rời đi đã nói những lời không phải cho lắm với ông ấy, rất may là không có ảnh hưởng gì tới tệt. Chờ cho thân thể tôi tốt lên, tôi sẽ tự mình đến gặp ông ấy nói lời xin lỗi.”

Lăng Khiên không ngừng gật đầu, mũi anh hơi xót xót, một câu cũng không thể nói ra. Bây giờ anh có thể biết tại sao Đồng Yên lại hiểu chuyện như vậy, bởi vì cô ấy có một người cha vô cùng tốt, thật sự làm cho người ta tôn kính. Một người cả đời không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ chính là không dám trực tiếp nhận lấy sai lầm của mình. Một ông già gần sáu mươi tuổi, ở trước mặt tiểu bối phân tích từng sai lầm của mình, như vậy cần có bao nhiêu yêu thương nha. Đúng vậy, nếu không phải là vì hạnh phúc của con gái bảo bối của mình, lão nhân này hoàn toàn không cần thiết phải làm điều

này. Ông chẳng qua là hy vọng con gái mình có thể thật sự hạnh phúc, thẳng thắn nhận lỗi lầm của mình, tiêu trừ ngăn cách trong lòng. Đây cũng là tài phúc quý giá nhất ông để lại cho con gái mình.

Khi Đồng Yên cùng mẹ mình mang cơm trở lại phòng bệnh thì nhìn thấy hai người đàn ông trong phòng đang đánh cờ tướng. Cô trước tiên gọi ba Đồng một tiếng, sau đó đứng bên cạnh Lăng Khiên, cũng không dám đứng quá gần, chỉ dám ngoan ngoãn đứng bên cạnh nhìn một chút. Trên bàn cờ, một quân tốt rồi một quân tốt của Lăng Khiên dần dần bị ăn sạch, anh đứng dậy cười cười, sau đó trực tiếp kéo tay Đồng Yên đứng gần anh hơn, nhéo mũi cô một cái nhưng không lên tiếng, rồi bắt đầu thu xếp ăn cơm.

Đầu tiên Đồng Yên sững sốt, theo bản năng nhìn về phía ba mình, không có phát hiện gì khác thường, cô ở trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc ăn cơm, không khí rõ ràng so với lúc trước hài hòa hơn rất nhiều, Đồng ba thể nhưng chủ động gấp thức ăn cho Lăng Khiên, Đồng Yên quan sát sau đó cười thật vui vẻ. Mặc dù là cô không biết trong khi cô rời đi, giữa hai người đàn ông cực kỳ quan trọng với cô này đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết ba cô đã chấp nhận Lăng Khiên rồi.

Sau khi thu dọn bàn ăn, Đồng Yên giúp ba mình nằm xuống. Khi đó cô nhẹ nhàng ôm lấy ông, ghé vào lỗ tai ông ôn nhu nói: “Ba, con cảm ơn ba nhiều lắm.”

Hốt mất ba cô hồng lên một chút, ông xoay người đưa lưng về phía cô, có chút khàn khàn nói: “Tối nay các con cũng trở về đi thôi. Ba muốn ngủ một giấc thật tốt. Lúc trời tối có nhiều người trong phòng, ba ngủ sẽ không ngon.”

Cuối cùng chỉ có mẹ Đồng Yên ở lại chăm sóc ba cô, còn Đồng Yên cùng Lăng Khiên trở về. Từ bệnh viện đi ra, hai người không có gọi xe mà từ từ đi dạo trên đường.

Tay Đồng Yên bị anh nắm chặt, đầu ngón tay cô ở trong tay anh khê động đây, Lăng Khiên khoe miệng khê cong lên, Đồng Yên nhìn vẻ mặt đáng yêu của anh thì bật cười.

Lăng Khiên quay đầu nhìn cô, cười ôn nhu mà sủng nịnh: “Em cười cái gì?”

Đồng Yên lắc đầu, thuận thế tựa đầu trên cánh tay anh, nhẹ nhàng nói: “Anh vì sao lại hạ được ba em thế?”

Lăng Khiên đưa tay vuốt vuốt tóc cô cười nói: “Đáng nhẽ ra em phải hỏi là làm sao anh lại bị chú Đồng hạ gục.”

Đồng Yên ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh, Lăng Khiên cúi đầu hôn lên môi cô một cái, không nói gì, ôm lấy cô tiếp tục đi về phía trước. Một lúc lâu sau, anh thu hồi nụ cười trên mặt, cúi đầu trầm mặc một hồi sau đó nhìn cô nói: “Yên Yên à, ngày mai anh phải về thôi. Em cứ ở lại vài ngày nữa chăm sóc ba, chờ cho đến khi ông ấy xuất viện anh sẽ quay lại đón em.”

Đồng Yên dừng bước, ngửa đầu nhìn anh, một lát sau ôm lấy hông anh, rúc vào ngực anh khẽ gật đầu một cái. Anh đã ở lại với cô năm ngày rồi, mặc dù trong lòng có bao nhiêu không muốn nhưng cô quyết cũng không thể làm chậm trễ công việc của anh thêm nữa. Chỉ sợ là khi về anh sẽ rất bận rộn.

Lăng Khiên thấy cô hiểu chuyện thì cảm thấy rất vui mừng, ôm bả vai cô càng chặt hơn vào trong ngực, nói thật nhỏ: “Anh thật sự không nỡ rời em, chờ đến khi anh xử lý xong chuyện công ty, anh sẽ trở lại với em ngay lập tức. Vì thế em ngoan ngoãn chăm sóc chú Đồng thật tốt, còn nữa, phải nhớ tới anh. Biết chưa?”

Đồng Yên hốt mắt nhóang cái đỏ lên, cô không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chẳng qua là chôn chặt mặt vào trong ngực anh. Cô thật sự không muốn rời xa anh chút nào, nghĩ đến mấy ngày nữa không được nhìn thấy anh, trong lòng đã cảm thấy khó chịu vô cùng. Nước mắt cô không khống chế được mà chậm rãi chảy xuống, một lúc sau cô ngẩng đầu, đáng thương nhìn anh, do dự thật lâu mới nghẹn ngào nói: “Anh có thể ở lại thêm một ngày nữa được không? Ngày mai hãy đi có được không?”

Lăng Khiên dịu dàng vuốt ve mắt cô, gật đầu nói: “Được.”

Chương 43: Công ty gặp nguy.

Cuối cùng Lăng Khiên ở lại cũng không đến một ngày. Sáng sớm ngày thứ hai Đồng Yên đã rời giường sớm giúp anh thu thập hành lý. Lăng Khiên sau khi tỉnh lại, nhìn thân hình nho nhỏ đang thu thập hành lý cho mình thì cúi đầu thở dài, một lần nữa ngửa mặt nằm vật xuống, kéo chăn lên che mặt, đè nén lại tất cả thương nhớ cùng lưu luyến trong lòng rồi mới đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

Mẹ Đồng Yên sáng sớm mang điểm tâm tới bệnh viện cho chồng, cho nên trên bàn cơm chỉ còn hai người Đồng Yên và Lăng Khiên, bọn họ vẫn duy trì trầm mặc. Lăng Khiên từ từ ăn cháo, khóe miệng có độ cong nho nhỏ, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía đối diện đang mang vẻ mặt ưu thương nhìn mình. Trong mắt cô nồng đậm lưu luyến, không nỡ rời xa làm trong lòng anh vô cùng khó chịu.

Rốt cuộc sau khi ăn xong bát cháo, anh than nhẹ một tiếng, cầm lấy tờ giấy ăn lau miệng rồi đứng dậy đi tới. Anh trực tiếp ôm lấy cô gái nhỏ đang ngẩng đầu theo dõi hành động của anh, ôm ngang lấy người trước ngực rồi bước nhanh về phía phòng ngủ, đặt cô ở trên giường sau đó bắt đầu hôn.

Những nụ hôn nóng bỏng, tinh tế mà ngọt ngào lướt qua từng tác da thịt Đồng Yên, cô thở khẽ hai cái, sau đó hai tay cô ôm thật chặt lấy tấm lưng đầy khiêu gợi của anh, cảm cô chôn ở gáy anh, khẽ cắn một cái.

Lăng Khiên cảm giác được từng cơn tê dại sau khi đụng chạm, cả người khẽ run lên một cái, sau đó anh dùng tay nâng gáy cô lên, làm cô không thể dùng hành động này náo loạn trên vai anh nữa.

Một lát sau, Lăng Khiên nhẹ nắm cái cổ tinh tế của cô nói: “Anh phải đi rồi, tài xế đã đợi rất lâu rồi.”

Đồng Yên cúi đầu mang theo ghen ngào đáp một tiếng nhưng cô lại ôm lấy anh càng chặt hơn.

Anh hôn một chút lên tóc cô và ôm cô ngồi dậy, nhẹ vỗ về lưng cô nói: “Ngoan, không bận thì anh lại tới thăm em. Em ở nhà phải phụng dưỡng bố mẹ thật tốt, chờ chú Đồng khá hơn một chút, chúng ta lại đón họ về chơi.”

Đồng Yên mặt vẫn chôn ở cổ anh nhẹ nhàng lên tiếng, rồi ôn nhu nói: “Sau khi trở về anh nhớ phải đi bệnh viện kiểm tra, uống thuốc đúng giờ, không được làm việc mệt mỏi quá. Mỗi giờ em sẽ gọi điện kiểm tra anh đây nhé.”

Lăng Khiên gật đầu cười: “Tuân lệnh!”

Nhưng cuối cùng vẫn phải tách ra, Đồng Yên vẫn đứng ở dưới lầu chờ cho tới khi không còn nhìn thấy bóng xe nữa thì mắt mới hồng hồng lên nhà, trở lại phòng ngủ nhìn quần áo của anh tán loạn trên giường, cô quỳ xuống dưới đất, áp mặt vào áo hít hít ngửi ngửi, thật cẩn thận cảm áo anh rồi lúc sau mới đứng dậy treo vào tủ.

Lăng Khiên sau khi lên xe, ngồi ở phía sau, ánh mắt anh nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ không tính là quen thuộc nhưng cũng coi như là thân thiết, trên mặt là nụ cười vô cùng nhu hòa. Cho đến khi xe tăng tốc độ, nhu tình cùng lưu luyến trong đáy mắt anh biến mất, xoay người nhận lấy laptop mà tài xế mang đến, xem xét một chút bưu kiện sau đó bắt đầu bận rộn.

Trở lại thành phố G, Lăng Khiên về nhà tắm rửa sạch sẽ, đổi y phục rồi lập tức đến công ty. Sau khi cuộc họp kết thúc thì đã qua giờ cơm tối, Lăng Khiên một bộ dạng mệt mỏi trở lại phòng làm việc, nằm trên ghế salon móc ra một điều thuốc đốt, mãnh liệt hút hai cái rồi mới lấy điện thoại ra xem tin nhắn đã nhận được từ hai tiếng trước.

“Anh đang làm gì thế?”

Đọc tin nhắn của cô, mọi mệt mỏi trên mặt anh đã giảm đi, nở nụ cười ôn hòa và vui vẻ.

Sở dĩ anh không gọi điện, là bởi vì anh mệt mỏi thì đến một câu cũng không muốn nói, lại sợ khi cô nghe thấy giọng anh như vậy thì lại lo lắng. Không biết từ lúc nào anh lại yêu công việc nhắn tin nói chuyện phiếm với cô, mỗi lần anh nhắn trở lại cũng rất ngắn gọn, nhưng khi nhận được một

tin nhắn dài tràn đầy nỗi nhớ và đau lòng của cô, cảm giác vô cùng tuyệt diệu.

Nằm nghỉ trên ghế salon trong chốc lát, anh đứng dậy đi về bàn làm việc, vừa ngồi xuống thì điện thoại lại vang lên.

Mấy phút đồng hồ sau, một người mặc đồng phục đưa cơm đưa cho anh một cái túi.

Anh ta nói: “Lăng tiên sinh, đây là một chút cháo Đồng tiểu thư gọi điện nhờ mang tới cho ngài. Ngài xem có vấn đề gì không sau đó thì xin ký vào tờ giấy này.”

Lăng Khiên gật đầu cười, ký vào tờ giấy rồi trả tiền.

Chờ phục vụ sinh rời đi, anh mở hộp cơm ra, cầm lấy thìa khuấy khuấy mấy cái, sau đó từ từ ăn. Quán cháo này cách công ty anh không xa lắm, lần trước Đồng Yên tới đây, hai người cùng đi ăn, trong lúc vô tình anh có nói một câu: “Quán cháo này cũng không tệ lắm, cũng hơi giống em nấu.”

Sau khi ăn xong thì cô chạy ra ngoài luôn, khi nhìn theo cô thì Lăng Khiên đã thấy cô thu ngân nói với cô mấy câu gì đó, lúc đi về trên mặt cô rất cao hứng và phấn chấn. Khi anh hỏi: “Em vừa làm gì thế?” thì cô tùm tùm bảo “không nói cho anh.”

Bây giờ thì anh mới biết được đáp án. Hóa ra cô đi hỏi người ta xem là có phục vụ mang đến tận nhà không, hơn nữa còn xin số điện thoại.

Lăng Khiên ăn từng miếng từng miếng cháo, rất chân thành, rất cẩn thận, giống như là đang thưởng thức mỹ vị quý hiếm vậy. Về mặt anh nhu hòa, nhìn kỹ sẽ phát hiện vành mắt anh có chút hồng hồng.

Vừa mới ăn xong thì Đồng Yên nhắn tin cho anh: “Làm sao trể thế này mới nhắn tin trở lại cho em? Anh về nhà chưa?”

Anh trả lời: “Về rồi.”

Cô lại hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

Anh hoàn toàn không ngờ rằng cô lại còn có thể biết tình trạng hiện giờ của anh ra sao. Anh cũng không thể nói dối cô được, hai là nhắn tin cho cô một cái tin nhắn thật dài thật dài, cuối cùng cô nói: “Anh nên nghỉ sớm một chút đi. Ngủ ngon!” Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới cô lại gọi điện giúp anh đặt một phần cháo. Anh làm sao có thể không cảm động cho được.

Anh cảm thấy mũi mình chua chua!

Anh cũng không có gửi tin nhắn giải thích vì sao lại nói dối cô, cũng không gọi điện cảm ơn cô, anh chẳng qua an an tĩnh tĩnh ăn hết bát cháo. Anh cảm thấy chỉ có thể làm như vậy mới không làm thất vọng sự quan tâm và yêu thương của cô đối với anh.

Ba ngày sau, Lăng Khiên một lần nữa nhận được điện thoại của Lý Duệ nói là thị trường chứng khoán của Viễn Đông vô cùng khác thường, anh ta còn bảo đây là khảo nghiệm nghiêm trọng nhất từ trước đến nay công ty gặp phải. Hơn nữa đã có hai ngân hàng hướng anh nói rằng muốn dừng lại hợp đồng kí kết giữa hai bên.

Thật ra thì, khủng hoảng tài chính của mỗi công ty trong một thời gian ngắn cũng không phải là vấn đề, chỉ có điều là anh đang vay quay vòng mấy ngân hàng một lúc, bọn họ không ngừng thúc giục công ty giải quyết nhanh chóng. Việc này không phải đại sự gì, chỉ khi nào ngân hàng tuyên bố ngưng hợp đồng thì vấn đề không còn đơn giản như vậy nữa. Nói như vậy, ngân hàng nhất định đã nghe được tin tức gì đó không tốt, ví dụ như cổ phiếu công ty này đang sụt giá thảm hại hoặc là đang sắp phá sản, nếu không ngân hàng sẽ không dễ dàng hướng đối tác nói ngưng hợp đồng. Nhất là với Viễn Đông.

Lăng Khiên ngồi ở sau bàn làm việc, hai tay đặt sau ót, nhắm mắt lại, vẻ mặt nghiêm trọng và lãnh khốc, hai chân mày nhíu chặt lại, đầu óc anh hoạt động với tốc độ cao nhất.

Ngân hàng đã ra mặt, như vậy chứng tỏ tình huống đã tương đối nguy cấp, nhưng là anh không thể nghĩ ra được ai đứng sau làm như vậy. Không có chút nào ngoài ý muốn, cổ phiếu Viễn Đông bị hỗn loạn tuyệt đối không phải là hiện tượng tình cờ. Làm anh không nghĩ ra chính là, cổ phần trên thị trường của Viễn Đông chỉ có mười phần trăm, Lục Tư Triết trong tay có ba mươi phần trăm, trong tay anh có năm mươi phần trăm, đồng sự hội cổ đông chỉ có mười phần trăm, cho dù đối phương thu mua toàn bộ cũng chỉ có hai mươi phần trăm. Điều này tất nhiên không thể vận ngã anh được.

Trước mắt anh dần dần loại bỏ năng lực của từng đối thủ có thể thu mua lại Viễn Đông, cuối cùng dừng lại ở hai cái tên: Công ty thương mại Thắng Thiên của Tô Mục Hâm và Công ty quốc tế Hoa Quân của Lưu Hán Tổng

Khai. Hai công ty này cũng là hai công ty có máu mặt làm mưa làm gió trên thị trường mậu dịch. Nhưng mấy năm trước, thời điểm công việc mua bán của Hoa Quân gặp phải nguy cơ, Viễn Đông đã giúp hắn từng bước vay trợ thoát khỏi nguy hiểm, do đó khả năng là Lưu Hán Tổng Khai không lớn. Vậy người có khả năng làm việc này nhất chính là Tô Mục Hâm. Lão Hồ Ly!

Mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên mở mắt ra chăm chú nhìn trần nhà chóc lát, sau đó ngồi ngay ngắn trở lại, mọi khốn hoặc cùng phiền não trong mắt hoàn toàn biến mất. Anh gọi điện cho Lý Duệ, bảo anh ta chú ý thị trường chứng khoán của Thắng Thiên, lại đề cho ngân hàng thân quen hỗ trợ quản chế biến hóa tài chính của Tô Mục Hâm. Cuối cùng, anh rút điều thuốc gọi điện cho Lưu Hán Tổng Khai hẹn buổi tối ăn cơm.

Ở thành phố G mua bán hành nghề, Viễn Đông cùng Thắng Thiên có thể cho là thực lực tương đối ngang bằng, mà Hoa Quân thì yếu hơn một chút. Do đó hiện tại anh cần một đồng minh.

An bài tất cả thỏa đáng xong, anh nắm điện thoại xoay xoay hai vòng, sau đó gọi điện cho Lục Tư Triết, anh ta vẫn như cũ tắt máy. Từ sau khi trở về, Lục Tư Triết vẫn không hề lộ mặt, điện thoại thì tắt, trong nhà thì không có ai. Mặc dù bình thường tiểu tử này hay biến mất cả nửa tháng hoặc hai mươi ngày trời, nhưng Lăng Khiên lại cảm thấy có cái gì đó không đúng. Anh không thể nói là tại sao, nhưng trong lòng cảm thấy hoang mang rồi loạn, sợ rằng bạn mình đã gặp chuyện gì đó không may.

Buổi tối cùng Lưu Hán Tổng Khai ăn cơm, không nói gì thực chất là đang tính chuyện tình, chẳng qua là tự ôn chuyện, nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ. Cuối cùng Lưu Hán Tổng Khai nói: “Lăng Khiên, tôi biết hiện giờ Viễn Đông hoặc chính cá nhân anh đang gặp phiền toái, nhưng mà chỉ cần tôi giúp được cái gì thì tôi nhất định sẽ làm hết sức.”

Lăng Khiên cười gật đầu. Anh biết Viễn Đông đã tìm được đường lui.

Lăng Khiên lái xe về nhà, tắm rửa qua đã tới nửa đêm. Cả ngày nay anh không hề liên lạc với Đồng yên, không biết tại sao khi nghĩ đến Viễn Đông đang gặp nguy, anh lại không có dũng khí nghe giọng cô. Anh sợ rằng khi mình nghe thấy giọng nói ôn nhu của cô thì nhất thời không nhận được sẽ

nói hết mọi chuyện cho cô biết, nói rõ cho cô tình cảnh khốn khổ hiện giờ của mình.

Cho đến sau khi cùng Lưu Hán Tổng Khai gặp mặt, thần kinh của anh mới khẽ buông lỏng một chút. Bàn tay nắm chặt điện thoại ngây ngốc chốc lát, sau đó anh nhắn tin cho Đồng Yên.

“Em đã ngủ chưa?”

Cơ hồ trong nháy mắt tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

Lăng Khiên khẽ thở dài một hơi, đè nén lại tâm tình rồi nhấn nút nghe.

“Alo? Tại sao trễ như vậy anh mới về nhà? Hôm nay anh bận nhiều việc lắm sao?”

Nghe giọng nói quan tâm, lo lắng của cô, Lăng Khiên nằm thẳng người ở trên giường, dịu dàng nói: “Buổi tối anh có bữa tiệc. Không phải anh đã nói em không cần chờ điện thoại của anh rồi hay sao? Tại sao lại không nghe lời thế hả?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười khanh khách: “Không nhận được điện thoại của anh thì em không ngủ được.”

Lăng Khiên cũng cười, vẻ mặt từ từ buông lỏng, ngữ điệu cũng hơi khàn: “Bây giờ có thể ngủ chưa?”

Đồng Yên ngoan ngoãn gật đầu, lại nghĩ tới anh không nhìn thấy vội nói: “Vâng. Anh mệt lắm phải không? Thanh âm còn khàn khàn mệt mỏi nữa.”

Anh cười nói: “Anh không mệt. Chú Đồng khôi phục có tốt không?”

“Vâng, ba em rất tốt. Chiều hôm nay ba còn ra ngoài đi câu cá, thế là bị mẹ em mắng cho một trận, lúc ăn cơm tối vẫn còn đang giận kia.”

Anh cười khẽ hai tiếng, vuốt vuốt mi tâm: “Thật ra đi ra ngoài một chút cũng tốt. Em theo bên phụng bồi chú Đồng là được mà.”

Cô nghe giọng nói mệt mỏi mà vô lực của anh thì đau lòng: “Anh cũng nghỉ sớm một chút đi. Sáng sớm ngày mai sẽ đỡ hơn nhiều, đừng để mệt mỏi quá.”

Lăng Khiên quay đầu đi thở dài một hơi, giọng nói vô cùng ôn nhu: “Được rồi. Em cũng ngủ sớm đi. Hôn anh một cái đã nào.”

Đồng Yên đỏ mặt, hướng phía loa hôn chụt một cái.

Lăng Khiên cười khẽ, rồi khàn khàn nói: “Yên Yên, anh rất nhớ em.”

Lòng Đồng Yên rất đau, cô dịu dàng đáp: “Em cũng rất nhớ anh. Hai ngày nữa em sẽ trở về.”

Lăng Khiên nhắm mắt trầm mặc một hồi mới nói: “Không cần. Em ở bên ba em một vài ngày nữa đi. Hai ngày nữa anh sẽ tới thăm em.”

Cúp điện thoại, Lăng Khiên ngẩn người trợn mắt nhìn trần nhà. Anh nhớ tới súng vật nhỏ nhắn của mình, mỗi khi mất ngủ anh đặc biệt nhớ tới cô luôn ở bên chăm sóc anh. Nhưng mà hiện giờ anh đang phải đối mặt với một trận đánh ác liệt, hơn nữa còn không biết rõ thực lực của đối phương ra sao, vì vậy anh không thể nào để cô ở bên mình được. Anh hi vọng trong lòng cô anh mãi là một người mạnh mẽ mà tốt đẹp.

Chương 44: Anh em như tay chân

Lăng Khiên trở lại thành phố G đến ngày thứ năm thì mới liên lạc được Lục Tư Triết. Lúc ấy là gần nửa đêm, sau khi gặp khách hàng xong anh đang lái xe chạy trên đường trở về nhà, gọi điện cho Lục Tư Triết thì nháy mắt điện thoại được bắt máy. Lăng Khiên sờ rồi mới lên tiếng.

“Tur Triết, tiểu tử nhà người vừa đi lêu lổng ở đâu thế hả?”

“Khiên, trong tay cậu bây giờ còn bao nhiêu tiền?” Giọng nói Lục Tư Triết khàn khàn lợi hại lộ ra một mối tội độ.

Lăng Khiên nhú mày, dồn sức đánh tay lái dừng xe lại bên đường, trầm ổn hỏi: “Cậu bây giờ đang ở đâu?”

Lục Tư Triết dừng lại hai giây rồi nói ra tên quán rượu.

Nửa tiếng sau, Lăng Khiên tiến vào một quán rượu, đẩy cửa thì thấy trên một ghế salon, Lục Tư Triết bộ dạng tiều tụy không chịu nổi, đầu anh tràn ngập lửa giận. Anh cố đè nén tức giận đi vào, ngồi xuống bên cạnh Tư Triết, giằng lấy chai rượu trong tay bạn sau đó lấy cái mắt kính trên bàn trà đeo vào cho Tư Triết rồi trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế hả?”

Lục Tư Triết cố gắng ngồi dậy nhưng hiển nhiên đã uống không ít, thân thể vô lực tựa vào ghế salon, cổ áo mở rộng, quần áo nhăm nhúm, cả người chán chường đến rồi tinh rồi mù.

Anh kéo ống tay áo Lăng Khiên làm động tác hút thuốc lá.

Lăng Khiên đốt một điếu thuốc đưa cho bạn, tiện thể đốt cho mình một điếu.

Lục Tư Triết cúi đầu hút thuốc, một điếu rất nhanh hết, anh buông thông mí mắt, trong mắt là thê lương cùng đau đớn vô tận. Anh nói: “Khiên, tôi đang nợ tiền.”

Lăng Khiên ngơ ngác xong mới mấp máy môi hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”

Lục Tư Triết khoa chân múa tay, biểu thị số mười lăm.

Lăng Khiên nói: “1500 vạn?”

Lục Tư Triết lắc đầu.

Lăng Khiên chau mày một chút nói: “1,5 tỉ?”

Lục Tư Triết ngửa đầu nhìn trần nhà, không tiếng động cười cười, sau đó quay đầu thề thảm nhìn Lăng Khiên nói: “Là 15 tỉ, 15 tỉ đó.”

Lăng Khiên mạnh mẽ run lên, kinh ngạc nhìn bạn, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia bối rối. Một lúc sau anh dí tắt điều thuốc và rót một chén rượu, uống hai ngụm mới nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Cậu đánh bạc?”

Lục Tư Triết lắc đầu, tựa vào ghế salon, ánh mắt vô hồn nhìn phía trước, nuốt xuống mấy ngụm nước miếng rồi khó khăn mở miệng: “Cậu còn nhớ tôi đã nói với cậu một người phụ nữ đem tôi ăn xong tự nhiên biến mất lần trước không?”

Lăng Khiên tay nắm thật chặt cốc rượu, sau đó đặt cốc xuống, giúp Lục Tư Triết rót một chén rồi đưa cho anh ta, rồi lại một lần nữa cầm cốc rượu lên uống. Anh cũng không nói lời nào, chẳng qua là khẽ gật đầu một cái.

Lục Tư Triết uống một ngụm rượu, liếm liếm môi tiếp tục mở miệng: “Hơn mười ngày trước, cũng chính là ngày tôi đưa cậu đi xem ba Đồng Yên, cô ấy liên lạc với tôi. Cô ấy hỏi rằng tôi có tài khoản bên ngân hàng Thụy Sĩ không và mượn tôi năm trăm ngàn, bảo rằng muốn giúp tôi kiếm tiền. Tôi dĩ nhiên không có nghĩ tới cô ấy giúp tôi kiếm tiền gì cả, chẳng qua chỉ nghĩ là cô ấy gặp khó khăn nên cần tiền thôi, tôi liền bảo cho người ta tài khoản và mật mã ngân hàng. Ngày thứ hai cô ấy gửi tin nhắn cho tôi bảo là tháng này sẽ về nước, nói rằng tôi không cần liên lạc với cô ấy nữa rồi tắt điện thoại. Tôi trở lại thành phố G tìm người kiểm tra số điện thoại này, lại phát hiện ra là vô ích. Lần cuối cùng cô ấy sử dụng là ở Thụy Sĩ.

Ba ngày sau, tôi nhận được một cuộc điện thoại quốc tế đường dài, nói là tôi sai người mua cổ phiếu thiếu tiền, tổng cộng thiếu ngân hàng tới mười lăm tỉ. Lúc đó tôi như là trong mộng, tôi nói là tôi không có mua cổ phiếu gì cả, sau đó bọn họ nói ra tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ của tôi, nói rằng tất cả số cổ phiếu đó chỉ được thanh toán bằng tài khoản này. Bọn họ nói rằng họ là nhân viên ngân hàng Thụy Sĩ đó, còn nói thêm rằng cho tôi hai tuần lễ để hoàn thành đủ số tiền trả cho bọn họ, nếu không sẽ sử dụng luật pháp bắt

giữ tôi vào tù. Sau khi bọn họ cúp điện thoại, tôi sai người tra ra mã số, chứng thật đích xác là người của ngân hàng Thụy Sĩ, tôi gọi điện cho người quen bên ngân hàng Thụy Sĩ hỏi thăm sự việc thì được biết đúng là có chuyện như vậy. Hơn nữa anh ta còn thúc giục tôi nhanh chóng phải trả cho đủ số tiền này.”

Sau khi nói xong, Lục Tư Triết nhắm chặt hai mắt lại, một lát sau hai tay che mắt, bả vai anh mãnh liệt phập phồng run rẩy.

Lăng Khiên đốt một điếu thuốc mới, chăm chú hút thuốc. Chuông điện thoại vang lên, thân thể anh khẽ run lên một cái. Anh lấy điện thoại ra, nhìn tên người gọi đến nhấp nháy trên màn hình thì mím môi suy nghĩ một lát rồi ngắt điện thoại, tắt máy. Hiện tại trong lòng anh rất loạn, không có chút tinh lực nào để bận tâm cho sủng vật nhỏ nhắn của anh được.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu nhìn Lục Tư Triết, mặt không chút thay đổi mở miệng: “Tất cả là do người đàn bà kia làm trò quỷ?”

Lục Tư Triết khẽ gật đầu một cái.

Lăng Khiên lại nói: “Mấy ngày qua biến mất là cậu đang tìm kiếm cô ta?”

Lục Tư Triết buông hai tay xuống, chán nản tựa vào ghế salon, tiếp tục gật đầu.

Lăng Khiên lại tiếp tục hỏi: “Có tin tức gì không?”

Lục Tư Triết lắc đầu nói: “Không có. Hoàn toàn không liên lạc được.” Sau khi nói thì anh quay đầu nhìn Lăng Khiên, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, khàn khàn mở miệng: “Cậu có phải thực sự muốn đánh cho tôi một trận không? Cậu đánh tôi một trận thật đau đi, có khi thế trong lòng tôi sẽ dễ chịu đi được một chút.”

Lăng Khiên nhìn anh lạnh lùng nói: “Đâu chỉ đơn giản là đánh cậu, tôi còn muốn chặt cậu ra từng khúc, lại còn NND già mồm cãi láo. Bây giờ cậu muốn chuẩn bị làm gì?”

Lục Tư Triết nuốt mấy ngụm nước miệng nói nhỏ: “Công ty bây giờ còn bao nhiêu tiền, tôi nghĩ muốn dùng trước một chút.”

Lăng Khiên theo dõi bạn chốc lát rồi xoay người tựa vào lưng ghế, một lúc sau nặng nề nói: “Trên căn bản là không có.”

Lục Tư Triết nghe anh nói xong thì giật mình, ngồi thẳng dậy, khăn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Có người động Viễn Đông rồi, thị trường chứng khoán vô cùng khác thường, bên phía ngân hàng cũng liên lạc cố ý nói là muốn ngưng hợp đồng với chúng ta. Cho nên việc cậu với người đàn bà kia tuyệt đối không phải đơn giản đâu.”

Lục Tư Triết tháo mắt kính, hai tay chà sát mặt, đáy mắt càng lúc càng sâu. Qua vài phút đồng hồ, anh đứng dậy rót hai chén rượu, đưa một chén cho Lãng Khiên rồi nói: “Nghỉ ngơi ai rồi hả?”

Lãng Khiên gật đầu, nhận lấy chén rượu nhấp một ngụm nói: “Tôi nghĩ là người bên Thắng Thiên.”

Lục Tư Triết cau mày: “Ô Mực Hâm?”

“Đúng vậy. Lão hồ ly này mấy lần đều cạnh tranh rất khốc liệt và đều thua tôi. Bằng vào tài sản anh lão ta để lại, hắn đã sớm muốn đuổi Viễn Đông ra khỏi thành phố G từ lâu rồi. Kế hoạch này hắn ta đã vạch từ lâu, cuối cùng từ chỗ cậu đánh một tiếng trước. Tiểu tử nguoi thật là đàn độn, cứ như vậy đơn giản bị người đàn bà kia cho một đao. Chờ chuyện này giải quyết xong xem tôi tính sổ với cậu như thế nào.”

Lục Tư Triết mím chặt môi, cũng không dám mạnh miệng, qua thật lâu mới nói: “Cậu định làm thế nào bây giờ?”

Lãng Khiên nhướn mi trừng anh nói: “Cậu có gì cứ nói đi.”

Lục Tư Triết mặt trắng bệch nói: “Số cổ phần trên tay cậu không thể động vào, vì thế tôi sẽ liên lạc người mua chuyển nhượng lại số cổ phần trong tay tôi.”

Lãng Khiên nhìn bộ dạng khẳng khái hi sinh của bạn, xoay xoay chén rượu nói: “Cậu cho rằng mười lăm tỉ đơn giản như vậy thôi hả? Bọn họ coi trọng tuyệt đối không chỉ là ba mươi phần trăm trên tay cậu, mà bọn họ muốn chính là Viễn Đông. Họ muốn chính là năm mươi phần trăm cổ phần của tôi kia kìa.”

Lục Tư Triết nghe xong lời Lãng Khiên nói thì thật lâu cũng không lên tiếng, chẳng qua là rầu rĩ buồn khổ uống rượu. Lãng Khiên nói không sai, nếu là có chủ mưu từ trước thì thứ mà bọn họ muốn không chỉ là mười lăm tỉ, nhưng tất cả chuyện này cũng từ chỗ mười lăm tỉ mà ra. Tại vì anh làm ra

nghư vậy, chỉ vì anh điên cuồng tin tưởng vào mèo hoang nhỏ không có lương tâm kia. Anh cũng không oán trời oán đất, là do anh không nhận thức tốt nhưng anh cũng không thể làm cho người anh em bao nhiêu năm nay của mình cũng bị liên lụy được. Cho nên anh nghiêm chỉnh uống sạch số rượu còn lại trong chai, lau miệng, chân thành mà nghiêm túc nhìn Lăng Khiên khàn khàn nói: “Số tiền này chính tôi sẽ nghĩ biện pháp, cậu không cần quan tâm. Tôi không muốn liên lụy tới Viễn Đông.”

Lăng Khiên không phiền não cũng chẳng tức giận, chẳng qua là cười nói: “Cậu chuẩn bị biện pháp như thế nào rồi?”

Lục Tư Triết trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Trước tiên tôi sẽ đem hai mươi phần trăm cổ phần của mình trả nợ cho ngân hàng, sau đó cả đời này tôi sẽ bán mình cho Viễn Đông. Chờ cho Viễn Đông giải quyết được khó khăn, cậu chuộc lại được tất cả. Tôi chỉ có thể làm được như vậy.”

Lăng Khiên giật mình, sau đó cúi đầu, trầm mặc không nói gì.

Lục Tư Triết cũng ngậm miệng không nói, tựa người vào lưng ghế, ngẩn người nhìn trần nhà.

Xung quanh hai người khói thuốc lượn lờ, mùi rượu nồng nặc tràn ngập không khí, hai người đàn ông trên mặt không biểu hiện gì. Lục Tư Triết ánh mắt híp lại tựa như đang đi vào trong cõi thần tiên. Mà Lăng Khiên khoe miệng cũng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) nhìn bạn.

Một lúc lâu, anh cầm bật lửa, “Ba” một tiếng, một ngọn lửa nhỏ màu xanh lam sáng lên giữa hai ngón tay anh nhưng anh lại không đốt, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú vào ngọn lửa leo lắt chập chờn. Một lát sau anh cười cười, móc ra thêm hai điếu thuốc nữa ngậm vào miệng, đốt, sau đưa cho Lục Tư Triết.

Lục Tư Triết quay đầu nhìn, sau đó cười nhận lấy, hít một hơi sâu rồi nói: “Theo truyền thuyết thì đây là hôn gián tiếp.” *=)))))))))))))) hôn gián tiếp*

Lăng Khiên cũng cười, đập cho bạn một quyền, nhìn anh nói: “Khi còn học đại học, chúng ta cùng nhau uống rượu, cậu đã hỏi tôi: “Phụ nữ và sự nghiệp cái nào quan trọng hơn?”, tôi nói là sự nghiệp. Sau đó cậu lại hỏi:

“Anh em cùng sự nghiệp cái nào quan trọng hơn?”, câu trả lời của tôi cậu sẽ không quên chứ?”

Lục Tư Triết giật mình, anh không nói gì, cũng không biết nên nói gì. Lãng Khiên ngay lúc đó trả lời: “So với anh em, sự nghiệp chỉ là đồng phân.”

Dứt lời anh cũng không nói thêm gì nữa, an an tĩnh tĩnh hút hết điều thuốc, xong anh đứng dậy vỗ vỗ chéo áo nói: “Đừng nghĩ đến những điều vô dụng kia nữa. Nếu như cậu còn chút lương tâm thì ngày mai về công ty cùng tôi nghĩ cách giải quyết đi. Tôi về đây, một giờ sau tôi sẽ gọi điện đến nhà trọ của cậu, nếu không ai nghe tôi sẽ tung tin báo cậu mất tích, gọi cảnh sát đưa cậu vào sở ở mấy ngày cho hoạt động gân cốt một chút.”

Lục Tư Triết ngửa đầu nhìn bạn trong chốc lát, sau đó cười cười, dụi dụi tàn thuốc, hai tay đặt sau gáy, hai chân vắt chéo nhìn Lãng Khiên có chút trêu chọc nói: “Hỏi cậu thêm một vấn đề nữa.”

Lãng Khiên sửa sang lại quần áo, phun ra một chữ đơn giản: “Nói.”

“Đồng Yên và anh em, ai quan trọng hơn?”

Lãng Khiên dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn anh vài giây đồng hồ, vẻ mặt khinh bỉ nói: “So với Yên Yên, một người anh em như cậu chỉ là một đồng NND béo phệ.” (NND: con mẹ nó)

Lục Tư Triết mấp máy môi, lặng yên.

Từ quây rượu đi ra, Lãng Khiên ngồi vào bên trong xe nhưng chưa rời đi ngay, anh ngồi gục ở cửa sổ nhìn những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm ngẩn người. Gió ban đêm thổi vào mặt lạnh lạnh, dịu dàng và vô cùng thoải mái. Tình hình rõ ràng ngày càng xấu đi nhưng trong lòng anh ngược lại dễ chịu không ít. Lúc đầu anh đã thăm dò chiến lược của đối phương, không có bất ngờ gì xảy ra cả, ngân hàng thân quen của anh rất nhanh chính thức ngưng hợp đồng với anh; mà Lục Tư Triết lại buông không được, biện pháp duy nhất là kéo dài thêm thời gian, đem mọi cổ phần Viễn Đông bên này bán cho các công ty có năng lực.

Khóe miệng Lãng Khiên khẽ nhếch lên lên, gió đêm làm bay bay những sợi tóc xốc xếch trên trán anh, ánh trăng trong trẻo và lạnh lùng chiếu trên mặt anh làm nổi bật ra một dung nhan đẹp đẽ nhưng hiện lên vẻ châm chọc, mỉa mai.

Tô Mục Hâm, muốn ăn sạch Viễn Đông sao? Chỉ sợ là hán không có tuổi, không có được cái khẩu vị đó thôi.

Nửa giờ sau, Lăng Khiên chạy xe trên đường cao tốc, tay anh mở điện thoại, tìm số điện thoại nhà trọ của Lục Tư Triết rồi ấn gọi. Điện thoại rất nhanh được đón nghe.

Anh cười cười hỏi: “Về rồi đấy hả?”

“Ừ. Tôi suy nghĩ một chút thì thấy ở nhà sẽ thoải mái hơn nhiều so với trong sở cảnh sát.”

“Coi như tiểu tử nhà ngươi thức thời. Sáng mai tới công ty chờ tôi.”

Lục Tư Triết đáp một tiếng, sau đó lại nghe thấy tiếng gió vù vù bên trong điện thoại, nhú mày hỏi: “Bạn đang ở đâu đấy?”

“Đang trên đường cao tốc.”

Lục Tư Triết sững sốt: “Bạn định đi đâu?”

Lăng Khiên cười cười nói: “Đi đến nhà tiểu sủng vật của tôi.”

Lục Tư Triết há hốc miệng, ngây người hồi lâu rồi phun ra hai chữ: “Đồ điên!”

Chương 45: Vô tình gặp được mèo hoang nhỏ.

Lục Tư Triết ngồi trên ghế dài ở công viên, bên cạnh là chục lon bia rỗng lẫn lóc lung tung. Hai tay anh dang ra đặt trên lưng ghế, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen cùng những ngôi sao lấp lánh. Bầu trời mỹ lệ làm lòng người mê muội.

Chỉ có ánh mắt của anh là mờ mịt và ưu thương.

Rõ ràng căn bản là không có bắt đầu, ngay cả cũng không thể tính là thăm mền, vậy mà khi nghĩ muốn buông tay hoàn toàn thì trong lòng lại vô cùng khó chịu. Thậm chí nhìn thấy thần thái hạnh phúc của người anh em, anh cảm thấy cực kỳ ghen tị. Đối với Đồng Yên, anh chưa bao giờ có bất kỳ ảo tưởng nào, cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc chiếm lấy cô làm của riêng mình, anh chỉ là gạt lực kiềm chế tình cảm của mình mà thôi. Rốt cuộc là từ khi nào tình cảm đã khắc sâu như vậy, sâu đến mức cảm giác được đau thấu tâm can.

Anh phiền não tháo mắt kính để sang một bên xong lại ngẩng đầu, nhắm mắt và trầm nghĩ. Thượng đế à, tôi - một soái ca thuần lương là thế, tại sao lần đầu tiên động tâm lại đen đui, đau khổ như vậy. Lão nhân gia ngài mắt không được tốt, hay là cố ý muốn trêu chọc tôi đây?

Sau đó thượng đế thiện lương nghe được tiếng than thở rầu rĩ của anh thì cho sấm chớp ùng đoàng một tiếng, đem một con mèo hoang nhỏ cả người ướt đẫm vứt vào trong ngực anh.

Lục Tư Triết còn đang nhập tâm nhớ lại mối tình đầu đáng buồn của mình thì thành linh bị một thân thể mềm mại nhưng ướt nhẹp ngã vào trong lòng. Anh mở mắt ra, đập vào mắt anh là một dung nhan xinh đẹp nhưng lại mờ mờ, bởi vì mắt anh cận nên không thể nhìn rõ ràng khuôn mặt cô ra sao, nhưng anh đã bị thu hút bởi một đôi mắt to sáng và trong trẻo. Trong suốt

không thấy đáy, không lẫn một tia tạp chất nào. Thật sự là, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Cho nên khi cô nhẹ nhàng hỏi: “Dẫn tôi đi có được không?” Thì phản ứng duy nhất anh có thể làm là gật đầu, lấy kính đeo vào để nhìn cho rõ ràng hình dáng cô ra sao. Cô đem cả mặt chôn vào trong ngực anh, thân thể nhỏ bé run lên vì lạnh làm cho người ta tràn đầy yêu thương.

Tiếp theo anh bế ngang người cô lên quay trở về nhà trọ của mình, người trong ngực anh đã ngủ mê man rồi nhưng thân thể cô vẫn không ngừng run rẩy. Lục Tư Triết muốn đặt cô ở trên giường mới phát hiện hai bàn tay lạnh như băng của cô đang gắt gao nắm lấy áo anh, nhưng ngón tay thon dài tinh tế bởi vì dùng sức đã trở nên trắng bệch.

Một loại thương tiếc chưa bao giờ có trong nháy mắt bao trùm lấy ngực anh cộng thêm nỗi đau cũ làm anh cơ hồ đứng không vững. Anh cúi người nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cẩn thận gỡ từng ngón tay đang nắm chặt lấy áo anh ra, giúp cô nằm ngang lại ngủ cho thoải mái. Người con gái vốn là đang ngủ mê man đột nhiên mở mắt, đôi mắt to đẹp tràn đầy khổ sở và yếu ớt.

Lòng Lục Tư Triết một lần nữa nhói lên. Anh không động, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cô, mà cô gái kia cũng không mở miệng, sợ sệt nhìn lại anh.

Lục Tư Triết nuốt xuống mấy ngụm nước bọt, vừa định mở miệng đã thấy cô vươn tay ra nắm chặt lấy ống tay áo anh, đồng thời cúi đầu, giọng nói mang theo cầu xin vang lên: “Tôi muốn về nước.”

Hai ngày sau, Lục Tư Triết mang theo sủng vật nhỏ bé mới nhất được lên máy bay trở về nước. Trong suốt quãng đường mười mấy giờ bay, cô gái bên cạnh anh đều ngoan ngoãn giống như một con mèo con, hai tay cô ôm thật chặt lấy tay mình, đầu gối lên bả vai ngủ rất an tĩnh, tiếng hít thở của cô dường như cũng không nghe thấy được.

Lục Tư Triết giúp cô đắp lại chăn, giơ tay ra vuốt vuốt mái tóc ngắn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của cô một lúc rồi anh tựa người vào lưng ghé nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng uốn lên một độ cong nho nhỏ lộ ra sự thỏa mãn.

Đêm đó cô rũ bỏ đi lớp phấn trang điểm, rũ bỏ đi sự mệt mỏi làm lộ ra dung nhan xinh đẹp tràn đầy sức sống. Khuôn mặt cô nho nhỏ, ngũ quan

xinh xắn, ánh mắt to trong trẻo hiện lên sự cảnh giác và quật cường. Khi cô mặc áo của anh tiến vào trong chăn ôm lấy eo anh, thân thể anh trong nháy mắt có phản ứng. Nhưng nhìn thấy bả vai cô run rẩy, anh cảm thấy nếu anh làm việc đó bây giờ thì anh chính là loại cảm thú, vì thế anh kìm nén lại ý muốn mãnh liệt trong đáy lòng, xoay người ôm chặt cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô ý ru cô ngủ, khi đó anh cúi đầu hỏi: “Em trưởng thành chưa vậy?”

Cô gái ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, một lúc lâu nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tôi năm nay hai mươi một tuổi rồi.”

Lục Tư Triết quay đầu cười cười, không nói chuyện nữa. May là thoát nhìn cô nhỏ bé, nếu không anh sẽ thành ông ba bị đi bán trẻ con.

Trở về nước ngày thứ nhất, Lục Tư Triết nhìn một lượt quanh nhà trọ của mình thấy hoàn toàn không có chút nào xa lạ với cô gái này. Lần đầu tiên anh thừa nhận mắt anh thực sự vụng về, kém cỏi, thế nào lại nhìn ra cô là một con mèo con đáng thương, khổ sở được chứ, rõ ràng cô là một con mèo hoang nhỏ vô cùng quật cường.

Buổi tối ngày thứ nhất, mèo hoang nhỏ dùng những nguyên liệu dì giúp việc để lại trong tủ lạnh nấu một bữa ăn tối thịnh soạn.

Lúc ăn cơm, Lục Tư Triết tỏ ra mạn bất kinh tâm hỏi: “Có thể nói cho tôi biết tên em được không?”

Mèo hoang nhỏ ngồi đối diện anh vẻ mặt đang vui vẻ lập tức tối sầm đi, tay nắm chặt đôi đũa giương mắt đáng thương nhìn anh, không đầy một lát trong mắt cô đã có một tầng nước.

Lục Tư Triết mím môi cúi đầu, không mở miệng hỏi nữa, ánh mắt cô như vậy làm lòng anh đau muốn chết. Thật ra làm ăn trong xã hội này nhiều năm rồi nên anh đã có được nhiều kinh nghiệm, những giọt nước mắt kia là thực hay diễn trò, anh nhìn một cái là có thể đoán ra ngay. Cho dù anh biết là cô đang trốn tránh điều gì đó nên cố ý diễn trò, nhưng trong lòng anh cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Cô không muốn nói thì anh sẽ không hỏi ép cô nói ra.

Uống một hớp nước canh xong anh cúi đầu cười cười. Không nghĩ rằng mới chỉ có mấy ngày, anh thế nhưng lại dung túng cô như thế. Đây chính là sủng nịnh mọi người hay nói sao?

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau thu dọn bát đĩa rồi Lục Tư Triết rửa bát. Cô gái kia đứng bên cạnh anh, mỗi khi anh rửa xong một cái bát là cô nhận lấy lau khô cô rồi cẩn thận cất vào tủ.

Lục Tư Triết quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt nhu hòa và chân tình, trong lòng anh khẽ giật mình.

Cuộc sống như thế này là anh luôn hướng tới. Từ nhỏ trong nhà anh đã luôn xảy ra nhiều xung đột, cha mẹ cãi nhau đã gắn chặt với tuổi thơ của anh. Lúc nhỏ, mỗi khi thấy mẹ mình một mình núp ở trong bếp vừa rửa bát vừa khóc, anh đã tự thề với lòng mình rằng sau này nhất định không bao giờ để vợ mình một mình rửa bát.

Sau khi rửa bát xong hai người cùng ngồi trên ghế salon xem TV, qua một lúc thì thấy mèo hoang nhỏ từng chút từng chút chậm chậm tiến đến bên người Lục Tư Triết, sau đó khẽ tựa vào trên người anh. Lục Tư Triết mỉm cười rồi vươn tay ôm lấy bả vai gầy yếu của cô.

Đối với đàn ông mà nói thì sẽ không thể chống cự lại được một người phụ nữ luôn lệ thuộc và sùng bái mình, Lục Tư Triết dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Anh cúi đầu nhìn xuống vị cô nương ở trong lòng mình hoàn toàn buông lỏng, xem ti vi cười khúc khích, nháy mắt anh cảm thấy mình to lớn hơn rất nhiều, một loại ý muốn bảo vệ mãnh liệt nảy sinh trong lòng anh, cảm giác vừa thần kỳ vừa tuyệt diệu.

Nửa giờ sau, anh thấy mèo con đã ngủ say rồi, cười cười rồi kéo bả vai cô, cúi người ôm lấy cô, đứng do dự một lúc lâu giữa hai gian phòng, rồi đi về phía phòng mình. Anh thề một khắc kia tư tưởng của anh tuyệt đối thuần khiết, tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận. Anh chẳng qua chỉ là không muốn bỏ qua xúc cảm ôn nhu, mềm mại trong ngực, anh chỉ đơn thuần là muốn ôm cô ngủ thôi.

Nhưng hiển nhiên, người trong ngực anh lại không nghĩ như vậy. Khi anh vừa mới đặt cô xuống giường thì cô mở mắt ra. Ánh mắt cô mông lung, có chút mờ mịt lại tràn đầy hấp dẫn nhìn anh, Lục Tư Triết cảm thấy dưới bụng mình nóng lên, cổ họng nghẹn lại, anh mở miệng khàn khàn mà kêu gọi nói: “Đánh thức em à?”

Mèo con nằm trên giường mở to hai mắt, sau đó cười khẽ, khoe miệng ẩn hiện hai má lúm đồng tiền xinh xắn, cô cầm chặt chăn hướng về phía trước

nói gì đó, sau đó che đầu lại.

Lục Tư Triết hơi sững sờ, đang chuẩn bị vén chăn cho cô thì thấy một bàn tay thon dài ngọc ngà duỗi ra ngoài, chính xác không lầm cầm lấy bàn tay to lớn của anh sau đó kéo kéo, một giọng nói ôn nhu rầu rĩ truyền ra từ dưới chăn: “Ngủ thôi.”

Đối với trường hợp này được cho là mời gọi, Lục Tư Triết không có bất kỳ suy nghĩ nào, leo lên giường tiến vào trong chăn kéo thân thể nhỏ bé vào trong ngực, sau đó bắt đầu hôn. Anh không phải là Liễu Hạ Huệ*, sẽ không để cho người ta ngồi trong lòng mà không loạn, ngược lại bây giờ trong lòng anh không chỉ có rối loạn, thân thể cũng bị cô trêu chọc mà cảm thấy bức bối.

Mấy phút đồng hồ sau, từng cái quần cái áo bị ném từ trong chăn ra ngoài, hai người cuối cùng cũng “hết sức chân thành với nhau”.

Lục Tư Triết hôn hít lấy cái chóp mũi nho nhỏ của cô khàn khàn hỏi: “Em chuẩn bị xong chưa?”

Thân thể mảnh mai dưới thân anh khẽ run lên một chút, sau đó hai cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh, cúi đầu mang theo chút ít thẹn thùng nói: “Em... không có kinh nghiệm.”

Lục Tư Triết mạnh mẽ sững sốt, bản năng muốn rời khỏi nhưng lại bị cuốn lấy chặt chẽ, đồng thời dưới bụng anh lại căng cứng hơn nữa, sau một lúc đấu tranh mãnh liệt anh nói: “Đừng sợ, anh sẽ nhẹ thôi.”

Sáng sớm ngày hôm sau từng luồng ánh sáng chiếu vào trong phòng sáng chói, Lục Tư Triết mở mắt, mèo con trong ngực vẫn còn đang ngủ, đầu cô vẫn áp vào cổ anh. Anh khẽ điều chỉnh một chút cho thân thể đỡ nhức mỏi thì lập tức thấy cô cau mày. Anh sủng nịnh cười cười, không lộn xộn nữa.

Cứ như vậy anh duy trì tư thế ngủ cứng nhắc nằm nhìn trần nhà trong nửa canh giờ, sau đó nghe thấy giọng nói hơi ngái ngủ vang lên nói: “Chào buổi sáng.” Một nụ hôn mềm nhẹ rơi trên mặt anh.

Lục Tư Triết quay đầu, nhìn hai tròng mắt có chút ngượng ngùng của cô, anh hơi rướn cổ lên hôn một chút lên môi cô nói: “Chào buổi sáng.”

Một khắc đó trong đầu Lục Tư Triết hiện lên một ý niệm: Anh muốn giữ cô gái giống như mèo hoang nhỏ này ở bên người mình suốt đời.

Mấy ngày kế tiếp, hai người như hình với bóng, Lục Tư Triết không động tới điện thoại di động cũng không tới công ty, cũng chẳng liên lạc với bất kỳ ai. Mỗi ngày ngoài việc anh theo mèo hoang nhỏ của mình đi siêu thị, tản bộ trong công viên thì lại nằm trên ghế salon, đương nhiên đa số thời gian hai người ở trên giường. Làm chuyện xấu xong thì lại ngủ.

Lục Tư Triết cảm giác hiện tại chính mình đang sống trong một cuộc sống thần tiên, quả thực là tuyệt không thể tả.

Một buổi chiều bình thường như những ngày khác, Lục Tư Triết đang ở thư phòng xử lý công vụ, mèo hoang nhỏ mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình của anh, trong tay cầm một tờ giấy trắng cùng một cây bút, đứng đưa cặp đùi thon dài trắng nõn đi tới rồi trực tiếp ngồi xuống trên đùi anh, đem bút nhét vào trong tay anh làm nũng nói: “Ký tên anh vào đây cho em đi.”

Lục Tư Triết cười khẽ, hôn nhẹ lên trán cô một cái, rồi cực kỳ tiêu sái ký tên mình lên tờ giấy cô đưa, nhìn cô cẩn thận gấp tờ giấy trắng nhét vào túi áo thì cười hỏi: “Tại sao muốn chữ ký của anh?”

Cô nhẹ nhàng chà chà vào ngực anh, thản nhiên cười nói: “Sùng bái anh mà.” Nói xong rồi rời khỏi thư phòng.

Một buổi chiều kia ở nhà, mèo hoang nhỏ quỳn rũ dị thường hơn mọi ngày. Khi ôm cô đã ngủ say trong lòng mình, trên mặt anh dù mệt mỏi nhưng vẫn là nụ cười thỏa mãn.

Ngày thứ hai anh trở về nhà thì không thấy bất kỳ một dấu vết nào của mèo hoang nhỏ nữa, anh quả thực cảm thấy thiên băng địa liệt**. Anh lật tung cả thành phố này tìm kiếm tung tích của cô, kể cả các ngõ hẻm hẻo lánh anh cũng lục qua, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào dù chỉ là một sợi tóc.

*Liễu Hạ Huệ: xuất hiện trong nhiều truyện rồi, mọi người biết rồi thì Vi ko giải thích nữa nhé. Ai chưa biết mời tra chú Gu.

*thiên băng địa liệt: đau tận tâm can, tâm tở phế liệt, tim lạnh, từng tế bào cũng gào thét đau đớn,... Nói chung là lòng đau như cắt ko cảm giác được gì, cũng có thể là không đau vì quá đau :))

Chương 46: Sủng vật trở về.

Hai giờ sáng, Đồng Yên ôm chần gối ở đầu giường, trong tay nắm chặt điện thoại, hốc mắt hồng hồng.

Mười một giờ đêm, cô vẫn không nhận được tin nhắn của Lăng Khiên nên nhin không được gọi điện cho anh, lại không nghĩ rằng điện thoại vừa mới vang lên một tiếng thì bị ngắt. Cô lúc ấy sững sờ, ngây người một lúc mới kịp phản ứng, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất, nhưng lại không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là anh hiện giờ không tiện nghe điện thoại thôi. Cho đến nửa tiếng sau cô lại gọi cho anh một lần nữa phát hiện ra anh đã tắt máy, nước mắt của cô cũng không thể kiềm chế được nữa.

Bởi vì Lăng Khiên đã quá cưng chiều cô cho nên cô cảm giác thấy mình càng ngày càng yếu ớt, lại không chịu được nửa điểm ủy khuất nên nằm trên giường cô trần trọc mãi không ngủ được. Nhưng cô cũng không gọi điện cho anh nữa, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn di động đến ngán người, càng nhìn lâu càng cảm thấy khổ sở.

Lăng Khiên đang phóng xe thật nhanh trên đường cao tốc, kim đồng hồ đã chỉ đến 200km/h, vẻ mặt anh cực kỳ mệt mỏi nhưng khóe miệng vẫn nhẹ nhàng cong lên. Anh không nhận điện thoại của Đồng Yên, anh cảm thấy một cuộc điện thoại không thể nào thỏa mãn được nỗi nhớ của anh nữa. Anh muốn gặp cô, lúc gặp Lục Tư Triết anh đã có đôi sách trong lòng rồi, hiện giờ trong đầu anh chỉ có một ý niệm duy nhất là gặp cô.

Ở trên thương trường tranh đấu nhiều năm, loại tâm tình này đã sớm bị anh vứt bỏ lâu rồi, anh đã quen tâm tư kín đáo, luôn phải bày mưu tính kế. Lần nữa gặp lại Đồng Yên, anh cũng là từng bước thận trọng không ché khoảng cách giữa hai người, từ từ tiến đến gần cô, từ từ làm cho cô tiếp nhận mình, cuối cùng làm cô hoàn toàn thuộc về mình.

Nhưng tôi nay có lẽ đã bị Lục Tư Triết kích thích nên anh cũng cảm thấy không muốn không chế cảm xúc của mình nữa, anh muốn điên cuồng một phen, muốn làm theo trái tim mình một lần.

Khi lái xe tới nhà Đồng Yên thì đồng hồ đã điểm ba giờ sáng, anh tắt máy nhưng cũng không xuống xe, mà là ngồi yên lặng hút thuốc.

Anh nhìn lên trên lầu thấy cửa sổ nhỏ bé vẫn còn ánh đèn sáng, đáy lòng xúc động mãnh liệt, ngay cả tay cầm điều thuốc cũng không nhìn được phát run.

Khi còn đang trên đường, anh nghĩ rằng Đồng Yên có thể vẫn chưa ngủ, vẫn đang chờ điện thoại của mình. Mà trên thực tế, trong người anh có chút men rượu lên phóng xe điên cuồng như bão tố, chạy hơn hai giờ đồng hồ đã đến nơi chỉ duy nhất với một tín nhiệm trong lòng, tin chắc rằng cô vẫn đang đợi anh. Nhưng khi thấy cả một chung cư cao tầng chỉ còn mỗi cửa sổ nhỏ bé sáng đèn, trong lòng anh cũng chỉ có đau lòng và thương tiếc.

Anh hút nhanh điều thuốc rồi gọi điện cho Đồng Yên, điện thoại nháy mắt được bắt máy, nghe giọng nói khàn khàn bên kia điện thoại, lòng anh cảm thấy đau đớn.

Anh hít sâu một hơi, giọng nói mềm nhẹ đủ nghe: “Yên Yên, em xuống lầu đi. Không nên kích động ba mẹ em.”

Bên kia đầu dây Đồng Yên sửng sốt năm giây mới vội vàng cúp điện thoại, cô đi tới bên cửa sổ nhìn xuống dưới, phát hiện ra chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc, hốc mắt thoáng chốc đỏ lên. Cô che miệng hương cái xe vẫy vẫy một cái, rồi xoay người nhẹ nhàng từng bước chân đi đến phòng khách, cẩn thận mở cửa, đi ra và đóng cửa nhẹ nhàng, xong nhanh chóng chạy tới thang máy, vội vàng ấn nút.

Vào thang máy, tay cô che lấy ngực, nơi này đang nhảy lên nhảy xuống vô cùng kịch liệt. Trước mắt cô lúc thì mơ hồ lúc thì rõ ràng, vẻ mặt lại cực kỳ phong phú, lúc thì cười vui sướng lúc thì hưng phấn dị thường.

Khi cô chạy ra khỏi tòa nhà, Lăng Khiên đã đứng bên cạnh xe, nhìn cô cười cười, vẫy vẫy tay với cô rồi dang rộng hai tay.

Đồng Yên không hề do dự nhanh chóng chạy tới, lao vào vòng tay rộng lớn mà ấm áp cô ngày đêm mong nhớ, hai tay cô ôm thật chặt lấy hông anh,

vòng tay quanh tấm lưng gầy gò của anh. Nước mắt cô rơi xuống rất nhiều, nhanh chóng làm ướt chỗ áo ở ngực anh.

Lăng Khiên bị cô mạnh mẽ ôm lấy khiến lưng anh trực tiếp đập vào sườn xe, tê tê một lúc anh mới ôm lấy cô gái nhỏ không ngừng khóc thút thít trong ngực mình. Sùng nịnh và ôn nhu vuốt vuốt tóc cô, nói: “Ngoan, đừng khóc.”

Hai tay Đồng Yên càng siết chặt hơn, vùi đầu vào ngực anh rầu rĩ nói: “Sao anh lại tới đây? Còn nữa, tại sao lại tắt điện thoại, không nghe điện của em?”

Lăng Khiên khẽ cười cúi đầu, hôn lên trán cô một chút nói: “Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào xe có được không?”

Đồng Yên ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng nhìn anh, sau đó cảm lấy hai bàn tay anh, cảm giác được chúng lạnh như băng và ươn ướt mồ hôi thì cảm thấy cực kỳ đau lòng, ngoan ngoãn gật đầu rồi kéo anh lên xe.

Không gian bên trong xe nhỏ hẹp nhưng Lăng Khiên vẫn kiên trì ôm cô ngồi trên đùi mình. Hai tay Đồng Yên ôm lấy cổ anh dựa cả người lên vai anh, bởi vì vội vàng mà cô cũng không thay quần áo ngủ nên bây giờ đôi chân trắng tinh của cô cũng đang lạnh như băng.

Lăng Khiên trước tiên cởi áo khoác của mình ra khoác lên đùi cho cô, sau đó ôm chặt lấy eo cô rồi cùng nhau tựa lưng vào ghế ngồi. Đồng Yên cũng thuận thế hai tay trượt xuống phía dưới ôm lấy hông anh, mặt tựa vào ngực anh nghe tiếng tim đập trầm ổn mà có lực, tâm tình thấp thỏm không yên một đêm cuối cùng cũng trở nên bình tĩnh.

“Buổi tối lúc em gọi điện là anh đang nói chuyện với Tư Triết, tâm tình không tốt nên không bắt máy. Anh tới đây là vì anh nhớ em.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve trán cô, chân thành giải thích.

“Anh ấy chọc giận anh sao? Tâm tình không tốt?” Đồng Yên hơi ngửa người ra sau, hai tay buông hông anh ra rồi bàn tay nhỏ bé đặt lên bụng anh, cảm giác được nơi đó lạnh như băng thì nhú chặt chân mày.

Lăng Khiên mấp máy môi, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô đang đặt ở trên bụng mình, cảm giác được nhiệt độ ấm áp nhẹ truyền vào tới dạ dày, đau đớn ở bụng nhảy mắt đã hòa hoãn đi không ít.

“Ừ. Là cậu ta chọc anh giận, gây cho anh một đống phiền toái, chờ đến khi anh giải quyết thật tốt mọi chuyện, anh sẽ cho cậu ta một trận đả đòn, không cho gây thêm phiền toái nữa.” Lăng Khiên nghĩ đến Lục Tư Triết bị một con mèo hoang nhỏ không rõ lai lịch làm cho chật vật không chịu nổi, vì thế ngữ điệu cũng mang thêm oán giận.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cắn môi, vươn tay vuốt ve mi tâm của anh cho giãn ra nói: “Công ty xảy ra chuyện hả anh? Rất nghiêm trọng sao?”

Anh cười, kéo tay cô xuống hôn hít xong lại cắn cắn từng đầu ngón tay cô, nói: “Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, không làm khó được anh. Thân thể ba em khôi phục ra sao rồi?”

Đầu cô cọ qua cọ lại trong ngực anh nói nhỏ: “Ba rất tốt, tới bệnh viện kiểm tra lại đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi cho tốt là được, với cả ông không nên tức giận.”

Lăng Khiên gật đầu, sau đó siết chặt hai cánh tay, chăm chú nhìn lên đôi môi ửng hồng xinh xắn của cô trong chốc lát rồi cười cười, cúi đầu xuống hôn lên môi cô hai cái hỏi: “Có nhớ anh không?”

Đồng Yên gật đầu, đôi mắt to tròn nhìn anh tràn ngập thâm tình.

Lăng Khiên khom lưng áp trán mình vào trán cô, hai tay ôm chặt cô hơn nữa: “Em biết anh đang muốn làm gì lại còn làm điều không nên làm.”

Cánh tay Đồng Yên lại vòng lên ôm lấy cổ anh, nháy nháy mắt tinh nghịch nói: “Bất kể anh muốn làm gì em đều không cho.”

Lăng Khiên cười ra tiếng nói: “Cũng nhiều ngày rồi không cho em ăn, tiểu bảo bối của anh không đói bụng sao?”

Đồng Yên buồn cười, vùi đầu vào cổ anh dụi dụi, khe khẽ nói: “Lưu manh!”

Lăng Khiên nhìn vào chỗ da thịt trắng nõn lộ ra dưới cổ áo cô, nuốt nuốt nước bọt, đáy mắt nổi lên ngọn lửa nhỏ rồi dần dần lớn hơn, bàn tay anh đặt lên gáy cô: “Thật ra thì làm trong xe cảm giác không tệ lắm, chúng ta cũng nên thử nghiệm chút nhỉ?”

Đồng Yên còn chưa kịp đáp lại thì cảm giác được hai bàn tay to lớn từ từ luồn vào trong áo đặt lên lưng mình, những cánh tay thon dài có lực vuốt ve xương sống cô, sau đó dừng lại một chút rồi “Ba” một tiếng, lời ra đến khoe miệng cô đã bị nuốt trở vào.

Thời điểm đàn ông đã muốn thì hành động cự tuyệt chính là ngọn lửa đốt cháy thêm dục vọng chinh phục của anh ta.

Sau khi việc gì đó xong xuôi rồi, Lăng Khiên đem Đồng Yên ôm ở trên đùi, giúp cô mặc lại nội y rồi sửa sang lại quần áo của mình, cuối cùng đến khi cài lại thắt lưng thì anh dừng lại.

Đồng Yên mềm nhũn tựa vào trong ngực anh, nhìn anh không làm động tác kế tiếp, ngửa đầu khó hiểu nhìn anh hỏi: “Tại sao?”

Lăng Khiên nhếch miệng cười rất gian nói: “Không cài, tránh cho tí nữa lại phải cởi ra lần nữa. Phiền toái!”

Đồng Yên mặt đỏ bừng.

Nói tới nói lui thì tối rồi uống nhiều rượu lại còn chạy xe hơn hai tiếng vào ban đêm, Lăng Khiên cuối cùng cũng không phải siêu nhân, thời gian còn lại anh chỉ ôm chặt cô, ngọn lửa nhỏ nóng bỏng ở đáy mắt lúc trời sáng cũng hoàn toàn dập tắt. Lúc hơn năm giờ Lăng Khiên tựa vào đầu vai Đồng Yên ngủ thật say.

Đồng Yên ôm cổ anh để anh ngủ được thoải mái hơn một chút. Vốn là hai người đang nói chuyện phiếm tự nhiên cô không nghe được giọng anh nữa, quay ra mới phát hiện anh ngủ rồi, nhìn mặt anh không chút nào che giấu mệt mỏi thì lòng cô đau gần chết. Cô định đánh thức anh dậy bảo lên nhà nghỉ ngơi, nhưng nhìn giờ trên đồng hồ thì cô thôi. Anh nói rằng trưa nay còn phải trở về khai hội, anh không có nhiều thời gian để ngủ, hơn nữa chắc ba mẹ cô cũng dậy rồi, đi lên không tránh được chào hỏi và nhiều thứ khác, sợ anh không cách nào nghỉ ngơi.

Sáu giờ rưỡi, Lăng Khiên cau mày tỉnh dậy, nhìn xung quanh thì thấy vẫn đang ở trong xe, súng vật nhỏ bé cũng đang ngủ say trong ngực mình. Anh khẽ cười cười, không nỡ đánh thức cô dậy, một lần nữa nắm chặt lấy bàn tay cô đang để lên ngực mình. Anh cúi đầu hôn lên chóp mũi cô một chút thì thấy cô từ từ mở mắt ra, anh cười vui vẻ nói: “Chào buổi sáng.”

Đồng Yên có chút mờ mịt nhìn anh vài giây, sau đó ôm cổ anh, hôn mặt anh một cái ôn nhu nói “Chào buổi sáng”, nhưng giọng nói cô vài phải phần lưu luyến cùng ưu thương.

Bảy giờ đúng, Lăng Khiên rời đi. Đồng Yên nói là muốn cùng anh trở về luôn, không nghĩ tới anh lập tức phản đối. Lý do là anh lần sau sẽ trở về cầu

hôn sẽ thuận tiện đón cô về luôn. Cô buồn, nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu đáp ứng.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng xe anh nữa, Đồng Yên trên người vẫn mặc áo anh đi vào tòa nhà. Về đến nhà, Đồng ba và Đồng mẹ cũng đã rời giường, cô giải thích đơn giản với hai người rồi đi vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng, sau đó phụng bồi ba cô đi tản bộ trong công viên.

Sau khi ngồi xuống ghế đá, Đồng Yên trước đi đem đệm vải bông đặt trên mặt ghế, chờ ba cô sau khi ngồi xuống lại đem chén trà đưa tới cho ông. Đồng ba nhận lấy, sau đó cô cũng ngồi xuống ở một bên ghế rồi ngẩn người.

Cô lo lắng cho Lăng Khiên. Sáng nay lúc anh rời đi ánh mắt vô cùng mệt mỏi, xong lại nghĩ đến việc anh chém đinh chặt sắt cự tuyệt cô về cùng anh thì trong lòng cô vô cùng bất an. Cô cảm giác được anh đang gặp phải việc gì đó khó giải quyết, cảm giác được đêm hôm khuya khoắt anh tới thăm cô cũng không phải là nhất thời vọng động.

Đồng ba quan sát nét mặt của con gái, cho nên khi cô ưu thương thở dài một hơi thì ông mới bung chén trà lên thổi thổi, uống một ngụm xong rồi nói: “Có phải con muốn trở về hay không?”

Đồng Yên nhìn ba, mím môi không nói, một lát sau lắc đầu.

Ba Đồng nhìn cô, trầm mặc hồi lâu nói: “Lăng Khiên, đứa bé này làm việc luôn có chừng mực, coi như là nhất thời vọng động tới thăm con, rồi chỉ ở dưới một lúc lâu cũng không lên nhà, nhất định là gặp chuyện gì đó. Thân thể ba giờ đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, chiều nay con hãy trở về đi.”

Đồng Yên ngẩng đầu cắn cắn môi, cúi đầu gọi một tiếng: “Ba.”

Ba cô cười cười nói: “Sau khi trở về, phải sống thật tốt với Lăng Khiên, có chuyện gì cũng phải thương lượng, bàn bạc với nó. Đàn ông khi mà tâm tình không tốt, con phải thông cảm thật nhiều với nó, đừng có giận dỗi linh tinh tùy theo ý mình. Hai đứa phải sống thật tốt vào đấy, chờ thêm một thời gian nữa ba mẹ sẽ tới thăm các con.”

Đồng Yên cảm thấy lỗ mũi cay cay, cúi đầu yên lặng rồi cô đứng dậy đi về phía ba mình, không chút do dự ôm lấy cổ ông nghẹn ngào nói: “Ba, cảm

on ba. Còn nữa, con yêu ba.”

Đồng Yên ăn cơm trưa xong thì nhanh chóng thu dọn quần áo, đồ đạc đi ra bến xe. Trên đường trở về, cô gọi điện thoại cho Lục Tư Triết nhưng một hồi lâu cũng không ai bắt máy, suy nghĩ một lát cô gọi điện thoại cho Lăng Khiên, cũng chẳng có ai bắt máy. Không biết tại sao trong lòng cô dâng lên một nỗi bất an dị thường. Cô cảm giác rằng, có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Mà ở thành phố G, trong phòng làm việc của tổng tài Viễn Đông, giữa Lăng Khiên và Lục Tư Triết đang xảy ra một trận tranh cãi kịch liệt nhất từ khi hai người quen biết tới nay.

Chương 47: Chỉ có thể đánh cược một lần.

Phòng làm việc của tổng tài Viễn Đông.

Lục Tư Triết cầm trên tay tập tài liệu thì tức giận vô cùng, ném mạnh xuống mặt bàn làm việc của Lăng Khiên nói: “Tôi không đồng ý.”

Lăng Khiên kéo kéo cà vạt nói: “Tôi không phải là trung cầu ý kiến của cậu, chẳng qua là báo cho cậu biết thôi.”

Lục Tư Triết đứng bật dậy, hai tay chống lên bàn lạnh lùng nói: “Lăng Khiên, cậu không nên chỉ cho rằng Viễn Đông là của một mình cậu. Tôi ngay bây giờ sẽ đem hết số cổ phần trên tay tôi bán đi giải quyết vụ mười lăm tỉ kia. Còn việc để cho người khác tiếp quản Viễn Đông thì nghĩ cậu cũng đừng có mà nghĩ đến.”

Lăng Khiên nhìn bạn, trong mắt biểu hiện sự quyết tâm vô cùng nói: “Nếu như cậu dám làm như vậy thì tôi bây giờ sẽ đánh chết cậu.”

Lục Tư Triết một chút cũng không sợ hãi nhìn chằm chằm Lăng Khiên nói: “Tới đi. Tôi thà bị cậu đánh chết cũng không cho cậu bán Viễn Đông đi.”

Lăng Khiên cũng từ từ đứng dậy, có chút phiến não nói: “Tôi bây giờ sẽ đi gặp Lưu Hán Tổng Khai của công ty Hoa Quân bàn bạc. Nếu nguyện ý thì cậu đi cùng tôi, còn nếu không muốn thì rút xa ra một chút, đừng có ở trước mặt tôi mà lắc lư.” Nói xong anh cầm lấy chìa khóa chuẩn bị rời đi.

Lục Tư Triết trong mắt hiện lên một tia đau đớn, mím môi sừng sốt một chút, sau đó bước nhanh tới phía trước một chút trực tiếp vung tới phía Lăng Khiên một đấm. Lăng Khiên cảm giác được một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới gần, theo bản năng nghiêng đầu, trong nháy mắt cong khuỷu tay lên giáng về phía sau một cái. Lục Tư Triết không có một chút né tránh nên trực tiếp nhận một cú cùi trỏ vào đúng sườn trái, rồi lập tức khom người xuống.

Lăng Khiên cảm thấy khô sở, vừa rồi anh dồn toàn lực về khuỷu tay đánh ra phía sau, anh cũng không nghĩ tới Lục Tư Triết hoàn toàn không né tránh. Nhìn bạn mình đau đến mức mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra, anh đứng nguyên tại chỗ lẳng lẳng nhìn bạn một lát, sau đó đưa tay ra muốn giúp anh đứng lên, nhưng lại bị Tư Triết giơ tay mạnh mẽ gạt ra.

Lăng Khiên thở dài, sau đó ngồi xổm xuống, một phen túm lấy cánh tay của Tư Triết kéo anh tới ghế salon, giúp anh ngồi xuống. Sau đó đốt một điếu thuốc, nhìn sắc mặt Tư Triết dần dần hỏa hoãn rồi xoay người đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lục Tư Triết mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy ngẩng đầu lên, một tay ôm lấy sườn trái của mình, ho khan hai tiếng rồi hỏn hển hít thở xong khàn khàn nói: “Chuyện này nhất định còn có cách giải quyết khác. Không nên bán Viễn Đông đi.”

Lăng Khiên lắc đầu. Mặt anh không chút thay đổi, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy.

Một lát sau anh mở miệng: “Buổi sáng hôm nay, hai người của hai ngân hàng khác cũng tới nói rằng muốn ngưng hợp đồng với chúng ta, không có bất ngờ gì xảy ra thì nội trong một tuần Viễn Đông gặp phải vấn đề nghiêm trọng về tài chính, sau đó cổ phiếu lại sụt giảm mạnh, tất cả các hạng mục cũng sẽ mắc cạn, cho đến lúc này Viễn Đông đang vô cùng nghiêm trọng rồi.”

Lục Tư Triết giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt run rẩy hai cái, anh nói: “Hãy bán hết số cổ phần của tôi đi đi, coi như là tôi van cầu. Để tôi nhìn thấy người khác quản lý Viễn Đông không bằng để tôi chết đi còn hơn.”

Lăng Khiên nhìn Tư Triết một cái rồi cúi đầu, một lát sau anh đi tới bên bàn trà dập tắt điếu thuốc rồi rót một cốc nước đưa cho Tư Triết, chờ cho bạn bình tĩnh hơn mới tới bên ghế salon ngồi xuống cạnh bạn, nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai của Tư Triết nói: “Tư Triết, tin tưởng tôi, đây chỉ là tạm thời thôi, Viễn Đông rồi cũng sẽ lại trở về với chúng ta. Bây giờ cổ phần của chúng ta không thể đem bán ra ngoài thị trường dù chỉ là một chút, nếu như để cho Tô Mục Hâm khống chế Viễn Đông, chúng ta sẽ không bao giờ còn cơ hội trở về nữa.”

Lục Tư Triết đầu khỏ cúi đầu, qua một lúc lâu mới run rẩy nói: “Nhưng mà Viễn Đông là tất cả tâm huyết cùng mồ hôi nước mắt của cậu, cứ như vậy hai tay dâng cho người khác, cậu thật sự chịu được sao?”

Lăng Khiên trong mắt hiện lên một tia ảm đạm sau đó cười cười, ôm lấy vai bạn nói: “Không có gì là không chịu được, mà tôi cũng không phải hoàn toàn từ bỏ Viễn Đông. Chỉ cần hai anh em chúng ta đồng tâm hiệp lực thì sẽ nhanh chóng lấy lại được Viễn Đông thôi.”

Lục Tư Triết ánh mắt chăm chú nhìn bàn trà, khom người hai tay che mặt, bả vai run rẩy, rầu rĩ nói: “Khiên, tôi xin lỗi. Tôi thật sự không nghĩ tới lại nghiêm trọng tới mức này.”

Lăng Khiên vỗ vỗ vai bạn, đứng lên nói: “Không nên tự dằn vặt lên mặt mình. Người bọn họ muốn phá đổ chính là tôi, với cả không sao đâu, đừng tự trách mình nữa. Đi, đi tới Hoa Quân với tôi, nếu để cho Tô Mục Hâm hành động trước, chúng ta sẽ trở nên bị động.”

Lục Tư Triết buông hay tay xuống, tháo mắt kính lau lau mắt, khăn khăn nói: “Tôi đi rửa mặt đã, cậu chờ tôi chút.”

Lăng Khiên gật đầu sau đó xoay người nói nhỏ: “Tư Triết, thật ra không có gì phải sợ hãi cả. Cùng lắm gì hai chúng ta một lần nữa cùng nhau tạo dựng lại Viễn Đông.”

Lục Tư Triết đáp một tiếng, có chút không yên đi tới phòng vệ sinh.

Khi ở trên đường, Lục Tư Triết lái xe, Lăng Khiên lấy di động ra thì thấy một cuộc gọi nhờ của Đồng Yên, anh mím môi suy nghĩ một lát rồi nhấn một tin chung chung: “Anh đang bận lắm, muộn chút nữa sẽ gọi điện cho em.”

Và ngay lập tức anh nhận được tin nhắn trả lời của cô: “Anh đang gặp chuyện khó giải quyết phải không?”

Chân mày anh nhăn lại, nhấn trả lời: “Không có.”

Sau đó không nhận được tin nhắn của đối phương nữa thì anh cắt di động vào túi áo, tâm tình càng nặng nề hơn.

Đồng Yên lúc này đang ở trên đường cao tốc, thấy anh trước sau như một ngắn gọn trả lời, lần đầu tiên cô cảm thấy không có sức lực nhấn một

tin dài trên chộc anh vui vẻ, mà đem điện thoại bỏ vào túi xách, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Cô cảm thấy có chút thất bại, cô dự cảm được anh đang gặp khó khăn, cô muốn chia sẻ với anh nhưng anh hiển nhiên là không có cái suy nghĩ này, thậm chí cũng không muốn nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì. Bất quá vẫn còn được nhìn thấy anh là tốt rồi, cho dù không thể giúp đỡ anh được việc gì, ít nhất là cô có thể ở bên anh.

Lăng Khiên và Tư Triết tới công ty Hoa Quân, Lưu Hán Tổng Khai đã đợi ở phòng làm việc, trò chuyện ngắn ngủi một lúc rồi lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Lăng Khiên đem văn kiện để trước mặt nói: “Tổng Khai, đây là kế hoạch của tôi, Hoa Quân sẽ mua lại hết chỗ cổ phần này để khống chế Viễn Đông và trở thành cổ đông lớn nhất khống chế tất cả sản nghiệp của Viễn Đông.”

Lưu Hán Tổng Khai cười cười mở tập văn kiện ra xem, yên lặng mười mấy phút đồng hồ rồi anh đóng tập văn kiện hỏi: “Lăng Khiên, anh lấy giá thấp hơn giá thị trường năm phần trăm đem chỗ cổ phần Viễn Đông của anh chuyển nhượng sang cho tôi, hợp đồng một khi đã kí kết thì Viễn Đông sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với anh nữa, tôi chính là tổng giám đốc của Viễn Đông. Anh không sợ đến lúc đó tôi sẽ đổi ý không đem Viễn Đông trả lại cho anh sao?”

Lăng Khiên nhìn Lưu Hán khẽ mỉm cười, sau đó gật đầu nói: “Sợ chứ, nhưng mà không còn cách nào khác. Tôi không thể để chỗ cổ phần này bán ra ngoài thị trường được, cũng chỉ có thể đánh cược một lần.”

Lưu Hán Tổng Khai đem tập văn kiện để trên bàn, cúi đầu trầm mặc một hồi rồi nhìn Lăng Khiên, cực kỳ bình tĩnh mở miệng: “Trước khi các anh tới mười lăm phút tôi nhận được điện thoại của Tô Mục Hâm.”

Nghe xong lời Tổng Khai, Lục Tư Triết hai tay nhanh chóng nắm lại thành quyền, trong khi Lăng Khiên chỉ khẽ nhếch khóe miệng, cầm cốc cà phê lên uống một ngụm rồi nhú mày, cười nói: “Điều kiện là gì?”

Lưu Hán cười gật đầu nói: “Bức tranh mà lần trước anh nói sẽ tặng cho tôi.”

Lăng Khiên cười nói: “Được. Mấy ngày nữa tôi sẽ mang tới cho anh.”

Lưu Hán Tổng Khai cũng nâng cốc trà lên uống một ngụm, sau đó trầm ồ nói: “Được. Hai ngày nữa phòng làm việc của anh chính là của tôi.”

Lăng Khiên cười khẽ hai tiếng, đứng lên hướng Tống Khai vươn tay nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Lưu Hán Tống Khai cũng đứng lên nhẹ bắt tay anh nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Thời gian còn lại ba người bàn bạc lại những chi tiết cần sửa đổi trong hợp đồng, cuối cùng Lưu Hán Tống Khai tăng thêm một vài người vào làm việc tại Viễn Đông, cùng đảm nhận chức tổng tài với Lục Tư Triết.

Lăng Khiên đối với điều kiện này không có bất kỳ dị nghị nào, chẳng qua là nhìn Lưu Hán chân thành nói: “Cảm ơn.”

Anh biết lần đặt cược này anh đúng tới tám mươi phần trăm rồi. Từ trước đến giờ anh thấy Lưu Hán Tống Khai không có biểu hiện gì là đắc ý muốn không chế Viễn Đông.

Sau khi xử lý xong công việc, đi ra từ Hoa Quân, Lăng Khiên cùng Lục Tư Triết không lập tức lên xe mà là đứng ở bên đường nhìn tòa nhà kiến trúc khí thế tương đối giống Viễn Đông ngầy người một lúc.

Sau đó Lục Tư Triết nói: “Sau này nơi này chính là tổng bộ của Viễn Đông.”

Lăng Khiên trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu hiện gì, cúi đầu đáp một tiếng.

Lục Tư Triết nhìn anh, khàn khàn nói: “Trong lòng thật khó chịu. Đi uống mấy chén rượu thôi.”

Lăng Khiên ngẩng đầu nhìn bạn, cười cười nói “Được” xong cất bước đi về phía bãi đỗ xe.

Lục Tư Triết đứng nhìn anh vài giây đồng hồ rồi mới đi theo.

Vừa rồi nụ cười của Lăng Khiên trông thật cô đơn.

Trong quán rượu, hai người đàn ông không hề nói bất kỳ chuyện gì với nhau, chỉ là cứ uống một chén rồi lại một chén. Khi Lục Tư Triết đã say say rồi, đầu tựa vào ghế salon khàn khàn nói: “Có thể nói cho tôi biết một chút cậu làm thế nào để lấy lại Viễn Đông được không?”

Lăng Khiên đứng đưa chén rượu, híp mắt nhìn một chút, sau đó ngửa cổ uống hết cốc rượu đỏ, mới trầm giọng nói: “Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra, bất quá sau này chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Lục Tư Triết quay đầu nhìn anh nói: “Cuối tuần sau ký hợp đồng xong, cậu sẽ làm gì?”

Lăng Khiên cười cười nói: “Không biết. Chắc là mang Yên Yên đi du lịch.”

“Cậu nói cho cô ấy biết rồi?”

“Không có.”

“Nói cho cô ấy biết đi. Nếu như cuối cùng cô ấy nghe được tin tức về việc này lại vô cùng khổ sở.”

Lăng Khiên gật đầu: “Tôi biết chứ. Nhưng mà chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói. Hai ngày nữa đi, mấy ngày qua trong lòng tôi rất rối loạn. Đúng rồi, mèo hoang nhỏ bé kia của cậu có tin tức gì chưa?”

Lục Tư Triết lắc đầu nói: “Tôi cho người điều tra những người bên cạnh Tô Mục Hâm rồi, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.”

Lăng Khiên cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh trai Tô Mục Hâm không phải có một người con gái sao?”

Lục Tư Triết sững sờ nói: “Hình như là thế. Cậu hoài nghi cô ta?”

Lăng Khiên nhún nhún vai: “Không biết, bất quá rất có khả năng này. Sau khi anh trai Tô Mục gặp tai nạn giao thông, hẳn ta tiếp quản Thắng Thiên đồng thời chịu trách nhiệm chiếu cố chị dâu cùng cháu gái.”

Lục Tư Triết nhướn mi nói: “Làm sao cậu lại biết rõ thế?”

Lăng Khiên cười khẽ hai tiếng không nói gì.

Lục Tư Triết nghĩ một lát rồi có chút kinh ngạc nói: “Cậu sẽ không cũng có người ở Thắng Thiên đấy chứ?”

Lăng Khiên cười lắc đầu: “Tôi làm gì thần thông quản đại như vậy. Thuê thám tử tư điều tra thôi.”

Lục Tư Triết sững sờ, sau đó nói: “Cậu muốn động Thắng Thiên?”

Lăng Khiên hai tay giơ lên đặt sau gáy, tựa vào lưng ghế salon nhìn trần nhà, nặng nề nói: “Tôi bây giờ lấy cái gì để động Thắng Thiên đây? Chẳng qua là đang tìm kiếm thời cơ thích hợp, xem một chút có thể tìm ra được sơ hở nào hay không. Nói thật ra thì bây giờ một chút khả năng cũng không có, cỗ phần của Thắng Thiên trong thị trường cũng chỉ có mười mấy phần trăm, căn bản là không nhúc nhích được.”

Lục Tư Triết mím môi đi qua ngòi xuống bên cạnh Tư Triết, vỗ vỗ vai bạn: “Đừng nóng vội. Chờ tôi tìm được mèo hoang nhỏ xong có lẽ sẽ có chút ít gì đó giúp đỡ cậu.”

Lăng Khiên quay đầu nhìn bạn cười giễu cợt nói: “Cậu chịu được khi cô ta bị tôi lợi dụng hử?”

Lục Tư Triết trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, sau đó nặng nề gật đầu nói: “Nha đầu thôi tha vô tình vô nghĩa này, khi tìm được tôi sẽ lột da cô ta.”

Lăng Khiên cười to nói: “Việc đó... trước tiên phải lột hết quần áo của cô ta đã.”

Lục Tư Triết đập bạn một cái, rồi lát sau nói: “Khiên, cậu có tin tưởng vào trực giác không?”

Lăng Khiên không đáp, chỉ là quay đầu nhìn bạn.

Lục Tư Triết nhìn ly rượu đỏ trên bàn một lúc lâu, sau đó nói thật nhỏ: “Tôi cảm thấy... cảm thấy cô ấy không phải người xấu.”

Chương 48: May còn có em.

Từ quây rượu đi ra, Lăng Khiên lấy xe chạy về hướng nhà trọ, đi được nửa đường thì đầu óc anh cảm giác được một trận choáng váng, phanh gấp xe dừng lại bên lề đường. Anh gục đầu trên tay lái, thân thể phập phồng kịch liệt, qua thật lâu anh mới thanh tỉnh được một nửa, không ngồi dậy mà lấy điện thoại ra gọi cho Đồng Yên. Anh đặt điện thoại bên tai, bên kia đầu dây rất nhanh được bắt máy và truyền đến một giọng nói dịu dàng. Anh ngừng lại rồi hỏn hển hít thở, những khổ sở trong lòng tiêu tan được một chút. Anh không nói gì, chỉ áp điện thoại vào tai rồi ra sức hít thở.

Đồng Yên đứng ở trên ban công, nhẹ nhàng gọi anh mấy tiếng nhưng không nghe thấy anh trả lời nên cũng không gọi nữa, chỉ cầm lấy điện thoại yên lặng nghe những tiếng hít thở nặng nề của anh bên kia đầu dây.

Chiều nay khi trở về nhà trọ cô dọn dẹp qua một chút sau đó bắt đầu chờ điện thoại của anh, cho đến gần nửa đêm điện thoại mới đổ chuông, cô không chút suy nghĩ mà bắt máy. Nhưng anh một câu cũng không nói mà chỉ nặng nề hít thở, cô cảm giác được anh đang vô cùng đau đớn và mệt mỏi.

Đồng Yên ngẩng đầu nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm cùng vàng trắng tán mông lung, mờ mờ và hư ảo.

Một lát sau vẫn không nghe thấy anh nói gì cô thấp giọng nhẹ nhàng nói: “Em đã trở về rồi, đang ở nhà. Anh có tới không?”

Lăng Khiên vẫn đang úp mặt lên tay lái, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, khi nghe thấy lời cô nói rõ ràng là sững sốt, ngây ngẩn một lát rồi mới khàn khàn gọi tên cô: “Yên Yên.”

Cô ôn nhu đáp một tiếng rồi sau đó điện thoại bị ngắt máy.

Cô khẽ cười, cũng không quay về phòng khách mà chỉ lặng yên đứng nhìn xuống dưới lầu, cho đến khi một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng xuất

hiện, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc từ trên xe bước xuống, vội vàng đi vào tòa nhà thì cô mới xoay người đi ra mở cửa.

Lăng Khiên vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Đồng Yên, khước miệng cong lên nhưng lại không cười nổi, đi về phía trước từng bước từng bước rồi ôm cô vào lòng, đồng thời cảm thấy mũi ê ẩm. Anh cảm động, thực sự rất cảm động.

Hai người vào phòng rồi ngồi trên ghế salon, Lăng Khiên ôm chặt lấy thân thể mềm mại ấm áp vào trong ngực, nghẹn ngào gọi cô một tiếng: “Yên Yên.”

Đồng Yên tựa vào trong ngực anh, ngửi thấy được trên người anh nồng nặc mùi rượu, lại cảm thấy thân thể anh căng thẳng rồi thỉnh thoảng run rẩy, cho nên đưa tay đặt lên bụng anh kiểm tra. Chỗ đó hiện giờ lạnh ngắt rồi lại nghe thêm giọng nói khàn khàn của anh nữa, vành mặt cô lập tức đỏ lên, cũng nghẹn ngào đáp một tiếng.

Lăng Khiên đem mặt chôn ở cổ cô, những giọt mồ hôi lạnh theo gương mặt anh chảy xuống làn da trắng nõn, nhẩn nhụi và mịn màng của cô, anh chà chà sau đó ôm cô càng chặt hơn. Bụng anh đau đến quặn thắt cả ruột gan được bàn tay cô mềm nhẹ xoa xoa với lực mạnh yếu vừa phải nên dần dần đỡ hơn, một lát sau anh mở miệng gọi cô một lần nữa: “Yên Yên.”

Đồng Yên đáp: “Sao vậy? Có phải anh rất đau không? Em đi lấy thuốc cho anh uống nhé?”

Lăng Khiên lắc đầu, hôn nhẹ lên cổ cô rồi không nói gì.

Từ tối hôm qua bàn bạc kế hoạch đối phó với Tô Mục Hâm cho tới hôm nay kí hợp đồng với Lưu Hán Tổng Khai, chỉ trong hai mươi bốn tiếng ngắn ngủi anh đã đem Viễn Đông bán cho người khác, anh đã đem tâm huyết nửa đời mình bán đi. Nói rằng anh cảm thấy không sao cả, chỉ là giả dối, trên thực tế so với Lục Tư Triết anh còn sợ hãi hơn rất nhiều. Thương trường như chiến trường, khi anh phải thực hiện đến bước này thì thực chất đã thua một nửa rồi. Anh biết muốn từ trong tay Lưu Hán Tổng Khai lấy lại Viễn Đông một lần nữa tuyệt đối không phải dễ dàng, đến lúc đó hẳn sẽ nói thêm một vài điều kiện nữa, mình có thể không thỏa mãn hay sao? Đây cũng là một vấn đề lớn, hướng chi cũng có thể coi là kết quả khả quan. Nếu

như lúc đó hắn vẫn chiếm cứ và không buông tha Viễn Đông, như vậy anh không còn bất cứ biện pháp nào nữa.

Cho nên ở trên đường trở về cuối cùng anh không cách nào chịu đựng được nữa. Trước đây khi dạ dày nhức nhối đến mức nào anh đều có chịu đựng được cố gắng về đến nhà, nhưng hôm nay làm sao cũng không thể chịu đựng nổi, anh không dừng lại bên đường nôn thốc nôn tháo đã là cực hạn rồi. Một khắc kia trong lòng anh chỉ còn lại sự yếu đuối cùng bất lực, anh gọi điện cho Yên Yên chỉ là muốn nghe giọng cô một chút, anh không muốn nói chuyện vì sợ cô nghe thấy giọng nói yếu ớt của mình.

Nhưng bây giờ, anh cảm giác được trong ngực là cảm giác ấm áp vô cùng, anh không có cách nào kiềm chế được, nhưng vừa rồi đau đớn có chút giảm bớt nhưng bây giờ còn cảm giác đau đớn hơn nữa, đau kịch liệt. Anh tự tay cầm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấn chặt bụng xuống, cúi người dựa vào vai cô, giọng nói vô cùng nhỏ nói với cô: “Yên Yên, anh đau quá.”

Từ khi anh hiểu chuyện, anh không kêu đau đớn với bất kỳ ai, duy nhất chỉ có hai lần trước mặt Yên Yên. Lần đầu tiên là dạ dày anh xuất huyết vào đêm đó, lần thứ hai chính là tối nay. Anh nghĩ cứ coi như là anh đang cực say, tự cho phép mình mềm yếu một lần.

Đồng Yên nghe được giọng nói rên rỉ của anh thì tim cô như bị bàn tay ai đó bóp chặt lại. Cô cắn chặt môi, trước mắt là một mảng mơ hồ, một chữ cũng không thốt ra được. Cô tựa vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh giúp anh chống đỡ.

Lần đầu tiên anh kêu đau với cô là khi cô chẳng qua xem anh là một người qua đường, thậm chí sau đó không còn bất kỳ ấn tượng nào khác. Nhưng lần này, cô cảm giác được đau đớn trong lòng hiện giờ không ngôn từ nào diễn tả được.

Nửa giờ sau, Lăng Khiên dần dần khôi phục lại, anh nhích người ra một chút rồi cúi đầu nhìn cô gái trong ngực đã khóc đến hai mắt sưng húp, đôi môi mỏng tái nhợt cong lên, nhéo nhéo mũi cô vô lực nói: “Dạ đến em rồi?”

Đồng Yên ngẩng đầu, cảm giác được bụng anh ấm hơn nhiều thì cầm lấy tay anh áp vào mặt mình, nhẹ nhàng lắc đầu, nói nhỏ: “Anh khá hơn chút nào chưa?”

Lăng Khiên gật đầu, lấy ôm chặt lấy người cô, cảm đặt lên đỉnh đầu cô, ôn nhu ngửi lấy mùi hương thơm mát quen thuộc. Mùi hương có thể làm anh thấy hạnh phúc.

Anh mím môi khẽ cười, trong lòng thầm nghĩ: May còn có em.

Lăng Khiên đi tắm, Đồng Yên chạy vào bếp đun lại nồi cháo bí đỏ cô vừa nấu lúc tối, rồi múc ra một bát cẩn thận mang tới phòng ngủ. Cô thấy Lăng Khiên đang ngồi bên giường uống thuốc.

Tim Đồng Yên lại nhói lên, đi tới đặt bát cháo bên tủ đầu giường, ngồi xuống một bên anh nhận lấy cốc nước, cầm tay anh lo lắng hỏi: “Anh lại đau bụng rồi?”

Lăng Khiên lắc đầu, kéo cô đứng dậy rồi ôm cô ngồi trên đùi, cảm lấy bát cháo đặt trong tay nói: “Em bón cho anh đi.”

Đồng Yên nhìn anh một chút rồi ngoan ngoãn cầm lấy bát cháo, xúc từng thìa lên thổi thổi rồi đưa tới miệng anh.

Sau khi ăn xong bát cháo, đầu Lăng Khiên đã đầy mồ hôi, Đồng Yên đặt bát cháo không xuống bàn rồi lau mồ hôi cho anh, xoa xoa dạ dày cho một chút hỏi: “Anh còn khó chịu không?”

Lăng Khiên thở dài một hơi rồi nhắc cô dậy, vỗ vỗ mông cô nói: “Không có chuyện gì. Anh đi rửa bát.” [chính xác theo bản cv là “vỗ vỗ mông” nhé :>]

Cô nắm lấy tay anh: “Để em làm. Anh nằm nghỉ đi.”

Lăng Khiên cũng không thể chống đỡ thêm nữa nên gật đầu, nhìn cô rời đi xong anh cũng không nằm lên giường mà đốt một điều thuốc, đi tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra rồi nhìn về phía xa ngẩn người.

Đôi mắt anh dưới ánh trăng càng trở nên đen nhánh và sáng hơn, nhưng lại sâu không thấy đáy, mồ hôi trên trán anh vẫn không ngừng chảy. Sau đó anh nghe thấy một tiếng thở dài trầm trầm, rồi một đôi tay nhỏ bé từ phía sau ôm chặt lấy lưng mình, bàn tay đặt trên bụng anh xoa xoa.

Anh cười cười dập điều thuốc, xoay người kéo Đồng Yên vào trong lòng nói: “Mệt không? Chúng ta đi ngủ thôi.”

Đồng Yên ngẩng đầu, đôi mắt cô to tròn, trong trẻo và đen láy, cô không gật đầu, chỉ nhìn anh tràn đầy tín nhiệm. Qua vài giây đồng hồ cô nói: “Anh có thể nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra được không?”

Đôi môi mỏng của Lăng Khiên khẽ nhếch, sắc mặt có một chút tiêu tụy và tái nhợt. Anh không trả lời cũng không né tránh cái nhìn chăm chú của cô, lẳng lặng nhìn trả lại.

Một lúc sau, Đồng Yên từ từ cúi đầu, ôm chặt lấy anh nói nhỏ: “Thật sự anh không thể nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra sao? Em thật sự không đáng để anh tin tưởng và dựa vào sao?”

Lăng Khiên khẽ giật mình, một lát sau anh ôm lấy người trong ngực, hôn nhẹ lên tóc cô chậm rãi mở miệng: “Viễn Đông gặp vấn đề lớn, anh đã phải nhanh chóng bán cho công ty khác rồi. Anh sẽ không còn là tổng tài của Viễn Đông nữa, nói chính xác là sẽ không còn bất cứ liên quan gì với Viễn Đông. Nói như vậy em có thể hiểu không?”

Giọng anh thấp mà trầm ổn, nghe không ra được cảm xúc khổ sở hay bi thương, giống như đang kể cho cô nghe một chuyện không liên quan gì tới mình. Cực kỳ bình tĩnh.

Đầu tiên là trong lòng Đồng Yên cả kinh, sau đó cô mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, nhìn rõ thần thái của anh rồi mắt cô hồng hồng. Cô đưa tay đặt lên lồng ngực anh vuốt vuốt: “Dù có bao nhiêu khó khăn, khổ sở như thế nào, chúng ta cùng nhau đối mặt.”

Lăng Khiên nhìn đám lông xù cọ đi cọ lại trong ngực mình thì cười cười, cúi người khom lưng ôm lấy cô, gian manh nói: “Trước tiên giúp anh giải tỏa chút áp lực bị đè nén đã lâu đi.”

Một tuần sau, Hoa Quân chính thức nhập với Viễn Đông, chiều hôm đó mở cuộc họp báo với đám nhà báo, Lăng Khiên phát biểu rõ ràng, Lưu Hán Tổng Khai ngồi ở bên cạnh anh đối mặt với đám kí giả mạch lạc trả lời từng câu hỏi, cuối cùng hai người đàn ông mỉm cười bắt tay hợp tác.

Sau nghi thức, Lục Tư Triết nhận chức tân tổng tài nên nhận phỏng vấn của giới truyền thông, Lăng Khiên xa xa rời đi.

Từ hội trường trở lại công ty, Lăng Khiên vào trong phòng làm việc thu dọn đồ đạc rời đi. Trong khi làm anh không hề dừng lại một chút nào, khi rời đi cũng không quay đầu nhìn lại một lần, khi đến khi đi vẫn một mực

trầm mặc. Khi ra đến khu tầng hầm để xe, anh quay đầu thản nhiên nhìn lại cả một tòa buidng hoàng tráng rồi xoay người, vào xe rồi đi.

Trước khi tới nhà trọ của Đồng Yên thì anh gọi điện thoại cho Đồng Yên, chờ đến khi đối phương bắt máy, ánh mắt của anh nhoáng cái nhu hòa rất nhiều, cười hỏi: “Anh còn mười phút nữa là đến nơi. Em chuẩn bị xong hết chưa?”

“Rồi ạ.” Giọng nói Đồng Yên vẫn dịu dàng như cũ.

Lăng Khiên cười: “Ngoan ngoan chờ anh một chút nhé.”

Thời kỳ thuê nhà của Đồng Yên đã hết hạn, hai ngày trước là ngày trả nhà. Chủ thuê nhà hỏi có thuê tiếp không, Lăng Khiên nói thẳng là không thuê. Khi đám người đó rời đi, anh nhướn mày nhìn sủng vật nhỏ bé đang tỏ vẻ kháng nghị nói: “Người phụ nữ của anh lại thuê nhà ở bên ngoài, thông tin này bị truyền ra sau này anh biết ăn nói thế nào với giang hồ đây. Chuyện này không thương lượng gì hết, hai ngày nữa em chuyển hết đồ đạc sang nhà anh ở luôn.”

Đồng Yên mím môi không nói lời nào, trong ánh mắt tất cả đều là bất mãn.

Lăng Khiên đi tới trước Đồng Yên, nâng mặt cô lên, cười không tí hảo ý nào nói: “Ngoan, nghe lời anh. Bên nhà anh giường lớn hơn ở đây, nằm hay lăn lộn đều rất thoải mái. Với cả chuyển đến nhà anh, anh tiết kiệm được bao nhiêu tiền xăng xe.”

Đồ đạc của Đồng Yên không nhiều lắm, Lăng Khiên cầm một lượt xuống luôn. Đến nhà trọ của anh, Đồng Yên sắp xếp một chút rồi hai người đi siêu thị mua đồ ăn, trên đường đi anh nhận được điện thoại của Lục Tư Triết nói là tối sẽ tới ăn cơm cùng.

Sau khi trở lại nhà trọ, Đồng Yên bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, cô nhìn thoáng qua cái người kia đang vắt chéo chân nằm trên ghế nhàn nhã đọc báo ở phòng khách, suy nghĩ một chút rồi cô mặc tạp dề đi tới, cầm trong tay cái muôi canh đứng trước mặt anh quệt mồm nói: “Tại sao anh lại để em một mình nấu cơm thế hả?”

Lăng Khiên ngạc nhiên, đặt tờ báo xuống khó hiểu nhìn cô, cẩn thận hỏi: “Trước kia không phải là em cũng một mình nấu cơm sao?”

Đồng Yên hai tay chấp sau lưng giả vờ tức giận nói: “Đó là bởi vì ở nhà em a. Bây giờ là nhà anh, em là khách lại đi nấu cơm. Thế anh có thể khoanh tay đứng nhìn được hả?”

Lăng Khiên mím môi nuốt nuốt nước bọt sau đó đứng lên, ôm bả vai cô nói: “Được rồi. Hôm nay anh với em cùng nhau làm.” Vừa nói vừa ôm cô đi tới phòng bếp.

Đồng Yên lập tức vui vẻ, cười hì hì đi theo anh được vài bước rồi cảm thấy có gì đó không đúng, ngửa đầu nhìn anh hỏi: “Cái gì gọi là hôm nay anh cùng em làm. Vậy ngày mai thì sao?”

Lăng Khiên cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Ngày mai chúng ta đi sang tên.”

Chương 49: Mèo hoang tên là Tô Tô

Khi Lục Tư Triết đến nhà tìm Lăng Khiên, trực tiếp mở cửa đi vào. Kể từ khi tới đây thấy Lăng Khiên ốm tới mức bất tỉnh nhân sự, anh đã tự mình đánh một cái chìa khóa khác để dự phòng.

Trên bàn ăn đã được bày sẵn một bữa tối thịnh soạn, khi anh nhìn vào trong bếp thì cả kinh tới mức há hốc miệng hồi lâu không nói ra được lời nào.

Anh không thể tưởng tượng được rằng một người đàn ông từ trước đến giờ luôn lạnh lùng lãnh đạm, cao lớn, anh tuấn bây giờ trên người lại mặc một cái tạp dề sợi tổng hợp màu vàng nhạt nhỏ bé, đứng ở một bên nấu thức ăn và bên cạnh là một cô gái bé nhỏ khiêm tốn chỉ dạy chai nào là xì dầu chai nào là giấm.

Lục Tư Triết anh chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế này, cho nên khi anh thấy Đồng Yên tròng lớn hai mắt, còn Lăng Khiên là vẻ mặt đàn đến chết người, Đồng Yên thì nhón chân véo véo má Lăng Khiên nên anh không một chút ngại ngùng nào cất tiếng cười to.

Lăng Khiên cùng Đồng Yên nghe được tiếng cười đều sững sốt, sau một khắc Lăng Khiên trực tiếp đem cái xẻng nấu cơm ném cho Đồng Yên, sau đó có chút quần bách tháo tạp dề ra, không quá ôn nhu đặt lên đầu cô rồi trực tiếp xoay người rời đi. Khi đi qua bên người Lục Tư Triết thì nhìn anh với ánh mắt vô lực âm lãnh, chờ cho đến khi tiếng cười của bạn dừng lại mới nhàn nhạt nói: “Cười cái gì mà cười! Cậu nghe thử và chỉ nhìn hai chai gia vị đó cậu có thể đoán được cái nào là xì dầu cái nào là dấm sao?”

Lục Tư Triết hơi ngẩn ra, sau đó ghen cười nói: “Không thể, quá khó khăn.”

Lăng Khiên xoay người hướng phía ai đó bất mãn nói: “Nhìn đi. Em bình thường cũng thế thôi, cho nên không phải là anh đàn mà là em yêu cầu

quá cao.”

Đồng Yên trên cổ treo tại dề cũng không buộc lại, nghe được lời anh thì lập tức khom người cười to, sau đó hướng anh ngoắc ngoắc tay, chờ sau khi anh khom lưng cúi xuống, cô nhẹ nhẹ vỗ đầu anh lên giọng nói: “Ngoan a, tỷ tỷ sau này sẽ từ từ dạy cho em biết. Chúng ta bây giờ đi thay quần áo đã nào.”

Nói xong trực tiếp lôi kéo tay anh đi tới ghế salon, ấn anh ngồi xuống sau đó lấy chiếc áo veston giúp anh mặc vào.

Lăng Khiên mím môi cười không nói gì, chỉ theo lệnh cô giờ cánh tay lên, trên mặt là biểu hiện hưởng thụ rất cần ăn đòn.

Đồng Yên giúp anh sửa sang lại cổ áo, hôn một lên cái lên mặt anh. Lúc muốn đứng dậy thì lại bị anh một phen ôm lấy, sau đó một bên tai bị anh thổi hơi nóng xen lẫn giọng nói khinh bạc vang lên: “Em mới vừa rồi làm tỷ tỷ của ai vậy? Hử?”

Đồng Yên đẩy anh ra, lại nghe anh tiếp tục mở miệng: “Buổi tối chúng ta trên giường vận động khảo nghiệm một chút xem thử xem em là tỷ tỷ hay anh là ca ca.”

Đồng Yên cắn một cái vào cằm anh, mắng câu “Lưu manh!”, đỏ mặt cúi đầu chạy vào trong bếp.

Trên bàn cơm, Lăng Khiên cùng Lục Tư Triết nói chuyện nhưng chính mình không cần gấp thức ăn, Đồng Yên gấp vào bát cho anh món gì là anh ăn món đấy. Có đôi khi ăn nhanh sẽ bị người ta dùng đũa gõ nhẹ lên hai mu bàn tay, anh sẽ biết điều ăn chậm lại một chút.

Lục Tư Triết trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, ngoài mặt thì nhìn không thấy có chút gì khác thường nhưng trong mắt có nhiều hơn một phần cô đơn cùng hâm mộ.

Bởi vì cảm thụ quá hạnh phúc cho nên bây giờ mới phải hoài niệm.

Sau khi ăn xong Đồng Yên muốn đi rửa bát thì bị Lăng Khiên kéo lại, chỉ nghe thấy anh nói: “Để cho người nào đó đến ăn ké đi rửa bát. Chúng ra đi xem ti vi.”

Đồng Yên tóm tay anh nói nhỏ: “Để cho khách rửa bát thì không tốt lắm đâu.”

Lăng Khiên hừ lạnh một tiếng hỏi: “Em có chìa khóa nhà anh không?”

Đồng Yên nhìn anh khó hiểu và lắc đầu.

Lăng Khiên lại nói: “Lục Tư Triết có, cho nên đứng ra em mới là khách, còn cậu ta thì không phải.” Nói xong nhìn thoáng qua người đang ông còn đang đứng ngăn người nói: “Nhìn cái gì thế? Tôi nói không đúng sao? Rửa chén đi! Cái tội phá hoại Viễn Đông nặng như vậy tôi còn chưa tính sổ mà cậu còn có mặt mũi mà bắt măn sao?”

Nghe lời anh nói xong, Lục Tư Triết lập tức cúi đầu, mặt xám xịt vô cùng bắt măn vào trong bếp... rửa bát.

Lăng Khiên ôm Đồng Yên ngồi ở trên ghế salon xem ti vi, thấy Lục Tư Triết rửa bát xong rồi đang đi ra ngoài, anh vỗ vỗ mông cô rồi cúi xuống bên tai cô nói nhỏ: “Ngoan, đi tắm đi. Tắm xong rồi thì nằm trên giường chờ anh, lát nữa chúng ta thử nghiệm xem lại bồi phận.”

Đồng Yên quay đầu đỏ bừng mặt cảm tức nhìn anh hai giây, sau đó nhìn ánh mắt anh ẩn chứa nụ cười hèn mọn thì từ từ cúi đầu, cầm lấy cái gối trên ghế đập mạnh vào ngực Lăng Khiên, cũng không chào hỏi Lục Tư Triết vội vàng chạy thoát thân.

Lăng Khiên nhìn bộ dạng xấu hổ và quần bách không biết làm thế nào của cô thì cười vô cùng thoải mái.

Lục Tư Triết nghe được tiếng đóng cửa thì quay đầu cười cười với Lăng Khiên nói: “Xem ra Viễn Đông so ra đúng là kém Đồng Yên. Cậu dường như rời bỏ Viễn Đông mà tâm tình không hề bị ảnh hưởng.”

Lăng Khiên nhếch nhếch khóe miệng, không nói gì, đứng dậy đi về phía thư phòng.

Lục Tư Triết cúi đầu, mím môi đi theo anh.

Lăng Khiên chờ cho bạn vào phòng thì đóng cửa lại, rút ra một điều thuốc suy nghĩ một chút rồi lại cất đi.

Lục Tư Triết ngạc nhiên nhìn bạn, lấy một cây ra hỏi: “Cậu bỏ thuốc rồi hả?”

Lăng Khiên lúng túng, ho nhẹ một tiếng rồi bình tĩnh nói: “Buổi tối tôi sẽ không hút thuốc nếu không Yên Yên không cho hôn.”

Lục Tư Triết đang hít một hơi thuốc, nghe bạn nói xong thì hung hăng ho khan.

Lăng Khiên lườm anh một cái, sau đó đi tới bàn đọc sách lấy ra một tập giấy đưa cho Lục Tư Triết.

Lục Tư Triết đập điều thuốc vừa buồn bực ho thêm mấy cái vừa đưa tay nhận lấy tập giấy. Mở ra xem một chút, ánh mắt anh nhanh chóng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Mấy phút đồng hồ sau, anh đặt tập văn kiện lên bàn trà, hai tay khoác lên trên đùi, cúi đầu trầm mặc một hồi rồi nói: “Là cô ấy, thì ra cô ấy tên Tô Tô.”

Nghĩ đến cô làm giả CMND, trên đó là một cái tên tiếng Anh, Lục Tư Triết có chút tự giễu cười cười.

Lăng Khiên thở dài một hơi, đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, suy nghĩ một chút nói: “Lúc trước cô ta đúng là vẫn đều ở Thụy Sĩ, dạo gần đây mới trở về nước. Theo như tài liệu nói thì năm năm trước sau khi ba cô ta gặp tai nạn xe cộ qua đời, cô ta vẫn là do Tô Mục Hâm nuôi dưỡng. Trong này không nói quan hệ giữa chú cháu bọn họ như thế nào, nhưng tôi cảm thấy được có một chút kỳ quái. Sau khi ba cô ta qua đời, mẹ cô ta dường như lập tức bị bệnh tâm thần phân liệt, hiện nay vẫn còn đang ở trại an dưỡng chữa trị. Tôi không hiểu nổi tại sao Tô Mục Hâm không để cô ta chăm sóc mẹ của mình mà là khi ba cô ta qua đời thì cô ta lập tức được đưa sang Thụy Sĩ.”

Lục Tư Triết hơi ngẩng đầu nhìn anh, có chút trầm thấp hỏi: “Cậu nghi ngờ quan hệ giữa cô ấy và Tô Mục Hâm không tốt? Cô ấy không nhất định là làm vì Tô Mục Hâm?”

Lăng Khiên nhướn mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phải là không có khả năng này. Nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng tìm ra cô ta. Tôi đã bố trí người theo dõi Tô Mục Hâm, anh ta rất nhanh là có thể có tin tức.”

Lục Tư Triết gật đầu, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Một lát sau anh nói: “Viễn Đông biến thành như bây giờ là do một tay cô ấy gây ra, bất kể là do cô ấy tự nguyện hay bị ép buộc, tôi sẽ không xử trí theo cảm tính. Nếu như cậu muốn lợi dụng cô ấy để đối phó với Tô Mục Hâm, chỉ cần không gây tổn thương một chút nào tới cô ấy, tôi cũng sẽ phối hợp với cậu.”

Lăng Khiên nhìn bạn một cái, sau đó cười cười vỗ vai bạn đứng dậy, đi tới bên bàn làm việc, tiện tay cầu lấy bật lửa vuốt vuốt, sau đó nói: “Tư Triết, có phải cậu đã yêu cô ta rồi không?”

Lục Tư Triết hơi buông mí mắt, trầm mặc một hồi nói: “Tôi nghĩ là đúng rồi đây.”

Lăng Khiên cúi đầu suy nghĩ một chút nói: “Cậu cảm thấy cô ta đáng được cậu yêu thương sao?”

Lục Tư Triết ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt là mờ mịt và đau đớn, anh không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu, chẳng qua trên mặt càng ngày càng ủ rũ.

Lăng Khiên than thở, cầm lấy một tờ giấy ở trên bàn đưa cho bạn.

Lục Tư Triết cau mày nhận lấy, một lát sau thì trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Ô Mực Hâm hiện giờ chỉ còn có hai mươi phần trăm cổ phần của Thắng Thiên? Điều này sao có thể!!”

Lăng Khiên cười khẽ nói: “Tôi lúc mới đọc cũng thấy báo cáo điều tra này không thể tin được, bất quá bây giờ thử nghĩ lại xem. Từ khi ông ta tiếp nhận Thắng Thiên rồi thu tóm những công ty nhỏ hơn, mấy lần cũng muốn ra tay với Viễn Đông rồi, ông ta muốn gây dựng lại Thắng Thiên là có thể lý giải. Ông ta muốn thông qua việc gây dựng lại Thắng Thiên để thu hồi và phân phối lại cổ phần Thắng Thiên một lần nữa, để số cổ phần của mình tăng lên.”

Lục Tư Triết nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng, có lý. Thắng Thiên trên thị diện chỉ có mười lăm phần trăm cổ phần, cổ đông cũng sẽ không có nhiều, vậy số cổ phần còn lại thì ở đâu?”

Lăng Khiên nhìn bạn, nhẹ nhàng mở miệng: “Ồ Thụy Sĩ có một quỹ quản lý bí mật, tất cả chi tiêu của mèo hoang nhỏ nhà cậu ở Thụy Sĩ toàn bộ cũng xuất phát từ cái quỹ kia, và nó do anh trai Tô Mực Hâm khi còn sống thành lập. Trước khi ông ta gặp tai nạn đã lập một bản di chúc, nếu như ông ta gặp vấn đề gì, năm mươi phần trăm cổ phần của Thắng Thiên sẽ được nhập vào quỹ đó. Về phần sau này quỹ này trao cho ai thì bây giờ tôi không tra được, nhưng khẳng định năm mươi phần trăm kia không phải của Tô Mực Hâm.”

Sắc mặt Lục Tư Triết dần dần trở nên tái nhợt, sau một lúc lâu anh khàn khàn nói: “Ý cậu nói là trước tai nạn, anh trai Tô Mực Hâm đã tự cảm được

có thể mình sẽ gặp phải bất trắc cho nên trước đó đã an bài tất cả như vậy. Ông ta lo lắng vợ và con gái mình không đâu lại được Tô Mục Hâm cho nên đã giữ giòn giao cho quỹ quản lý.”

Lăng Khiên gật đầu: “Hắn là như vậy.”

Lục Tư Triết nhìn bạn một cái nhưng không mở miệng nữa. Anh không biết trong lòng anh hiện tại là cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Anh không tưởng tượng được cuộc sống của cô gái nhỏ bé có đôi mắt to tròn, sáng ngời và trong suốt giống hệt đôi mắt Đồng Yên kia lại khó khăn đến như vậy. Anh nghĩ đến việc cô có thể bị bức hiếp hoặc là bị ngược đãi mà đau lòng không thể hít thở nổi.

Lăng Khiên nhìn bạn, qua một lúc lâu mới tiếp tục mở miệng: “Mẹ của cô ấy đoạn thời gian trước đã tự tử một lần. Chính là khi cô ấy lấy toàn bộ tiền trong tài khoản ngân hàng của cậu.”

Lục Tư Triết hai tay nắm chặt vào nhau, hàm răng cắn chặt, ánh mắt luôn luôn ôn hòa trở nên cực kỳ sắc bén. Qua mấy phút đồng hồ yên lặng, anh đứng dậy đi về phía cửa.

Lăng Khiên bước tới lôi cánh tay anh trầm thấp nói: “Đừng manh động. Tô Mục Hâm lúc trước không có được cổ phần của Thắng Thiên mà đối xử với Tô Tô như thế nào không quan trọng, bây giờ điều chúng ta phải làm đầu tiên là tìm cho được Tô Tô, bảo đảm cô ta cùng mẹ cô ta giờ đang an toàn, sau đó sẽ lại nghĩ xem bước kế tiếp nên làm thế nào.”

Lục Tư Triết cả người cứng nhắc, anh cúi đầu trầm mặc một hồi, nhìn về phía Lăng Khiên rầu rĩ nói: “Cậu yên tâm tôi sẽ không làm loạn. Giờ tôi chỉ muốn đi uống một chén.”

Lăng Khiên đi tới nói: “Tôi đi cùng cậu.”

Lục Tư Triết ngăn cản, lắc đầu nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên Yên Yên dọn đến nên cậu đừng đi, ở lại với cô ấy đi. Tôi không sao đâu.” Nói xong anh lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lăng Khiên theo sau bạn đi ra ngoài, cười nói: “Muốn uống rượu? Nhà tôi còn nhiều, rất nhiều rượu. Cậu không phải nhìn trộm tủ rượu của tôi đã lâu rồi sao? Hôm nay cậu muốn uống hết bình này đến bình khác cũng được, tôi tuyệt đối không ngăn cản.”

Lục Tư Triết chạy tới cửa, nghe được lời anh nói thì dừng bước, bất quá không có xoay người.

Lăng Khiên cười cười, chuyển hướng đi tới phòng khách, phiêu phiêu mở miệng: “Lời hứa của tôi chỉ hữu hiệu trong hôm nay thôi, không có hạn tới ngày mai đâu.”

Sau một khắc Lục Tư Triết nhanh chóng đi về phía tủ rượu, cắn răng nói nhỏ: “Tôi sẽ làm cậu cảm giác được chỉ được nhìn mà không được uống nó đau lòng muốn chết đến mức nào thì thôi.”

Lăng Khiên đuổi lưng một cái, đi về phòng bếp lấy mấy ly rượu.

Một lúc lâu sau, hai người đàn ông uống hết sáu chai rượu tây, nhưng phần lớn đều là do Lục Tư Triết uống hết. Còn Lăng Khiên, không phải là không muốn uống mà là do người khác cướp lấy ly không để cho anh uống. Lục Tư Triết ngoài miệng thì nói là không cho phép Lăng Khiên không uống, thật ra thì anh hiểu được được đạo này bạn mình bị đau dạ dày nặng không thể uống nhiều, cho nên cũng để Lăng Khiên phối hợp uống mấy chén.

Sau khi Lăng Khiên dìu Lục Tư Triết say như chết vào phòng khách, dàn xếp chỗ ngủ cho bạn xong thì anh mới quay về phòng mình. Vào phòng nhìn thấy trên giường mềm nhỏ ngoan ngoãn của mình đã ngủ say rồi thì anh cười cười, cầm lấy đồ ngủ đi về phòng tắm.

Trong lòng anh nghĩ, xem ra cái hoạt động kiểm tra lại bồi phạt tối nay không thực hiện được rồi.

Chương 50: Em đi theo anh

Tối hôm qua Đồng Yên đợi đến hơn mười một giờ Lăng Khiên vẫn còn chưa về phòng, cuối cùng không thể đợi được nữa liền ngủ mất. Nửa đêm lại bị anh đánh thức, cô lại tưởng anh sẽ làm cái hoạt động kiểm tra lại bồi phận kia, lại không nghĩ rằng anh chỉ ôm cô vào trong ngực thật chặt, đắp kín chắn cho hai người rồi nói với cô: “Ngủ ngon!”, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Đồng Yên sáng ra vẫn ngủ cực kỳ thoải mái, giường nhà anh đúng là lớn thật, đệm rất mềm và êm, ngủ cực ngon. Nếu không phải bị người ta quấy rầy thì cô một chút cũng không tỉnh dậy.

Mở mắt ra thì thấy Lăng Khiên, hai mắt anh sáng ngời dị thường nhìn mình chăm chăm, đáy mắt là những ngọn lửa nóng bỏng cháy hừng hực. Cô híp mắt ngáp một cái, sau đó vươn bàn tay bé nhỏ ra bắt đầu cởi cúc áo của anh.

Lăng Khiên không có ngờ cô lại phối hợp như vậy, rõ ràng sừng sốt sau đó nhếch miệng cười to. Khi tiểu móng vuốt của cô bận rộn thì anh cũng không nhàn rỗi, hơn nữa hiệu suất còn tốt hơn cả cô. Anh cởi nốt hai nút áo lót của cô xong thì cả người sừng vật nhỏ bé đã lỏa lồ trước mặt anh, cô xấu hổ, hai gò má đỏ bừng không ngừng rúc chặt vào trong chăn. Anh tê dại, khó khăn rời mắt khỏi thân thể trắng nõn nà của cô, đầu óc còn một tia lý trí đem chương ngại vật giữa hai người ném xuống đất, sau đó cúi người xuống bắt đầu thực hành nhiệm vụ cao cả.

Một khắc đồng hồ kia, Lăng Khiên cảm giác được thân thể mềm mại bên dưới thân mình bất an giãy dụa và kháng nghị, Lăng Khiên đưa hai tay ra sau nâng hông cô lên và dùng thêm sức đâm mạnh hai cái, da thịt căng đầy khiêu gợi rung động. Anh cúi đầu khẽ thở dốc trong chốc lát, không có hảo ý cười cười rồi ngậm lấy vành tai cô cắn cắn, khàn khàn nói: “Gọi ca ca.”

Đồng Yên quay đầu cắn chặt môi, kịch liệt thở dốc. Hôm nay anh hung mãnh dị thường, thân thể nhỏ nhắn gây yếu của cô không thể chịu nổi. Lại nghe thấy lời trêu chọc của anh, cô càng cắn chặt môi, hai mắt mở to hung hăng lườm anh một cái, cũng là khi anh càng tấn công mãnh liệt hơn, không nhìn được cúi đầu rên rỉ.

Lăng Khiên cúi đầu nhìn thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã bắt đầu trắng bệch, mồ hôi chảy từ trên trán xuống ướt đầm gò. Anh cảm thấy có chút không đành lòng nên dần dần thả chậm tốc độ, khẽ vuốt vuốt hai má cô, vùi đầu vào cổ cô nỉ non: “Ngoan, gọi ca ca rồi anh sẽ tha cho em.”

Đồng Yên chiếm được cơ hội thở dốc, ôm lấy eo anh điều chỉnh hô hấp, theo động tác của anh càng nhẹ càng chậm. Cô gác cằm lên bả vai anh nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Ca ca!”

Rồi một lát không lâu sau, Lăng Khiên cả người giật giật, ra vào nhanh chóng vài cái nữa rồi cả người trong nháy mắt mềm nhũn, nằm gục xuống trên người cô.

Tất cả mọi vật và căn phòng đều trở về yên lặng.

Lăng Khiên cùng Đồng Yên chính thức rời giường là khi đã gần trưa. Lục Tư Triết đã sớm rời đi rồi, trong phòng ăn đã bày sẵn một đồ ăn ngon lành. Đồng Yên nhanh chóng ăn “bữa sáng”, ăn xong đã bị anh lôi ra cửa.

Khi ở trên xe, Lăng Khiên gọi điện thoại cho luật sư, sau đó mang theo Đồng Yên đi tới một phòng cà phê**.

Anh thật sự là sang tên nhà cho cô nha, hơn nữa không chỉ có căn nhà kia còn có thêm ba khu biệt thự được gửi ngân hàng mang danh nghĩa anh, anh đều chuyển sang tên của cô hết. Thêm nữa là anh hoàn toàn không để cho cô có cơ hội kháng cự, do đó cô chỉ có thể bị động tiếp nhận và kí tên thôi.

Từ phòng cà phê đi ra ngoài, Đồng Yên ngẩng đầu, mặt cô nhăn lại bất mãn nhìn người bên cạnh, nói nhỏ: “Tại sao anh có thể như vậy? Một chút cũng không trung cầu ý kiến của em gì cả.”

Vừa rời trước mặt người ngoài cô không thể dò hỏi làm anh mất thể diện, bây giờ chỉ còn có hai người, cô cảm thấy rất cần thiết phải thảo luận lại với anh cần phải tôn trọng cô hơn một chút.

Lăng Khiên cười cười cúi đầu nhìn cô, trong mắt không có nét hài hước trêu chọc, cũng không phải là vẻ thính khí lạnh nhân***, mà ánh mắt anh cực kỳ ôn hòa, đáy mắt nồng đậm sủng nịnh. Anh đưa tay vuốt vuốt mặt cô sau đó một phen ôm lấy cô, từ từ đi bộ trên vỉa hè.

Đồng Yên bấu môi, bất mãn ra mặt với anh về việc đối với mình không chút tôn trọng.

Đi tới một ngã tư, đứng bên cạnh cột đèn xanh đèn đỏ, Lăng Khiên dừng lại nhìn cô, khẽ cười nói: “Bây giờ Viễn Đông không còn là của anh nữa, anh không biết đến khi nào mới chuộc lại nó được, hoặc có thể là vĩnh viễn không chuộc lại được. Anh chỉ có thể đem cho em những thứ này, chờ ngày nào đó thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng, anh còn có cơ hội du ngoạn giang hồ.”

Đồng Yên ngửa đầu nhìn anh, trong mắt dần dần đầy hơi nước, cô xoay người ôm chặt lấy eo anh, hít hít lỗ mũi, nặng nề gật đầu: “Vâng. Đến lúc đó em sẽ nuôi anh.”*****

Lăng Khiên cười hớn hở ôm lấy cô, cúi đầu trên trán cô hung hăng hôn một cái nói: “Anh rất thích ăn cơm mềm.”

Chiều đến hai người đi siêu thị mua một đồng hồ, Lăng Khiên đưa cô về nhà xong lại bị Lục Tư Triết gọi tới công ty.

Đồng Yên bật nhạc, dọn dẹp phòng, trước giờ cơm tối thì ngoài cửa đột nhiên cuồng phong gào thét, cô đóng kỹ cửa sổ lại, không lâu sau mưa rơi như chút nước, sấm chớp ầm ầm đình tai nhức óc.

Cô đang định gọi điện cho Lăng Khiên hỏi anh khi nào về thì chuông cửa vang lên. Cô ngạc nhiên, nghi ngờ đi tới cửa, mở cửa thì thấy một cô gái nhỏ cả người ướt sũng đứng bên ngoài, hai cánh tay ôm ở trước ngực, thân thể không ngừng run rẩy vì lạnh. Thấy Đồng Yên, môi cô gái run rẩy hai cái, cẩn thận mở miệng hỏi: “Chào chị. Xin hỏi đây có phải là nhà Lăng Khiên không?”

Trong lòng Đồng Yên run lên, cô mấp máy môi nói: “Đúng vậy. Xin hỏi cô là ai?”

Cô gái nhỏ sợ hãi nhìn cô hỏi: “Chị là bạn gái của anh ấy sao?”

Đồng Yên gật đầu, nhìn cô gái không nói gì.

Cô gái nhỏ buông mí mắt nói: “VẬY chị có biết Lục Tư Triết không? Anh ấy là bạn tốt của Lăng Khiên.”

Đồng Yên hơi khốn hoặc nhưng vẫn gật đầu, nói nhỏ: “Tôi biết. Cô là muốn tìm Lăng Khiên hay là Lục Tư Triết?”

Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn Đồng Yên, lông mi rung động hai cái, đôi mắt đã đầy hơi nước. Cô nói: “Tôi là bạn gái của Lục Tư Triết, tên là Tô Tô.”

Nửa giờ sau, Đồng Yên nhìn thoáng qua đã thấy cô gái nhỏ đã an an tĩnh tĩnh cuộn trong chăn nằm trên ghế salon xem ti vi. Đồng Yên cầm lấy điện thoại đi vào phòng ngủ gọi điện thoại cho Lăng Khiên, đầu dây bên kia vang lên giọng anh thì cô lập tức hỏi: “Khiên, anh đang ở cùng một chỗ với Tư Triết phải không?”

Lăng Khiên đang ở trong phòng làm việc bàn bạc công việc với Lục Tư Triết, nghe cô hỏi thì bất giác nhíu mày nói: “Đúng vậy. Em tìm cậu ta?”

Đồng Yên cẩn thận hỏi: “Tư Triết có bạn gái sao?”

Anh sững sốt rồi trầm giọng nói: “Theo anh được biết thì trước mắt không có. Có chuyện gì?”

Cô suy nghĩ một chút nói: “Vừa rồi một cô gái tìm tới nhà mình nói là bạn gái của Tư Triết.”

Lăng Khiên ngạc nhiên đứng bật dậy nói: “Cô ấy có nói tên là gì không?”

“Cô ấy nói tên là Tô Tô.”

Lăng Khiên đi tới túm lấy Lục Tư Triết chạy ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Yên Yên, em nghe này, em nhất định phải giữ cô bé này lại cho đến khi bọn anh trở về.”

Đồng Yên đáp một tiếng, sau đó thì cúp máy.

Cô đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy cô gái ở trên ghế salon đã tựa vào tay ghế ngủ thiếp đi, thân thể nhỏ bé co rúm lại một chỗ lộ ra vẻ đặc biệt đáng thương. Đồng Yên đi tới, muốn giúp cô đắp lại chăn, lại không ngờ rằng tay cô mới vừa đụng vào thì cô gái lập tức mở mắt, một đôi mắt to trong trẻo đã tràn đầy kinh hoàng cùng cảnh giác.

Đồng Yên ngồi xổm xuống, có chút đau lòng sờ sờ trán cô gái, sau đó cười dịu dàng nói: “Đừng sợ, chị không có tổn thương em, chỉ là muốn đắp

lại chặn cho em thôi. Người em hơi nóng, chị đi lấy thuốc hạ sốt cho em uống nhé?”

Tô Tô từ từ rũ mí mắt, một lát sau gật đầu nói nhỏ câu: “Cảm ơn.”

Đồng Yên lấy thuốc hạ sốt, rót một cốc nước đường mật, nhìn cô gái uống thuốc và uống hơn nửa cốc nước nói: “Em nghỉ một lát đi, Tư Triết lập tức tới đây thôi.”

Nghe được hai chữ Tư Triết, Tô Tô mím môi cúi đầu, qua một lúc lại nằm vật xuống đưa lưng về phía Đồng Yên.

Đồng Yên đắp lại chăn cho cô gái, vừa đứng dậy đã nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa. Cô xoay người, trong nháy mắt cô gái kia cũng ngồi bật dậy, sai đó hai ánh mắt gắt gao nhìn về phía cửa.

Lăng Khiên mở cửa, Lục Tư Triết cả giày cũng không thay chạy vọt vào phòng khách. Khi nhìn thấy mèo hoang nhỏ mình ngày đêm mong nhớ, cả người anh trong nháy mắt trở nên căng thẳng.

Anh với cô chỉ cách nhau một cái bàn trà, hai tay anh nắm lại, cả người đứng thẳng, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đã tái nhợt, hai mắt tràn đầy hơi nước nhưng không nhìn về phía trước.

Cho dù biết trước kia nước mắt của cô là giả anh cũng không quan tâm, cho nên đã bị mà cô đùa bỡn, xoay như chong chóng. Bây giờ, rõ ràng cảm thấy nước mắt cô chân thật như vậy thì anh hơi sợ, do dự không dám nhìn phía trước, anh sợ sau một khắc cô lại biến mất một lần nữa. Nếu vậy, anh sẽ trở thành kẻ điên mất.

Lăng Khiên đi tới, ôm lấy người yêu mình vào trong ngực lui đến ra một khoảng cách an toàn, sau đó phía sau ôm chặt cô, cầm chống lên vai cô, thần thái hoàn toàn nhàn nhã chuẩn bị xem kịch vui.

Đồng Yên quay đầu nhìn thấy khóe miệng anh cười cũng như không cười, bất mãn lườm anh một cái nhưng càng làm khóe miệng anh nhếch lên rõ ràng, cong hơn nhiều.

Sau sự yên lặng giống như cả một thế kỷ trôi qua, cô gái nhỏ vốn là đang ngồi kia mở to hai mắt, sau đó đứng lên ghé salon, tất cả mọi người còn không kịp phản ứng, cô đã nhảy một bước qua bàn trà, bịch một tiếng cô dừng trước mặt Tư Triết, hai tay giơ lên không chút do dự ôm lấy cổ Tư Triết, sau đó cả người lập tức quắp chặt lấy người anh.

Lục Tư Triết theo bản năng giơ tay ôm chặt lấy cô gái.

Đồng Yên sững sờ há to miệng, Lăng Khiên đầu vùi vào cổ cô bật cười hai tiếng, ở bên tai cô nói nhỏ: “Cô gái này tuyệt thật. Lục Tư Triết lần này chết chắc rồi.”

Lục Tư Triết mím chặt môi ôm Tô Tô trong chốc lát, sau đó đặt cô trên mặt đất, nắm lấy hai vai cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô, giọng nói cực kỳ khàn vang lên hỏi: “Em tìm anh làm gì?”

Tô Tô ôm lấy hông anh, ngửa đầu nhìn anh, trong mắt là ưu thương và xin lỗi. Một lát sau cô đem mặt chôn trong ngực anh, ôm anh càng chặt hơn nói: “Em nhớ anh.”

Lục Tư Triết nghe câu nói kia thì cả người run lên, trong lòng hơi bất an, mọi oán giận và ủy khuất trong nháy mắt biến mất không còn một mống. Anh thở dài một hơi rồi cúi người ôm cô lên ngang người, hôn một chút lên mắt cô nói: “Anh cũng nhớ em. Yêu tinh, em hành hạ anh sắp chết rồi.”

Sau đó anh quay đầu nói với Lăng Khiên: “Có thể cho cô ấy ngủ một giấc đã rồi mới tiến hành thẩm vấn được không?”

Lăng Khiên ôm Đồng Yên cười gật đầu, đồng thời làm anh kiêu “Xin cứ tự nhiên”.

Lục Tư Triết anh cười cảm kích, sau đó ôm người trong ngực đi về phía phòng khách.

Kịch vui đã hạ màn, Lăng Khiên đuổi lung một cái vồ vồ mông Đồng Yên nói: “Anh đi tắm đây. Em đi nấu cơm đi.”

Đồng Yên túm lấy cánh tay anh, quệt mồ hôi nói: “Cùng nhau làm.”

Lăng Khiên kinh ngạc một chút, nhướn mi nói: “Bây giờ nhà này là của em, anh là khách. Làm sao em có thể bắt khách nấu cơm hả?”

Đồng Yên kéo cánh tay anh cười đến ngọt ngào, ngón tay trở của cô chọc chọc ngực anh nói: “Anh bây giờ là ăn nhờ ở đậu, đâu thể ăn không ngồi rồi hưởng thụ sung sướng được. Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ nấu cơm, còn em chỉ đạo.”

Nói xong cô rất vô sỉ chống nạnh cười to hai tiếng, giống như một nữ vương cao ngạo nắm tay Lăng Khiên đi về phía phòng bếp.

Lăng Khiên mím môi nhìn cô dương dương tự đắc thì lắc đầu cười cười, sau đó cầm ngược lại tay cô, kéo cô đi vào trong bếp.

Nấu cơm thì nấu cơm, có sao đâu. Bây giờ luyện tập thật nhiều chuẩn bị cho sau này, vì dù gì sau này sớm muộn cũng có lúc dùng tới.

Bên trong phòng ngủ dành cho khách, Lục Tư Triết nằm trên giường, Tô Tô ở trong ngực anh đã ngủ say. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô và nhìn trần nhà đến ngẩn người. Mới vừa rồi anh muốn hỏi trước cô một ít chuyện cho rõ ràng, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt đáng thương của cô nên cái gì anh cũng không nói ra được.

Anh cảm thấy đời này mình chỉ thua trong tay con mèo hoang nhỏ bé này.

*** thịnh khí lãng nhận: hung hăng dọa người, lên mặt nạt người.

**** Anh rất thích ăn cơm mềm: Ăn bám vợ.

Chương 51: Cầu hôn rất đơn giản.

Cơm tối mà Lăng Khiên làm còn Đồng Yên chỉ đạo cũng đã hoàn thành. Không thể không nói đàn ông nấu cơm so với đàn bà đúng là có thiên phú. Một ngày trước anh còn ngay cả dầu với xì dầu cũng không phân biệt được nhưng ngày thứ hai là có thể làm ra một bữa ăn tối, chưa nói đến mùi vị ra sao nhưng nhìn bàn đã có thể đánh giá là tương đối khá.

Tô Tô ăn không nhiều lắm, Lục Tư Triết một bữa ăn chỉ chăm chăm nhìn mèo hoang nhỏ của mình, cơm không động tí nào. Lăng Khiên cũng không ăn nhiều lắm, không phải là anh không đói bụng mà Đồng Yên không để anh ăn nhiều, sợ anh tiêu hóa không tốt.

Cho nên cả một bữa ăn thì Đồng Yên là người ăn nhiều nhất, còn vừa ăn vừa khen cơm ngon không dứt miệng, làm cho Lăng Khiên nghe mà hai bên tai đều đỏ hồng.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Tư Triết rửa chén, Tô Tô phụ anh.

Nửa giờ sau, trong phòng khách.

Đồng Yên ngồi sát bên cạnh Lăng Khiên trên ghế salon, Tô Tô ngồi ở một bên ghế khác, Lục Tư Triết ngồi ở chỗ salon bên cạnh cô.

Lăng Khiên nhìn Lục Tư Triết một cái ý bảo anh hỏi Tô Tô đi.

Lục Tư Triết mím mím môi rồi nhìn Tô Tô nói: “Bọn anh muốn biết chân tướng chuyện này thật rõ ràng.”

Tô Tô nhìn anh sau đó cúi đầu trầm mặc, không nói lời nào.

Lục Tư Triết không nhìn cô nữa, cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, rồi nhẹ nhàng vuốt ve miệng cốc.

Đồng Yên kéo ống tay áo Lăng Khiên. Anh quay sang vuốt vuốt tóc cô ý bảo không có chuyện gì.

Ước chừng khoảng mười phút sau, Tô Tô ngẩng đầu nhìn Lục Tư Triết chậm rãi mở miệng: “Trước khi qua đời, ba em đã đem năm mươi phần

trăm cổ phần Thắng Thiên giao cho quỹ quản lý, chờ sau khi em kết hôn thì chỗ tài sản đó sẽ giao lại cho em, hơn nữa có một nửa số cổ phần sẽ cho chồng tương lai của em. Ở Thụy Sĩ, khi gặp anh cũng là khi em đang trốn những người mà chú em phái tới, bọn họ muốn bắt em trở về để kết hôn với một người đàn ông mà em chưa từng quen. Ngày thứ hai em về nước cùng anh, chú đã tới tìm em. Ông ta dùng sự an nguy của mẹ em để uy hiếp em, bắt em lừa lấy chữ ký cùng với bản sao giấy căn cước*, sau đó lại bắt em gọi điện cho anh nói là muốn mượn tài khoản ngân hàng của anh. Chuyện về sau anh cũng biết rồi đó, sau khi chuyện này xong xuôi thì em liền bị ông ta mang về nước và giam lỏng. Ngoại trừ ông ta cho em nhìn thấy mẹ thì nơi nào cũng không cho em đi. Hôm nay thừa dịp đi gặp mẹ, em đã trốn đi từ cửa sau rồi tới tìm anh.”

Sau khi cô nói xong, Lục Tư Triết và Lăng Khiên nhìn nhau một cái, và hai người đều hiểu rõ vẻ mặt của đối phương. Vì căn bản chuyện này không khác với suy đoán của bọn họ cho lắm.

Lục Tư Triết lại hỏi: “Là ai đã nói cho em biết đến nơi này?”

Tô Tô nói: “Chú em đều có tài liệu cá nhân của các anh, em thấy được nên đã học thuộc lấy.”

Lục Tư Triết cau mày: “Vậy tại sao em không trực tiếp đến nhà anh?”

Tô Tô ánh mắt ủ rũ, nói: “Em sợ anh không muốn thấy em.”

Lục Tư Triết nắm chặt tay, không nói gì thêm.

Lăng Khiên nhìn hai người kia một cái rồi nói với Tô Tô: “Tiếp theo em định làm thế nào?”

Tô Tô ngẩng đầu nhìn anh, nói nhỏ: “Em bây giờ muốn cứu mẹ em ra. Chỉ cần mẹ em được bình yên, thì các anh muốn em làm gì cũng được.”

Lăng Khiên suy nghĩ một chút nói: “Tô Mục Hâm có sai người giám sát mẹ em không?”

Tô Tô gật đầu nói: “Có hai người, cũng là hai bác sỹ trong đó.”

Lăng Khiên gật đầu: “Cái này cứ giao cho tôi. Yên tâm đi, mẹ em sẽ không có việc gì.”

Sau đó tất cả mọi người đều trầm mặc không nói gì. Mấy phút sau, Lăng Khiên bế Đồng Yên đã buồn ngủ dúi cả mắt đứng dậy, hướng Tư Triết gật đầu rồi đi vào phòng ngủ.

Lục Tư Triết vẫn cúi đầu, chờ cho Lăng Khiên đóng cửa phòng lại thì anh mới nâng mắt lên nhìn người bên cạnh, giọng nói có chút chua chát nói: “Vậy em tới tìm anh chỉ là muốn cứu mẹ em ra?”

Tô Tô khẽ sững sốt rồi cau mày nói: “Không phải thế.”

Anh nhìn cô, trên mặt không biểu hiện gì.

Cặp mắt cô to tròn và uơn ướn, trong suốt, sáng ngời, đầm đìa đáng yêu làm cho người ta đau lòng, giống hệt như lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng thân thể cô lại phức tạp như vậy. Anh bây giờ đã không còn xác định được cô gái trước mặt mình đây đang suy nghĩ cái gì. Ba cô năm năm trước đã qua đời trong vụ tai nạn xe cộ, sau đó mẹ cô lại bị đưa vào trại an dưỡng, cũng bị giam lỏng, khi đó cô mới mười sáu tuổi.

Lục Tư Triết anh không tưởng tượng được, mấy năm qua cô đã dùng loại hình thức tâm thái nào mà ở bên cạnh Tô Mục Hâm. Lời nói vừa rồi của cô cho thấy cô biết Tô Mục Hâm muốn chiếm lấy Thắng Thiên, mẹ cô thì bị ông ta giam lỏng, mình lại bị buộc kết hôn với một người không quen biết. Nếu như nói trong lòng cô không có hận thù thì tuyệt đối là không thể nào.

Nhưng một người trong lòng tràn đầy thù hận thì làm sao có thể có một đôi mắt trong suốt không một tia tạp chất nào? Giải thích duy nhất và hợp lý nhất chính là cô đang diễn trò.

Anh vô cùng không muốn thừa nhận điều này, nhưng mà anh đã vấp ngã một lần rồi, gặp lại cô lần này, thật sự trong lòng anh có nhiều hơn một phần tâm tư. Lăng Khiên cái gì cũng không hỏi nhưng không có nghĩa là cái gì cậu ta cũng không nghĩ, cậu ta chẳng qua là giao cho anh xử lý mà thôi.

Tô Tô ngồi ở trên ghế salon lặng lẽ nhìn người đàn ông bên cạnh. Trên mặt anh không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng mà đáy mắt anh lại không ngừng run rẩy. Cô biết, người đàn ông này đã không hề tin tưởng cô nữa, trong lòng cô dâng lên một sự khủng hoảng. Kể từ sau khi ba cô qua đời, cô sẽ không bao giờ tin tưởng bất kỳ một kẻ nào nữa. Cô đem chính mình hoàn toàn phong bế trong một không gian nhỏ hẹp, chỉ khi cùng mẹ mình nói chuyện, cô mới có thể thỉnh thoảng buông lỏng mình một chút. Cho đến khi gặp được Lục Tư Triết, cô chẳng bao giờ nghĩ tới anh lại có thể dễ dàng bị mắc lừa như vậy. Khi anh không chút do dự đem tài khoản cùng mật mã nói với mình, cánh cửa lòng cô đã mở ra cho người đàn ông này bước vào. Cô

biết mình đã hại anh, hại Viễn Đông nhưng cô không sợ, bởi vì cô có kiếp con ngựa**, cô có biện pháp giúp đỡ bọn họ.

Sau khi nghe một tiếng thở dài trầm trầm, Tô Tô trước khi Lục Tư Triết kịp mở miệng đã mạnh dạn nói: “Chúng ta kết hôn đi.”

Lục Tư Triết rõ ràng sửng sốt và khiếp sợ nhìn cô, một lát sau anh mím môi nói: “Em không cần phải làm như vậy. Bọn anh sẽ có biện pháp cứu mẹ em ra.”

Tô Tô không nói gì, hai tay từ từ ôm lấy hai chân, một lúc lâu cô úp mặt mình lên hai đầu gối hỏi thật nhỏ: “Anh không còn quan tâm em nữa sao?”

Nghe giọng nói vô cùng thương cảm của cô mà lòng anh đau nhói. Anh theo bản năng tiến tới cầm lấy hai vai cô, nói với giọng ôn nhu: “Không phải thế.”

Tô Tô ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em yêu anh, cho dù anh không giúp em cứu mẹ em ra, em vẫn muốn ở cùng một chỗ với anh. Tư Triết, chúng ta kết hôn có được không?”

Đầu óc Lục Tư Triết đã “hông”, anh nhìn cô gái đơn thuần trước mặt mà cảm thấy rối tinh rối mù. Anh không biết nên theo lý trí cự tuyệt hay nên đáp ứng theo tình cảm, cuối cùng anh ôm lấy cô vào trong ngực, tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô không đáp lại.

Tô Tô tựa vào trong ngực anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh. Sau mấy phút yên lặng, cô ngẩng đầu, trong mắt đã có một tầng nước và ánh mắt cầu xin nhìn anh: “Anh sẽ đuổi em đi sao?”

Lục Tư Triết đau lòng, hai tay ôm má cô, cúi người hôn lên ánh mắt cô nói: “Sẽ không. Anh vĩnh viễn sẽ không đuổi em đi.”

Tô Tô cười, cười giống như một đứa trẻ và nói: “Vậy chúng ta kết hôn nhé, có được không anh?”

Lục Tư Triết nhìn cô, cũng mỉm cười, nhẹ gật đầu nói: “Được.”

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người ngồi vây quanh bàn ăn ăn điểm tâm. Lục Tư Triết gấp cho Tô Tô một quả trứng gà, nhìn cô ngoan ngoãn ăn rồi cười cười hướng về phía Lăng Khiên và Đồng Yên nói: “Một lát nữa chúng tôi đi ra ngoài một chút.”

Đồng Yên nghi hoặc nhìn anh không nói gì, Lăng Khiên mạn bất kinh tâm nói: “Tôi đã thu xếp phân phó người giúp chuyện mẹ Tô Tô rồi. Chờ sau khi thăm dò được thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hai bác sỹ kia sẽ động thủ. Sẽ không có gì ngoài ý muốn.”

Lục Tư Triết nhìn Lăng Khiên mím môi nén cười, sau đó cuối cùng thì nở nụ cười hân diện và đắc ý, họ nhẹ một tiếng rồi ôm Tô Tô nói: “Chúng tôi không phải đi tới trại an dưỡng mà đi tới cục dân chính.”

Lăng Khiên cùng Đồng Yên lập tức ngây ngẩn cả người, trên mặt nhất trí một vẻ khiếp sợ và không thể tin được. Lục Tư Triết càng thêm đắc ý, nhưn mi nói: “Tôi hôm qua Tô Tô đã hướng tôi cầu hôn rồi, và tôi cũng đã đồng ý rồi. Hôm nay chúng tôi sẽ đi tới cục dân chính để chứng nhận.”

Đồng Yên há to miệng, Lăng Khiên mím môi, nuốt nuốt ngụm nước bọt, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của người yêu, rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hướng hai người đối diện cười cười nói: “Chúc mừng hai người.”

Lục Tư Triết nhìn Lăng Khiên, hoàn toàn không có đạt tới hiệu quả kích thích như anh đã dự tính, suy nghĩ một chút sau đó kéo Tô Tô đứng dậy, lúc rời đi cố ý nói: “Ai nha, thật là hạnh phúc quá đi. Thế là mình sắp có vợ rồi nha.”

Sau đó không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được hai ánh mắt lạnh như dao bắn về phía mình. Lục Tư Triết cố giả bộ trấn định kéo kéo lại lưng áo, ôm lấy Tô Tô nhanh chóng chạy đi.

Mà hiện giờ trong phòng ăn, Đồng Yên sau khi nhìn Lục Tư Triết đã rời đi thì quay đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh mình lúc này sắc mặt rõ ràng vô cùng tồi tệ, rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Lăng Khiên mặt cứng nhắc, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô, mấp máy môi định nói gì đó, cuối cùng vẫn là im lặng.

Anh vẫn chưa tới nhà Đồng Yên cầu hôn, cho nên bây giờ không có cách nào kết hôn. Nhưng lại nghĩ đến vẻ mặt cần ăn đòn của Lục Tư Triết là anh hận đến nghiến răng.

Sau khi ăn cơm xong Lăng Khiên đi vào phòng xử lý công việc, mặc dù bây giờ Lục Tư Triết là tổng giám đốc nhưng chuyện tình của Viễn Đông căn bản vẫn do anh xử lý, chẳng qua địa điểm làm việc là ở nhà mà thôi.

Buổi trưa, Lục Tư Triết gọi điện thoại cho Lăng Khiên nói là anh mang vợ mình đi hưởng tuần trăng mật, một tuần sau mới trở về, chuyện của Viễn Đông đã giao lại cho thư ký Trần, mỗi ngày sẽ tới nhà anh báo cáo tình hình.

Lăng Khiên khi cúp máy có loại muốn mắng chửi và đánh nát xương Lục Tư Triết.

Lúc ăn cơm tối, Lăng Khiên nhìn trong bát mình chỉ có mấy thìa nước đặc như cháo loãng, dùng thìa khuấy khuấy mấy cái, bất mãn cau mày hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Đồng Yên cầm đũa chống cằm, rất chân thành nói: “Nước cơm.”

Lăng Khiên mặt đen xì nói: “Tại sao lại bắt anh ăn cái này? Anh muốn ăn thịt.”

Đồng Yên đặt đũa xuống, hai tay vỗ vỗ mặt anh, cười híp mắt nói: “Ngày mai phải đi kiểm tra đại dày, bác sỹ nói là tối nay chỉ được ăn cái này thôi.”

Lăng Khiên sững sốt một chút, quay đầu nhìn cô trầm giọng nói: “Ai nói là ngày mai anh muốn đi kiểm tra dạ dày?”

Đồng Yên đưa mắt nhìn anh, bình tĩnh trả lời: “Em. Làm sao?”

Lăng Khiên mím môi nhìn cô, sau đó cầm thìa vừa uống nước cơm vừa rầu rĩ nói: “Tại sao em không thương lượng với anh một chút? Ngày mai anh có rất nhiều việc.”

Đồng Yên quệt mồm bất mãn nói: “Tại sao anh ấy là tổng giám đốc nhưng anh lại bận rộn như vậy? Căn bản không có nghỉ ngơi được nhiều gì cả. Quá đáng!”

Ánh mắt Lăng Khiên nhu hòa nhìn cô, anh cầm tay cô nói: “Cậu ta không phải vừa mới kết hôn nên rất hưng phấn sao? Chờ khi cậu ta trở lại, anh sẽ lập tức cho cậu ta biết thế nào là độ.”

Đồng Yên mãnh liệt đặt đầu, dùng đũa chọc chọc vào bát cơm hai cái nói: “Nhất định phải làm cho anh ấy cực khổ chết đi thì thôi! Kết hôn thì có gì đặc biệt hơn người chứ. Chúng ta cũng không phải là không thể kết hôn.”

Cô vừa mới dứt lời đã nghe âm một tiếng, cái thìa trong tay Lăng Khiên đã rơi xuống và chìm hẳn vào bát, và anh đã há hốc mồm, thụ sủng nhược

kinh nhìn cô, rồi cẩn thận, dè dặt hỏi cô: “Yên Yên, em... vừa rồi nói là có ý gì?”

Đồng Yên vẽ mặt mờ mịt nhìn anh, dùng chiếc đũa gấp cái thìa trong bát anh ra, sau đó lấy một cái thìa khác bỏ vào trong tay anh nói: “Cái gì là có ý gì, anh mau ăn cơm đi rồi nghỉ ngơi sớm một chút. Sáng mai còn đi kiểm tra dạ dày nữa.”

Lăng Khiên nhìn cô không có bất kỳ vẻ mặt khác thường gì, có chút ủy khuất mấp máy môi rồi im lặng cúi đầu húp cháo.

Đồng Yên thu hồi tầm mắt, kín đáo vỗ vỗ ngực. Cô thầm nghĩ: “Nguy hiểm thật! Suýt nữa thì không cẩn thận nói ra lời cầu hôn với anh. Xấu hổ chết đi được!”

* giấy căn cước: thẻ thông hành, thẻ căn cước. Là chứng minh thư [viết tắt là CMND] ý mà :D.

** kiếp con ngựa: Vì cũng không hiểu chỗ này lắm. Thường thì kiếp con ngựa là kiếp khổ cực, luôn phải phục vụ cho người khác mà. Hay chỗ này ý là Tô Tô sẽ phụ giúp Tư Triết dựa vào số tài sản cô được hưởng o___o. Cứ hiểu thế đi. Còn ai biết xin thỉnh giáo :D

Chương 52: Có tiểu cảm thú.

Lăng Khiên đã từng đi kiểm tra dạ dày rồi, nhưng đã là nhiều năm trước, hơn nữa anh nhớ là lúc đấy không khó chịu nhiều lắm nên cũng không để ở trong lòng. Trước khi đi theo bác sỹ vào phòng bệnh, Lăng Khiên còn an ủi Đồng Yên không cần lo lắng.

Nhưng nửa giờ sau anh đã được một cô y tá nhỏ vịn ra ngoài. Anh đã nôn ra hết sạch, người dường như muốn ngất.

Đồng Yên thấy bộ dạng của anh thì hốt mất lập tức đỏ, vội vàng chạy tới, đỡ lấy anh. Cô nghe y tá nói: “Phản ứng của anh ấy rất kịch liệt, nôn mửa tới mức muốn ngất. Bác sỹ đề nghị anh ấy vào phòng bệnh truyền nước, nghỉ ngơi một chút.”

Đồng Yên nhìn cô y tá đứng bên cạnh người yêu mình thì thấy cô ta đang trong trạng thái ngây ngất, vẻ mặt đỏ ửng mà mê trai nhìn chăm chăm Lăng Khiên. Cô giận, dẫu dẫu môi đem tay Lăng Khiên đặt lên vai mình, ôm hông anh nói nhỏ: “Chúng ta đi vào phòng bệnh thôi.”

Lăng Khiên vẫn cúi đầu, nghe được giọng cô thì mới ngẩng mặt lên nhìn một chút thì thấy sắc mặt cô không được vui vẻ cho lắm thì lập tức nhú mày, rút cánh tay đang vịn lên người y tá lại, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn”. Sau đó ôm Đồng Yên rời đi.

Cô y tá mặt không còn đỏ ửng nữa mà thay vào đó là vẻ sững sờ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bóng lưng Lăng Khiên, lẩm bẩm: “Đẹp trai quá đi mất. Quả thực đẹp trai đến ngây người.”

Đến phòng bệnh, Lăng Khiên ngồi xuống giường, ôm Đồng Yên ngồi ở trên đùi mình, đặt cằm lên vai cô dồn dập hít thở. Một lát sau anh nói với giọng khàn khàn mà vô lực: “Em giận à?”

Đồng Yên mím môi không nói chuyện, mím môi đưa tay từ ngực anh xuống bên dưới bụng, nhẹ nhàng xoa bụng cho anh.

Lăng Khiên vỗ vỗ phía sau lưng cô, anh mệt đến mức ngay cả khí lực để giải thích cũng không có. Lại thấy cô y tá vừa nãy đi vào cầm theo túi nước biếu thì anh lập tức nhú mày.

Cô y tá đưa thuốc cho Lăng Khiên sau đó vịn anh nằm xuống, Đồng Yên bắt mạch đứng ở bên giường nắm lấy tay anh. Lăng Khiên bất đắc dĩ nhếch khóe miệng lên, chờ sau khi cô hộ lý châm kim chuyển cho mình xong, nhìn bộ dáng mê trai của cô ta đang nhìn mình mà cúi đầu thở dài một hơi, bình tĩnh mở miệng: “Mong cô đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi nữa, vợ tôi sẽ không vui.”

Sau đó cô y tá quăn bách thu hồi ánh mắt, nhanh chóng thu thập đồ đạc rồi chạy chối chết.

Đồng Yên trên mặt lập tức vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cong lên, cúi người xuống hôn lên trán anh một cái, vỗ vỗ má anh nói: “Thật là ngoan.”

Lăng Khiên cười cười sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đồng Yên ngồi ở bên giường, bàn tay nhỏ bé vẫn xoa bụng cho anh, cô cảm thấy vô cùng đau lòng. Cô không biết lần kiểm tra dạ dày này lại làm anh khó chịu đến như vậy, sớm biết như vậy thì cô nên cùng anh đi vào trong phòng khám rồi. Hiện tại sắc mặt anh vẫn trắng bệch, chắc lúc vừa kiểm tra xong anh khó chịu nhiều lắm.

Lăng Khiên không thoải mái nhưng cũng không phải là đau đến mức nói không ra lời. Anh chỉ là đang nghĩ tới những lời vừa rồi bác sỹ nói. Thật sự rất đúng.

Khi vừa kiểm tra xong, bác sỹ hỏi anh: “Có phải anh đã từng xuất huyết dạ dày không?”

Lăng Khiên gật đầu, nhú mày hỏi: “Tình hình không tốt sao bác sỹ?”

Bác sỹ thở dài một tiếng, nói: “Dạ dày loét rất lớn, hơn nữa nếu chuyển biến xấu đi sẽ trở thành ung thư dạ dày. Anh tuổi còn trẻ như vậy mà không chịu thương lấy thân thể mình. Các anh cậu mình là những người tinh anh của xã hội, là những nhân sỹ thành công mà cho tới bây giờ không để những lời khuyên của bác sỹ vào tai. Đoạn thời gian trước có một người là tổng giám đốc của công ty nào đó, bình thường chỉ đơn giản là cảm thấy dạ dày trống đau nên không không thèm quan tâm, để ý nhiều. Chờ cho đến khi ngất xỉu trên bàn rượu mới đưa tới bệnh viện, kiểm tra xong thì phát

hiện đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối rồi, các khối u bắt đầu di căn, dù có giải phẫu cũng không còn kịp nữa. Hơn nữa lúc đó vợ anh ta còn đang mang bầu, biết tin mà khóc đến mức ngất xỉu, suýt nữa là đẻ non. Có tiền thì cũng chỉ kéo dài tính mạng ra thêm một chút, đến cuối cùng mới biết thế nào là sợ. Cả đời này suốt ngày chỉ kiếm tiền mới đáng giá sao? Hơn nữa còn hi sinh cả sức khỏe, thậm chí là tính mạng để kiếm tiền, đáng giá sao? Cuối cùng người khổ không phải anh ta mà chính là vợ anh ta và đứa con không có cha mà thôi. Cô gái đang ở ngoài kia là vợ cậu phải không, nhìn rất đơn thuần a, vừa nhìn là đã thấy cô gái này không thể nào chịu nổi đả kích lớn được. Cậu thử nghĩ mà xem nếu như mình gặp bất trắc gì thì vợ cậu, cô ấy sẽ sống như thế nào a.”

Lăng Khiên bị những lời nói này làm cho sợ đến thất thần cả người. Cũng không phải là anh sợ chết, mà là anh nghĩ đến vạn nhất mình xảy ra chuyện gì thì Đồng Yên sẽ làm sao bây giờ? Cô ngốc nghếch như vậy, đầu óc không thông minh nhanh nhạy, nếu không có mình chăm lo, che chở thì cuộc sống sau này của cô sẽ như thế nào?

Chỉ mới nghĩ như vậy thôi mà dạ dày anh đã đau dữ dội rồi. Môi anh mấp máy đang định nói gì đó thì cảm nhận được một cảm giác ấm áp nhẹ truyền đến. Anh mở mắt ra thì thấy Đồng Yên vẽ mặt lo lắng đang cầm một chiếc khăn mặt ẩm chấm chấm lên môi anh.

Anh khẽ cười cười, cầm tay cô nói: “Anh không sao mà, em đừng lo.”

Cô vừa nhìn thấy anh mỉm cười nhưng nụ cười của anh lập tức biến mất làm trong lòng cô lại càng sợ hơn. Hai chân mày anh nhíu chặt lại, nỗi sợ hãi trong lòng cô càng tăng lên.

Đồng Yên đặt chiếc khăn mặt xuống, cúi người đem mặt chôn ở cổ anh cọ cọ chà chà, nói: “Có phải bác sỹ đã nói gì đó với anh không? Kết quả không tốt? Rất nghiêm trọng sao? Nói cho em biết có được không, em có thể chịu đựng được.”

Lăng Khiên hai tay ôm chặt lấy eo cô, ghì chặt cô vào ngực, vuốt vuốt tóc cô, nói với cô bằng giọng chắc nịch, bảo đảm: “Anh đã nói sẽ chăm sóc em cả đời thì sẽ không nuốt lời. Ngoan, đừng sợ.”

Về đến nhà, Lăng Khiên rất nghe lời nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, thật ra thì anh không ngủ được, chỉ nằm nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn

người. Có đôi khi quá hạnh phúc, ngược lại sẽ làm cho người ta hay lo được lo mất. Anh vốn định chờ sau khi chuộc lại được Viễn Đông sẽ trở về nhà ba mẹ cô xin phép cưới cô, nhưng bây giờ anh không muốn lãng phí thời gian thêm nữa. Có Viễn Đông hay không không quan trọng, quan trọng là Đồng Yên nhất định phải là vợ anh.

Cho đến buổi tối hôm đó, Lăng Khiên gọi điện cho ba mẹ mình, nói về chuyện của mình và Đồng Yên. Ba anh thì không sao nhưng mẹ anh quyết tâm phản đối. Đây cũng là nguyên nhân anh không có mang Đồng Yên về nhà. Mấy năm trước sau lễ đính hôn, mẹ anh đã giới thiệu bao nhiêu người con gái khác cho anh, nhưng lần nào anh cũng cự tuyệt, làm anh và mẹ mình đã cãi nhau vô số lần.

Lần cuối cùng anh mang Yên Yên về nhà là mấy ngày trước, khi đó anh trở về tìm ba mình thương lượng đối sách, sau khi mẹ anh biết thì bà ra sức phản đối. Bà nói: “Tiểu Khiên, con nghe kỹ cho mẹ. Mẹ thà cả đời này không có con dâu còn hơn là cô ta bước chân vào cửa Lăng gia. Mẹ tuyệt đối không cho phép, con đã làm mẹ chết tâm bao nhiêu rồi.”

Anh lúc ấy im lặng nhìn mẹ mình một lúc lâu rồi nói: “Mẹ, chỉ cần cô ấy nguyện ý gả cho con, con nhất định sẽ cưới.” Nói xong anh giơ tay làm dấu hiệu riêng với ba mình rồi xoay người rời đi.

Xuống dưới nhà, anh không lập tức rời đi mà ngồi ở trong xe hút thuốc lá, cho đến khi ba anh gọi điện báo là mẹ anh không có chuyện gì, đã ngủ rồi thì anh mới khởi động xe rời đi.

Cúp điện thoại anh nhìn về phía Đồng Yên, ánh mắt trước sau như một vẫn tràn đầy sủng nịnh và yêu thương. Nhìn bộ dạng thấp thỏm lo âu mà anh bật cười, kéo cô tới gần và hôn cô rồi nói: “Yên tâm, ba mẹ anh bên kia đã không có vấn đề gì, bọn họ còn rất cao hứng. Ngày mai chúng ta trở về nhà ba mẹ em cầu hôn.”

Bên nhà Đồng Yên đã sớm không có vấn đề gì, cho nên hai người về nhà ba mẹ cô ba ngày rồi trở lại thành phố G đi đăng ký kết hôn. Lăng Khiên ôm lấy Đồng Yên đi ra từ cục dân chính, đứng ở bên đường hướng về phía mặt trời cười ngây ngô một lúc mới quay đầu, vô cùng hạnh phúc gọi cô một tiếng: “Bà xã!”

Đồng Yên mặt đỏ bừng, cúi đầu, nắm lấy tay anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Lăng Khiên xoay người ôm cô nâng mặt cô lên, nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ ôn nhu nói: “Gọi anh đi.”

Đồng Yên ôm lấy eo anh, hai mắt mở to, cười hì hì gọi: “Ông xã.”

Và... Lăng Khiên rất không có tiền đồ mà hốc mắt hồng hồng, anh cúi đầu trực tiếp nuốt lấy môi cô, tất cả chua xót trong lòng nhanh chóng hóa thành cảm giác hạnh phúc vô bờ bến. Hai người hôn nhau triền miên, nụ hôn thật dài thật sâu như là cả một thế kỷ đã trôi qua.

Sau khi cầm được tờ đăng ký kết hôn, Đồng Yên chính thức thôi việc, triệt để thành tâm làm một người vợ hiền. Mỗi ngày trừ việc nấu cơm và quan tâm, để ý đến các món ăn, đồ uống cho Lăng Khiên thì tất cả thời gian rảnh còn lại trong ngày của cô đều dùng vào việc viết kịch bản.

Lăng Khiên nói với cô: “Chỉ cần em dám viết, anh liền dám làm.”

Cho nên sức mạnh mà anh tiếp cho cô là vô cùng to lớn.

Lục Tư Triết và Tô Tô cũng đã hoàn thành kỳ nghỉ tuần trăng mật của mình và trở về. Chiều hôm đó Lăng Khiên phái người đem mẹ Tô Tô từ trại an dưỡng ra ngoài an toàn, ba ngày sau người phụ trách quỹ quản lý bên Thụy Sĩ đã liên lạc được với bọn họ, Tô Tô tự nguyện đem toàn bộ của phần thuộc về mình chuyển sang cho Lục Tư Triết.

Một tuần sau, Lục Tư Triết lấy thân phận là cổ đông lớn nhất ngồi vào vị trí tổng tài của Thắng Thiên. Mười ngày sau, Lăng Khiên chuộc lại được Viễn Đông, thật ra anh phải trả số tiền với giá cao hơn giá thị trường năm phần trăm. Nhưng đối với yêu cầu này anh không có bất cứ dị nghị gì.

Sau hai tuần, công ty Thắng Thiên trở thành một công ty con chịu trách nhiệm quản lý của Viễn Đông, Tô Tô cùng mẹ cô đồng ý tên công ty vẫn là Viễn Đông. Lăng Khiên tiếp tục nắm giữ năm mươi phần trăm cổ phần, Lục Tư Triết như cũ là ba mươi phần trăm, còn Tô Mục Hâm chỉ nắm giữ tám phần trăm.

Tất cả kế hoạch của Tô Mục Hâm gây dựng trong năm năm đã sụp đổ chỉ bằng một tờ hôn thú, ngày hôm Thắng Thiên hợp vào Viễn Đông thì ông ta lập tức từ chức, cổ phần của ông ta theo giá thị trường bị Viễn Đông thu hồi.

Sau đó hai đôi tình nhân của chúng ta bắt đầu chuẩn bị đám cưới. Cảm giác khản trương có, vui mừng có nhưng mà mọi người đều vô cùng bận

rộn.

Hai tuần sau, vào một buổi sáng rất đổi bình thường, Lăng Khiên và Đồng Yên cùng nhau ngồi ở trên bàn ăn bữa sáng, anh giống như vô tình mở miệng: “Yên Yên, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

Đồng Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Ngày mười sáu ạ.”

Lăng Khiên đặt đũa xuống, nhìn cô ra điều suy nghĩ gì đó rồi nói: “Một lát nữa ăn cơm xong thì em theo anh tới bệnh viện.”

Đồng Yên kinh ngạc nhìn anh, lo lắng hỏi: “Sao thế anh? Anh lại khó chịu ở đâu à?”

Lăng Khiên cười cười, lấy khăn giấy lau miệng nói: “Không phải anh, mà là em.”

Đồng Yên khốn hoặc nói: “Em rất tốt mà.”

Lăng Khiên hai tay chống bàn đứng dậy, sau đó khom lưng nhìn cô. Một lát sau, anh vươn ngón trở ra chà chà khóe miệng cô, đem giọt nước còn đọng lại lau sạch sẽ rồi cười cười nói: “Em thật sự là rất ngốc nghếch. Kinh nguyệt của em đã chậm mất mười ngày rồi.”

Đồng Yên nghe xong lời anh thì lập tức trừng lớn hai mắt, sau đó hai gò má đỏ bừng, cúi đầu nhu nhu nói: “Cái này mà anh cũng nhớ được sao?”

Lăng Khiên nhướn nhướn mi: “Tất nhiên rồi. Mỗi tháng vào mấy ngày đó anh quả thực sống không bằng chết.”

Đồng Yên cáu giận, lườm anh nói: “Cầm thú!”

Lăng Khiên cười lớn, đi vòng qua bên kia bàn kéo cô đứng dậy, sau đó đặt bàn tay to lên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve: “Em đi thay quần áo nhanh lên. Chúng ta phải đến bệnh viện kiểm tra xem nơi này có phải hay không đã có tiểu cầm thú.”

Một canh giờ sau, Đồng Yên cầm tờ giấy xét nghiệm, quay đầu có chút không dám tin nhìn người đàn ông bên cạnh đang cười nhe nhớn, hai mắt hồng hồng nói: “Ông xã à, em thật sự là mang thai rồi.”

Lăng Khiên ánh mắt ôn nhu nhìn cô, sủng nịnh nhéo nhéo mũi cô, hôn lên mắt cô nói: “Tiểu ngu ngốc ạ. Không cho em khóc nhè, như vậy không tốt cho thai nhi.”

Đồng Yên nhìn thần thái bình tĩnh của anh căn căn môi, lau nước mắt rồi bất mãn nói: “Tại sao anh một chút cũng không kích động thế?”

Lăng Khiên cười, trực tiếp cúi người ôm lấy cô đi về phía thang máy nói: “Kích động hả? Đương nhiên là anh kích động rồi. Nhưng mà anh đã sớm dự liệu được kết quả như vậy rồi.”

Đồng Yên hai tay ôm cổ anh khó hiểu nói: “Làm sao mà anh biết được?”

Lăng Khiên vào thang máy, cười cười cúi người ở bên tai cô nói nhỏ: “Thì trên xe lần đó anh không có dùng bảo hộ mà.”

Đồng Yên đỏ mặt, không phục nói: “Anh biết chắc em sẽ mang thai sao?”

Lăng Khiên ôm cô ra khỏi thang máy, nhú mày nói: “Dĩ nhiên rồi, bách phát bách trúng!”

Đồng Yên cười khanh khách, sau đó ngửa đầu nhìn anh cười híp mắt nói: “Vậy thì anh nói xem, con sẽ là con trai hay con gái?”

Lăng Khiên nhìn bụng cô một hồi rồi bình tĩnh mở miệng: “Con trai!”

Đồng Yên ôm cổ anh cười càng thêm thoải mái nói: “Làm sao anh biết?”

Lăng Khiên vân đạm phong khinh nói: “Bởi vì đêm đó anh tương đối cầm thú mà! Cho nên nhất định là một tiểu cầm thú. Nếu như lần đó mà anh nhẹ nhàng một chút thì sẽ ra một con mèo ngoan nhỏ.”

Phiên Ngoại 1: Mang thai

Nửa năm sau, tại nhà Lăng Khiên.

Đồng Yên ngồi ở trên ghế salon, ôm lấy máy tính chăm chỉ gõ chữ. Kịch bản của cô đã đến giai đoạn hoàn thiện, cô đang hăng hái thì tiếng chuông cửa vang lên. Cô sững sốt, vội vàng tắt máy tính, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vài phần. Khi phản ứng lại thì là tiếng chuông cửa chứ không phải tiếng chìa khóa mở cửa thì cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức cô đã hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Vừa rồi quá vội vàng mà cô quên mất không lưu lại đoạn kịch bản vừa mới viết thêm rồi.

Bởi vì Lăng Khiên quy định mỗi ngày thời gian cô ngồi máy không được vượt quá nửa tiếng, hơn nữa nhiều khi anh còn ngồi cạnh giám sát. Cho nên thừa dịp anh đi làm thì cô luôn lén lút ngồi một lát, vừa rồi cô bị dọa cho sợ mất hồn.

Đồng Yên đứng dậy đi về phía cửa, trong lòng vẫn còn sợ, hai chân khẽ run run. Cô mang thai đã hơn bảy tháng, bụng cô đã rất to rồi, một tay cô đỡ lấy thắt lưng, một tay mở cửa. Khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì cô lại bị kinh hãi thêm một phen nữa, sững sờ một chút rồi cung kính nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Vừa rồi cô lại nghiêng người mới: “Mẹ mau vào nhà đi ạ.”

Mẹ Lăng Khiên nhìn cô, lúc đầu là nhíu mày sau đó đi vào. Nhìn Đồng Yên cúi xuống định lấy dép đi trong nhà cho mình thì bà không vui nói: “Cẩn thận đứa bé trong bụng, để ta tự làm.”

Đồng Yên nghe vậy, ngoan ngoãn đứng thẳng lên dẹp sang một bên, chờ cho mẹ chồng đổi được dép mới đi theo bà vào phòng khách. Đợi bà ngồi xuống, cô vội vàng vào bếp pha một ấm trà, rót cho bà một chén rồi đi ra

đặt lên bàn, nghe được bà nói: “Đừng có nôn nôn nóng nóng làm gì. Lại đây ngồi đi.”

Đồng Yên mặt trắng nhợt, mím môi ngồi xuống.

Bà Lăng cảm chén trà lên uống một ngụm rồi nói: “Trong khoảng thời gian này cảm thấy thế nào?”

Đồng Yên dè dặt trả lời: “Dạ, con cảm thấy tốt lắm, đi bệnh viện kiểm tra thì mọi chuyện đều ổn ạ.”

Mẹ chồng cô gật đầu nói: “Tiểu Khiên công việc rất bận rộn, con nên hiểu chuyện một chút, không nên luôn luôn để nó phải bận tâm. Ngày hôm qua về nhà ta thấy nó gầy đi không ít. Mặc dù con đang mang thai thì phải được quan tâm nhiều nhưng con cũng nên quan tâm đến thân thể nó nhiều hơn.”

Đồng Yên e sợ, trộm nhìn mẹ chồng một cái rồi gật đầu: “Là do con sơ suất. Sau này con sẽ chú ý hơn.”

Mẹ Lăng Khiên đáp một tiếng, cũng không mở miệng nói thêm nữa. Bà nhìn xung quanh một chút, liếc nhìn thấy laptop trên ghế salon thì hai chân máy nhú lại. Rồi tiếng chìa khóa mở cửa vang lên, thì bà mím môi, trên mặt trong nháy mắt hiện lên nét lúng túng.

Đồng Yên nghe thấy âm thanh mở cửa thì vẻ mặt rõ ràng buông lỏng hơn, từ từ đứng dậy cũng không dám có nửa động tác kế tiếp, chỉ là có chút khổ sở nhìn người đàn ông anh tuần đi vào phòng khách.

Lăng Khiên đi mấy bước tới trước mặt vợ, ôm lấy cô đồng thời cẩn thận quan sát nét mặt vợ mình một chút, nhìn ánh mắt ủy khuất của cô thì trong lòng anh hung hăng đau một cái. Rồi quay đầu nhìn mẹ mình, anh nói: “Mẹ, mẹ tới đây sao không nói trước một tiếng với con?”

Bà Lăng hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên, vỗ vỗ áo nói: “Mẹ chỉ đi qua để xem một chút cháu nội mình cũng cần phải báo với con sao? Với cả bây giờ, không phải con đã biết rồi sao?”

Lăng Khiên cảm giác được bàn tay Đồng Yên nắm chặt lấy ống tay áo của mình, anh bí mật vỗ nhẹ sau lưng cô rồi nhẹ nói: “Một lát nữa con bảo dì giúp việc nấu vài món, mẹ gọi ba đến đây cả nhà mình cùng ăn một bữa cơm nhé.”

Mẹ anh từ chối: “Không cần, người khác nấu cơm ba con sẽ ăn không được. Mẹ về đây, nói với dì giúp việc không nên cho quá nhiều muối và xì dầu vào thức ăn, nấu nhạt một chút, đối với con, đối với thai nhi cũng tốt.”

Lăng Khiên nghe xong thì mi tâm khẽ nhăn một chút, đáp một tiếng không nói gì thêm, cùng Đồng Yên tiễn mẹ mình ra cửa. Khi trở lại phòng anh mới xoay người ôm lấy Đồng Yên, vuốt vuốt tóc cô sủng nịnh hỏi: “Làm em sợ sao?”

Đồng Yên mím môi cười, tận lực muốn làm mặt mày nhẹ nhõm đi một chút nhưng đáy mắt ưu thương vẫn rõ ràng. Lăng Khiên nhìn cô mà cảm thấy đau lòng, anh đi tới đỡ cô ngồi xuống ghế còn mình đứng trước mặt cô, đưa tay sờ sờ lên bụng cô, sau đó áp mặt vào. Một lát sau anh trẻ con cười cười nói: “Vợ à, anh thấy hình như con mình đang tập Thái Cực Quyền.”

Đồng Yên bị anh trêu cho bật cười, sờ sờ tóc anh nói: “Em không sao.”

Lăng Khiên thở dài, ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt nhu hòa. Một lát sau anh đứng dậy đi tới rồi ngồi xuống ghế, đem cô ôm ở trên đùi rồi cẩn thận nắn bóp bắp chân cho cô. Anh cảm thấy trong lòng bất lực. Đồng Yên cũng vô cùng hiểu chuyện và biết điều. Trước khi kết hôn, Đồng Yên phát hiện ra mẹ anh không thích mình, cô vẫn cố gắng lấy lòng mẹ, nhưng khi mẹ anh biết cô mang thai, thì bà vẫn không có nhìn cô với ánh mắt tốt hơn. Mỗi lần từ nhà anh trở về, Đồng Yên lúc nào cũng mang một bụng ủy khuất, còn anh không biết nên phải làm như thế nào nữa, bất kể có làm gì thì cuối cùng vẫn là mẹ anh. Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn bà đối với Đồng Yên một bộ thờ ơ lãnh đạm, lạnh nhạt.

Vì thế, anh quyết định không để Đồng Yên cùng mình trở về nhà nữa, mỗi ngày cuối tuần anh sẽ trở về nhà một chuyến, ăn cơm xong sẽ trở về với cô. Đồng Yên đã nói với anh mấy lần, bảo là muốn cùng anh trở về nhưng đều bị anh cự tuyệt. Nếu quả thật không có cách nào giảng hòa thì cũng đừng gặp mặt nữa. Nói thật, khi nhìn người yêu thương mình nhất khi dễ người mình yêu thương nhất không hề dễ chịu chút nào.

Cơm tối rất nhẹ, Đồng Yên ăn rất ít nhưng vẫn không ngừng đốc thúc Lăng Khiên ăn nhiều một chút. Lăng Khiên cũng đau bụng nên ăn cơm

cũng không thoải mái. Sau khi ăn xong, anh đợi cô tắm rửa xong rồi lên giường thì mới đi vào thư phòng làm việc.

Đồng Yên ngồi ở trên giường một lúc rồi cầm lấy thuốc đau dạ dày cùng một cốc nước ấm đi vào thư phòng, nhìn Lăng Khiên một tay xoa dạ dày một tay hoạt động con chuột mà mũi cô xót xót. Mẹ anh nói không sai, anh thực sự gầy đi rất nhiều.

Lăng Khiên thấy cô đi vào khẽ cười cười, đi tới nhận lấy chén nước trong tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế salon bên cạnh và ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói: “Không vui à? Anh dẫn em ra ngoài đi dạo nhé?”

Đồng Yên lắc đầu, tựa vào trong ngực anh, một tay đặt ở trên bụng anh nhẹ nhàng xoa. Nửa năm qua anh đã kiêng thuốc kiêng rượu, dạ dày cũng đã khá hơn, không còn đau nhiều nữa. Trong khoảng thời gian này tâm tình cô hơi không ổn định anh cũng bị tội, hơn nữa Lục Tư Triết lại theo Tô Tô đi Thụy Sĩ nên việc công ty là do một mình anh quản lý. Mấy hôm trước cô phát hiện anh ngủ không yên ổn, chẳng qua là không biết có phải cô mang thai nên đầu óc trở nên chậm chạp hơn hay không mà lại không phát hiện ra anh không thoải mái. Vì vậy trong lòng cô cảm thấy rất áy náy.

Lăng Khiên cũng không ngăn lại động tác của cô, cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trên khóe miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ, cảm giác rất hạnh phúc.

Đồng Yên nhẹ nhàng xoa bụng cho anh được mười phút thì Lăng Khiên cầm lấy tay cô đặt lên miệng mình hôn một cái nói: “Được rồi. Chúng ta đi ngủ thôi.”

Cô nhìn anh, hơi ngạc nhiên hỏi: “Anh không làm việc sao?”

Anh lắc đầu cười: “Không. Vợ anh tối nay không vui, cho nên anh phải chịu trách nhiệm làm cho vợ mình vui vẻ trở lại.”

Đồng Yên ôm hông anh rầu rĩ nói: “Em thật không có chuyện gì đâu mà, anh đừng lo lắng. Nhưng anh hôm nay không thoải mái, không có nhiều việc thì nên nghỉ ngơi sớm đi thôi.”

Lăng Khiên không nói gì thêm, đứng dậy ôm ngang người cô đi vào phòng ngủ, đặt cô lên giường xong mới nhìn cô cười: “Tiểu mập bé con, em nặng lên không ít nha.”

Đồng Yên đỏ mặt, giơ chân lên đá anh một cái, Lăng Khiên bị dọa cho sợ đến mức vội vàng đỡ lấy chân cô, thuận tiện vịn bả vai cô nhứ chặt mảy nói: “Cẩn thận một chút. Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được làm động tác có biên độ lớn như vậy, làm sao cứ nôn nôn nóng nóng thế hả?”

Đồng Yên nghe anh nói bốn chữ “nôn nôn nóng nóng” lập tức nghĩ tới lời mẹ anh nói, sắc mặt bỗng dừng trầm xuống, đẩy cánh tay anh ra nằm xuống giường, lấy chăn đắp che kín mặt. Giận rồi nhé.

Lăng Khiên đứng ở bên giường, cầm lấy chăn kéo ra, lấy lòng cười nói: “Em giận à? Ngoan, buông chăn ra, che kín vậy hô hấp sẽ không thuận, đối với cục cưng không tốt.”

Đồng Yên nắm chặt chăn không buông tay, bất mãn lầm bầm: “Cũng biết nói cục cưng cơ đấy.”

Lăng Khiên không có nghe thấy tiếng cô nói, cúi người ôm lấy cô, từng chút một kéo chăn ra, sau đó nâng lên khuôn mặt đã trở nên tròn trịa hơn của cô, hôn một cái lên miệng cô nói: “Em vừa mới nói gì thế?”

Cô quay đầu hừ một tiếng, cự tuyệt trả lời.

Anh nghiêng người nằm xuống ôm lấy cô, mặt chôn ở cổ cô, nhẹ cọ, một lát sau cười khẽ hai tiếng nói: “Anh nói em là cục cưng chú không phải là cái thằng bé trong bụng em kia.”

Đồng Yên mím môi cười, bất quá vẫn là không để ý đến anh.

Lăng Khiên nâng mắt thì thấy khoe miệng cô cong cong thì cười vui vẻ hơn, sau đó bắt đầu hôn cô, từ cổ đến vàng tai, cảm giác được cô run rẩy. Anh trở mình đặt cô dưới thân nói: “Bà xã, anh muốn.”

Đồng Yên hai tay đặt trước ngực anh, then thùng nói: “Không được.”

Lăng Khiên chống hai tay nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng và mãnh liệt. Anh đấu tranh một lát, sau đó giọng năn nỉ: “Bác sĩ nói bây giờ làm được rồi mà, anh đã nhịn lâu lắm rồi. Anh sẽ cẩn thận một chút, nhẹ nhàng thôi mà, anh bảo đảm sẽ không đụng vào con. Có được không?”

Đồng Yên vẫn còn muốn cự tuyệt, nhưng thấy đáy mắt anh khát vọng cùng vẻ mặt vô cùng khổ sở vì đè nén dục vọng, suy nghĩ một lát rồi cô cắn môi khẽ gật đầu.

Ngoài cửa sổ bóng đêm bao trùm cảnh vật, trong vòng một cảnh xuân sắc.

Một tuần sau, Lăng Khiên đưa Đồng Yên tới bệnh viện khám thai. Sau khi siêu âm xong, bác sỹ cẩn thận kiểm tra, Lăng Khiên ngồi phía sau nhìn màn ảnh máy vi tính, đột nhiên anh chỉ tay vào màn hình, nhướn mày hỏi bác sỹ: “Bác sỹ, tại sao trên đầu con tôi lại có cái gì đen đen thế?”

Bác sỹ nhìn màn hình chốc lát, rồi quay đầu hỏi anh: “Một tuần gần đây, hai người có sinh hoạt vợ chồng không?”

Lăng Khiên sửng sốt, mấp máy môi nhìn thoáng qua Đồng Yên mặt đã đỏ ửng nằm trên giường, khàn khàn đáp: “Có.”

Bác sỹ ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì, chẳng qua bị đụng phải thôi.”

Nghe xong lời bác sỹ, Đồng Yên xấu hổ nhắm chặt hai mắt lại trong khi Lăng Khiên mím môi trầm mặc một hồi, bình tĩnh nói: “Tôi đã rất không chế rồi, lại không nghĩ con mình lại đụng vào. Thật bất lịch sự.”

Bác sỹ và Đồng Yên: im lặng – ینگ T_____T

Phiên Ngoại 2: Phụ tử

Ba năm sau, một sáng sớm tràn ngập ánh nắng.

Đồng Yên mở mắt, theo bản năng nhìn sang bên phải một chút rồi mỉm cười.

Không có bất ngờ gì xảy ra, con trai bảo bối của hai người lúc này đang ngoan ngoãn nằm ngủ trên ngực Lăng Khiên, cánh tay nhỏ bé mập mạp ôm lấy cổ anh. Hai soái ca một lớn một nhỏ vẫn đang say giấc.

Cô duỗi thẳng lưng một cái, đi qua hôn lên mặt hai cha con họ mỗi người một cái rồi hai người kia đồng loạt nhú mày, cô bật cười suýt nữa cười ra tiếng. Cô đắp lại chăn cho họ rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng đi chuẩn bị bữa sáng.

Lăng Khiên bị tiếng sột soạt trên ngực làm thức giấc. Anh không có mở mắt, đem cái tiểu tử đang bò trên bụng mình bắt lấy rồi ôm chặt, cảm giác được con giẫy dụa thì anh nhú mày, khẽ mở mắt ra cúi đầu nhìn con. Nhìn thấy hai mắt con trai nước mắt lưng tròng, trong lòng anh mềm nhũn nên buông cánh tay ra rồi kê dưới đầu, cười híp mắt nhìn con trai lại bò lên bụng mình lần nữa, ngồi phía trên và lại không an phận giẫy dụa.

Qua mấy phút đồng hồ, anh bị con hành hạ đến sắc mặt trắng bệch, một tay giơ ra tóm lấy tiểu tử kia, ép về phía trước rồi kẹp dưới cánh tay mình nói: “Lăng tiểu mập, sáng sớm dậy con lại ngứa da rồi đúng không?”

Lăng tiểu soái ca đối với ba rất bất mãn, khẽ nhướn mày cố nhú một cái rồi hướng ra cửa bắt đầu gọi: “Mẹ ~”

Tiểu tử họ Lăng chưa gọi xong hai tiếng “mama” đã bị Lăng Khiên nhanh chóng bịt miệng, sau đó hướng cậu bé trợn mắt: “Không cho gọi viện binh. Đàn ông phải có phương pháp giải quyết của đàn ông. Đồng ý với lời ba thì mở to mắt ra nhìn đi.”

Tiểu soái ca rất phối hợp mở tròng hai mắt, và bàn tay to đang bịt lấy miệng cậu nhanh chóng rời đi. Cậu bấu môi, trong mắt nhoáng cái đã tràn đầy nước.

Lăng Khiên nhìn con bộ dáng đáng thương phải chịu ủy khuất lớn thì đau lòng, giơ tay lên giúp con lau nước mắt, ôm con rồi hôn một lần từ đầu đến chân. Anh nghe tiếng cười khanh khách không ngừng của Lăng tiểu mập mới một lần nữa đặt con trên bụng mình, thằng bé lại cao hứng phân chấn giày xéo dạ dày anh. Anh cắn răng nói: “Tiểu mập mập, nếu không phải con có đôi mắt to tròn xinh đẹp giống hệt vợ ba, ba đã dạy dỗ con vô cùng vô cùng tốt.”

Đáp lại lời anh nói là Lăng tiểu mập của chúng ta nhắc mông lên rồi ngồi mạnh xuống bụng anh, Lăng Khiên mãnh liệt hít vào một hơi, sau đó nghe thấy giọng nói êm ái.

“Lăng Mặc Dương, tại sao con lại khi dễ ba mình rồi hả?”

Lăng Khiên trên mặt lập tức mỉm cười, trong khi tiểu soái ca trong mắt nhanh chóng hiện lên tia bối rối. Cậu quay đầu, xoay người, cực kỳ cứng nhắc từ trên bụng Lăng Khiên bò xuống rồi xiêu xiêu vẹo vẹo chậm chạp đi đến trước mặt Đồng Yên. Trước khi cô kịp nói ra một câu nữa, thằng bé đã vươn tay, làm nũng: “Mẹ, ôm một cái.”

Đồng Yên thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy con. Thấy Mặc Dương trực tiếp đem mặt chôn ở cổ mình thì không đành lòng nói thêm gì nữa. Cô ngồi xuống giường, hai tay đặt lên bụng chồng mình xoa xoa: “Anh không thể lúc nào cũng chiều con như thế được. Anh đau lắm à?”

Lăng Khiên cúi đầu khẽ cười, đứng dậy đem cả hai mẹ con ôm vào lòng: “Không sao đâu. Hai cái mông tròn của Tiểu mập mập mềm mại lắm ý.”

Đồng Yên trừng mắt lườm chồng một cái: “Sau này anh đừng gọi con là Tiểu mập mập nữa. Con nó không thích nghe đâu.”

Lăng tiểu soái ca nghe được lời nói của Đồng Yên thì không ngừng đặt đầu, tỏ vẻ tán thành.

Lăng Khiên cười lớn, nhận lấy con từ trong ngực Đồng Yên, hôn mạnh lên hai cái má bầu bĩnh của con nói: “Nam tử hán đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, phải dũng cảm chấp nhận thực tế. Mập thì có làm sao, dù có

mập nữa cũng là một soái ca ngất trời.” Nói xong trực tiếp ôm con đi vào phòng vệ sinh.

Đồng Yên lắc đầu cười cười rồi thu dọn phòng. Khi đi ngang qua phòng vệ sinh, nghe được hai cha con nhỏ giọng nói chuyện.

Con nói: “Ba, ba thật lợi hại!”

Cha nói: “Tất nhiên, như thế mới có thể nắm được phương hướng trong tay.”

Đồng Yên nghi ngờ đẩy cửa nhìn, cảnh tượng trước mặt làm cô choáng váng không thể cất nổi lên lời.

Hai kẻ dở hơi một lớn một nhỏ đang đứng trước bồn cầu đi tiểu. Lãng Khiên nắm tiểu đệ đệ trong tay mình rồi kiêu ngạo biểu diễn cho con xem. Trong khi Lãng tiểu soái ca của chúng ta thì vẻ mặt sùng bái và kính ngưỡng vô hạn nhìn cha mình.

Nhìn thấy cô, hai soái ca rất nhất trí lộ ra nụ cười sáng lạn.

Lãng Khiên nói: “Bà xã, anh yêu em.”

Lãng tiểu soái ca nói: “Mẹ, con cũng yêu mẹ.”

Từ phòng vệ sinh đi ra, Đồng Yên đỏ mặt đi nhanh về phòng bếp. Cô cảm thấy cái vấn đề về đạo sinh con này, cô cần thiết phải nói chuyện một chút với Lãng Khiên nên phụ giúp cô như thế nào.

Ban ngày, Đồng Yên vừa trông con vừa viết kịch bản. Một năm trước đây kể từ khi kịch bản của cô được chuyển thể thành phim chiếu bóng đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi, từ đó nghề nghiệp của cô là biên kịch. Nhưng hiệu lực của cô là ở công ty Viễn Đông của chồng mình nên công việc, thời gian công tác, địa điểm làm việc của cô vô cùng thoải mái. Trừ hội nghị mỗi tuần một lần thì trên căn bản cô làm việc ở nhà. Thật ra thì Lãng Mặc Dương căn bản không cần người trông nom, thằng bé hiểu chuyện, ngoan ngoãn, trừ việc làm những đồ chơi bằng điện chạy trong nhà chia năm xẻ bảy thì không có bất kỳ ham mê tiêu cực nào.

Lãng Khiên mua cho cậu nhóc toàn những máy bay điện, ô tô điện siêu đẹp, cực hoàn hảo. Bất quá làm cho hai vợ chồng tặc lưỡi hít hà chính là thỉnh thoảng có một, hai món đồ chơi bị Mặc Dương tháo dỡ ra hoàn toàn. Nếu như tâm tình vui vẻ thì cậu nhóc sẽ lắp lại như cũ, hơn nữa còn hoàn

toàn giống với hình dáng ban đầu của vật đó. Vì thế mà hai người cảm thấy, con mình khi lớn lên nhất định sẽ là một kỹ sư cơ giới.

Sáu giờ tối, Lăng Khiên đứng giờ về nhà ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong anh đi rửa bát, Lăng tiểu soái ca đứng trên cái ghế nhỏ giúp ba úp bát. Một lớn một nhỏ phối hợp với nhau tương đối ăn ý.

Khi lần đầu thấy con cầm chén, Đồng Yên thực sự kinh hãi một phen, muốn ôm con lên thì lại nghe thấy giọng con trai vang lên: “Mẹ, ba nói, là nam tử hán thì phải học làm việc nhà. Vì thế sau này ăn cơm xong thì ba rửa bát, con úp bát.”

Đồng Yên nghe xong thì cảm động vô cùng, hai mắt đỏ hồng. Chồng cô, con cô thật tuyệt vời, cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Buổi tối, Đồng Yên tắm rửa cho con xong rồi ôm con lên giường, kể chuyện xưa cho con nghe. Lăng tiểu soái ca tựa cả người vào trong ngực cô, rất an tĩnh nghe chuyện, bộ dáng thật là ngoan ngoãn.

Lăng Khiên xử lý xong công việc thì trở về phòng ngủ, thấy con nằm trong ngực vợ đã ngủ rồi. Đồng Yên đưa tay lên miệng suyt, ra hiệu anh đừng lên tiếng. Anh gật đầu, nhẹ nhàng ngồi lên giường, véo véo hai má con, rồi giảm thấp giọng nhẹ nhàng nói với Đồng Yên: “Bà xã, chúng ta sang phòng bên bàn bạc chính sự đi.”

Đồng Yên đỏ mặt, lườm anh một cái: “Dương Dương còn chưa ngủ say. Anh chờ một chút đi.”

Lăng Khiên có chút ủy khuất nhếch miệng, nhìn cô trong chốc lát sau đó nằm vào trong chăn nhìn trần nhà ngẩn người. Anh phải nghĩ ra biện pháp đuổi cái chương ngại vật này đi mới được.

Ngày thứ hai sau khi ăn cơm tối xong, Lăng Khiên không có giống mọi ngày đi vào thư phòng mà chủ động yêu cầu trông con. Đồng Yên mừng rỡ đáp ứng, đi vào thư phòng an tâm viết kịch bản.

Trong phòng ngủ, Lăng Khiên đem con đặt ở trên thảm, còn mình ngồi ở bên cạnh, rồi móc từ trong một cái túi ra hai cái mô hình máy bay, đặt ở giữa hai cha con. Nhìn hai ánh mắt con trai sáng ngời, anh cúi đầu cười cười nói: “Lăng tiểu mập, chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi có được không?”

Lăng tiểu soái hai mắt nhìn chăm chăm mô hình máy bay xinh đẹp có chút không yên lòng đáp: “Trò chơi gì ạ?”

Lăng Khiên bóp bóp khuôn mặt mập mạp của con nói: “Trò chơi của nam tử hán.”

Nghe được ba chữ “nam tử hán”, Lăng Mặc Dương đem tầm mắt chuyển về trên mặt ba, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy khôn hoặc.

Lăng Khiên cười nói: “Tiểu mập mạp không phải luôn muốn làm một nam tử hán hay sao? Bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi mà nam tử hán thích nhất, đó là đánh cuộc. Bây giờ có hai chiếc máy bay, ba con mình thi nhau xem ai tháo dỡ nhanh hơn. Người thua sẽ phải đáp ứng người thắng cuộc một yêu cầu. Thế nào?”

Lăng Tiểu soái nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Yêu cầu gì ạ?”

Lăng Khiên gật đầu tán thưởng, tiểu hài nhi còn biết hỏi trước yêu cầu cơ đấy. Anh hắng giọng một cái nói: “Nếu như ba thắng, bắt đầu từ hôm nay con phải tới phòng riêng của mình ngủ. Một nam tử hán chân chính không thể ngủ cùng với ba mẹ được.”

Lăng tiểu soái ca ngượng mày trăm tư một chút rồi gật đầu nói: “Nếu con thắng, ba sau này không được gọi con là tiểu mập mạp nữa, cũng không được gọi là Lăng tiểu mập.”

Lăng Khiên cười to hai tiếng nói: “Được, ba đồng ý.”

Mấy phút đồng hồ sau, Lăng Khiên hai tay khoang trước ngực, người tựa vào thành giường, nhìn con trai vẻ mặt như đưa đám ở đối diện, cười giống như hồ ly tinh gian ác.

“Tiểu mập mạp, con thua rồi nhé.”

Lăng Mặc Dương hít hít lỗ mũi, quật cường nhìn ba sau đó đứng lên, vịn vịn hai tay nói nhỏ: “Ba, nhất định là tối nay con phải sang phòng riêng ngủ sao? Con có thể ngủ cùng mẹ một đêm nữa, ngày mai bắt đầu có được không?”

Lăng Khiên nhìn con lắc đầu nói: “Nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời phải giữ lời.”

Lăng Mặc Dương quệt mồm, cúi đầu đứng im một lúc rồi nói: “Vậy ba lấy hộ con cái gối đi.”

Lăng Khiên nhòm người dậy, vươn tay với lấy cái gối nhỏ đưa cho con.

Mặc Dương nhận lấy gói rồi ôm vào trong ngực, cửa phòng ngủ liền mở ra. Thấy người đang đi tới, đôi mắt cậu bé nháy mắt tràn đầy nước.

Đồng Yên vốn đang cười, tự nhiên nhìn thấy bộ dáng con trai buồn rầu, lệ nóng vòng quanh mắt thì lập tức cứng đờ cả người, ngồi xuống bên cạnh con, kéo vào lòng đau lòng hỏi: “Dương Dương, sao thế?”

Lăng tiểu soái ca một tay ôm gối, một tay ôm cổ Đồng Yên, tựa vào trong ngực cô hít hít mũi, nghẹn ngào nói: “Mẹ, bắt đầu từ hôm nay con sẽ ngủ riêng.”

Đồng Yên sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Lăng Khiên.

Lăng Khiên mím môi, cúi đầu tránh ánh mắt cô.

Đồng Yên xoa xoa tóc con nói: “Dương Dương vẫn còn nhỏ, chờ con lớn hơn một chút thì mới ngủ riêng.”

Lăng tiểu soái ca nhìn Lăng Khiên một cái, sau đó lắc đầu nói: “Mẹ, con cùng ba đánh cuộc bị thua, nam tử hán dám đánh cược dám chịu thua. Con sẽ mơ tới mẹ.” Nói xong trong mắt cậu lại hiện nước, thơm lên má Đồng Yên một cái, quay lại đi tới bên Lăng Khiên, ôm cổ anh rồi thơm anh một cái, sau đó xoay người ôm cái gối nhỏ đi ra cửa.

Đồng Yên hốc mắt đỏ hồng nhìn con trai thân hình nhỏ bé cô đơn vô hạn mở cửa rồi đi, nước mắt chảy ra. Lăng Khiên vẻ mặt cũng căng thẳng, thầm nghĩ cái con thỏ nhỏ chết tiệt kia không biết đã học được tiết mục tuyệt hảo này ở đâu làm mũi anh cũng chua chua.

Đồng Yên cho con ngủ xong trở lại phòng, nhìn Lăng Khiên đã nằm ở trên giường, cô bò lên giường thì lập tức bị anh ôm lấy đặt dưới thân. Khi anh bận rộn vứt bỏ những chương ngại vật giữa hai người, cô hỏi: “Anh cùng con đánh cuộc gì thế?”

Lăng Khiên dừng lại động tác trên tay, mím môi chỉ chỉ hai cái máy bay trên thảm.

Đồng Yên nhướn mày hỏi: “Tháo dỡ máy bay?”

Lăng Khiên gật đầu.

Đồng Yên có chút kinh ngạc nói: “Anh sao lại có thể thắng con được?”

Lăng Khiên trầm mặc, cúi đầu xuống nhậm lấy một trái anh đào, khàn khàn nói: “Anh đã tập tháo dỡ trước rồi.”

Cả người một trận run rẩy, Đồng Yên một lát sau mới suy nghĩ cẩn thận lời anh nói. Sau khi anh vào trong cơ thể cô thì đồng thời cô không khỏi ai thán cho đứa con trai khả ái, đơn thuần, thiện lương của mình.

Tại sao con lại có một người cha phúc khắc, vô sỉ như vậy chứ?

---Toàn Văn Hoàn---

